

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a close-up portrait of a woman with long, dark, wavy hair and light-colored eyes. She is wearing a dark, high-collared jacket. The background is a dramatic, dark purple and blue sky with glowing, ethereal light effects. Below the portrait, the title 'HUNTED' is written in large, white, serif capital letters. Above the title, the author's name 'SUZANNE WRIGHT' is written in smaller, white, serif capital letters. Below the title, the subtitle 'A Dark in You novel' is written in a white, italicized serif font. At the bottom of the cover, there is a panoramic view of a city at night, with numerous lights from buildings and streets. The overall mood is mysterious and intense.

SUZANNE WRIGHT
HUNTED
A Dark in You novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Suzanne Wright, kocası ve iki çocuğuyla birlikte İngiltere'de yaşıyor. Ailesiyle vakit geçirmediği zamanlarda yazıyor, okuyor ya da kendi ev işi versiyonunu yapıyor - bir bakışla evi süpürüyor.

Bir ilaç şirketinde, bir Disney Mağazasında, bir ilkokulda gönüllü öğretim asistanı olarak, RSCPA'da çalıştı ve Psikoloji ve Kimlik Çalışmaları alanında Birinci Sınıf Onur derecesine sahip.

İlgi alanlarına gelince, okumaktan, yazmaktan, okumaktan, yazmaktan (bir nevi ye, uyu, yaz, tekrarla), ailesiyle vakit geçirmekten, kız kardeşleriyle film geceleri yapmaktan ve iki Bengal kedisiyle oynamaktan hoşlanıyor.

Suzanne ile çevrimiçi bağlantı kurmak için:

Web sitesi: <http://www.suzannewright.co.uk>

Facebook: <https://www.facebook.com/suzannewrightfanpage>

Instagram: [Instagram.com/Suzanne_wright_author](https://www.instagram.com/Suzanne_wright_author)

AYRICA SUZANNE WRIGHT:

İçindeki Karanlık

Alevl

i

Külle

ri

Yak

Korlar

Gölgeler

Kehanetl

er

Düşenle

r

Azrail

Avland

ı

Şeytanın Beşiği

İçimdeki Kötü

SUZAI'4NE WRIGHT
AVLANDI
Æ Von romanında Onxù

PIATKUS

PIATKUS

İlk olarak Büyük Britanya'da 2023 yılında Piatkus
tarafından yayımlanmıştır Telif Hakkı © Suzanne Wright,
2023

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürölmüştür.

*Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve
yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.*

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı ön izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere
benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı biçimden başka
bir cilt veya kapak biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN: 978-0-349-42850-5

Piatkus
An imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Yirmi Dördüncü Bölüm Teşekkür

Yeğenim Becky C. için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Larkin Yates balkondaki koltuğundan, VIP locasının içinden bir sesin sevinçle bağırıldığını duydu: "Kazandı! Kazandı!"

Tabii ki cehennem atı kazandı. Her zaman kazanmıştır.

Teague Sullivan'ın atı sadece yenilmez değil, aynı zamanda türünün en hızlısı olarak kabul ediliyordu. Şu anda da gururla başını dik tutuyor ve zarif bir şekilde kavisli boynunu ortaya çıkarıyordu. Yarış stadyumunun yüksek güçlü projektörlerinden biri doğrudan aygırın üzerine tutularak tüylerinden yayılan buharı gösterdi. Metalik siyah renkte olan söz konusu kürk kesinlikle göz alıcıydı ve şu anda ince bir ter pırıltısıyla parlıyordu.

Çok sayıda seyirciden, özellikle de kademeli tribünü dolduran ve pistin çevre çitlerinin arkasında duranlardan alkış sesleri yükseldi. Teague'in cehennem atına karşı çok az iblis bahis oynadığından, yuhalamalar da nadiren oluyordu.

Larkin, arkadaşlarının ve fahri kardeşlerinin can sıkıcı entrikaları sayesinde oluşan kötü ruh haline rağmen, aygır uzun, gür, kara yelesini kibirli bir şekilde savurarak pistten çıkarken, yüksekte taşınan kuyruğunu salladığında kendini gülümserken buldu.

Cehennem atlarında çok muhteşem bir şey vardı. O uzun, güçlü bacakları üzerinde zarafet ve duruşla hareket eder, şık kasları dalgalanır ve esnerdi. Ne kadar güzel oldukları konusunda insanın nefesini kesebilirlerdi.

Ayrıca bir insanın ödünü koparabilirler. Ve bu sadece simsiyah, geniş gözlerinden kaynaklanmıyordu. Cehennem atları tüm şeytani varlıklar gibi yırtıcı, vicdansız ve affetmezdi. Bu sadist spora katılmaya istekli olmalarının da kanıtladığı gibi, psikotiktirler de.

Cehennem atı yarış pistleri, fokurdayan lav çukurları veya keskin sivri uçlar gibi kötü sürprizlerle doluydu. Engeller yüksek, geniş ve *doğru şekilde* atlamayanlar için tehlikeliydi. Bu nedenle, çok fazla acı çekilirdi ve yaralanmalar genellikle ağır olurdu.

Yani. Evet. Bu varlıklar deliydi.

Larkin'in yargılayabileceği bir şey değildi. Sorunlarla dolu iç şeytanı tamamen delirmişti.

Cehennem atları yarışlar sırasında pek çok yara almaya meyilli olsa da, çok azı ölürdü. Bu en dirençli iblis türünün özelliği de buydu. Çabuk iyileşirlerdi ve öldürmeleri zordu. *Gerçekten zor*. Diğer tüm canlılar yok olurken onların bir kıyametten kolayca kurtulacağından oldukça emindi.

Toprak, at ve yiyecek kokularını içine çekerek, stadyum görevlilerinin pistte dolaşp engelleri düzeltmelerini ve sahte çim yığınlarını tekmeleyerek yerlerine yerleştirmelerini izledi. Tüm bu süre boyunca, kanına işleyen lezzetli beklenti ipliğini görmezden geldi; kaynağını kabul etmeyi kesin bir dille reddetti.

Cehennem atı yarışlarında kumar oynamak, iblislerin burada, Las Vegas'ın altında bulunan yeraltı şeytani oyun alanı Yeraltı'nda vakit geçirebilecekleri birçok yoldan sadece biriydi. Alışveriş yapabilirsiniz. Yemek yiyebilir. İçebilir. Dans edebilirdiniz. Kumarhanelere gidebilir. Gösteri izleyebilir. Yarışmalara katılın. Süslü otellerde kalın. Fuar alanının tadını çıkarın. Liste uzayıp gitti.

Ve devam et.

İninin dört nöbetçisinden biri olarak, ortalama bir iblis kadar boş zamanı yoktu. Ama bugünlerde bunun çoğunu Yeraltı'nda geçiriyordu. Çoğunlukla kendisine odaklanan sinir bozucu saçmalıklardan kaçmak için.

Arkasındaki cam kapının kayarak açıldığını duyan Larkin kaslarının gerildiğini hissetti. Yalnız bırakılmayı umuyordu ve VIP locasındaki insanlar bunu çok iyi biliyordu.

Omzunun üzerinden bakınca Piper'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Larkin hemen rahatladı. Güzel siyah saçlı kâbus, onun bok listesinde olmayan sadece iki kişiden biriydi.

Piper ona yumuşak bir gülümseme verdi, yanındaki koltuğa oturdu ve bir kutu soda uzattı. "Al bakalım."

Larkin gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı ama bu daha çok yüz buruşturmaya benziyordu. "Teşekkürler." Kutuyu aldı ve halka tırnağını açarak içindeki sıvının hafifçe köpürdüğünü duydu.

Piper, "Seni sinirlendirdiklerini biliyorum," diye söze başladı, "ama iyi niyetliler."

Larkin ona şüpheyle baktı. "Buraya gelmen ve beni onlarla konuşmaya ikna etmen için seni zorladılar mı?"

"Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor." Piper'ın burnu kırıştı. "Aslında, düzeltiyorum: Levi deniyor. Bunun aslında işe yaramadığını ve asla da yaramayacağını anlamasını bekliyorum. Ama dokuz aydır birlikteyiz ve henüz anlamadı."

Larkin ağzının kenarının yukarı kalktığını hissetti. Levi onun dört fahri kardeşinden biriydi. Tanner ve Keenan gibi o da Knox inlerinin başındayken bir nöbetçi arkadaşıydı. Dört erkeğin her *biri* alfabeydi. .

Larkin'e göre bu durum zaman zaman arkadaşları için berbat bir hal alıyordu.

Örneğin Levi'yi ele alalım. O sadece Piper'ın eşi değil, aynı zamanda onun kaderindeki dayanağıydı. Son derece baskın ve aşırı korumacı olan Azrail, dişi dövmeceye manevra yaptırmak ve onu balonlu naylonla kaplamak için elinden geleni yaptı. Neyse ki Piper bunu sinir bozucu değil sevimli buluyordu.

Her iblisin bir çapası ya da daha spesifik olmak gerekirse psişik eşi vardı. Bu duygusal bir eşleşme değildi, sadece psişik bir eşleşmeydi, ancak bazı iblisler çapalarıyla ilişkiye girdiler. Durum ne olursa olsun, birbirlerine son derece sadık ve koruyucuydular; birbirlerinin hayatlarına derinden bağlıydılar.

Bir psi-mate'in amacı bir iblisi güçlendirmek ve içindeki varlıkların kontrolü ele geçirmesini önlemektir. Ruhunuzu psikopat bir varlıkla paylaşmanın zorlukları vardı, çünkü genellikle üstünlük için çabalıyorlardı, bu yüzden bir iblis çapalarına bağlanmadıkça haydutlaşmak her zaman bir olasılıktı.

Yine de herkes psişik eşini bulamadı. Larkin bulmuştu ama işler farklı gelişseydi kendisini şanslı olanlardan biri olarak görebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç bulmamış olmayı dilerdi. Çünkü o zaman bir çapa bağının zihinsel çekimini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemeyecekti. Onsuz yaşamının, onun çağrısını sonsuza dek hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemeyecekti. Kendisine en yakın insanlardan biri olması gereken bu kişi tarafından terk edilmenin nasıl bir his olduğunu bilemezdi.

Tanner kendi çapasına uzun zaman önce rastlamıştı ama birbirlerine sahip de çıkmamışlardı. Onun için de aynı derecede zor olmuştu ama bağın çağrısı geçen her on yılda neyse ki zayıflamıştı. Psi-arkadaşı öldüğünde bu çağrı tamamen ortadan kalkmıştı.

Kuşkusuz hem Larkin'in hem de içindeki iblisin kendi çapalarının kötü bir sonla karşılaşmasını diledikleri anlar oldu. Belki zalimceydi ama ne kendisi ne de varlık affedici yaratıklar değildi. Şimdilik, zaman ve mesafe bağın çağrısını azalttığı için minnettardı.

"Onlardan aşk tanrısı rolü oynamayı bırakmalarını istedim. Khloë de öyle," diye ekledi Piper, Keenan'la çiftleşen çılgın şeytana atıfta bulunarak. "Ama Harper, Devon ve Raini senin mutsuz olduğuna ikna olmuş durumdalar. Hayatında bir erkeğin olmasının, daha doğrusu düzenli olarak bolca orgazm yaşamının ruh halini düzeltereceğini düşünüyorlar."

"Bir vibratörüm var; işimi gayet iyi görüyor."

Piper başını geriye eğdi ve hızlı bir kahkaha attı.

"Ruh halime gelince, çöpçatanlık durduğunda düzelecek." Levi, Piper'ı eşi olarak aldıktan kısa bir süre sonra başlamıştı... Larkin'i çevrelerindeki son bekâr kişi olarak bırakmıştı.

Azmettirici Knox'un eşi ve dayanağı Harper gibi görünüyordu. Ancak sfenks en iyi iki arkadaşını da kolayca planına dahil etmişti. Hem Raini hem de Devon büyük katkı sağlıyordu.

Larkin'i şeytani arkadaşlık uygulamalarına kaydettirmişler, bekâr erkekleri onun önüne çıkarmışlar ve kulüplerde onu erkeklerin kucağına *itmişlerdi*. Hatta ona 'düzgün erkeklerin' cep telefonu numaralarını vermişler ve onları araması için baskı yapmışlardı.

Sonra, daha dün gece, ondan bir barda buluşmalarını istemişlerdi ... sadece gelmeyip onun yerine eski inlerinden bir adam göndermişlerdi. Larkin, onu tamamen yabancı biriyle tanışma randevusuna ayarladıklarını fark ettiğinde

-sadece bir ganimet arayışı içinde olduğu belli olan biri- çok öfkelenmişti. Ve bunu telepatik olarak onlara ifade etmekten çekinmemiştir.

Dürüst olmak gerekirse, onun işlerine karışmak için bu kadar çok zaman harcadıklarına göre, kendi meşgul hayatları olmadığını düşünürsünüz.

Larkin sodasından biraz yudumladı. "Sadece yanımda bir erkek olmadığı için mutlu olamayacağımı düşünmelerine içerliyorum."

"Sizi tamamlaması için bir erkeğe ihtiyacınız olduğunu falan düşünmüyorlar. Biriyle tanışırsanız daha mutlu olacağınızı düşünmeleri aslında daha çok kendilerinin çiftleştikleri için ne kadar mutlu olduklarının bir yansıması."

"Sanırım." Larkin'in eli teneke kutusunun üzerinde esnedi. "Yine de erkeklerin aşk oyunlarını desteklediklerine inanamıyorum. Bu onların tarzı değil."

Piper iç çekti. "Hayır, öyle değil. Ama sana baktıklarında benim gördüklerimi görüyorlar."

"Hangisi ne?"

"Yalnız görünüyorsun."

Yalnız mı? *Pffft*. Larkin yalnız değildi. Pekala, tamam, arada sırada kendini biraz yalnız hissediyordu. Ama iblisler yalnız kalmak için yaratılmamışlardı. Bu yüzden önceden belirlenmiş çiftler halinde geliyorlardı.

"Çocuklar bundan hoşlanmıyor," diye devam etti Piper. "Bunu düzeltmek istiyorlar. Bu yüzden Harper onları hayatında birinin olmasının senin için iyi olacağına ikna etmeyi başardı. Yine de çocuklar 'kim' konusunda oldukça seçici. Eğer Harper'ın seni onaylamadıkları biriyle tanıştırmaktan bahsettiğini duyarlarsa, onu hemen veto ediyorlar. Ya da adını duymamışlarsa, Tanner onu araştırana kadar bekletirler."

Larkin kaşlarını çattı. "Ne yani, sanki ben potansiyel erkek arkadaşlarının incelenmesi gereken bir ergen miyim? Konu cinsel yaşamlarına geldiğinde bunu yapmaya çalışsaydım, buna izin vermezlerdi. Onlara ilişkiler konusunda tavsiyede bulunamaz ya da bana açıkça bunun beni ilgilendirmediğini söylemeden küçük sorular bile soramazdım." Çifte

standartlardan pek hoşlanmayan kadın sinirli bir şekilde başını sallarken, aynı derecede sinirli olan iblisi bir nefes verdi.

"Bunu belirttim ama onlara göre, tüm iyi kardeşlerin yapması gerektiği gibi sadece sizi kolluyorlar. Daha önce de söylediğim gibi, onlar-"

"İyi niyetli," diye bitirdi Larkin. "Bunu anlıyorum. Ama tüm bu olanlar pek çok açıdan utanç verici." Sodasından biraz daha içti. "'Haydi şu zamparaya bir erkek arkadaş bulalım' kervanına katılmadığın için teşekkür ederim."

"Hey, beni yanlış anlama, biriyle tanışmanı isterim. Ama işin özü şu ki, onların yaptıklarından hoşlanmıyorsun ve bunun sona ermesini istiyorsun. Bu yüzden durmalı."

Larkin gerçekten de Piper'a bayılıyordu. Gruplarının en yeni üyesi sorunsuz bir şekilde gruba uyum sağlamış, hatta Harper ve Raini'nin dövme stüdyosunda kendine sağlam bir yer edinmişti.

Piper, "Khloë de aynı görüşe sahip ve Harper ya da diğerleri tarafından yönlendirilmeyi reddediyor," diye ekledi.

"Khloë'nin olaya dahil olmaması beni şaşırtıyor. Demek istediğim, tüm bunların beni çıldırttığını açıkça görebiliyor - normalde bu saçmalık için yaşar."

"Ama katılmak sadece *sizi rahatsız eder*. Katılmayı reddetmesi ise *birkaç* kişiyi rahatsız etmesini sağlar. Bu yüzden ikinci yolu seçti."

"Ah, anlıyorum." Cam kapının tekrar kayarak açıldığını duyan Larkin kaslarının bir kez daha gerildiğini hissetti. Omzunun üzerinden baktı. *Dişi şeytandan bahsetmişken*. Bu Khloë'ydi.

Her ne kadar Piper gibi şeytan onun bok listesinde olmasa da, Larkin bu kez hemen rahatlamadı. Hatta nabızı bile titredi. Çünkü minyon, zeytin tenli dişi yalnız değildi. Khloë'nin hemen arkasında, Larkin'e çarpan beklentinin kaynağı duruyordu. Uzun boylu, mürekkepli, güçlü yapılı ve ruhunu paylaştığı cehennem canavarı kadar vahşi bir havaya sahip bir kaynak.

Teague.

Larkin yarıştan sonra VIP locasına gideceğini önceden biliyordu. Her zaman çapası olan Khloë'ye merhaba demek için gelirdi. O kadar yakındılar ki Larkin zaman zaman bir tutam kıskançlık hissediyordu. Aslında bu erkeğe karşı gizliden gizliye bir şeyler hissediyordu.

Canlı, her şeyi bilen ela gözleri ona kilitlendiğinde, Larkin'in karnı çırpındı. Açıkça seksi ve tartışmasız bir şekilde alfa erkeği olan Teague bir odaya girip oradaki herkesin dikkatini anında üzerine çekebilirdi. Yavaş gülümsemeleri, baskın duruşu, kendinden emin yürüyüşü ve zengin dumanlı sesine ek olarak, gerçek bir yumruk oluşturan kontrolsüz bir cinsel çekiciliğe sahipti.

Kısa saçları atının kürküyle aynı akik siyahıydı. Koyu kirli sakalları güçlü çene hattını ve üst dudağını tozlandırıyordu. İlgi çekici dövmelemler tişörtünün yakasından dışarı fırlıyor ve boynunun sol tarafına doğru ilerliyordu. Göğsünü ve sıkışmış kollarını daha fazla dövme kaplıyordu.

Larkin genellikle bir erkeğe olan ilgisini açıkça belli etmekte bir sakınca görmezdi; utangaç bir çiçek değildi. Ama Teague'e bunu yapmamıştı. İki nedenden dolayı anlamsız olurdu.

Birincisi, Khloë onun arkadaşlarıyla platonik çizgileri aşmasını yasaklamıştı.

İkincisi, ilişki karşıtıydı. Hayatının bu noktasında, Larkin'in 'sıradan' ile işi bitmişti. Arkadaşlarının ve kardeşlerinin sahip olduğu şeyleri istiyordu.

Yine de, ona karşı duyduğu çekimi bastırmaya çalışmak kolay değildi ve bunun tek nedeni adamın vücudu üzerindeki etkisi değildi. Gördüğünüz gibi, her ne kadar karşılıksız mantığıyla gelen yetenekli bir baştan çıkarıcı olsa da, sığ bir seks oyuncağı değildi.

Teague samimiydi. Sadıktı. İnsanlara zaman ayırırdı. Asla şikayet etmez, başkalarını eleştirmez ya da olumsuzluk saçmazdı. Çabuk gülümser ve çabuk gülerdi.

Tatlı olduğundan değil. Hayır, ahlak kuralları biraz çarpıktı. Geldiği gibi kurnazdı ve tamamen öngörülemezdi. Hatta dengesizdi. Yine de, hemen hemen herkes onun arkadaşlığından hoşlanırdı. Larkin de dahil. O kadar arzuluydu ki, eğer birini eşi olarak alırsa pek çok kişinin gıpta ettiği biri. Larkin de dahil. Bu durum onu çok rahatsız ediyordu.

Onu çok kızdırdı. Bilerek. Ve bunun onları arkadaş yaptığını düşünüyordu, tuhaf adam. Yine de ondan hoşlanmadan edemiyordu.

İçindeki iblis onu etrafta olmaktan hoşlanan bir şey olarak görüyordu - özellikle de ikisinin de ortak noktası 'çılgınlık' olduğu için.

Tam o sırada Teague ona hormonlarını biraz sersemleten yavaş, tembel bir gülümseme verdi. "Hey, güzel harpy. Beni özledin mi?"

"Sensiz geçen her dakika bir yıl gibi geldi," diye kestirip attı.

Kıkırdadı ve Tanrım, ses duman ve çakıl taşından ibaretti. Herhangi bir uyuşturucudan daha fazla bağımlılık yapıyordu.

"Kazandığınız için tebrikler," dedi Piper ona.

Başını eğerek teşekkür etti ve o kararlı, uzun bacaklı adımlarıyla balkona doğru ilerledi. Bu bir avcının sinsiliği idi.

Teague ile ilgili bir diğer şey de buydu, rahat tavırları insanları rahatlatıyordu. Her zaman çok yumuşak başlı ve kronik olarak hayattan etkilenmeyen biri idi. Ama tüm bunların altında, onda yoğun *bir şey* vardı. Ham ve neredeyse hayvani bir şey.

Kafesteki bir hayvanat bahçesi yırtıcısının etrafında olmak gibiydi. Çimenlerde tembellik ederken ya da kafeslerinin genişliğinde gezinirken sakin görünüyorlardı. Ama yine de içlerinde yoğun bir vahşilik akımı vardı. Tehlikeli bir şeyin varlığında olduğunuzu asla unutmuyordunuz.

Teague tam karşısındaki balkon demirine yaslanıp bakışlarını tamamen onunkilere sabitlediğinde Larkin gerilmemek için kendini zor tuttu. Bunu çok sık yapıyordu. Ona dik dik bakardı. Bundan nefret ettiğini söyleyebilmeyi isterdi ama onun hiper odağının merkezi olmanın getirdiği küçük bir heyecan vardı.

İblisi onun bu kadar cüretkâr görünmesinden hoşlanıyordu -varlığın etrafında pek fazla insan cüretkâr değildi. Ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Dağınık bir şekilde topladığı koyu renk saçlarını yolan Khloë, bakışlarının Larkin'den Piper'a kaymasına izin verdi. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz? Bir şeyler mi planlıyordunuz? Çünkü eğer öyleyse, ben de dahil olmak istiyorum. Ne olduğu umurumda bile değil."

"Komplo kurmuyorduk," dedi Larkin. "Aslında senin hakkında konuşuyorduk."

Şeytan sırıttı. "Şimdiye kadarki en iyi konu. Genişletin."

Ayrıntıya giren Piper oldu. "Larkin'e çöpçatanlık fantezisinde neden diğerlerine yardım etmediğini açıklıyordum."

"Çöpçatanlık mı?" diye yankılandı Teague.

Khloë ona döndü. "Evet, diğerleri bizim zavallı harpy'yi biriyle eşleştirmeye niyetli. Erkeklerden çok kızlar, ama hepsi üzerine düşeni yapıyor."

Teague Larkin'e omuz silkti. "Eğer durmalarını istiyorsan, onlara biriyle tanıştığını söyle."

Kızgınlık içinden geçerken göz kapağının seğirdiğini hissetti. "Ne yani? Ne yapıyorsun?"

Alnında bir çizgi belirdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"İki kez kadınlara, sırf seni rahat bıraksınlar diye ikimizin çıktığını iddia ettin."

Ellerini arkasındaki parmaklığa dayadı. "Pekâlâ, öncelikle bunu hâlâ bana karşı kullandığına inanamıyorum, aylar önce oldu. İkincisi de ... " Kaşları çatıldı. "Ne söyleyeceğimi hatırlayamıyorum."

Ne olabileceğini tahmin etmesine imkân yoktu, çünkü adamın düşünce kalıpları onu şaşırtıyordu. Normal insanlar gibi düşünmüyor ya da akıl yürütmüyor gibiydi. Yine de emin olduğu bir şey vardı. "Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Durum tersine dönseydi, kızmazdım. İnsanların sizi ebeveynlik anlaşmalarına zorlamaktan vazgeçmelerine yardımcı olmaktan mutluluk duyardım."

Larkin sürekli olarak dişi cehennem atlarının kendisini bu şekilde rahatsız ettiğini biliyordu. Tıpkı cehennem tazılarında olduğu gibi, Teague'in cinsinin erkekleri de nadiren bir eş edinirdi; bunun yerine farklı annelerden çocuk sahibi olma ve sonsuza dek bekâr kalma eğilimindeydiler. Bu onların doğasında vardı.

Cehennem Atları ortak ve tam zamanlı ebeveynler olmak üzere tasarlanmamıştı; doğuştan gelen varoluş nedenleri basitti: Cehennemin ordusu olan Karanlık Ev Sahibi'nin bir parçası olmak. Sadakatlerinin öncelikle diyarın kendisine olması amaçlanmıştı, başka kimseye değil.

"Bakın, kendimi savunmak için söylüyorum, kadınların kimseye söyleyeceğini düşünmemiştim," diye ekledi.

"Pek çok kişiye söylediler."

"Ve bunun için beni geri aldın, hatırladın mı? Evimdeki cehennem buzu kavanozu bunun kanıtı. Yüzümü ağrıttılar ve bir anne gibi yaktılar."

Çipleri koparmış ve 'hatıra' olarak saklamıştı. Gördün mü, tam bir ucube. İblisin bu hatıra olayını sevimli bulması onu daha da sinirlendirdi.

Khloë bir elini kaldırdı. "Bekle, ikinizin çıktığı söylentileri böyle mi başladı?" Gri gözleri Larkin'e kaydı. "Bu yüzden mi onu cehennem buzuyla patlattın?"

"Evet." Katartik bir andı.

"Peki ya onunla onun kışını patlattığın zaman?"

Dudaklarının gerildiğini hisseden Larkin bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi. "Ah. Şey. Seabiscuit onu rahat bırakmayan kadınlardan birine onun bebeğine hamile olduğumu söylemiş."

Geniş omuzlarını kaldırdı. "Birden ortaya çıktı."

Larkin bön bön baktı. "Böyle bir yalan nasıl bir anda ortaya çıkabilir?"

"Bilmiyorum, öyle oldu işte. Ama insanlar artık bunun doğru olmadığını biliyor, çünkü bu dokuz ya da on ay önceydi ve senin çocuğun yok."

"Evet, birkaç kişi 'hamilelik korkum' hakkında yorum yaptı." İç çekti.

"Hadi ama Lark, özür dilemiştim, unuttun mu?"

"Hayır, yapmadın."

Alnı kırıştı. "Yapmadım mı?"

"Hayır."

"Huh." Omuz silkti, kaşları yumuşadı. "O zaman özür dilerim."

"Hiç de değilsin."

"Doğru," diye itiraf etti koyunluktan eser kalmadan.

Gazozunu ona fırlatmamak için Tanrı'ya karşı dürüst bir mücadele verdi.

"Ama bunu kişisel algılamayın," diye devam etti. "Hayatımda hiçbir şeyden pişmanlık duyduğumu sanmıyorum. Bunun benim spektrumumda olan bir duygu olduğundan emin değilim."

Ondan Khloë'ye bakan Larkin başını salladı. "Ve bazı insanlar kaderin neden ikinizi eşleştirdiğini merak ediyor ... " Merak etmedi. Şeytan

en az onun kadar dengesiz ve utanmazdı.

Piper düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Teague, Larkin'e borçlu olduğunu söyleyebilirim." Kaşları çatıldı. "Ona borçlu olmak mı?"

Kâbus kesin bir şekilde başını salladı. "Evet."

"Katılıyorum," dedi Larkin gülümseyerek, bununla ne kadar eğlenebileceğini düşünerek. "Kesinlikle öyle."

"Ayrıca," diye başladı Piper, onu işaret ederek, "daha önce insanlara biriyle tanıştığını söyleyerek çöpçatanlığa son vermesi hakkında söylediğin şey? Bu iyi bir fikirdi."

Ona küçük bir sırtış fırlattı. "Teşekkür ederim."

Larkin kaşlarını çatı. "O kadar basit olmayacak, Piper. Hepsi ayrıntı isteyecek ve benim de büyük bir hikâye uydurup sıfırdan bir adam yaratmam gerekecek. Hayır, teşekkürler."

"Bir tane icat etmene gerek yok," dedi Piper ona. "Erkek arkadaşınmış gibi davranan bir adam bulabilirsin. Ve buradaki adamın da ödemesi gereken bir borcu var."

Larkin uzun bir süre ona baktı. "Bekle, ne?"

Teague boynunun mürekkepsiz tarafını kaşıyarak, "Hayır, benden iyi bir erkek arkadaş taklidi olmaz," dedi. "Bu konuda bana güvenin."

Piper ona doğru eğildi. "Ama sadece-"

"Hayır." Larkin bir kolunu havada gezdirdi. "Olmaz. Onun etrafında kesinlikle mecbur olmadıkça daha fazla zaman geçirmem mümkün değil."

Kaşlarını alaycı bir şekilde çatı. "Bu hiç hoş değil."

"Benim hakkımda yalan söylemen hiç hoş değil," diye

karşılık verdi Larkin. "Bunun için özür diledim."

"Ama itiraf ettiğiniz gibi, bunu kastetmemiştiniz."

Tekrar iç çekti. "Şuna ne dersin? Pişmanlık duymaktan aciz olduğum i ç i n pişmanım."

"Pişmanlık duymuyorsanız, pişmanlık d u y a m a d ı ğ ı n ı z için pişman olmanız da mümkün *değildir*."

"Sadece bu konuda teknik bilgi almak istiyorsanız."

Evet, kesinlikle gazozunu ona fırlatacaktı. Piper bunu sezmiş olmalı ki Larkin'in koluna engelleyici bir el koydu.

"Tüm bunları bir kenara bırakırsak," diye araya girdi Khloë, Teague'e dönerek, "senden berbat bir sahte erkek arkadaş *olurdu*, bu doğru. Ama Piper haklı, Larkin'e borçlusun. Bu diğerlerini onun yakasından düşürecektir."

Larkin başını salladı. "Tanınmış bir vur-kaççıyla çıkıyormuş gibi bile yapmayacağım."

Ona belirgin bir hakaret bakışı fırlattı. "Ben vur-kaççı değilim."

"Şimdi de yalan söylüyorsun. Yine yalan söylüyorsun."

"Bu bir

alışkanlık." "*Kır*

onu."

Khloë dudaklarını büzdü. "Kabul ediyorum, Teague aslında takılmayı seviyor-" "Bu da Larkin'in beni sahte erkek arkadaş olarak kullanmaması için iyi bir neden."

dedi. "Knox ve çevrenizdeki diğer adamlar onun benimle çıkmasını istemezler. Bu konuda çok sinirlenirler."

Larkin sodasını yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı. "Evet, gerçekten yaparlardı." Ve onların herhangi bir konuda sinirlenecekleri düşüncesi içini ısıttı. Küçük bir ödeşme iyi olurdu. İblisi bu fikre sıırttı.

Piper ona baktı, soluk yeşil gözleri muziplikle dans ediyordu. "Dışarıdan olmasa da muhtemelen çıldırırlardı. Ve evet, bu düşüncenin seni sevinçle doldurduğunu görebiliyorum. Şahsen ben bu plana atlamanın mantıklı olduğunu düşünüyorum. *Onun* senin erkek arkadaşın olduğunu iddia etmek, ikinizin ilişkisi olduğuna dair tüm söylentilere rağmen, başka bir erkekten daha kolay olacaktır. Ve başka kim bu oyunu oynayarak Knox ve nöbetçilerin gazabını göze alacak kadar çılgın olabilir ki?"

"İşe yarayabilir," diye araya girdi Khloë. Teague itiraz etmek üzereyken ona döndü. "Aynı zamanda dişi zebanilerin çocuklarına babalık yapman için peşinden koşmasını da engeller."

Çapasına baktı, dudakları aralandı. "Evet, gerçekten de öyle." Kaşları aşağı eğildi. "Ama arkadaşlarınla seks yapmamı istemediğini sanıyordum. Önce sana sormadan onlarla çıkmamam için bana yemin ettirdin. *Sonra*, bir keresinde iyi bir kız bulup yuva kuracağım diye şaka yaptığımda, arkadaşlarından ciddi bir şey istememem için bana yemin ettirdin."

Khloë bunu elinin tersiyle itti. "Bu gerçek olmazdı. Bu bir rol olurdu. Bunu başarabilirsin."

"Evet, yapabilirdim." Larkin'i işaret etti ve ekledi: "Ama o *yapamazdı*." Larkin'in sırtı dikleşti. "Affedersiniz?"

Bakışlarını tekrar ona kaydırды. "O şeyler sende var. Bilirsin işte. Ahlak. Değer verdiğin insanlara yalan söylerken kendini kötü hissedeceksin ve bu belli olacak. İnsanlar rol yaptığını anlayacak."

Hem Larkin hem de içindeki iblis onun küçümseyici ses tonuna sinirlendi. "Rol yapmaya devam etmekte zorlanacak biri varsa o da *sensin*. Çünkü çabuk sıkılacaksın ve bekâr kalmak istemeyeceksin - ki bunu yapmak zorundasın, çünkü beni 'aldatan' biriyle çıkmıyorum. Bu yüzden havlu atacaksın ve beni ortada bırakacaksın."

"Yanlış. Bunu başarabilirim. Geçici bekârlık bile yapabilirim. Ve her ikisini de istediğim kadar sürdürebilirim."

"En az dört ay olması gerekir," diye araya girdi Piper. "Beş ay daha iyi olur."

"Beş mi?" diye yankılandı Larkin, Teague ise "O kadar uzun mu?" diye sordu.

"Evet." Piper ona baktı. "Ciddi bir şeymiş gibi görünmesini istiyorsun, çünkü o zaman ikiniz 'ayrıldığınızda' oradaki aşk tanrımız çöpçatanlık yapmaya geri dönmeyecektir. Yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşünecekler."

Khloë parmağıyla kâbusu işaret etti. "İyi bir noktaya değindin."

"Ayrıca," diye başladı Piper, "belki de beş aylık bekârlık onu bir daha seni yalanlarına bulaştırmaktan vazgeçirir, Larkin. Başka hiçbir şey olmasa bile, mükemmel bir ceza olur."

Hmmm, bir başka iyi nokta. Larkin'in gülümsemek istemesine neden olan bir nokta.

"Beş ay o zaman." Khloë Teague'e baktı. "Evet, seksi özleyeceksin ama Larkin'e borçlusun. O kadar uzun süre dayanabilirsin, değil mi?"

Boyun eğerek derin bir nefes verdi.

"Doğru." "Ben de öyle," dedi Larkin.

Ona meydan okuyan bir kaşını kaldırdı ve parmaklıklardan itti. "Öyle mi?" Ona doğru ilerleyerek eğildi ve koltuğunun arkasını kavrayarak vücudunu neredeyse onunkinin üzerine kıvırdı. Ruhu ona çarparken gözleri onunkileri tuttu

ve sonra onun sesi zihnine aktı. *Seni öpmeme, sana dokunmama izin verir miydin? Çünkü yapacağım şey bu.*

Larkin umursamaz bir omuz silkmeye zorladı. *Eğer yapmazsan insanlara garip görünürdü.*

Tek umudu, onun bu hareketinin aslında bir rol olmadığını, onu uzun zamandır kimseyi istemediği kadar çok istediğini, iblisin onu baştan çıkarmaktan hoşlanacağını hiç hissetmemiş olmasıydı.

Ela gözlerinde bir cüret parıldıyordu. "Bunu daha ilginç hale getirelim derim."

"İlginç mi?"

"Eğer ikimizden biri beş ay dolmadan işi bırakırsa, Underground barlarından birinde karaokede şarkı söylemek zorunda kalacak ve bunu çıplak yapmak zorunda kalacak."

Larkin yüzünün buruştuğunu hissetti. "Ne? Neden bir bahis olması gerekiyor? Ve neden aklına 'çıplak şarkı söylemek' geldi?"

"Hey, kazanabileceğinden emin değilsen, sorun değil, bahsi atlayabiliriz," diye teklif etti, tüm masumiyetiyle.

"Kaybedeceğimden endişelenmiyorum-"

"O zaman her şey yolunda." Elini uzattı. "Var mıyız?" Adamın, kadının bundan çekinmesini ve geri adım atmasını beklediği açıktı... Bahsin amacının da bu olduğunu fark etti. Her şeyi bir kenara bırakması için ona baskı yapmaya çalışıyordu.

Sanki Larkin bu kadar kolay manipüle edilebilirmiş gibi. Onun elini sıktı.

"Başlıyoruz."

Cam kapı bir kez daha kayarak açıldı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu Tanner.

Larkin bakışlarını cehennem tazısına doğru kaydırды ve onun kendisini ve Teague'i şüpheyle süzdüğünü gördü. Onun üzerine kıvrılmış olan erkek ne doğruldu ne de elini bıraktı. Hatta kızın elini biraz sıktı. Odağını Teague'e çevirdiğinde, onun da yüzünde ciddi bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"Herkes söylemek ister misin, yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sordu. "Sana söyledim Lark, sır olmaktan yoruldum."

Oh, lanet olsun.

"Ne demek istiyor, Larkin?" Tanner temkinli bir şekilde sordu.

Ona bakmaya devam ederken Teague'in bakışlarında kısa bir süre için bir tutam mizah parladı. *Peki, bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız? Hâlâ yapabiliyorken geri çekilmeyi tercih ediyorsan sorun değil.*

Gözlerini hafifçe kıstı. Belli ki bunu başaramayacağını düşünmüştü; kekeleyeceğini, kızaracağını ve diğerlerinin bunu yutmayacağı kadar inandırıcı olmayacağını düşünmüştü.

Ona gerçekten daha fazla kredi vermeliydi.

Teague onun gözlerinin derinliklerinde gördüğü kısa süreli öfke parıltısına neredeyse kıkırdayacaktı. Bir harpiyi dürtmek kuduz bir köpekle alay etmekten pek de farklı değildi. Çoğu insan bundan kaçınırdı ama o tehlikeyle flört etmeyi severdi. Her zaman sevmiştir.

Ve bu özel harpy çok tehlikeliydi. Korkusuz olduğu kadar acımasız ve merhametsiz olmasıyla da ün salmıştı. Buna inanabilirdi.

Larkin kırılmış cam kadar sevimliydi. Kaba, şirret ve soğuk olabiliyordu. Sanki kendi çemberinin dışındakilerle gerçek bir çaba göstermenin bir anlamı yokmuş gibi, çünkü bu çemberi genişletme ihtiyacı ya da arzusu hissetmiyordu. Bu yüzden, elbette, o çembere girmeye çalışırken eğleniyordu. Hobilerin olması sağlıklıydı.

Onun çarpıcı yüzünün üzerinden bir maskenin kayışını izledi. Gözleri ısındı. Çenesi yumuşadı. Ağzı artık düz bir kızgınlık çizgisi değildi; yumuşadı ve her zamanki gür şekline kavuştu.

Uzun bir iç geçirdi ve sonra başını salladı. "Haklısın. Bunu saklamayı bırakmanın zamanı geldi; onlara söyleyelim."

Teague'in kaşları bunun ne kadar inandırıcı görüldüğüne ve kulağa ne kadar inandırıcı geldiğine şaşırarak kalktı. Değer verdiği insanların gözlerinin içine baka baka olağanüstü bir yalan söylemek zorunda kaldığında bunu sürdürüp sürdüremeyeceğini görmek ilginç olacaktı.

Doğruldu ve kızın elini nazikçe çekti. "O zaman şunu yapalım."

Ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve Tanner'a döndü. "İçeride konuşuruz."

Nöbetçinin kurt bakışları ondan Teague'e kaydı. "Bundan hoşlanmayacağım. Hoşlanmayacağımı biliyorum." VIP locasına geri çekildi, Piper ve Khloë de onu yakından takip etti.

Teague Larkin'in elini bırakmadı. Diğerlerinin arkasından giderlerken elini bırakmadı. Anlaşmalarının *bu* unsuru -ona dokunabilmesi, sarılabilmesi, öpebilmesi- kesinlikle hoşuna gidecekti. Her erkek hoşlanırdı.

Bir Amazon gibi yapılıydı. Uzun boylu, güçlü, biçimli, yuvarlak kalçalı. Akçaağaç kahverengisi saç örgüsü uzun, şık ve karmaşık bir şekilde örülmüştü. Tüm o saçların bağlardan kurtulup sırtından aşağı döküldüğünü görmek istiyordu. Ağzı... onunla neler yapabileceğine dair türlü fanteziler kurmuştu.

Gerçekte, Larkin onun kendi kişisel kedi nanesiydi, çünkü o baştan aşağı bir savaşçıydı. Ölümcül, güçlü ve düpedüz büyüleyici bir savaşçıydı. Onun bir tadının kendisini herhangi bir likörden daha çabuk sarhoş edeceğini hissediyordu.

Geniş gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Zaman zaman çarpıcı bir gri-yeşile bürünürlerdi, ama aynı derecede çarpıcı bir gri-maviye dönüştükleri durumlar da olurdu. Bu bazen harpillerde olurdu; içlerindeki şeytanlar yüzeye yaklaştığında gözbebeklerinin tonu hafifçe değişirdi. Yakındakiler için bir uyarı sistemi gibi. Bu yüzden ne zaman gözleri şimdiki gibi gri-yeşil olsa, varlığının yakın olduğunu anlıyordu.

O etraftayken kendi iblisi sık sık yüzeye çıkıyordu. Ondan hoşlanıyordu. Onun ne kadar huysuz ve saçma sapan olduğunu seviyordu. O anda, Teague'e ona yapmak istediği pek çok uygunsuz şeyin zihinsel görüntülerini gönderiyordu.

Teague'in ona yapmaktan mutluluk duyacağı şeyler.

Ama çok iyi nedenlerden dolayı ona karşı duyduğu çekime göre hareket etmemişti ve bu sadece Khloë'ye verdiği yeminlerle ilgili değildi.

Geniş VIP locasının içindeki her bireyin pozisyonunu hızlıca aldı. Larkin's Primes mini barın yanında durmuş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Küçük oğulları Asher, Raini'nin yanındaki bir koltuğa oturmuş, küçük bacaklarını sallıyordu. Levi bir yandan havuçlu çubuğunu kemirirken bir yandan da açık büfe masadaki parmak yiyeceklere bakıyordu. Devon, küçük kızını sanki bir bebekmiş gibi vücudundan uzak tutan Keenan'a gözlerini deviriyordu.

saatli bomba. Küçük kız onun yüzüne uzanıyordu, yüzünde   irin bir gülümseme vardı.

Ana  s yaklaşık dokuz aylıktı ama iblis bebekler insan bebeklerden daha gelişmiş olduğu için daha çok bir yaşında gibi görünüyordu. Babası Tanner gibi bir cehennem köpeğiydi ve onun sıvı altın gözlerine sahipti. Saçları, annesinin uzun bukleleriyle aynı morötesi renkte olan kısa bir tutam lüleden oluşuyordu.

Devon Keenan'a bakarak i  ini çekti. "Drama kraliçesi olmayı bırak."

Karabasan kaşlarını çattı. "Yaşamak istemenin dramatik bir yanı yok."

"Ana  s seni öldürmeye   alı  mıyor," diye ısrar etti Devon.

"*Herkesi*   ld  rmeye   alı  ıyor." Cehennem yavrusu ona dişlerini gösterdiğinde Keenan'ın kafası sarsıldı. Bunun   zerine Ana  s deli gibi kıkırdadı.

"Sadece konuşmanızı engellemek için elini a  zınıza kapattı. Bu seni boğma girişimi değildi."

"Nefes alamayayım diye diğer eliyle burnumu tuttuğu kısmı unuttun mu?"

Devon, "Bu bir tesadüf," diye onayladı ama Teague birkaç ki  şinin daha ona şüpheci bakışlar attığını fark etti.

"Bunu altı kez yapmasının hepsi tesadüf mıydı? Gerçekten mi?" Keenan'ın sesinden inançsızlık damlıyordu. "Peki ya pençelerini a  ıp doğrudan Levi'nin gözlerine saldırmasına ne demeli? Bana bunun- kahretsin Devon,   ek   u çocuğun dişlerini kolumdan diyecek misin?"

Cehennem kedisi bir kez daha gözlerini devirerek ona doğru ilerledi. Kızının   enesini Keenan'ın derisinden ayırdı - hayır, bu kolay bir i   değildi - ve sonra Ana  s'i kollarının arasına aldı.

Küçük ısırık izini ovu  turan Keenan, Tanner'a baktı. "Bu konuda bir şeyler yapmalısın. " Nöbetçinin yüz ifadesine bakarken sözünü yarıda kesti. "Neler oluyor?"

Tanner boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. "Görünüşe göre Larkin'in bize söylemesi gereken bir şey var."

Bütün gözler ona döndü. Gözler hemen Teague'in eliyle elinin birleştiği yere kaydı. Odadaki diğer yetişkin erkekler

Tahmin edilebileceği gibi gergindi.

İncelemeden kaçmadı. Çenesini kaldırdı, soda kutusunu yanındaki yüksek masanın üzerine koydu ve sonra konuştu. "Teague ve benim çıktığımıza dair duyduğunuz söylentiler var ya? Aslında gerçek dışı değiller."

Odaya şaşkın bir sessizlik çöktü. İnsanlar bir ona bir ona bakıyor ya da bakışıyorlardı. Dahili telefondan kısa bir çıtırtı geldi ve hemen ardından herkesi şok halinden çıkarmış gibi görünen bir anons yapıldı.

"Kafam karıştı," dedi Knox, ses tonu da ifadesi kadar dikkatle nötrdü. "Eğer söylentiler doğruysa, neden onlara bu kadar kızgındın?" diye sordu.

"Çünkü ilişkimizi bir süreliğine gizli tutmak istiyordum. Sizler insanlarla resmi olarak çıkmamı imkânsız hale getiriyorsunuz," diye ekledi, bakışlarını Knox ve nöbetçilerin üzerinde gezdirerek. "Burunlarınızı ait olmadıkları yerlere sokmaya başlıyorsunuz ve bu sefer bunun olmasını istemedim. Siz karışmadan bir yere varıp varamayacağını görmek istedim, bu yüzden sessiz kaldım."

Hmm, aldatma konusunda Teague'in beklediğinden çok daha iyiydi. Bu hoşuna gitmişti.

İçini çekti. "Ama Teague haklı, onu sır olarak saklamam haksızlık. Zaten artık saklamak da istemiyorum."

Levi başını hafifçe salladı. "Siz ikiniz birlikte misiniz? Bir çift gibi mi?"

Gözlerini yavaşça kırptırdı. "Bir ilişki içinde olmanın anlamı budur."

Teague onun alaycı tonuna neredeyse gülecekti.

"İlişki mi?" Tanner ellerini kalçalarına koydu, çenesi bir küfrü geri püskürtecekmiş gibi sıkıldı - çocukların önünde küfretmemek için çaba sarf ediyorlardı. "Şaka yapıyor olmalısın." Bakışlarını Teague'e çevirdi. "Hey, bak, senden hoşlanıyorum. Bir insan olarak seninle hiçbir sorunum yok. Ama sen etrafta dolaşan biri değilsin."

"Larkin'le durum farklı." Teague onu nazikçe yanına çekti. "O benim için önemli."

Keenan kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Dur bir dakika, ona ettirdiğin yeminler ne olacak?"

"Onları kırdığı için mutlu değildim," dedi Khloë, Piper'la bir kenarda duran karabasana. "Balkonda ona bu konuda bir sürü saçmalık söyledim. Ama sözünü tutmadı çünkü onu önemsiyor. Bunun için ona kızamam."

Knox gözlerini kısarak Teague'e baktı, gözle görülür bir şüpheyile. "Larkin'i önemsiyor musun?" Yine ses tonu eşitti.

Teague omuzlarını kaldırdı. "Hangi adam yapmaz ki?"

Başbakan ağzını kapattı. Aynı fikirde değilmiş gibi görünmeden buna söyleyebileceği pek bir şey yoktu, değil mi?

Devon, "Şahsen ben tüm bunların muhteşem olduğunu düşünüyorum," dedi.

Tanner aynı zamanda arkadaşı olan cehennem kedisine ters ters baktı.

"Muhteşem mi?" "Aralarında uzun zamandır bir şeyler var. Ben de öyle düşünmeye başlamıştım.

asla harekete geçmeyeceklerini düşünüyorum." Devon'ın kedi yeşili gözleri Larkin'den Teague'e kaydı. "Bunu yaptığına çok sevindim."

Raini gülümseyerek başını salladı. "Çok tatlı bir çift oldunuz. Hep öyle olacağınızı düşünmüştüm."

Harper Larkin'e baktı, ağzı kıvrılmıştı. "Teague'le başa çıkabilecek biri varsa o da sensin. Sayılır. Tamam, başka şekilde ifade edeyim... onun başa çıkılamaz olduğu gerçeğiyle başa çıkabilecek biri varsa, o da sensin."

"Durun bakalım," diye patladı Tanner. "Bu konuda iyi bir şey yok."

"Katılıyorum," dedi Levi, gözleri sertleşmişti. "Senden hoşlanıyorum Teague, sadece Larkin için uygun değilsin. Onun kalıcı gücü olan bir erkeğe ihtiyacı var. Söz konusu kadınlar olduğunda, sende o güç yok."

Teague ona karşı neden bu kadar korumacı olduklarını anlıyordu. Larkin sert biri olabilirdi ama daha yumuşak bir yanı vardı; çok az insana gösterdiği nazık, şefkatli, sevecen bir yanı. Zaman zaman bu yönünü fark etmişti. "Tanner'a da söylediğim gibi, onunla işler farklı."

Keenan kuşkulu bir kaşını kaldırdı. "Buna inanmamız mı gerekiyor? Gerçekten mi?"

Larkin s i n i r l e n d i . "Aslında, neye isterseniz ona inanabilirsiniz. Burada durup sizi duyguları ya da niyetleri konusunda ikna etmesine gerek yok.

Bir an bile farklı düşünme. Eğer bunu Khloë'ye sorsaydım, çıldırırdın."

Kuluçka ona yatıştırıcı bir bakış attı. "Lark-"

"Bu duyuruyu açıklama ya da haklı gösterme niyetiyle yapmadım" dedi.

"Sadece sizinle paylaşmak istedim. Ve bunu yaptım. Şimdi gidiyorum."

Harper ona doğru hızlı bir adım attı. "Hayır, bekle, gitmene gerek yok."

"Aslında var. Teague ve benim planlarımız var." Larkin bakışlarını

Harper'ın üzerinde gezdirdi.

diğer erkeklere baktı ve küçük bir koklama yaptı. "Yarın ofiste daha fazla konuşacağımıza eminim." Teague'e biraz daha yumuşak bir bakış attı.

"Hadi, gidelim buradan."

İKİNCİ BÖLÜM

Teague hâlâ onun elini tutarak Larkin'i VIP locasından çıkardı ve uzun koridorda ona eşlik etti. Larkin onun sandığından çok daha iyi bir yalancıydı.

Telepatik olarak ona ulaştı. *Ne performans ama. Bravo, Harpy.*

Eğer canavarı onu alkışlayabilseydi, alkışlardı. Zihni onunkiyle kesişti, kızgınlıkla uğuldadı. *Siktir git, Seabiscuit.*

Ağzının düğümlendiğini hissetti. *Çok güzel bir arkadaşlığımız var, değil mi?*

Ona öfke dolu bir bakış fırlattı ve elini onunkinden çekti. "Sen bir aptalsın."

"Bununla yaşayabilirim."

Stadyumun dışında, Yeraltı'nın 'şeridi' boyunca yürüyen yaya kalabalığına katılırken onun yanında adım attı. Barlar, lokantalar ve kumarhaneler gibi çok sayıda mekânın önünden geçerek çıkışa doğru ilerlediler.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu ona. "Yoksa sadece o sahneyi atlatmak istediğin için mi planlarımız olduğunu söyledin?"

"İkincisi," dedi. "Çocuklar şu anda duygusal tepki verdiler. Ama bu duyguları bir kenara bırakıp gerçekten düşündüklerinde, çöpçatanlığa son vermek için yalan söylüyor olabileceğim akıllarına gelecek. Onların yerinde olsaydım, bundan şüphelenirdim. Eğer onlar senin gibi davranırken

yargılanıyor olsaydım, bu benim iddialarıma şüphe düşürecekti -benim için önemli olan insanlara karşı böyle bir şeye izin vermeyecek kadar korumacıyım."

Hah. "Beklediğimden daha iyi karşıladılar." Bu kesinlikle bir hayal kırıklığıydı-Teague onları heyecan içinde görmeyi dört gözle bekliyordu. Küçük zevkler ve hepsi bu.

Homurdandı. "Sadece Asher ve Anaïs orada olduğu için oldukça sakindiler. İnan bana, eğer onları bunun doğru olduğuna inandırabilirsem, bu konuda çılgına döneceklerdir."

"Hoşuna gidiyor," diye suçladı. "Seviyorum, evet."

"İnsanları *kızdırmak* eğlencelidir, bu inkar edilemez."

Kaşları çatıldı. "Aslında, olabilir. Sadece son zamanlardaki davranışları yüzünden kızgınlıklarından biraz tatmin oluyorum. Aksi takdirde bunu yapmazdım."

Omuz silkti. "Sanırım herkes için değil."

"Ama bunu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Kadın şaşkınlıkla başını salladı. "Bu tür davranışlara sadece iki tür insanda tanık oldum. İfritler, çünkü onlar ifrit. Ve *çok* uzun süre yaşamış iblisler -zihinsel kalıpları karışır ve standart eğlence biçimlerine karşı o kadar duyarsızlaşırlar ki en tuhaf şeylerden bile zevk almaya başlarlar."

Teague gerilmemek ya da yüz ifadesinin değişmesine izin vermemek için her şeyini ortaya koydu. "Ama sen daha kaç yaşındasın, elli mi? Altmış mı?" Çoğu iblisin yaşlanma eğilimi yetişkinliğe ulaştıklarında dayanılmaz derecede yavaşlar. "Bundan daha yaşlı olamazsın, eğer öyleyse bile. Sadece son otuz yıldır yarışyorsun."

Ona bir gülümseme fırlattı. "Bana bakıyordun, değil mi?"

"Elbette. Benim için önemli olan insanlarla yakın temas halindesin." Durakladı. "Yine de araştırarak fazla bilgi yoktu. Siz başıboşlar asla kendinizden pek iz bırakmazsınız. Ama belli ki Khloë size kefil olmuş. Jolene de öyle," diye ekledi, sadece Prime değil, aynı zamanda hem Harper'ın hem de Khloë'nin büyükannesi olan bir kadına atıfta bulunarak.

Nazıkçe başını okşadı. "Merak etme, küçük harpy. Değer verdiğin insanlar için bir tehdit değilim. Kız arkadaşımın sevdiklerine asla zarar vermem."

Gözlerini kıstı. "İkincisini biraz fazla ciddiyetle söyledin. Aslında çıkmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Sonunda onları, girişini gizlemek için Yeraltı'nın üzerine inşa edilmiş olan kulübe götürecek olan asansöre ulaştıklarında Teague paneldeki 'yukarı' düğmesine bastı. "Başka bir not olarak, itiraf etmeliyim ki, düşündüğümden daha iyi bir oyuncusun. Yine de beş ay boyunca dayanamayacaksın."

Küçümser bir ses çıkardı. "Ne istersen düşün. Gelinciğin son boku bile umurumda değil."

"Senden nefret ediyorum' numarasını bırakacak mısınız?"

Kaşları çatıldı. "Senden nefret etmiyorum. Senin için o düzeyde bir duygu toplayamadım."

Alçak sesle kıkırdaması, havayı dolduran *ping sesi* tarafından bastırıldı. Sonra asansörün kapıları açıldı.

"Feragatname: Ne zaman bana hırçınlaştın," diye söze başladı, bir elini kızın sırtına koyup onu öne doğru iterken, "iblisimin seni ısırma istemesine neden oluyor."

Larkin'in adımları duraksadı; kural olarak böyle bir şey olmazdı. Ama bu erkek onun duygusal dengesini bozma konusunda yetenekliydi.

"İyi anlamda," diyerek onu temin etti ve paneldeki düğmeye bastı.

"İyi bir şekilde mi?"

"Evet."

Metal kapılar kapanırken ellerini kalçalarına koydu ve sordu: "Beni ısırması için nasıl iyi bir yol olabilir? Tüm cehennem canavarları zehirlidir." Herhalde bunu unutmamıştı.

"Ve?"

"Ve sadece diğer cehennem canavarları senin zehrine karşı bağışıklıdır. Ben bir cehennem canavarı değilim. Bu da acı içinde kıvranacağım ya da felç olacağım anlamına geliyor."

"Ve?"

Yanağındaki bir kasın titrediğinden emindi. Çünkü kasıtlı olarak kalın kafalı davranmıyordu; hayır, gerçekten de onun ne demek istediğini anlamamıştı. "*Bu yüzden* senin ya da iblisin beni ısırması için iyi bir yol yok."

Omuz silkti. "Etkileri geçici olacaktır."

Larkin'i endişelendiren şey adamın açıkça şaka yapmıyor olmasıydı. Onu ısırmakta bir sakınca görmüyordu çünkü onun kitabında önemli olan, uzun vadede iyi olacak olmasıydı. Ona sertçe işaret etti. "Dişlerini tenimden uzak tutacaksın."

"Yapacak mıyım?"

"Evet, öyle olacak."

"Bana hırlamana bayılıyorum. Yüzünün öfkeli bir ifadeye bürünmesinde büyüleyici bir şey var. Dönüşüm çok güzel."

Nefesinin altında mırıldanarak parmaklarını kapalı göz kapaklarının üzerine bastırdı. "Neden beni deliliğin eşiğine getirmeye çalışıyorsun Teague? Çünkü gerçekten de bunu yapmayı amaçlıyormuşsun gibi geliyor."

"Neden seni sadece uçurumun kenarına sürükleyeyim ki? Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam, güzelim." Durakladı. "Yine de sormak zorundayım. Aklının başında olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

Ellerini iki yanına indirdi ve gözlerini açtı. "Ne?" "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Deli olsaydım bilirdim."

"Deli insanlar deli olduklarını bilmezler. Çoğunlukla. Bazı istisnalar vardır. Tek bildiğiniz, bir maymun fıçısı kadar deli olabileceğinizdir."

Kollarını çırpı. "Neden seninle her zaman en anlamsız konuşmaları yapıyorum?"

"Neden tipik konuşmalar yapmak istiyorsun ki?"

"Normal insanlar bunu yapar."

"Normal olmanın neresi eğlenceli?"

Asansör yavaşlayarak durdu. Kapılar bir başka *ping sesiyle* tekrar açıldığında asansörden dışarı çıktılar. Şimdi kulübün bodrum katındaydılar ve orada hiçbir insanın ya da diğer doğaüstü türlerin bulunmaması için nöbet tutan iblislerle kısa bir süre selamlaştılar.

Mekânın dışında Teague park yerine göz gezdirdi. Hemen Larkin'in arabasını gördü ve ona doğru yürüdü. Erkek arkadaşlar böyle şeyler yapar, değil mi?

Aracının kilidini açmak için anahtarlığını kullanırken ona "Nereye park ettiniz?" diye sordu.

Çok sevdiği bisikletini işaret etti. "İşte."

Belli ki umduğu kadar ince olmayan hızlı ve imrenen bir bakış attı. Birkaç kez takdirle baktığını fark etmişti.

Eğer iblisi buna karşı çıkmasaydı onu gezdirmeyi teklif edebilirdi. Canavar, üzerine binmesine yürekten güvenmediği birine asla müsamaha göstermeyeceği gibi, yürekten güvenmediği birinin bisikletin arkasına binmesine de izin vermezdi - iki eylem de varlığa çok fazla bir ve aynı gibi geliyordu.

Cehennem atı gibi bir şeydi. Temelde sadece çok az kişi için çiğnedikleri *yolcu almama* kuralları vardı. Teague'in iblisi bunu Larkin için bozmadı. Ondan çok hoşlanıyordu ama ona güvenmiyordu. Onu güvenecek kadar iyi tanı mıyordu.

Teague onun arabasına binişini izledi. "Bu arada ... .. " Sözü nü yarıda keserek alaycı bir gülümsemenin ağzını bükmesine izin verdi. "Seni çıplakken şarkı söylerken izlemek için sabırsızlanıyorum. Müthiş bir manzara olacak."

Gözleri meydan okuyarak parladı. "Bu iş böyle olmayacak Sullivan. Sahnede olacak kişi sensin."

Teague gülümsemesinin genişlediğini hissetti. "Göreceğiz bakalım." Kapının kapanmasına izin verdi ve sonra ayak parmaklarını ezmemesi için geri çekildi. Gerçekten de bunu ona çok görmezden gelemezdi.

Kadın uzaklaştıktan sonra bisikletine geçti ve heybeyi açtı. İçine sonsuz sayıda eşya koymasına izin verecek şekilde kaplanmıştı. Önce deri ceketini çıkardı ve üzerine geçirdi. Sonra, gerçekten ihtiyacı olmamasına rağmen kaskını taktı; kaskı sadece polislerin onu kenara çekmesini engellemek için takıyordu.

Bir tutamağı kavradı, ağırlığını sol bacağına verdi ve sonra diğer bacağını bisikletin üzerine atarak hızlı ve pratik bir hareketle bisiklete bindi. Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir bisiklete biniyordu. Resmi olmayan inindeki -klan olarak adlandırdıkları- diğer altı başıboş cehennem atından beşi de motosiklet kullanıyordu ama Saxon kamyonetini tercih ediyordu.

Teague motoru çalıştırarak motosikletinin kkremesini sağladı. Evine giden yolda hızla ilerlerken, klanının artık Knox Thorne'un kadın nbetisinin sahte erkek arkadaşı olduğunu duyunca nasıl tepki vereceğini düşündü.

Muhtemelen iyi değildir.

Hiçbirinin ona ya da Knox'a karşı bir şeyi olduğundan değil. Sadece iki iblisin de keşfetmesini istemedikleri şeyler vardı. Ve Larkin, doğası gereği şüpheci olduğundan bahsetmiyorum bile, bir çivi kadar keskindi. Sık sık onun etrafında olması riskliydi.

Ortaya çıkarmaması gereken bir şey bulursa, bunu kesinlikle Prime'ıyla paylaşacaktı. Knox, klanın sakladığı sırlar konusunda pek de sıcak duygular beslemezdi. Teague'in ona karşı hissettiği çekime karşı direnmesinin nedeni de buydu.

-Khloğ'ye ettiği yeminler bunu sağlamak için yeterli olmazdı.

Dikkatli olduğu sürece, Larkin'in erkek arkadaşı rolünü, onun hakkında öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenmeden oynayabileceğini düşündü. Zaten Larkin'in ayrılmak istemesi uzun sürmezdi. Ve sonra onu çıplak şarkı söylerken izleyebilirdi. Bunu dört gözle bekliyordu.

Çok geçmeden Teague, klanının sahiplendiği işaretlenmemiş toprak parçasına döndü ve insanların daha ileri gitmemesini sağlayan kovucu büyüyü atlatırken derisinin karıncalandığını hissetti. Ormanlık alanın derinliklerine doğru ilerlerken, Larkin'in -yüzyıllardır yeryüzünde yürümesine rağmen- ona kıyasla bir bebek olduğunu bilse ne diyeceğini merak ediyordu.

Çok uzun yaşamış bir iblisin zihinsel olarak bunun acısını çekeceği konusunda haksız değildi. Bu durum onun canavarını da aynı şekilde etkilemişti. Türü ne olursa olsun, herhangi bir insanın bu kadar uzun bir süre boyunca nasıl var olabileceğini ve kelimenin kabul edilen anlamıyla aklı başında kalabileceğini anlamıyordu.

Sonunda kendisinin ve klanının yaşadığı açıklığa ulaşmadan önce köpek havlamalarının sesi havayı böldü. Yedi geleneksel at arabası etrafa dağılmıştı - tabii ki atlar yoktu. Her büyük, içinde yaşanılan vagonun dış görünüşü birçok açıdan birbirine benziyordu. Hepsi yaldızlı, cömertçe süslenmiş, karmaşık oymalara sahip ve ustalıkla işlenmişti. Bir zamanlar Romanichal Gezginleri -ingeneler olarak da bilinirlerdi- tarafından kullanılmışlardı.

Açıklığı çevreleyen uzun ağaçlardan ikisinin arasına bir çamaşır ipi asılmıştı; asılı çamaşırlar esintiyle sallanıyordu. Hamaklar da yuva kutularıyla birlikte oraya buraya asılmıştı.

Açıklığın arka tarafındaki kulübenin yanında, tazi sürüsünün kullanması için küçük bir ahır büyüklüğünde kocaman bir köpek kulübesi vardı. Ancak bazı köpekler vagonların altında ya da açıkta uyumayı tercih ediyordu.

Piknik masası, şu anda koruyucu bir muşambayla örtülü olan büyük ızgaranın yanına yerleştirilmişti. Saxon'un arabasına yaslanmış birkaç katlanmış çim sandalyesi, baltasının ve ateş çukuru için tasarlanmış bir odun yığınının yanında duruyordu.

Teague klanını genellikle çukurun etrafında toplanmış bulurdu ama bu akşam öyle olmamıştı. Gideon'un arabasından gelen müziğe bakılırsa, içeride toplanmış olabileceklerinden şüpheleniyordu. Onlar pek de 'yalnız kalmak' isteyen insanlar değildi.

Teague kendi arabasının önüne park etti ve bisikletine bindi. Köpekler bacalarının etrafında dans ediyordu - en büyük tazi Hugo hariç hepsi. O tembel herif çukuru çevreleyen kütüklerden birinin yanında yere yayılmış bir şekilde duruyordu. Köpek başını kaldırdı, Teague'e kısa bir bakış attı ve sonra tekrar yerine oturdu.

Diğer köpekler her zaman enerji doluydu. Özellikle de hâlâ yavru gibi davranan Baxter ve Reggie. Dutch mizaç olarak daha çok sorun çıkaran bir çocuktı. Sakin ve iddialı Alfa Barron, diğerlerini bir şekilde hizada tutmayı başarıyordu.

Teague başlarını hızlıca okşadı, koruyucu teçhizatını çıkardı ve söz konusu teçhizatı heybesine yerleştirdi. Islık çalan Leo komşu arabadan çıkarken başını kaldırdı, kolunu birkaç içki şişesine sarmıştı.

Teague kaşlarını çattı. Leo içkiyi severdi, özellikle de viskiyi. Ama aşırıya kaçmazdı; bu tür şeyleri Gideon ve Tucker'a bırakırlardı. "Bir şeyi kutluyor olmamız mı gerekiyor?"

Koyu kahverengi bakışları Teague'e kayan zayıf erkek, görüşü mükemmel olduğu için aslında takmasına gerek olmayan gözlüklerinin pozisyonunu ayarladı. Leo bu gözlüklerin onu 'seçkin' gösterdiğine inanıyordu.

Neden seçkin görünmek *istediğinden* aslında kimse emin değildi. Tıpkı neden her zaman bir golfçü gibi giyinmekte ısrar ettiğinden emin olmadıkları gibi - yakalı polo tişört, düz önlü chino pantolon, beyaz çoraplar, golf ayakkabıları ve kısa siyah saçlarını örtmek için bir beyzbol şapkası. Bazen daha da ileri gider ve bir beyaz eldiven de giyerdi.

"Gideon hepimizin arabasında birkaç doğum günü içkisi içmemizi istiyor," dedi Leo, küçük verandasına bitişik ahşap basamaklardan inerken.

Teague kaşlarının çatıldığını hissetti. "Bugün onun doğum günü değil."

"Bunu görmezden geleceğiz." Leo, ciyaklayan bir kuzgun kafasına nişan alarak alçalırken eğildi. Kuş havada süzüldü ve yakındaki bir ağaç dalına, küçük sürüsünden birinin yanına kondu. "Pislik," diye tükürdü ona.

"Yine ona talaş atıyorsun, değil mi?" "Dutch'ı ısırmaya devam ediyor."

"En sevdiği ağacın üzerine işeyip duran. Üçünüz de bir tür intikam döngüsüne kapılmışsınız ve bundan hoşlandığınızı neden kabul etmiyorsunuz bilmiyorum."

Leo gülümsedi. "Eğlenceli olduğu anlar var." Çenesini Gideon'un arabasına doğru eğdi. "Geliyor musun?"

Neden olmasın? Zaten klanla paylaşması gereken bazı haberler vardı. Teague başını salladı ve evine doğru döndü. "Bana bir saniye ver."

Ahşap basamaklar Teague'in ayaklarının altında gıcırdadı ve Teague basamakları tırmanarak verandasına ulaştı. Küçüktü ama bir sallanan sandalye ekleyebilecek kadar yer vardı. Vagonun dış cephesinin koyu bordo rengine uyması için boyadığı bir sandalye.

Kuşlar, parşömenler, yapraklar, atlar ve kurtlardan oluşan altın oymalar, cam bölmeli kapı ve üzerindeki kemerli taç tahtaları da dahil olmak üzere vagonun tüm ön kısmını süslüyordu. Benzer oymalar vagonun yanlarında ve arkasında da yer alıyordu.

Kapıyı çekip açtı ve içeri adım attı. Altın oymalar ve bordo boya burada da devam ediyor, duvarlar ve kavisli tavan boyunca uzanıyordu. Ay ışığı sol tarafındaki vitray pencereden içeri süzülüyordu.

Ahşap bir şöminenin üzerinde duran küçük bir dökme demir ocakla donatılmış mini mutfağın üzerinde.

Yerleşik minderli koltuklar vagonun karşı tarafı boyunca uzanıyordu. Şöminenin yanında bir bank daha vardı ama yıllar önce onun yerine küçük bir masa ve iki yemek sandalyesi koymuştu. Bunların karşısında uzun, eski, cam kapaklı bir porselen dolabı duruyordu.

Vagon çok geniş olmayabilirdi ama ne yapacağını bildiğinden çok daha fazla depolama alanı vardı. Duvarların üst kısımları, oturakların içleri ve hatta tavandaki ahşap çerçevelerin araları da dahil olmak üzere pek çok yere özenle oyulmuş küçük bölmeler, dolaplar ve dolaplar yerleştirilmişti.

Teague vagonun arka tarafına açılan kemerli açıklıktan içeri girdi. Oradaki küçük yatak odasında, stadyumda oynadığı birkaç iyi bahisten kazandığı kalın para tomarını çıkardı. Yarışa katılarak kazandığı para doğrudan banka hesabına aktarılacaktı.

Parayı çekmeceli dolabındaki gizli bölmeye yerleştirdi. Bu mobilya parçası, sadece yanındaki ince gardıropla değil, arkadaki vitraylı pencerenin altında duran çift kişilik yatağın çerçevesiyle de aynı maun ağacından yapılmıştı.

Dışarı çıkmadan önce doğanın bir çağrısına cevap vermesi gerektiğinden, küçük en-suite banyoya girdi. İşini halledip ellerini yıkadıktan sonra tekrar odaya girdi-

Duman ve kükürtün ağır kokusu ona doğru yayılırken hareketsiz kaldı.

Karanlık bir bulanıklık gölgelerin arasından sıçradı, bir bacağını uzatmıştı. Ağır bir ayak solar pleksusuna çarptı ve kendini çarpışmaya hazırlamış olmasına rağmen sert zemine çakılmasına neden oldu.

Gerilerek, tamamen siyah insansı bir figürün bacaklarının arasına çömelişini izledi. Uzaktan bakıldığında, beyaz gözleriyle bile kolayca gölgeli bir hayalet sanılabılırdi. Ama Teague bu türle daha önce de karşılaşmıştı; neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Ve bunun bu alemde olmaması gerektiğini biliyordu.

Dışarıda havlayan köpeklerin uzaktan farkına vararak, çok hızlı bir cehennem ateşi küresi yarattı ve insansıya doğru fırlattı. Küre eve çarptığında,

İblis geriye doğru uçarak çekmeceli sandığa çarptı. Bu özel iblisler gölge enerjisinden yapılmış gibi *görünebilirdi* ama bu sadece bir savunma numarasıydı.

Yine de, bedensel olmaları onlara zarar vermeyi kolaylaştırmıyordu. Farklı bir yapıları vardı. Etten, kandan ve kemikten yapılmamışlardı. Bu yüzden kesilemez, yaralanamaz ya da kırılmazlardı.

Ama yakılabilirler. Delinebilir. Hatta ezilebilirler. Ancak, sadece cehennem tabanlı silahlar onları öldürebilirdi.

Ayağa fırlayan Teague, davetsiz misafirin üzerine bir alev topu daha fırlattı. Küre yine hedefine ulaştı. Ama iblisin yanından kalın bir dokunaç o kadar olağanüstü bir hızla fırladı ki, Teague'in bundan kaçmasına imkân yoktu.

Dokunaç Teague'in boğazını sıkıca kavradı, bir yılan gibi kızgın ve kalındı ve onu yerden kaldırdı. Kahretsin, bu piçlerin ne kadar güçlü ve hızlı olduklarını unutmuştu.

Nefes alamayınca hırıltılı bir ses çıkardı ve alevli yumruğunu dokunacın etrafına geçirerek onu cehennem ateşiyle yaktı, tam o sırada aynı dokunaç diğer tarafından dışarı çıktı. *Lanet olsun.* Teague bu türün nasıl öldürdüğünü biliyordu; bir sonraki adımda ne yapacağını biliyordu.

Küreleri birbiri ardına o kadar hızlı fırlattı ki iblis onlardan kaçamadı. İblis irkildi ve geriye doğru sarsıldı, dokunaçların Teague'in boğazındaki tutuşu nefes almasını sağlayacak kadar gevşedi.

Bir başka alevli yumruğunu dokunacın etrafında kıvrırken, kapının patlayarak açıldığını duydu. Havlamaları ve pençe seslerini duydu. Ahşap zemin boyunca gürleyen ayak seslerini duydu. O ayak seslerinin çığlık atarak durduğunu duydu. Bir dizi küfür ve cehennem ateşi kürelerinin çıtırtısını duydu.

Dokunaç Teague'in boğazından bir anda kayboldu ve Teague aniden yere düştü. Tazılar insansıya doğru hamle yaptı ama insansı doğaüstü bir hızla bir gölgenin içinde kayboldu ve geldiği diyara geri döndü. Duman ve kükürt kokusu hızla kaybolurken, köpekler hırlayarak boş alanın etrafında dolandılar ve hiçbir şey bulamadılar.

Orospu çocuğu.

Öksürerek ve ciğerlerine hava doldurarak Teague ayağa kalktı. Köpekler etrafını sarmış, inliyor ve onu yalıyorlardı; tembel Hugo bile. Tazı işine geldiğinde hızlı hareket edebiliyordu.

Teague boğazındaki kabaran etin acısına karşı dişlerini gıcırdatarak bakışlarını, hepsi de farklı derecelerde şok olmuş görünen klanına kaydırdı.

Archer davetsiz misafirin kaybolduğu yeri işaret etti. "Az önce yatak odasında gölge derilerden birini gören başka biri var mı, yoksa bu gece çok mu fazla mantar yedim?"

"Hayır, hepimiz gördük," dedi asık suratlı bir Sakson.

"Tamam," dedi Archer. "Sadece bunu duymam gerekiyordu."

Teague bir öksürükle daha ayağa fırladı. "Beni öldürmek için buradaydı." Leo sakallı yanağını kaşıdı. "Evet, öyle bir izlenim edindim."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Gideon. "Shadowkinler insanları kendi istekleriyle hedef almazlar. Onlar sadece kölelerdir."

Tucker başını salladı, neredeyse siyaha çalan kahverengi gözlerinde şaşkınlık fırıl fırıl dönüyordu. "Emir verilmedikçe cehennemden bile çıkmazlar."

Slade yeşil bakışlarını Teague'in üzerinde gezdirerek, "Yine de birkaç otorite figürü onların iplerini çekebilir," dedi. "Belli ki onlardan biri onu buraya göndermiş. Ve açıkça senin ölmeni istiyorlar."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kısa bir süre sonra, Teague ve klanı vagonunun yaşam alanına yayılmış, akılları hâlâ başlarında değildi. Boğazındaki deri dayanılmaz derecede sıcak ve gergin hissediyordu ama kabarcıklar solmaya başlamıştı. Irkı çabuk iyileşirdi ama cehennem doğumlu türlerin yaralarının iyileşmesi nedense daha uzun sürerdi.

Tucker koyu tenli elini küt saçlarının üzerinde gezdirdi. "Sanırım bunu söylerken hepimiz adına konuşuyorum-"

"Yapma," dedi Saxon, yayılmış kalçalarının arasında oturan Alfa tazısını okşayarak. "Zahmet etmeyin. Çünkü çoğu zaman burada kimse senin düşündüklerini düşünmüyor."

"Yani herhangi bir iblisin bir hevesle dokunaçlarını büyütebilmesi *yanlış* değil mi?" Tucker meydan okudu.

Leo ağzını bükerek bakışlarını Saxon'a kaydırды. "Düşündüğüm bu değildi ama haklı olduğu bir nokta var."

"*Teşekkür ederim.*" Tucker koltuğunda öne doğru eğildi ve esrar kokusunu Teague'e doğru gönderdikten sonra dirseklerini yemek masasına dayadı. "En son gölge derisi görmeyeli uzun zaman oldu, ha?"

Archer minderli banktaki yerinden porselen dolabın kenarına yaslanarak elini kâğıt torbasına daldırdı, bir mantar kopardı ve ağzına attı. "Yeterince uzun değil."

"Ne kadar hızlı olduklarını unutmuşum," dedi Teague, Reggie'nin başını okşayarak. Köpek arabaya bindiğinden beri yanından hiç ayrılmamıştı ve şimdi sandalyesinin yanında bir nöbetçi gibi oturuyordu. "Kaçtığı için çok kızgınım. Kaygan küçük piçler bunlar."

Shadowkin güçlü ve öldürmesi zor olabilirdi ama bu, kaybedilen bir savaştan kaçmayacakları anlamına gelmiyordu. Onlar, şekil olarak belli belirsiz benzedikleri insanlardan daha hayvani düşünen yırtıcılardı. Bir aslan bile sayıca üstün olduğunda geri dönerdi.

"Asıl soru şu," diye başladı Gideon, içki şişesini bacaklarının arasına alıp yere otururken, Baxter'ın şişeyi koklayıp durmasına aldırmadan, "gölge deriyi peşinden kim gönderdi, geri gelecek mi ve *neden* hedef alındın?"

"Bu üç soruydu," diye belirtti Archer.

Gideon'un alnı kırıştı, yüz ifadesi dalgındı. Birkaç dakika sonra sıkıntıyla başını salladı ve omuz hizasındaki dalgalı kızıl saçları dalgalandı. "Saymaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Boğazından aşağı konyak dökmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?" Archer herhangi bir rahibinkine rakip olacak kadar dindar bir tavırla karşılık verdi.

"Düşünmeme yardımcı oluyor," diye ısrar etti Gideon, sakallı çenesini yukarı kaldırarak. "Hem içki içenler hakkında bu kadar yargılayıcı olmayı nereden çıkarıyorsun? Neredeyse ot ve sihirli mantarla yaşıyorsun."

"Bu farklı. Onlar buraya doğa tarafından yerleştirildi. Alkol öyle değil."

Archer'ın oturduğu minderli bankın diğer ucunda oturan Saxon derin bir iç çekti. "Burada önemli olan şeye odaklanabilir miyiz?" Mavi bakışlarını Teague'e çevirdi. "Gölgecil sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Onunla iletişim kurma şansım olmadı." Konuşabilmesinin tek yolu telepatik görüntülerdi. "Pek bir hesaplaşma olmadı. İblis bir anda ortaya çıktı, sert ve hızlı bir şekilde saldırdı ve siz ortaya çıktığınızda da aynı hızla gitti."

Slade bir elini çenesindeki sarı tüylerin üzerinde gezdirerek, "Shadowkin sadece üç kişi tarafından çağrılabilir," dedi. Dalgınca, üzerinde eski bir kan lekesi olan yakasını karıştırdı - kıyafetlerinin çoğunda vardı, ama çoğunu değiştirmeye zahmet etmedi. "Vine'ın bunu göndereceğini sanmıyorum. O bizim

ve seninle kişisel bir sorunu yok. Ölmeni istemesi için bir neden düşünemiyorum."

"Aynı şey Zagan için de geçerli," dedi Leo, sırtını yaşam alanıyla yatak odası arasındaki kapı pervazına dayayarak yerde otururken. "Siz ikiniz zaman zaman ters düştünüz Teague, ama o sana her zaman saygı duydu, tıpkı senin ona duyduğun gibi."

"Geriye bir kişi kalıyor." Slade oturduğu yerde kıpırdandı ve neredeyse mantar poşetini Archer'ın elinden alıp ağzını yalarken poşete bakan Dutch'ın çenesine atacaktı. "Sadece başka bir otorite figürü gölge iplerini çekebilir. Ama bugünlerde bu güç pozisyonunu tam olarak kimin elinde tuttuğunu bilmiyoruz."

Bakışları Teague'in üzerinde olan Saxon bir elini temiz tıraşlı kafasında gezdirdi. "Bunu öğrenmenin bir yolu var. Ama bu mecazi yola girmek, ölmeni isteyenlerin ekmeğine yağ sürmek olur. Shadowkin'in başarısız olduğunu öğrendiklerinde, misilleme yapman için hazır olacaklar. Bekliyor olacaklar."

Teague, Reggie'nin kahverengi kürklü çenesinin alt tarafını okşadı. "O zaman daha iyi bilmeleri gerekir. Kimsenin beni öldürmesini asla kolaylaştırmam. Ölmemi istiyorlarsa, benim için kendileri gelmek zorunda kalacaklar. Çünkü geri adım atmaktan ya da benimle yüzleşmekten başka seçenekleri kalmayana kadar gönderdikleri her bir yordakçıyı öldüreceğim."

Yukarıda bahsi geçen minyonların her birini ortadan kaldırmak kolay olmayacaktır.

Shadowkin'i alt etmek hiç kolay olmadı.

"Bir de iyi tarafından bakalım," dedi Gideon gülümseyerek. "Şimdi önümüze küçük bir aksiyon çıkacak." Brendiden hızlıca bir yudum aldı. "İçmeyeli uzun zaman oldu. Özlemişim."

Saxon ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "O zaman belki de sahte tablolar üretip bunları bağlantılarımız aracılığıyla satmaktan daha heyecan verici bir iş bulursun."

Gideon buyurgan bir kaşını kaldırdı. "Ne yani, kiralık katillik gibi mi? Para için insanları öldürmek hepimizin içine sinmiyor."

Saxon geniş omuzlarını silkti. "Bu senin, Tucker'ın ve Leo'nun geçimini sağlama şeklinden daha dürüst bir meslek."

Tucker sinirlendi, koltuğunda doğrulurken dirsekleri masadan kaydı. "Şimdi dur-"

"O haklı, biliyorsun," dedi Leo Tucker'a kesin bir ifadeyle. İki dolandırıcı hırsızlık konusunda ustalık dersi verebilirdi. İmplerle sık sık 'iş' yaparlardı. Dünyada Leo'nun açamayacağı bir kasa yoktu.

Tucker savunmacı bir tavır takındı. "Zor zamanlarda yapmamız gerekeni yaparız."

Gideon sertçe başını salladı ve içkisinden uzun bir yudum daha aldı. "Yani Teague, planımız temelde seninle uğraşan her kimse, onun uşaklarını aklımızdaki yaratıcı yöntemlerle defalarca öldürerek onunla oynamak mı?"

Teague dudaklarını büzdü. "Evet. Bu işi onlar için kolaylaştırmayalım. Bu kuklacılarının hayal kırıklığını artıracak ve onları buraya gelmeye teşvik edecektir. Kimsede siyah tuz olduğunu sanmıyorum?"

Archer, "Topraklarımızı bununla çevrelememiz gerektiğini düşünüyorsun," diye tahmin etti. Teague başını salladı. Shadowkin kara tuzu geçemiyordu. Ondan bir çember -Büyük ya da küçük, o kadar güçlü bir bariyer oluşturur ki, diyarlar arasında bile bir bariyer görevi görür ve gölge derisinin kampa yürüyerek ya da cehennemden bindikleri bir gölgeyle girmesini engeller.

"*Dutch*'tan biraz alabilirim, sakın buna *cüret etme*." Archer mantar dolu çantasını göğsüne bastırarak korumaya aldı. "Küçük pislik mallarımı çalmak için ileri atıldı. Git Hugo'yla falan yat," dedi köpeğe, çenesini yaşlı tazının şöminenin önünde yayıldığı yere doğru eğerek, ama Dutch kıpırdamadı.

Teague boğazını temizledi. "Konuşmamız gereken başka bir şey var. Hoşunuza gitmeyecek bir şey." Durakladı. "Bugünden itibaren çöpçatanların peşini bırakması için birinin erkek arkadaşı rolünü oynuyorum."

Herkes birbirine baktı.

Gideon eğlenerek kıs kıs güldü. "*Sen* mi? Nasıl erkek arkadaş gibi davranılacağını biliyor musun ki? Yani, erkek arkadaş olmanın ne gerektirdiğini biliyor musun?"

Teague omuzlarını kaldırdı. "Pek sayılmaz. İlerledikçe uyduracağım. Çok zor olamaz."

Saxon gözlerini kısarak, "Hoşumuza gitmeyeceğini söylemiştin," dedi. "Neden?"

Teague biraz daha dik oturdu. "Çünkü söz konusu kadın Knox Thorne'un nöbetçisi."

İfadesini acımasız bir sessizlik karşıladı.

Sonunda Gideon sözünü kesti. "Bu bir şaka, değil mi? Tabii ki öyle." Yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum."

"Şaka değil," dedi Teague ona.

Slade başını hızla salladı. "Bunu neden yapasın ki? Saklamamız gereken çok şey var. Bunlardan herhangi birinin *kokusunu* bile alırsa, bunu Prime'ına iletir."

"Larkin hiçbir şey öğrenemeyecek," dedi Teague kendinden emin bir şekilde. "Bunun için bana yaklaşması gerekir ve o bunu asla yapmaz. O kendi çevresi dışındaki herkesten uzak duran bir insan. Ben bunun bir parçası değilim." Tucker kollarını kavuşturdu. "Seni sahte erkek arkadaşı olman için tuttu."

Sizi dışarıdan biri olarak görüyor gibi görünmüyor." "Öncelikle, beni o işe almadı-"

"Bekle, bu iş için para bile almıyor musun?" Tucker'ın yüzü buruştu. "O zaman neden yapıyorsun?"

"İki nedeni var. Birincisi, bebek hastası dişi cehennem zebanilerini bir süreliğine davamdan uzak tutacak, ara vermeye ihtiyacım var."

"Cehennem gibi sinir bozucular," diye mırıldandı Slade, sık sık onlar tarafından rahatsız ediliyordu - Yeraltı'nın çukur dövüşlerine katılırken sergilediği güce çekiliyorlardı. Orada rakiplerin doğaüstü yeteneklerini kullanmalarına izin verilmezdi ama bunun dışında istedikleri gibi kirli dövüşebilirlerdi.

"İki," diye devam etti Teague, "ona bir borcum var." Tucker omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Bu *yüzden* insanlara borçlu olmaktan hoşlanmıyorum. Beni huzursuz ediyor. Ve Khloë bunu onun için yaparak Larkin'e borcumu ödememi istiyor."

"Khloë'nin bu işte parmağı mı var?" Tucker'ın dudakları inceldi. "İşte bu yüzden bir çapa istemiyorum. İşleri karmaşıktırıyorlar. Ben her şeyin basit olmasını isterim." Leo'ya baktı. "Seninkini bulmak ister misin?"

Şapkasıyla oynarken Leo kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Giysilerimi ütüler mi? Ütü yapmaktan nefret ederim. Eğer buna hazırsa, belki."

Slade kısa sarı saçlarını kaşıyarak, "Benimkini bulmaya çalışmıyorum," dedi. "Benim işimi bilmek isteyecektir. Ondan sır saklamak zor olurdu."

"Ama sırlarını saklaması için ona güvenebilirsin," dedi Archer bir mantar daha çiğneyerek. "Khloë Teague'in sırlarını hiç kimseyle paylaşmadı. Kendi eşiyle bile."

Gideon özlem dolu bir iç geçirdi. "Onu özlüyorum. Bir ara onu bizi görmeye getirmelisin Teague. O *en iyi* içki arkadaşıdır."

"Pekâlâ, konunun dışına çıktık," diye araya giren Saxon, Teague'e şüpheli bir bakış fırlattı. "Leanne'in rolünü oynamayı kabul ettiğine inanmıyorum-"

"Larkin'in," diye düzeltti Teague.

"Evet, o," dedi Saxon, hatasını elinin tersiyle iterek. "Sırf kadın cehennem atlarını uzaklaştırmak ve ona borçlu olmaktan kurtulmak için onun erkek arkadaşı gibi davranmayı kabul ettiğine inanmıyorum. Bundan fazlası var. Ne var?"

Archer sınıftaki bir çocuk gibi elini kaldırdı. "Eminim biliyorumdur." Teague'i işaret etti. "Harpy için yanıp tutuşuyorsun. Onu ele geçirmek için bir bahane arıyorsun."

Teague dişlerini alt dudağına geçirdi. "Kısaca, evet." Eğer Larkin'le yaşayabileceği en fazla şey buysa, bunu yaşamasına izin verecekti.

"Bu iş ne kadar sürecek?" diye sordu Tucker.

"En fazla beş ay sürer."

"Beş mi?" Leo kaşlarını çatarak yineledi.

Teague, Reggie'nin kulağının arkasını kaşıyarak, "O zamandan çok önce çekip gidecek," dedi. "Benim etrafımda olmaktan hoşlanmıyor. Ve yakında değer verdiği insanlara yalan söylediği için kendini kötü hissedecek."

"Neden?" diye sordu Archer, kaşları çatılmış bir halde.

"Bazı insanlar yalan söylemeyi sevmez," diye açıkladı Leo.

Archer başını eğerek kısa, koyu renk atkuyruğunu yana yatırdı. "Ama neden?"

Leo omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece bilmiyorlar."

Teague sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bak, endişelenmene gerek yok. Bu *sahte* bir ilişki, yani özel hayatlarımız şu anda olduğu gibi ayrı kalacak. Onu asla buraya getirmeyeceğim. Onu hiçbirinizle tanıştırmayacağım. Onu ele verebilecek hiçbir şeyin ağzımdan kaçmasına izin vermeyeceğim. Dolayısıyla Knox Thorne karanlıkta kalacak."

Gideon içini çekti. "Umarım haklısındır. Çünkü kesinlikle ölmemizi isteyecektir. Onunla karşı karşıya gelmemeyi tercih ederdim."

"İşler o noktaya gelmeyecek." Teague artık yanmayan boğazını hafifçe okşadı ve kabarcıkların geçtiğini fark etti. "Şimdi, başka sorusu olan yoksa, gecemize devam edelim derim."

Kimse soru sormayınca Gideon biraz canlandı ve "Bu doğum günümü kutlamaya geri dönebileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Teague bunu belirtmek zorunda hissetti. "Aslında doğum gününe daha yedi ay var."

"Bu yıl erken kutlamak istiyorum." Gideon ayağa kalktı. "Peki, var mısın?" Teague hafifçe omuz silkti. "Evet, tabii, neden olmasın?"

Ertesi sabah Knox'un Yeraltı'ndaki ana ofisinin kapısının gıcırdayarak açıldığını duyan Larkin gözlerini dizüstü bilgisayarından ayırdı. O, Tanner, Levi ve Keenan yavaş ve rahat adımlarla içeri girdiler. Ona her zamanki yumuşak gülümsemelerini ya da çene uçlarını uzattılar, normalde yaptıklarından farklı davranmadılar.

Tamam.

Dikkatini dizüstü bilgisayarının ekranına vermeden önce kısaca "Günaydın," dedi. Kendisine ayrılmış bir masası vardı ama bu sabah yaptığı gibi iki rahat koltuktan birine kıvrılıp oturmayı tercih ediyordu. Koltuklar da tıpkı kanepeler ve masa sandalyeleri gibi siyah, tereyağı yumuşaklığında İtalyan derisiyle döşenmişti.

Larkin her zaman bu özel koltuğu seçerdi çünkü Levi'nin sık sık dövuştüğü dövüş çemberine bakan büyük pencerenin yanında yer alırdı. Kana susamış düelloları izlemek hem onun hem de içindeki iblisin biraz rahatlatıcı bulduğu bir şeydi.

Şık ve modern ofis, Knox'un yanı sıra diğer nöbetçilere de çalışma alanı sağlayacak kadar genişti ama kimsenin masası onunki kadar büyük değildi. Gösterişli, yönetici canavarının yüzeyi kalabalık olmasına rağmen bir toplu iğne kadar düzgündü. Yüksek teknoloji ürünü, üç ekranlı bilgisayar masanın ortasında duruyordu ve etrafı kırtasiye malzemeleri, kâğıtlar ve diğer ofis cihazlarıyla çevriliydi.

Birliklerinin bir üyesinden gelen başka bir raporu gözden geçiren Larkin, nöbetçi arkadaşlarının sandalyesini doldurduğunu hissettiğinde başını kaldırmadı.

Keenan boğazını temizledikten sonra kolçağın üzerine bir şey koydu.

Kutunun üzerindeki logoyu tanıyan Larkin'in içinde bir kek olduğunu anlamak için kutuyu açmasına gerek kalmadı. Belli ki onun en sevdiği Yeraltı fırınına gitmeye cesaret etmişti.

"Barış teklifi," dedi ona.

Larkin bakışlarını kendisine bakan üç yüzün üzerinde gezdirdi, yüzlerindeki yumuşak ifadede bir parça koyunluk vardı. Hayır, bunun gerçekten bir barış teklifi olmadığını fark etti. Tıpkı koyunluklarının gerçek olmadığı gibi. Sadece rahatlamasını ve gardını indirmesini istiyorlardı ki sorularına daha kolay cevap verebilsin.

Bu numarayı daha önce başkaları üzerinde, özellikle de sorgulama sırasında kullandıklarını görmüştü. Belli ki şimdi bunu kendisi üzerinde kullanmaya çalıştıklarını fark etmeyeceğini düşündükleri için kırılmıştı.

Aptallar.

Tanner ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Dünkü gibi tepki vermemeliydik. Haddimizi aştık."

Levi başını salladı. "Haberiniz bizi şaşırttı ve yanlış ele aldık." Keenan, "Eğer gerçekten istediğin kişi Teague ise, seni destekleyeceğiz," dedi.

Larkin homurdanmamak için kendini zor tuttu. Teague'in ününe sahip biriyle birlikte olması fikri karşısında asla bu kadar makul davranmazlardı. Bu yüzden şu anki davranışlarının tek bir anlamı vardı; iddiasının tamamen saçmalık olduğundan şüpheleniyorlardı.

Bakışlarını Knox'a çevirdi. Masa sandalyesinde arkasına yaslanmış, telefonuyla sessizce konuşuyordu ama gözleri onun üzerindeydi. Ve o kara gözlerde az da olsa şüphecilik vardı. O da ona inanmıyordu ama anlaşılan onu sorgulamamaya karar vermişti.

Onları yanıldıklarına ikna edemeyeceğinden endişe etmiyordu. Larkin onları yıllardır kandırıyordu ve onlar bunu fark etmemişlerdi. Onlara çapasının yaptıklarını 'aştığını', artık bağıın çağrısını hissetmediğini, dengesiz iblisin bir gün üstünlüğü ele geçireceğinden endişe etmediğini söylediği her seferinde yalan söylemişti.

Şu anda olduğu gibi, varlık Larkin'i tamamen kontrol altına almak istemeyecek kadar korumacıydı. Ancak bu durum değişirse, iblis hâkimiyet için *gerçekten* savaşmaya karar verirse, istediğini elde edebilirdi.

Larkin'in demir kadar güçlü bir iradesi vardı. İblisin iradesi daha güçlüydü.

"Peki," diye başladı Keenan, dizüstü bilgisayarına hızlıca bir göz atarak, "dün gece bilmemiz gereken bir şey oldu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Önemli bir şey olmadı. İki komşu arasında küçük bir tartışma oldu ama kısa sürede çözüldü. Sarhoş bir çift arkadaşlarının ön bahçesinde biraz gürültülü bir tartışma yaşadı, ancak Güç'ün üyeleri ortaya çıkınca çabucak sakinleştiler. Şahsen, Levi'nin Knox'un Odası'nda işkence gören yeni mahkumlarımızın videosunu sızdırmasının ardından duygusal olarak toparlanana kadar inimizin en iyi şekilde davranmaya devam edeceğini söyleyebilirim."

Azrail geniş omuzlarını silkti. "İnin, Asallarına ihanet etmelerinin onlar için ne kadar kötü olacağını hatırlatmasının iyi olacağını düşündüm."

Larkin yumuşak bir homurtu çıkardı. "Diğer iki piçin yaptığı gibi eşine herhangi bir zarar verirlerse ne kadar acı çekeceklerini hatırlatmanın hepsi için iyi olacağını düşündün," diye düzeltti.

Levi başını eğdi. "O da var."

Dakikalar geçtikçe adamlar daha fazla sohbete daldılar. Ona genel, basit, sıradan sorular sordular, açıkça onu yanlış bir güvenlik duygusuna sokmaya çalışıyorlardı. Ve her an daha ciddi bir soru soracaklarını biliyordu.

Ama onlara bunu söylemedi. Ne yaptıklarını sezdiğini belli etmedi. Hayır, sabırla konuya gelmelerini bekledi.

Tanner çenesini kaşıdı, küt tırnakları kısa saçlarından biraz daha koyu olan saat beş gölgesini kazıyordu. "Teague ile tam olarak ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Ve işte oradaydı.

"Bir yere gittiğini anlamama yetecek kadar uzun," diye yanıtladı basitçe.

Altın rengi gözleri hafifçe kısıldı. "Huh." Şüphe kelimenin içinde çınladı. "Birbirinizle görüştüğünüz izlenimine hiç kapılmamıştım."

"Evet, gerçekten de radara yakalanmadın," dedi Levi her zamanki rahatlığıyla. "Plan buydu," diye hatırlattı Larkin ona.

"Neden değiştirelim?" diye sordu Keenan, sesinde küçük bir meydan okuma notasıyla.

Dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı. "Dün de söylediğim gibi, artık ilişkimizi saklamak istemiyorum."

Levi onu yakından izledi, çelik grisi bakışları hiç kırılmamıştı. "Teague konusunda gerçekten ciddi misin?"

Soru karşısında kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Bunu neden sorma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum. İlişkilere kolay girmediğimi biliyorsun."

Kollarını kavuşturan Keenan başını eğdi. "Senin tipin olduğunu düşünmezdim."

"Khloë'nin senin olduğunu düşünmezdim." Omuz silkti ve "Hayat sürprizlerle dolu" diye ekledi.

Kâbus ağzını kapattı, nötr ifadesi kısa bir süre için çatladı. Yaşadığı hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. Sadece iki saniyeliğine. Sonra 'sadece merak ediyorum' maskesi tekrar yukarıya çarptı.

Tanner dişlerinin önünü yaladı. "Teague ile iyi anlaştığınızı bile düşünmezdim. Her zaman birbirinize laf sokuyor gibiydiniz."

Larkin kaşlarını kaldırdı. "Devon'la eskiden yaptığınız gibi, ha?" Adamın ağzı düzleşince neredeyse gülümseyecekti. "Bu tür şeyler cehennem canavarları için ön sevişme gibi görünüyor."

Duruşunu genişleten Levi, parmaklarını zengin kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Anlamadığım şey, ona neden ilk etapta bir şans verdiğin. Demek istediğim,

genellikle vur-kaç olaylarından kaçınırsınız. O da öyle biri. Şimdiye kadar, tabii ki," diye aceleyle ekledi.

Eğer onu bu kadar iyi tanımasaydı, ses tonundaki güvensizliğin izlerini fark edemeyebilirdi. Ayrıca, onu kışlarına duman üflemeyle suçlamayı en çok istedikleri anda soğukkanlı ve rahat davranmanın hepsini *öldürdüğünü* de hissetmeyebilirdi. Bunun onu sadece sinirlendireceğini ve onları tersleyeceğini, istedikleri cevapları alamayacaklarını çok iyi bilmeselerdi muhtemelen bunu yaparlardı.

Kabul etmeliydi ki, onların içten içe huzursuz ve sinirli olduklarını bilmek eğlenceliydi. *Benim dünyama hoş geldiniz çocuklar, diye* düşündü kendi kendine.

Levi kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

Başını yana eğdi. "Peki, ne?" "Sorumu görmezden geliyorsun."

"Bana bir soru *sormadınız.*"

Dudakları inceldi. "Onu, kişisel kurallarına karşı gelip, belli ki daha fazlasına dönüşen tek gecelik bir gezintiye çıkaracak kadar özel yapan şey nedir?"

Bakışlarını önündeki üç erkeğin üzerinde gezdirdi. "Siz kendi ilişkiniz hakkında ağzınızı sıkı tutarken, benim size ilişkimle ilgili her ayrıntıyı anlatmamı gerektirecek kadar özel olan şey nedir?" diye sakince karşılık verdi. "Bir şeyin beni ilgilendirmediğini kaç kez söylediğimi sayamıyorum."

Ağzı bir açılıp bir kapanıyor, Keenan kulak memesini parmaklıyordu. "Sadece merak ediyoruz, hepsi bu."

"Sorularım olduğunda ben de öyleydim," dedi. "Ben de endişeliydim ve biraz korumacı hissediyordum. Yine de hepiniz bana burnumu sokmamamı söylediniz. Şimdi ben de size aynı şeyi söylüyorum."

Üç adam bakışlarını değiş tokuş etti.

Uzun bir nefes üfleyen Keenan, elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Tamam."

"Peki," diye araya girdi Tanner, belli ki mutsuzdu.

Levi içini çekerek ensesini kaşdı. Birkaç dakika sonra kolunu indirdi ve yenilgiyle omuz silkti. "Pekâlâ Lark, eğer Teague onun için bir şey ifade ediyorsa

ve sizi mutlu ediyorsa, önemli olan budur. Onu daha iyi tanımak için çaba göstereceğiz."

Keenan'ın kapüşonlu mavi gözlerinde bir tutam kurnazlık titreşti. "Evet. Sanırım bu gece onunla geliyorsun."

"Bu gece mi?" diye yankılandı.

Keenan çenesini eğdi. "Jolene'in evinde bir aile yemeği için. Diğerlerinin yanı sıra ben, Khloë, Harper ve Knox da orada olacağız. Teague her zaman davetlidir. İkiniz de artık gizli olmadığınıza göre, kesinlikle onun artı-biri olmanızı istemiştir."

Tanrım, bir an önce geri çekilmezse karabasanın tam aletine bir yumruk atacaktı. "Ona gelmeyeceğimi söyledim," diye yalan söyledi Larkin. "Bu bir aile meselesi. Ben aileden değilim."

"Teknik olarak Teague de öyle. Khloë'nin sunucusu olarak, o onursal bir üye - biz arkadaş olmadan önce onu her zaman artı bir olarak alırdı. Şimdi de beni alıyor. Ama Jolene onu davet etmekten vazgeçmedi; onu masasında görmekten hoşlanıyor. Bunu bildiğinden eminim. Seni de getirseydi çok sevinirdi."

"Onun için çok kısa bir süre-"

"Cidden, onun için sorun olmaz. Daha önce de son dakikada fazladan insan eklemişti." Keenan gülümsedi ve gülümsemesinde kurnaz bir yan vardı. "Eğer Teague'le ciddiyseniz, senin de onunla birlikte orada olman doğru olur."

Tanner başını salladı, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu. "Kesinlikle."

Levi telefonunu çıkararak, "Jolene'e orada olacağını haber vereceğim," dedi.

Üçü daha sonra kendilerinden çok memnun görünerek dağıldılar. Tanrım, ne ahmaklar varmış.

Onu köşeye sıkıştırmışlardı. Elbette bundan kurtulabilirdi. Ama neden orada olmaması gerektiğine dair ne kadar çok bahane üretirse, o kadar şüpheleneceklerdi.

Jolene'in masasında yemek yemekte bir sakınca görmese de -kadın harika bir aşçıydı- Larkin orada bulunmaya pek hevesli değildi. Neden mi? Çünkü orada

Teague'in ona platonik olmayan şekillerde dokunarak onu zorlamamasına *imkân yoktu*, bahsi kazanmak için onu çatlatmayı umuyordu.

Onun kendisine dokunacağı düşüncesi midesinde karışık duygulara neden oldu. Beklenti, çünkü bundan kesinlikle zevk alacaktı. Tedirginlik, çünkü onun bundan ne kadar hoşlandığını anlarsa çok utanacaktı.

Sessizce nöbetçi arkadaşlarına küfrederek telepatik olarak Teague'e ulaştı. *Çocuklar birlikte olduğumuza inanmıyorlar ama öyleymiş gibi davranıyorlar. Bu akşam seninle Jolene'in evine yemeğe gitmem için baskı yapıyorlar. Keenan temelde bizi birlikte izlemek istiyor ve Knox da şüphesiz ona katılacaktır.*

Dahası, Teague'i öpmek ve ona dokunmak anlamına gelirse rol yapmaya devam edemeyeceğini düşündüler... tıpkı cehennem atının kendisinin de onun yapamayacağını düşündüğü gibi.

Birkaç dakika sonra, tanıdık ruhu onunkine dokundu. *O zaman senin de gelmen en iyisi. Seni ne zaman almamı istersin?*

Beni alacak mısın?

Erkek arkadaşlar bunu yapar, değil mi?

Şey, evet, ama . . . *İblisin bisikletinin arkasına atlamamı hoş karşılamazdı. Cehennem atları hakkında, bu tür bir şeyin onun varlığı için sıcak bir düğme olacağını bilecek kadar çok şey biliyordu.*

Arkadaşımla kamyonetini ödünç alacağım.

Pekala. Beni altıda al. Hazır olacağım.

Ve çıplak, elinizde mikrofon, yaklaşan bar performansınızı çalışmak için mi?

Gözlerinin kısıldığını hissetti. *Öyle bir şey olmayacak, Seabiscuit. Şimdi git biraz ot falan çiğne.*

Alçak sesle kıkırdaması kafasının içinde yankılandı ve sonra zihni geri çekildi.

Dizüstü bilgisayarının kapağını açarak işine geri döndü. Diğer nöbetçiler gün boyunca onu daha fazla sorgulamadılar. Ama ara sıra gülümseyerek aptalca yorumlar yapıyorlardı.

Teague'i daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum.

Sonunda gerçekten hoşlandığın biriyle tanışmış olman çok güzel, Lark.

Onu erkekler gecesine götürmemiz gerekecek. Merak etme, onu geri getireceğiz. Hatta tek parça olacak. Muhtemelen.

Knox katkıda bulunmadı. Bay Uzun Boylu, Esmer ve Fazla Algılayıcı, o delici gözleriyle onu izlemeye devam etti. Onun iddialarından şüphe duyduğunu saklamadı ama bu konuda yorum da yapmadı; sadece henüz ikna olmadığını sessizce ifade etti.

Her neyse.

Vardiyası bittiğinde çok sevinmişti. Pisliklerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Özellikle de daha sonra onlardan ikisiyle pek de rahatlatıcı olmayan bir akşam yemeği yiyeceği zaman.

Kompleksine giden yol nispeten kısaydı. Knox diğer birçok mülkle birlikte buranın da sahibiydi ve daireleri sadece inlerindeki iblislere kiralityordu. O, Harper ve küçük oğulları kocaman bir malikanede yaşıyordu. Üç erkek nöbetçi de eskiden bu komplekste ikamet ediyordu, ancak Keenan çiftleştikten kısa bir süre sonra Khloë'nin yanına taşındı.

Binanın özel otoparkına girdikten sonra Larkin arabasını hızla kendisine ayrılan yere çekti. Yemekte ne giyeceğini düşünürken araçtan atladı ve anahtarla kilitledi-

Yalnız değildi.

Larkin olduğu yerde döndü, kasları gerildi.

Önündeki gölgeli alandan gelen yavaş, sakın ayak sesleri her adımda daha da yükseliyordu. Sonra uzun boylu, zayıf, muhtemelen özel dikim bir takım elbise giymiş bir erkek gölgelerin arasından çıktı ve yumuşak bir şekilde durdu. Soğuk mavi gözlerini onunkilere dikti. "Merhaba, Larkin."

Dondu kaldı. Tepeden tırnağa dondu. Onu görmek midesine mide bulandırıcı bir yumruk gibi inmişti. İblisi öfkeli bir tıslamayla kıpırdandı.

Bu yabancı değildi. Otuz yılı aşkın süredir görmediği ya da haber almadığı biriydi. Bir daha asla karşılaşmayı beklemediği biriydi.

Nabızı sabit ritmini kaybettiğinde, ruhu içgüdüsel olarak onunla bağlantı kurmaya çalışarak şiddetle onunkine doğru hamle yaptı. Larkin hızlı davranarak çapa bağının oluşmasını engelleyecek bir bariyer oluşturdu.

Evet, onun lanet olası çapasıydı.

En azından teknik olarak. Pratikte mi? Oh, bundan daha uzak olamazdı.

Psi-arkadaşlar ihtiyaç duyduğunuz her şeydi - bir arkadaş, yakın bir sırdaş, bir kaya, bir koruyucu, size asla ihanet etmeyeceğine güvenebileceğiniz biri. Ama Holt, Larkin için bunların hiçbirisi değildi. Asla da olmayacaktı.

Hafif, sakinleştirici bir nefes alarak zihinsel savunmasını güçlendirdi ve onun etrafında hissettiği zihinsel manyetik *çekime karşı koymaya çalıştı*.

İçinden öfke fişkırdı. Onu incittiği için öfke. Uzak durmadığı için öfke. Kaderin ona karşı hiçbir sadakat hissetmeyen bir çapayı adil olmayan bir şekilde ona yüklemiş olmasına öfke.

"Uzun zaman oldu." Bakışları kızın üzerinde gezindi, niyetliydi ve iblisin öfkeli bir tıslama daha çıkarmasına neden olan bir sahiplenmeyle parlıyordu. "İyi görünüyorsun."

Adamın alçak ve zengin sesinin bu kadar rahatlatıcı olmasından nefret ediyordu. İri sarışın piçin hiçbir özelliği yatıştırıcı olmamalıydı. Holt sakin, kültürlü ve zarif görünebilirdi ama yüzeyin altında medeni bir saldırganlık gizliydi.

Tehlikeliydi. Acımasız. Dolambaçlı. Kendi türüne göre güçlüydü. Cambionlar

-İnsan ve iblis melezi olan bu kişiler güç spektrumunda alt sıralarda yer alma eğilimindeydi ve içlerindeki varlıklar uykuda olabilirdi. Çoğu durumda, iblisten çok insandılar. Holt bunun bir istisnasıydı.

Kızın binasına kısa bir süre baktı. "İçeri girip konuşabilir miyiz?" "Hayır," dedi kadın, sesi cansızdı.

Onun cevabı karşısında şaşırmış görünmüyordu. "On dakika. Söylemeye geldiğim şeyi söylemem için bana on dakika verin. Sonra gideceğim."

Onu gerçekten evine alacağını düşündüyse, kafası iyiydi. Ama onu dinleyecekti, çünkü Holt'u tanıyordu; ancak reddederse geri geleceğini biliyordu. Onun buradan ve hayatından gitmesini istiyordu.

Larkin kollarını kavuşturdu ve ayaklarını dikti. "Beş dakikanız var. Onları değerlendirin."

Hafif bir iç geçirdi. "Benden nefret ediyorsan seni suçlamıyorum."

Bir zamanlar ondan karanlık ve patolojik bir tutkuyla nefret etmişti. Ama o kara duyguya tutunmayı reddetmişti, çünkü

Buna tutunmak kendisinden başka kimseye zarar vermemiştir. Bugünlerde ona karşı hissettiği şey, sağlıklı bir öfke olarak gördüğü şeydi. Parlak ve sıcaktı, ama zehirli ya da acı dolu değildi.

"Senin yerinde olsam kendimden nefret *ederdim*," diye devam etti. "Seni hayal kırıklığına uğrattım." Bu hafif bir ifadeydi.

"Keşke zamanı geri sarabilsem ve farklı bir şey yapabilsem diye düşünmediğim bir gün bile olmuyor. Ama sanırım sen ikincisine inanmıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye hemen itiraf etti. "Hiçbir şey seni bir şeyleri düzeltmeye çalışmaktan alıkoymadı. Herhangi bir noktada geri dönebilirdin."

Ona doğru yavaş bir adım attı. "Artık buradayım." "Neden?"

"Yıllar önce yapmam gerekeni yapmak için. Seni çapam olarak kabul etmek için. Bir bağ kurmamızı istiyorum."

Larkin kuşkulu bir kahkaha attı. "Buna hazır olacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın." İblisi gülmedi. Hırladı ve ona parmağını çevirdi, parmağını tam gözüne sapladığını hayal etti.

Mavi bakışları buz gibi oldu. "Bana bağın çağrısını hissetmediğini söyleme. Gece gündüz kafamın arkasında bir çekim var sanki. Hiç geçmiyor. Senin için de aynı olduğunu biliyorum."

Uzun zamandır bu çağrı zihninin derinliklerinde var olan düşük bir nabız gibiydi. O kadar alıştığı bir nabızdı ki, artık ona bir zamanlar verdiği rahatsızlığı vermiyordu. Ama şimdi o buradaydı ve çağrı daha güçlüydü. Daha yoğundu. Daha da kötüsü, zihninde yeniden ön plana çıkmıştı.

"Bu, bu konuda bir şey yapmak istediğim anlamına gelmiyor," dedi.

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Biz psi-arkadaşız, Larkin. Kaderin kendisi bizi birbirimize bağlıyor."

"Bu şimdiye kadar senin için pek bir faktör olmadı." Uzun zaman önce onun ve iblisi için bir anlam ifade etmeyi bırakmıştı. "Senin için neyin değiştiğini sormayacağım, çünkü umurumda değil."

"Buna inanmıyorum. Her şeyin farklı olmasını istemediğine bir an bile inanmayacağım. Farklı olabilirler, Larkin."

"Hayır, olamazlar. Olmalarını istemiyorum. Sensiz gayet iyiyim." Onsuz *daha* iyiydi -Levi bu konuda haklıydı.

Holt'un burun delikleri alevlendi. "Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum. Ama insanlar değişir, insanlar-"

"Değiştiğine inanmamı mı bekliyorsun? Gerçekten mi?" Ciddi olamazdı.

"Gerçek bu. Bu yüzden artık her şey farklı olabilir. Güveninizi kazanmanın benim için kolay olmayacağını biliyorum. Olmasını da beklemiyorum."

"Bu zor olmaz, Holt. İmkânsız olurdu. İblisim sana güvenmeye bile meyilli değil, seninle hiçbir şey yapmak istemiyor. Ve ben de istemiyorum." Başını sallayarak bir adım geri çekildi. "Buraya gelmemeliydin."

Gözleri kısıldı. "Larkin-"

"Zamanınız doldu. Git. Ve gitmiş olarak *kal*."

Topuklarının üzerinde döndü ve bir kez bile arkasına bakmadan binasına doğru hızlı ve zarif bir adım attı. Sitenin içinde doğruca dairesine gitti, kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı.

Sonra hemen titremeye başladı.

Sikeyim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Teague arabasını Larkin'in binasının önüne çeker çekmez Larkin binadan çıktı, her zamanki gibi aynı amaç ve güvenle hareket ediyordu. Kahretsin, iyi görünüyordu. Günlük kıyafetleri tişört ve kot kombinasyonları gibi gündelik kıyafetlerden oluşuyordu. Ama genellikle akşam yemekleri ya da etkinlikler gibi durumlarda bir çentik atardı. Bu gece güzel bir lavanta rengi bluz ve biçimli bacaklarının kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah, dar bir pantolon giymişti. Bir de topuklu ayakkabı.

İblisi ona, vücudunun derinliklerine gömülmüşken kadının o topukluları giydiği ve başka hiçbir şey giymediği bir görüntü gönderdi.

Aletin kıpırdadığını hisseden Teague, bunu düşünmemenin en iyisi olduğunu düşündü.

Saxon'ın kamyonetinden çıktı, kaputun yanından geçti ve ona ön yolcu kapısını açtı.

Ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Ben, bilirsin, iyi huylu ve kibar davranıyorum. Erkekler bunu kız arkadaşları için yapar." Ya da Gideon öyle dedi.

Başını sallayarak iç çekti.

Kadının bakışlarının neredeyse şüpheyle etrafı taradığını gözden kaçırmadı. Hah. Kadın kamyonete atladıktan sonra, kapının kapanmasına izin verdi, kaputu bir kez daha yuvarladı ve sonra sürücü koltuğuna geri kayd.

"İlerisi için söylüyorum," diye başladı emniyet kemerini takarken, "benim için kapıları açmana falan gerek yok."

Derisi diken diken oldu, çünkü ses tonunda bir tuhaflık vardı. Çok yumuşak, çok düz, çok yumuşaktı.

Larkin soğukkanlı ve sakin olabilir. Ama yumuşak başlı? Hayır. Varsayılan ayarı 'asabiydi'. Sesi -bal ve dumanın mükemmel karışımı- tipik olarak dikenler, dikenler ve dikenlerle doluydu.

"Bunları kendim için yapmaktan hoşlanıyorum," diye ekledi, sesi yine alışılmadık derecede eşitti. Bu, iblisin tüylerini diken diken etti.

Onu hemen bu konuda sorgulamaktan daha iyi bir yol olduğunu bildiğinden, kemerini rahatça taktı ve motoru çalıştırdı. "Ama bir erkek arkadaş bunu senin için yapmakta ısrar ederdi." Arabayı ileri sürerken ona yan yan baktı. "Senin bir tane vardı, değil mi?"

Omuz silkti, pencereden dışarı baktı, rahat bir görüntü çizdi. "Birkaç tane vardı. Sandalyemin çekilmesini, ceketimin tutulmasını, kapılarımın açılmasını falan istemediğime saygı duyular."

"Saygı duyuyor muydunuz, yoksa itip kakmak kolay mıydı?" Kadın ona kısa bir bakış attı ama cevap vermedi.

"Benim tahminim ikincisi olduğu yönünde." Arabayı ana yola çekti. "'Omurgasız' gerçekten senin tipin mi?" Bu bir sorudan çok bir alaydı. Normalde gözlerini kısar ve ona zekice bir laf atardı. Bu kez ona sadece hafif bir kızgınlık ifadesiyle baktı.

Evet, hafif.

Bir şeyler ters gidiyordu. O kadar yanılttı ki, bunu herkesten saklamak için 'tamamen rahat ve gevşemiş durumdayım' kıyafetini giymişti. Yine de ona en yakın olanlar buna inanmayacaktı.

"Omurgasız değillerdi; sadece yumuşak başlıydılar," dedi.

Şüpheli. "Başkalarının sizin için böyle şeyler yapması sizi zayıflatmaz ya da kendinize olan güveninizi azaltmaz, biliyorsunuz." Bu ona hiçbir yanıt kazandırmadı. "Birlikte olduğun erkeklerden herhangi biri hakkında ciddi miydin? Yani, neredeyse birini eşin olarak görecektik kadar ciddi miydin?" İblisi kulaklarını dikti, onun cevabıyla ilgileniyordu.

Ona hızlı bir bakış daha attı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Hafifçe omuz silkti. "Sadece sohbet ediyorum. İstersen bunun yerine seni rahatsız eden şey hakkında konuşabiliriz."

Bu sefer bakışı kısa değildi. Hayır, bakışlarıyla onu koltuğa adeta çiviledi.

"Neden beni rahatsız eden bir şey olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu, havalı ve mesafeli.

"Çünkü tamamen rahatlamışsın."

Gözlerini kırıştırdı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Elbette öyle. Genel olarak, sende huzursuz bir enerji var. Uçmaya ve avına saldırmaya hazır bir kuş gibi. Şu anda çok sakin görünüyorsun. Bu sen değilsin. Belli ki bir şeyler yanlış gidiyor ve sen bunu belli etmek istemiyorsun." Keskin bir dönüş yaparken durakladı. "Bana anlatmak ister misin?"

Yüzü öne dönüktü. "Hayır. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Kadının onu başından savmasına pek şaşırmayan adam dudaklarını büzdü. "Tamam." Ve sonra kendini bir kez daha onun niyetli bakışlarının tek odağı olarak buldu.

"Hiç zorlamıyorsun," diye düşündü. "Hmm?"

"Sende fark ettiğim bir şey var. Bir kişi bir şey hakkında konuşmak istemediğini veya sizinle paylaşamayacağını söylerse, cevaplar için zorlamıyorsunuz. Boş veriyorsunuz ve bu konuda kılınızı kıpırdatmıyorsunuz. Bu alfa kişiliğe sahip biri için alışılmadık bir durum."

Tekrar omuz silkti. "Birisi bir şeyi paylaşmak istemiyorsa, paylaşmak zorunda kalmamalı."

"Kendi sırları olan biri gibi konuştun."

"Herkesin sırları vardır." Kız kendi sırrını sormaya fırsat bulamadan ekledi: "Eminim benden umutsuzca saklamaya çalıştığın şeyi tahmin edebilirim."

İç çekti. "Bu iyi olmalı."

"Aşırı rahat davranıyorsun çünkü bana aşık olduğunu anlamamı istemiyorsun." Ona sempatik bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Bunun olmasını bekliyordum."

Dudakları eğlenerek seğirdi. "Bekliyor muydun?"

"Aşık olması kolay biriyim," dedi *'ne yapabilirsin ki?'* dercesine omuz silkerek, kızın ağzı tekrar büzüldüğünde memnun oldu. "Ve büyük bir aletim var-kadınlar genelde

ona bağlı."

Gülmeye başladı, omuzları titriyordu.

"Bu doğru. Ona aşk mektupları falan yazıyorlar."

"Oh, eminim öyledir."

"Sana söylüyorum, iyi donanımlı olmak sanıldığı kadar kolay değil. Özellikle de benim gibi *hem* büyüyüp hem de duş alıyorsanız."

"Zavallı sen."

"Biliyorum, değil mi?"

Larkin sadece başını sallayabildi. Adam deli olabilirdi ama bir kızı nasıl kendine çekeceğini biliyordu. O etraftayken glmsememek ya da gülmemek mümkün değildi.

Knox ve nbetilerle kardeş olduklarından, insanların konuşması için baskı yapmasına, işine burnunu sokmasına, ona *düşünecek* alan bırakmamasına ve sorunlarını onun yerine çözmekte ısrar etmesine alışmıştı. Teague farklıydı. Hatta tam tersiydi.

Umursamadığından değil. Hayır, eğer Teague birinin yardımı ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa, bunu görmezden gelmezdi. Sorununa kulak olma teklifini geri çevirdiğinde bu kadar kolay geri adım atması, sorununu tek başına çözme isteğine saygı duyduğunu gösteriyordu. Dahası, onun işine burnunu sokmaya çalışmaması, meseleyi kendi başına halledebileceğine güvendiği anlamına geliyordu. Ve Larkin, kendisini ihtiyaç duyduğu bir durumda bulana kadar bunu ne kadar çekici bulacağı konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Holt'un ziyaretini tamamen kendine saklayacak değildi. Kardeşleriyle paylaşacaktı, böylece onun Vegas'ta olduğunu bileceklerdi. Ama bu gece değil. İblisi çok sıkı sarılmıştı; sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı, yoksa yzeyeye çıkıp avlanmaya başlayabilirdi. Bu hiç iyi olmazdı.

Teague'le birlikte kamyonu bindiğinden beri, varlığının huysuz ruh halinin keskin, sivri uçları yavaş yavaş yumuşamıştı. Onunla ilgili her şey iblisi için dikkat dağıtıcıydı - gücü, kudreti, kendine güveni, yıkıcı yakışıklılığı, hatta tuhaf mizah anlayışı.

Bir yandan, varlığının dikkatinin bir kısmını başka yöne çekmiş olması iyi bir şeydi. Diğer yandan, o kadar da iyi değildi. Çünkü onun iblisi

geceyi onun yatağında geçirmeye ve dikkatlerini daha da dağıtmak için onu kullanmaya karar vermişlerdi.

Bu fikir cidden soğuktu. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da çekiciydi. Yine de bu konuda harekete geçmeyecekti. Onu bu şekilde kullanmayacaktı. Ama kendini onların küçük 'oyununa' kaptırabilir, *bunu* dikkatini dağıtmak için kullanabilirdi.

İçindeki batma hissini değiştiremezken Holt'u hiç düşünmemek zor olacaktı. Ama bu meydan okumaya hazırdı. Kambiyon zihninde yer kaplamayı hak etmiyordu.

Teague kısa süre sonra Jolene'in evinin önüne park etti ve ona döndü. "Şimdi, eğer oradaki insanları iyi olduğuna inandırmak istiyorsan, her zamanki huysuz haline geri dönmelisin."

Kaşlarının çatıldığını hissetti. "Ben dikenli miyim?"

"Lanet olası bir kirpi gibi. Kirpileri severim. Yakalamaca oynamak eğlencelidir, gerçi çok acıtırlar."

Larkin onu dikkatle inceledi. "Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Biliyor musun, bunun bir önemi yok. Şu anda önemli olan davranışlarımız. Aşırı rahat görünmemeye çalışacağım. Sen de PDA'yı abartma, şüpheli görünür." "Ve bir yemek masasında ıslak ve muhtaç bir halde kalmak istemezsin,"

anlayışla başını salladı. "Anladım."

Ona düz bir bakış attı. "Hormonlarımın bunu kaldırabileceğinden oldukça eminim." İblisi bunun tamamen yalan olduğunu bildiği için homurdandı.

Gözleri parladı. "Oh, bir eldiven mi fırlatıyorsun? Mükemmel."

İçinden bir panik oku fırladı. "Hayır. Ben sadece bir gerçeği ifade ediyordum." "Bu duyduğum en büyük meydan okumaydı."

"Hayır, değildi. Şimdi odaklan. Yapmamız gereken bir gösteri var. Buna konsantre olmanı istiyorum."

Onu selamladı. "Odaklandım, yemin ederim."

Arkalarından gelen motor sesini duyunca geriye dönüp baktığında tanıdık bir araba gördü. "Keenan ve Khloë geliyorlar." Bakışlarını tekrar Teague'e kaydırды. "Buna hazır mısınız? Çünkü hem o hem de Knox bizi bir şahin gibi izleyecekler."

"Bana ve sikime ne kadar aşık olduğunı görecekler."

Gözlerini şaşşı yaptı. "Bazen seninle nasıl konuşacağımı bilemiyorum." "Bunu çok duyuyorum. Şimdi burada kal." Sonra kamyonndan çıkıp gitti. Bekle, ne? Kapıyı açtı ve dışarı kayd.

Kaputun yanından geçerken ona bir bakış attı. "Senden beklemeni istemiştin."

Keenan'ın onları izlediğini fark edince Teague'e *bakarak içini çekti* ve gerçekten çıkıyorlarsa nasıl cevap verecekse öyle cevap verdi. "Sana kibar olmana ihtiyacım olmadığını söylemedim mi?"

Mırıldanarak ona yaklaştı. "Bundan bahsetmiştin. Birkaç kez. Ama tek duyduğum 'Falan filan, ben nezaketle nasıl başa çıkılacağını bilmeyen sert, bağımsız bir baş belasıyım. Bla bla'."

Gözlerini devirdi, onun bu kadar yakınında olduğu için vücudunun nasıl canlandığını görmezden geldi. "Beyaz atlı prens istemiyorum. Hepsi sıkıcı ve tek boyutlu." İblisi muhtemelen böyle bir insanın derisini çok sıkıcı olduğu için canlı canlı yüzerdi - sıkılmaktan gerçekten nefret ederdi.

Teague onun elini tuttu ve eve doğru çekmeye başladı. "Ben pek çok şeyim ama asla sıkıcı değilim."

Daha önce hiç bu kadar doğru bir söz söylenmemiştir.

Işıl ışıl parlayan Khloë'ye gülümsedi. "Hey, güzelim."

Larkin'in bu şeytana karşı platonik duygulardan başka bir şey beslemediğini bilse de kıskançlık onu kemiriyordu. İçindeki varlık parmaklarını uyluğuna vuruyor, daha az sinirlenmiyordu.

Keenan ona ters ters baktı. "Artık bir kız arkadaşın olduğuna göre başka bir kadına 'muhteşem' mi demelisin?"

Khloë kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Neden yapmasın ki? Onun ilişki durumu benim muhteşem olduğumu değiştirmez. Çok tuhaf şeylerle ortaya çıkıyorsun."

Kâbus'un gözleri büyüdü. "Tencere dibin kara, seninki benden kara." Önce kamyonete, sonra da Teague'e baktı. "Larkin'i bisikletinin arkasında gezdirmedin," dedi, sesinde bir şüphe izi vardı.

Teague omuz silkti. "Jartiyer giymediği sürece arkamda bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyor."

Larkin gözlerini kapattı. "Burası konuşmayı bırakacağın yer." "Yapabilir miyim bilmiyorum," dedi Teague.

Larkin gözlerini açtığında, Khloë'nin şeytan ve arkadaşı Jolene'in çakıllı patikasından yukarı doğru adım atmadan hemen önceki ince, komplocu göz kırpışını yakaladı. Elleri hâlâ birleşik olan Larkin ve Teague, araba yoluna park etmiş Mustang'e sürtünmemeye dikkat ederek onları takip etti.

Verandaya çıkan Khloë kapı ziline bastı. Beş kez. Sabırsızlıktan değil, sadece öyle hissettiği için.

Kapı kısa süre sonra açıldı ve Khloë'nin küçük kız kardeşi orada duruyordu. Heidi on, belki de on bir yaşındaydı -Larkin emin değildi. Küçük kız pırıl pırıl bir gülümsemeyle Khloë'nin üzerine atladı ve çocuk bir dakika içinde bir mil gevezelik ederken ona sıkıca sarıldı.

Benzer tavırlara ve aynı minyon yapıya sahip olmalarına rağmen kız kardeşler birbirlerine pek benzemiyorlardı. Heidi bir melek görünümündeydi - canlı akuamarin gözleri, sevimli gamzeleri, pembe yanakları ve göz alıcı beyaz-sarışın uzun bukleleri vardı. Ayrıca yapışkan parmaklarına dikkat etmezseniz sizi soyup soğana çevirebilirdi. Bu anlamda, baştan aşağı bir şeytandı, Jolene gibi çıkarıcı bir entrikacıdan bahsetmiyorum bile.

Sonunda Heidi geri çekildi ve *hala* Khloë ile sohbet ederek hepsini içeri buyur etti.

Eve girdiğinde Larkin'in üzerine pek çok koku sinmişti. Izgara et ve sıcak baharatların baskın ve lezzetli kokuları lavanta, kurabiye ve kahvenin daha yumuşak kokularıyla örtüşüyordu.

Kapıyı kapatarak Heidi'ye bir gülümseme verdi. "Hey, ufaklık."

Teague şeytanın saçını karıştırdı ve "Bu benim en sevdiğim hırsız değil mi?" dedi.

Heidi kıkırdadı. "En sevdiğim hırsız Leo. Geçen hafta bana ne öğrettiğini görmek ister misin?"

"Elbette," diye yanıtladı.

Parmağıyla Larkin'i işaret etti. "Uzun boylusun, o yüzden eğilmen gerekecek."

İç geçiren Larkin ona boyun eğdi. "Pekâlâ, ama çaldığın her şeyi geri isteyeceğim."

Heidi, Larkin'in boynundan sarkan kolyeyi parmakladı. "Sen hissetmeden zincirin kopçasını açabilirim."

Teague kollarını kavuşturdu. "Hmm, kanıtla."

Çocuk iki parmağını Larkin'in boynunun yanından geçirip ensesine kadar götürdü.

Larkin kopçaya fısıltıyla bir dokunuş hissetti ama kolye takılı kaldı. Heidi'nin yüzü konsantrasyonla buruştu ve kopçaya hafif bir 'fiske' *daha vuruldu*. Yine de kolye düşmedi.

Omuzları çökmüş olan Heidi kaşlarını çattı ve kolunu yanına indirdi. "Daha fazla pratik yapmalıyım."

Larkin doğruldu. "Eminim eninde sonunda alacaksın ve bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

Teague kollarını açarak kıkırdadı.

Heidi elini kaldırdı ... ve sonra gülümsedi. "Oh, şuna bakar mısınız?" Bir bileziğin bir ucunu tutuyor, mücevher parçasının havada hafifçe sallanmasına izin veriyordu. *Larkin'in* bileziği.

Larkin dudaklarını aralayarak kolyeye baktı. "Bileziğimi çaldığını hissetmeyeyim diye kolyeye odaklanmamı sağladın."

"Uh-huh." Heidi ona geri verdi ve sonra diğer elini kaldırdı. "Ve bunu da."

Larkin yüzüğü aldı, ağzı açık kalmıştı. "Ben hissetmeden onu parmağımdan nasıl çıkardın?"

Çocuk sırtarak kollarını ileri ve geri salladı. "Saf beceri."

Teague, içinden eğlence akarken Heidi'ye bir gülümseme fırlattı. "Dehanız karşısında saygıyla eğiliyorum." Leo gurur duyardı.

"Dehşet," diye mırıldandı Larkin. "Evet, tek kelimeyle bu."

Muhtemelen bu durumda pek çok kişinin kullanacağı bir kelime değildir. Diğer iblis ırkları cinleri yargılama eğilimindeydi. Teague şahsen bunun adil olmadığını düşünüyordu.

İmplerler etik dışı oldukları kadar çılgın da olabilirler ve zimmete para geçirmekten kimlik hırsızlığına kadar her türlü suçu işlemekten çekinmezler ama asla başka bir şeymiş gibi davranmazlar. Onların yanında nerede durduğunuzu bilirdiniz. Sizi sırtınızdan bıçaklayacaklarından ya da size kazık atacaklarından endişe etmenize gerek yoktu.

-Tabii onlara haksızlık etmediyseniz.

Bu anlamda, dürüst değillerdi. Teague ve klanının onlarla bu kadar iyi geçinmesinin nedeni de buydu. Bu açıdan aynı dalga boyundaydılar.

"Şimdi gidip yemeğin hazır olup olmadığına bakmaya ne dersiniz?" Larkin önerdi.

"Ben buna hazırım." Heidi küçük burnunu kırıştırdı. "Sanırım önce bunu sana geri vermeliyim." Küçük, kompakt bir ayna uzattı.

Dudakları bir kez daha aralandı, Larkin aldı. "Tamam, hangisi beni daha çok rahatsız ediyor bilmiyorum: haberim olmadan hemen hemen aynı anda *üç şey* çalmış olman mı; yoksa sanki sonradan haram mallarını yoktan var etmiş olman mı? Cidden, bunları çaldıktan sonra nereye koyuyorsun?"

Heidi burnunun kenarına dokundu. "Bir şeytan asla söylemez." Bununla birlikte, sekerek uzaklaştı.

Aynasını çantasına geri koyan Larkin ona baktı. "Ona bu numarayı öğreten Leo kim?"

Elini tekrar tutan Teague, koridorun parke zemini boyunca kahkaha ve sohbet seslerini takip ederek yavaşça yürürken ona yan yan gülümsedi. "Sanki onun benim klanımdan biri olduğunu bilmiyorsun." Teague hakkında ev ödevini yaptığında bu kadarını öğrenecekti.

"Tamam, iyi, ilk isimlerini ve diğer bazı temel detayları biliyorum. Ama bulabildiklerimin hepsi bu kadar. İzlerinizi o kadar başarılı bir şekilde silmişsiniz ki *ben* bile geçmişinizle ilgili hiçbir şeyi ortaya çıkaramıyorum."

Gürültülü mutfaktan birkaç adım ötede duraklayan Teague, kızın elini tutarak onu kendine doğru çekti ve gözbebeklerinin büyümesinden hoşlandı. "Ne diyebilirim ki? Biz gizemli adamlar olmayı tercih ederiz."

"Saçmalık," dedi, sesi alçaktı. "Sen"-kibarca göğsünü dürttü -"Sen sadece kurnaz bir orospu çocuğusun, bu kadar basit. İnsanlar fark etmiyor, çünkü çok konuşkan ve sosyal birisiniz. Önemli şeyler hakkında konuşmadığınızı ya da hoşunuza gitmeyen bir yola girdiğinde sohbeti ustalıkla başka bir yöne çevirdiğinizi fark etmiyorlar."

Teague dudaklarını çekiştiren gülümsemeye karşı koyamadı. "Zekice gözlemlerle dolusun, değil mi Harpy? Ve bu beni meraklandırıyor. "

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Başını eğerek ağızları arasında birkaç santim bıraktı. "Eğer sana ne kadar iğrenç şeyler yapmayı hayal ettiğimi hissettiysen."

Yutkundu, gözlerinde sıcaklık titreşiyordu. Sonra başını hızlıca salladı ve göğsünü bir kez daha dürttü. "Gördün mü, yine yapıyorsun. Konuşmanın içine dikkat dağıtacak ve başka yöne çekecek bir şey atıyorsun."

Omuz silkti. "Yüksek bir başarı oranı var."

Tam o sırada Keenan kafasını mutfaktan çıkardı, gözleri kısılmıştı. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?"

"Kırbaçlar ve kırbaçlar," dedi Teague düz bir yüzle.

Karabasan ağızını birkaç kez açıp kapattı. İç çekerek bir kolunu çırttı. "Hiçbir şeyim yok." Mutfığa doğru geri çekildi.

Teague, Larkin'i mekâna götürdü. Görünüşe bakılırsa yemek henüz hazır değildi. Jolene her zamanki iki yardımcısı gibi hâlâ etrafta dolanıyordu. Biri çapası Beck'ti. Diğeri de tek kızı Martina'ydı.

"Herkesi iyi akşamlar," diye selam veren Teague, Beck'ten bir baş selamı ve Martina'dan bir el sallama aldı.

Jolene gülümseyerek, "Larkin, Teague. Her zaman bir zevk." Şık bluzu, kalem eteği ve sofistike saç modeliyle her zamanki zarafetini yansıtıyordu. Bu yüzeyin altında, sevdiklerini her ne pahasına olursa olsun koruyacak ve intikamını alacak kurnaz, cüretkâr, çıkarıcı bir kadın yatıyordu - söz konusu bedeller arkasında tam bir katliam sahnesi bırakmayı gerektirse bile.

Teague kadın Prime'ı çok sevdi.

Hâlâ gülümseyerek ondan Larkin'e baktı ve el ele tutuştuklarını fark etti. "Bu yeni gelişmeyi duydum. Onaylıyorum."

Keenan anlaşılabilir bir şeyler mırıldanarak Khloë'nin gözlerini devirmesine neden oldu. "Yemek on dakika kadar sonra hazır olacak," dedi Jolene. "Siz dördünüz

gidip yemek odasında bekleyebilirim. Harper ve Knox çoktan oturdular."

Larkin ona kibar bir gülümseme verdi. "Masada bana da yer bulduğunuz için teşekkür ederim."

"Burada sizin için her zaman yer var. Richie ve Robbie bu akşam gelemedikleri için," diye söze başladı Jolene, Khloë'nin babası ve erkek kardeşine atıfta bulunarak, "iki kişi arasında rahatsız edici bir şekilde sıkışmayacak ya da Teague'in kucağında oturmak zorunda kalmayacaksın."

Kaşları kalktı. "Yazık. Bu ilginç olabilirdi."

Larkin homurdandı. "Bunu ancak sen düşünürsün." Dördü yemek odasına doğru yürürken Larkin onlara yol gösterdi. Toprak renkleri, yumuşak aydınlatması ve duvara asılı çerçeveli fotoğraflarıyla mekânın çok sıcak bir havası vardı. Pencere pervazında, raflarda ve antika dolabın yüzeyinde bulunan küçük biblolar ve hatıra eşyaları da ev hissini daha da artırıyordu.

Jolene neredeyse her odasında fotoğraflar ve hatıra eşyaları bulundururdu. Baş belasının bir mil genişliğinde duygusal bir çizgisi vardı ve bunu gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı; bunun bir zayıflık olarak algılanacağından endişelenmedi.

Yemek odasının ortasında uzun bir masa vardı ve etrafında çeşitli tip, stil ve boyutlarda çok sayıda sandalye ve tabure toplanmıştı. Şu anda sadece Larkin'in Asalları oturuyordu.

Harper hepsine parlak bir gülümseme verdi. "Selam."

Larkin ve diğer yeni gelenler oturmak için hamle yaptıklarında selamlar çabucak değiş tokuş edildi. Teague onun için bir sandalye çektiğinde dudaklarının incelendiğini hissetti, gözleri dans ediyordu. "Bu cesur saçmalığı yapmaya devam edeceksin, değil mi?" Bu bir soru değil, bir gözlemdi. "Beni kızdırmaya çalışmaktan bir süreliğine vazgeçemez misin?"

Karşısındaki Khloë kıkırdadı. "Ona hırladığını duymak hoşuna gidiyor. Hepsi bu kadar."

Larkin onun yerine oturdu ve sandalyesini masaya yaklaştırmadan önce öne doğru kayd. "Ben hırlamam."

Teague gülümseyerek, "Ah, öyle," dedi ve onunkinin yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu benim ve iblisimin *sevdiği* alçak, seksi bir ses."

Onunla dalga geçip geçmediğinden emin olamayan Larkin elini ona doğru salladı. "Her neyse."

Adam kolunu sandalyesinin arkasına doladığında neredeyse geriliyordu. Elinde değildi. Onun o kadar farkındaydı ki.

yakınlık. Bu onu gergin hissettirdi.

Etrafına bakındı. "Asher nerede?"

"Heidi ile arka bahçede oynuyorlar. Ciaran gözetmenlik yapıyor," diye ekledi Harper, Khloë'nin ikizine atıfta bulunarak.

Larkin tekrar konuşmaya hazırlanırken sfenks elini kaldırdı.

"Gecemize devam etmeden önce bir şey söylemek istiyorum." Harper uzun bir nefes aldı. "Özür dilemem gereken bir şey var. Tüm çöpçatanlık girişimleri için özür dilerim, Lark. Seni neden delirttiklerini şimdi anlayabiliyorum. Zaten biriyle birlikteydin ve onun hakkında ciddiydın. Buna sevindim, çünkü ikiniz çok yaklaşıyorsunuz."

Khloë sırtıttı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Evet, çünkü çok fazla ortak noktaları var," dedi Keenan, sesi kupkuruydu.

Harper ona kaşlarını çattı. "Zıt kutuplar birbirini çeker. Örneğin sen ve Khloë'yi ele alalım."

Karabasan sadece homurdandı.

Larkin için gülümsemesini bastırmak kolay bir şey değildi. Onun bu kadar somurtkan olması, Teague ve kendisi hakkında daha önce olduğu kadar şüpheli olmadığı anlamına geliyordu. Khloë'nin onu ikna etmek için kafasını saçma sapan şeylerle doldurup doldurmadığını merak etti.

Teague parmak uçlarını Larkin'in ensesinde gezdirirken Larkin'in içten gelen gülümsemesi sekteye uğradı. Oradaki hassas deri, küçük yumrular yükselirken karıncalandı. Dokunuşu çok hafif, çok nazikti ama yine de derisinin hemen altında onu yaktığına *yemin* edebilirdi. Bir damga gibi.

Harper koltuğunda öne doğru eğildi. "Şimdi bana yatay rodeoyu nasıl yaptığınızı anlatın."

"Hayır," dedi Larkin. "Ben öpüşmem ve söylemem."

Sfenks kederli bir iç geçirdi. "Bunu söyleyeceğini hissetmiştim."

Bir tur havadan sudan konuşma başladı. Ve tabii ki Larkin'in geveze sahte erkek arkadaşı da tamamen bu konuşmaya dahil oldu. Bu sırada, Larkin'in ensesine hafif daireler çizmekle, örgüye eklenemeyecek kadar kısa olan ince, kıvrırcık saç telleriyle oynamak arasında gidip geliyordu.

Bunlar çok basit şeylerdi, bu yüzden libidosunu neden ateşlediklerine dair mantıklı bir cevabı yoktu. Ya da heyecanın neden sinir uçlarını kısa sürede çiğ ve karıncalanmış hissettirecek kadar şiddetli bir şekilde ona çarptığına dair. Aynı şekilde etkilenmiş olan iblisi de bunu anlamaya çalışmıyordu. Varlık sadece daha fazlasını istiyordu.

İstedğini aldı.

Ensesinden gevşekçe kavradı, başparmağını boynunun bir yanında aşağı yukarı kaydırırken parmak uçlarını diğer yanında gezdirdi. Tutuşu kolay olsa da, içinde ağır bir sahiplenme duygusu vardı. İstemeyerek de olsa hoşuna gitmişti.

Kısa süre sonra, cildi o kadar aşırı hassaslaşmıştı ki, kendini gergin hissediyordu. Ve azgın. Sadece Keenan ve Knox tarafından çok yakından izlendiğinin farkında olması, kendini korumak için Teague'in dokunuşundan kaçınmasını engelledi.

Ona bu kadar cesurca dokunmakta ısrar etmesinin *bir* yararı vardı. Keenan patlayacakmış gibi görünüyordu. Evet, diğerleriyle aşk tanrısı oynamayı bırakmadığında o da aynı şekilde hissetmişti.

Nihayet Jolene elinde yemek tabaklarıyla odaya girdiğinde sohbet aniden sona erdi. Kısa sürede herkes masanın etrafında toplanmış, yemek yiyor, konuşuyor ve içiyordu. Ve Larkin neyse ki Teague'in alingan tavırlarından kurtulmuştu.

"Klanınız nasıl?" Jolene bir noktada ona sordu.

Bir ağız dolusu bifteği mideye indirdikten sonra, "İyiler," diye cevap verdi.

"Artanları eve götürmeniz için kutulara koyacağım. Ne de olsa büyüyen çocuklar." Jolene burnunu çekti. "Ve çok zayıflar."

Khloë'den bir homurtu yükseldi. "Hepsi kaslarla dolu."

Martina biraz hülyalı bir gülümsemeyle, "Gerçekten de öyleler," dedi. Bakışlarını Teague'e çevirerek dudağını ısırdı. "Leo nasıl?"

Ciaran halasına kaşlarını çattı. "Slade'e karşı bir şeyler hissettiğini sanıyordum."

Martina ona sırtıttı. "Tatlım, hepsine karşı bir şeyler hissediyorum. Ama Leo'nun bir kasayı açarkenki görünüşünde bir şey var.

. Vücudumun buna karşı hiçbir savunması yok."

Teague'in dudakları kıvrıldı. "Eğer yardımı olacaksa, o da sana karşı bir şeyler hissediyor."

Martina'nın sırtışı genişledi. "Yardımcı oluyor." Bakışlarını Larkin'e çevirdi. "Anladığım kadarıyla çocuklarla tanışmışsın."

"Bir ya da iki kez," diye yalan söyledi.

Teague ona baktı ve örgüsünden kaçan bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onlardan çok etkilendin. Sanırım klanımdan çok köpeklerden etkilendin." Parmak ucunu hafifçe kulağının kabuğunda gezdirdi ve lobuna kadar indi.

Larkin şaşkınlıktan neredeyse gözlerini kırptıracaktı. *Köpekleriniz mi var?* Onlardan daha önce hiç bahsetmemişti.

Beş, diye cevap verdi.

Asher'ın plastik bardağının etrafını alevler sarınca dikkati psişik konuşmadan uzaklaştı. Ateş hızla söndü ve içeceğin kaybolduğunu gösterdi. Çocuğun elinde küçük bir ateş kükredi ve sonra bardağı ortaya çıktı.

Larkin gülümsedi. Ateş püskürten küçük dostunun dört yaşında olduğuna inanamıyordu. Zaman su gibi *akıp* geçmişti.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Martina, kırmızı akrilik tırnaklarından birine bakıp yüzünü buruşturarak. "Ucu kırıldı."

"Ben seni korurum," dedi Heidi ve birdenbire ortaya tasarım bir çanta çıkardı. Bir çocuğun sahip olabileceği bir çantaya benzemeyen bir çanta. Fermuarını açtı, içinden küçük bir tırnak törpüsü çıkardı ve teyzesine uzattı.

Martina parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkürler, tatlım."

Harper gözlerini kısarak genç şeytana baktı. "Çantayı nereden buldun, Heidi- ho?"

Masum bir şekilde göz kırptı. "Onu buldum." Daha çok çaldı.

Asher sandalyesinin üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, o sevimli gamzeli gülümsemesini takınmıştı. "Baba, dışarı çıkıp oynamak istiyorum."

Knox çocuğun yarısı boş tabağına bir bakış fırlattı. "Yemeğini bitirmemişsin."

Küçük bir ateş patlamasıyla Asher'ın tabağındaki her yiyecek parçası yok oldu.

Hâlâ gülümseyen küçük çocuk ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Gördün mü, hepsi gitti." Harper'ın bakışları tavana kaydı. "Bu çocukla *yapamam*."

Kıkırdayarak annesinin yanağına özensiz bir öpücük kondurdu. Annesi de ona yüzüne ahududular üfleyerek karşılık v e r d i .

Larkin bu manzara karşısında kıkırdayacaktı ama sonra Teague elini masanın altındaki dizine koydu. Nabızı hızlandı. Görünüşe bakılırsa göt her şeyi hızlandırmak istiyordu ve bu hiç de iyi bir şey değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Larkin burnundan bir nefes çekti. Tamam, söz konusu olan 'performans' olduğunda PDA bir şeydi. Ama bu farklıydı. Ve kabul edilebilir değildi.

Neredeyse hırlayacaktı. Kımılta *yoksa koparırım*.

Elini onun kalçasında gezdirdi.

Teague, azarladı.

Ona tamamen masum bir bakış fırlattı. *Sen hareket et dedin, ben de hareket ettim*.

Tanrım, tam bir pislikti.

Omuzlarını yuvarladı. İyi. Oyun oynamak istiyorsa, oyun oynayabilirlerdi.

Larkin iblisin kitabından bir ipucu aldı ve ona açık bir telepatik görüntü gönderdi. Tam burada, masada sikini yumrukladığı bir görüntü. Onun sessizce bir nefes çektiğini duydu. Ha.

Zihni onunkine değdi, eğlenceyle uğuldadı. *Ho, ho, ho, harpy'm kirli oynuyor*.

'Benim' kelimesi karnının sıkışmasına neden *olmamalıydı*.

Bir görüntü zihnine doğru ilerledi. Yüzü bacaklarının arasındayken masaya yaslandığı bir görüntü.

Göbeği kasıldı. Hızını alamayarak ona başka bir açık görüntü daha telepatladı. Masanın etrafında sohbet devam ederken ve insanlar

Yemeklerini bitirdikten sonra, Teague ile aralarındaki zihinden zihine ciddi grafik resim alışverişi devam etti.

Rahatsız edici elini kızın kalçasından çekerek kolunu kızın sandalyesinin arkasına doladı ve dudaklarıyla kızın kulağını sıyırdı. *Islaksın. Kokusunu alabiliyorum.*

Cehennem canavarının gelişmiş koku alma duyusuna lanet olsun. Kızarmakla savaşıyor, gizlice onun aletini avuçladı. *Ve sen de sertleşmişsin, yani ödeştik.* O da iddia ettiği kadar dolgundu.

Sırf alay etmek için, elini geri çekmeden önce adamın sikini hızlıca sıktı. Bu tam da Beck'in dikkatini ona çevirdiği andı.

"Teague ile ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordu iri yarı erkek.

"Birkaç aydır," diye belli belirsiz cevap verdi Larkin.

Kendisi gibi telaşlıydı.

Martina mırıldandı. "Dur tahmin edeyim. Huzur içinde çıkabilmek için bunu kendinize sakladınız. Anlıyorum. Ben de yıllarca aynı şeyi yapmak zorunda kaldım çünkü Richie sürekli müdahale ediyordu."

Beck içini çekti. "Bunu sadece seni kızdırmak için yaptı."

Martina burnunu çekti. "Pek çok eşyasını ateşe verdikten sonra durdu."

Dudaklarının kıpırdadığını hisseden Teague kadehini kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı. Wallis ailesiyle yediği akşam yemeği onu gülümsetmeyi asla başaramamıştı.

Larkin'in ruhu onunkiyle birlikte okşandı ve sonra kadının sesi zihnine süzüldü. *İmplerle ateşin ne ilgisi var?*

Bardağını yere koydu. *Aslında bilmiyorum.* Kadının bakışlarına karşılık vererek derin bir nefes aldı, kokusunu ciğerlerine daha fazla çekti; oradaki tahrik edici baharat onunla alay ediyordu. *Aralarında birkaç seri kundakçı var. Ama sadece kendilerine yanlış yapanları hedef alırlar. Ve genellikle insanların yanarak ölmesine izin vermezler. Genelde onları çıtır çıtır yakarlar.*

Sanırım o zaman sorun yok, dedi öne doğru bakarken, ses tonu alaycıydı.

Kıs kıs güldü ve sırf bu yüzden kızın kulak memesini ısırды. *Daha kötüsünü yapmamışsın gibi davranma. Sen ve iblisin hakkında bir sürü söylenti duydum. Çok ilgi çekici söylentiler.*

"İkinizin telepatik olarak konuştuğu şeyi sınıfla paylaşmak ister misiniz?" Keenan ondan Teague'e bakarak alay etti.

İblisi onun ses tonundan hoşlanmayarak gözlerini karabasana dikti. "Yalnız ve çıplak olduğumuzda ona ne yapmayı planladığımı gerçekten duymak istiyor musun?"

Keenan'ın yüzü koyu kırmızıya döndü.

Khloë arkadaşına dirsek attı. "Neşelen biraz, olur mu?"

Kaşları çatıldı. "Neşelenmeme gerek yok. Ben iyiyim."

"Kara kara düşünüyorsun," diye düzeltti Khloë. "Normalde eğlenceli bulacağım bir şey. Hatta keyifli. Ama çapama hırlayıp duruyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Onu rahat bırak."

Keenan ağzından kaçırıldı. "Onun her yerinde. Bir *yemek* masasında."

"Her yerinde mi?" Khloë yankıladı. "Yakınından bile geçmedim. Tanrım, havaya girdiğinde çok dramatik olabiliyorsun."

"Onların birlikte olması fikrini gerçekten kabul ediyor musun?"

"Senin aksine, ben insanlarla mutluluklarının kaynağı arasına girme ihtiyacı hissetmiyorum. Tamam, bu tamamen saçmalıktı. İnsanların memnuniyet seviyeleriyle oynamak ruhumu besliyor. Başka bir şekilde anlatayım. Larkin'in mutlu olmasını istiyorum. Teague'in mutlu olmasını istiyorum. Birlikte mutlular. Yani evet, birlikte olmaları benim için sorun değil."

Kız o kadar ikna ediciydi ki Teague neredeyse ona inanacaktı.

Yemek bitip herkes vedalaştıktan sonra evden çıktıklarında Jolene'in ininden iki kişinin ön bahçede *ciddi anlamda* derin bir çukur kazdığını gördüler. Kimse bu konuda gözünü bile kırpmadı - garip şeyler yapan iblislere çok alışkındılar. Ancak Jolene hiç mutlu değildi.

O ve Larkin kamyonunda emniyet kemerlerini taktıkları sırada Prime *kepçelerden* birini çukura itti.

Motoru çalıştıran Teague kıkırdadı. "Wallis iblislerini sevmek lazım." Larkin, "Onlara çok iyi uyum sağlıyorsun," dedi.

"Onlar benim tarzım insanlar." Kaldırımından uzaklaşıp yola çıktı. "İmpler hakkında ne dersiniz deyin ama onlar birbirlerinin arkasını kollar. Orada sadakat vardır. Gerçek bir aile duygusu. Onların kişisel 'kuralları'

çoğu kişiden farklıdır, ancak önemli olan şey söz konusu olduğunda, başkalarını hayal kırıklığına uğratmazlar."

"Doğru," diye kabul etti. "Harper hayatımıza girene ve ailesini ve eski in üyelerini tanıyana kadar bunu gerçekten göremedim. Yine de, Keenan gibi onların arasında yaşamak isteyeceğimden emin değilim - her zaman eve geldiğinde Khloë'nin her türlü şeyin peşinde olduğunu ve aniden bir dolapta istiflenmiş 'bir minibüsten düşen' mal kutuları olduğunu nasıl bulduğuna dair hikayelerle doludur. Akrabalarının daha sonra sattığı mallar. Keenan'dan bahsetmişken, bizim hakkımızda eskisi kadar şüphesi olduğunu sanmıyorum."

Teague çenesini eğdi. "Knox hâlâ ikna olmuş değil."

"Bunu fark ettim. Ancak bugün konuyla ilgili herhangi bir yorumda bulunmadığına göre, bu konunun dışında kalmaya karar verdiğini düşünüyorum."

"Ben de öyle hissediyorum." Teague sağa dönerken durakladı. "Biliyor musun, başka bir açıdan bakarsak, bu gece beni şaşırttın."

Kaşları çatıldı. "Ne anlamda?"

"Aldığın kadar iyi verdin. Ben öyle düşünmemiştim. Deli gibi kızaracağını ve belki de yüzümü masaya çarpmaya çalışacağını düşünmüştüm."

"Sanırım beni azdırmak ve rahatsız etmek için elinden geleni yaptığından bahsediyorsun."

Kadının kendisine doğru fırlattığı alaycı bakışa gülümsedi. Onun derisinin altına girmeyi ve ne kadar sinirli olduğunu gizlemek için mücadele ederken yüz kaslarının seğirmesini izlemeyi seviyordu. O anda, ona kalıcı bir göz kapağı seğirmesi kazandırmak için çalışmaya karar verdi; bu ona çok yakışacaktı. "Seni çok kızdırdım ve rahatsız ettim."

"İki yönlü bir yol, Kara Güzel." Adama ilkel bir bakış attı ve bakışlarını umursamazca penceresine kaydırđı.

Bir kakhaha attı. "Yani, bu bahsi kazanmak için oyunumu geliştirmem gerekecek öyle mi?"

Başını çevirip ona baktı. "Ne? Hayır. Hayır, oyun oynamayı bırakmalısın."

Yavaş bir sırıtış ağzını şekillendirdi. "Neden? Eğlenceli."

"*Sizin* kitabınızda belki. Benimkinde ise sadece çocukça."

"Yalancı. Benim sana eziyet etmeyi sevdiğim kadar sen de bana eziyet etmeyi seviyorsun.

Bu yüzden şu anda eskisi kadar öfkeli değilsin."

İşte o zaman Larkin'e çarptı. Yüzüne bir tokat gibi çarptı ve dudaklarının aralanmasına neden oldu. "Aklımda bir şey olduğunu bildiğin için dikkatimi dağıtmak için bunu sen kışkırttın."

"Ve sana bir çıkış yolu vermek için. Buna ihtiyacın vardı."

Vardı. Gerçekten yapmıştı. Ancak o anda, akşam boyunca yanındaki erkekle zihinsel olarak tartışırken sistemindeki gerginliğin ne kadar azaldığını fark etti. Bir şeylerle başa çıkmak için tuhaf yöntemleri olabilirdi ama yine de etkiliydiler.

"Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim," dedi ona. "Daha önce de konuştuğumuz gibi, ateşli ve rahatsızım. Bu kısımdan hiç memnun değilim."

Ağzı kanatlandı ve bu konuda bir şeyler yapmayı teklif edebileceğini düşündü; kaşıntıyla ilgilenmeyi -özellikle de kendi kaşıntısıyla ilgileneceği için. Ama teklifte bulunmadı. Ona imalı bir bakış bile atmadı.

Yeminler, diye düşündü. Khloë'ye söz vermişti ve bunu bozmayacaktı.

Anlaşılabilir.

Ayrıca sinir

bozucu.

Ama hiç şüphesiz en iyisi bu, gündelik ilişkilere olan tutkusu göz önüne alındığında.

Larkin onlara karşı değildi, sadece artık onları tatmin edici bulmuyordu. En azından duygusal olarak.

Sonunda binanın önünde durduğunda, ön pencereden dışarı uzun uzun baktı ve bakışlarını çevresinde gezdirdi. Holt'un burada kalmış olması pek olası görünmüyordu ama yine de emin olmak istiyordu.

"Tamam, sorun ne?" diye sordu Teague, vücudunu onunlike doğru eğerek. Kadın ona göz kırptı. "Ne oldu?"

"Otoparka girer girmez yay gibi gerildin. Şimdi ise tam anlamıyla aşırı tetiktesin." Gözleri karardı. "Bir tür bela mı bekliyorsun?"

"Hayır. Sadece ... hoş karşılanmayan bir m i s a f i r . " Bu konuda söyleyecekleri bu kadardı.

Uzun bir mırıltı çıkardı. Sonra motoru durdurdu ve kamyonundan indi. Kaşları birbirine çarpan Larkin araçtan dışarı çıktı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni kapıya kadar
geçireceğim." "İhtiyacım
yok-"

"Ben centilmen bir erkek arkadaşım, unutma." Elini kızın sırtına koydu ve onu nazıkçe binaya doğru götürdü.

İç çekerek Holt'un gittiğinden oldukça emin bir şekilde ona izin verdi. İzlendiğini hissedirdi.

Ana kapıya vardıklarında Teague ona ciddi bir bakış fırlattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana ulaşabileceğini biliyorsun, değil mi? Soru sormayacağım. Bana anlattıklarını paylaşmayacağım. Sadece ihtiyacın olan her konuda sana yardımcı olacağım."

Larkin yutkundu, göğsü sıkışmıştı. "Khloë senin gibi bir dayanağı olduğu için çok şanslı." Ve eğer bir kadını sahiplenirse, o da onun eşi olduğu için şanslı olacaktı.

"Biliyorum," dedi kibirle.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tabii ki biliyorsun."

Başını eğdi ve ağzını onun alına değdirdi. "İyi geceler, bebeğim."

Midesi heyecanlı bir dalış yaptı. *Bebek mi?*

Omuz silkti. *Bir deneyeyim dedim. Hoşuma gitti.*

Gülümseyerek başını salladı. "İyi geceler Teague. Eve sağ salım git. Ve oraya giderken sırf bir şeyler yapmak için kimseyi kızdırmamaya çalış."

"Hiçbir şey için söz vermiyorum."

Larkin ertesi sabah Knox'un ofisine geç gelmişti. Takip edilmediğinden emin olmak için Yeraltı'na daha uzun ve karmaşık bir yoldan gitmişti. Holt'un onu lanet bir sapık gibi takip etmesi pek olası değildi ama emin olması gerekiyordu.

Keenan masasında oturmuş, bilgisayar ekranına kaşlarını çatarak bir şeyler yazıyordu. Levi, Yeraltı'nın CCTV görüntülerini sağlayan monitörlerin önünde durmuş, cep telefonuyla konuşuyordu. Knox masasındaki sandalyeye uzanmış, karşısındaki sandalyede oturan Tanner ile bir şeyler tartışıyordu.

O içeri girdiğinde hepsi kısa bir selam verdikten sonra her ne yapıyorlarsa ona yeniden odaklandılar. Aslında içlerinden birinin birkaç dakika geç kalması kimsenin umurunda değildi.

Holt'un ortaya çıkışını onlara hemen anlatmak niyetindeydi ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. İblisi onu düşününce bile hırıliyordu. Biraz sakinleşmişti - esas olarak dost canlısı, komşuları cehennem atı sayesinde -Ama yine de şaka gibi psi-arkadaşlarını parçalara ayırmak için can atıyordu.

Levi'nin aramasını bitirmesini beklerken ceketini silkti ve sandalyesinin arkasına astı. Ofisin köşesinde, su sebilinin yanındaki makineyi kullanarak kendine bir kahve yapmak üzereydi ki Levi telefonunu cebine attı.

Larkin boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. "Size söylemem gereken bir şey var," dedi ve arkasına yaslanarak kışını masasına dayadı.

"Sen ve Teague çoktan bitirdiniz mi?" diye sordu Tanner, bu ihtimalden son derece memnun görünüyordu.

Alnının kırıştığını hissetti.

"Hayır." "Yazık," diye mırıldandı

Keenan.

"Bunun Teague ile hiçbir ilgisi yok." Dilinin bir hareketiyle dudaklarını ıslattı. "Holt'la ilgili."

O anda odadaki her erkek kaskatı kesildi.

Levi gözlerini kıstı. "Peki ya Holt?" Soru ihtiyatla karıştı.

Kollarını kavuşturdu. "O Vegas'ta."

Çenesi gerilen Knox sandalyesinden kalktı. "Emin misin?"

Öyle olmamayı ne kadar isterdi. "Evet. Dün binamın otoparkında bana yaklaştı."

Tanner aniden ayağa kalkıp sandalyesini geriye doğru iterken içinden hayvani bir hırıltı yükseldi. "Sana yaklaştı mı?"

"Neden?" Keenan yüz ifadesi kararmış bir halde sordu. "O piç ne istiyormuş?"

Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Çapa bağıny oluşturmak için."

"*Orospu çocuğı*," diye tükürdü Levi, arkasını dönerek.

Keenan'ın yüzü buruştu. "Bunu kabul edeceğini ya da bunu aklından bile geçireceğini düşünmüş olamaz."

Larkin ona, "Ben de aşağı yukarı bunu söyledim," dedi. "Ama öyle görünüyor ki öyle."

Gözleri donuk ve ölü olan Knox ona doğru yavaş bir adım attı. "Tam olarak ne dedi?" Sesi alçaktı ve o kadar ürkütücü bir şekilde sakindi ki doğal değildi; bu da *kızgın olduğunun* bir göstergesiydi.

Larkin arkasındaki masanın kenarını kavradı. "Ondan nefret etsem de bunu anladığını; aslında yıllarını geçmişte yaşananlardan pişmanlık duyarak geçirdiğini; şimdi değiştiğini ve hem güvenimi kazanmak hem de beni kendine bağlamak istediğini."

Ayağı kalkan Keenan kaşlarını çatarak ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eğer bunca yıldır gerçekten pişmanlık duyuyorsa, neden daha önce senin için geri dönmedi?" diye meydan okudu.

"Evet, durumu düzeltmeyi gerçekten isteseydi tam olarak bunu yapacağını belirttim. O sadece 'Şimdi buradayım' dedi. Sanki önemli olan buymuş gibi." Alçak sesle, tiksintiyle homurdandı. "Başka bir şey söylemedi. Ona gitmesini söyledim ve sonra binama yöneldim."

Knox yavaşça başını eğdi. "Holt'un burada olması hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu dikkatle, bakışları araştırıyordu. "Gerçekten mi? Ona haklı olarak kızgın olduğunu biliyorum. Ama güvenini kazanmasını ve her zaman olması gerektiğı gibi hayatının bir parçası *olmasını* isteyen bir parçan var mı?"

Kaşlarını çatı. "Hayır. Beni tanıyorsun Knox. Biri bana ihanet ettiğinde ya da zarar verdiğinde zihnimdeki kapıların kapandığını biliyorsun. O kapılar o kişi için bir daha asla açılmaz." Bu bilinçli olarak kontrol edebileceğı bir şey değildi.

"Evet ama Holt sıradan biri değil," diye belirtti Knox. "O senin psi-eşin. Daha sonra onu gönderdiğin için pişman olmanı istemiyorum. Buradaki hiç kimse

gerçekten değişip değişmediğini görmek için ona bir şans verseydiniz sizi yargılamazdık. Ondan hoşlanmayabiliriz ama seçiminiz ne olursa olsun sizi destekleriz. Burada önemli olan bizim nasıl hissedeceğimiz değil; sizin kendiniz için doğru kararı vermenizdir. Bu yüzden kendinize karşı dürüst olun. Onu hayatınızda istiyor musunuz? Çapa bağı kurmak istiyor musunuz?

Bu sorulara cevap vermek kolaydı. "Hayır ve hayır. Yine de ne olursa olsun beni desteklediğiniz için minnettarım."

"Peki ya iblisin? Tüm bunlar hakkında ne hissediyor?"

"Benimle aynı sayfada. Onunla asla bağ kurmaz. Asla. Varlığın *asla* affedemeyeceği tek şeyi yaptı."

Knox başını anlayışla sallayarak, "Seni terk etti," dedi.

Terk edilmek iblisi için çok önemli bir konuydu. "Ne ben ne de varlık, bir zamanlar açıkça reddettiği taviz ve fedakârlıklardan herhangi birini yapmaya istekli olabileceği gerçeğinden hiç etkilenmedik." Knox ellerini ceplerine soktu ve ağzını büktü. "Neden yapmayacağını anlamıyorum.

Kesinlikle yapmaması için bir neden yok. O bir bugünlerde daha iyi durumda."

Gözlerini kırptırdı. "Tam olarak nasıl?"

"Bunu sana daha önce söylemedim çünkü onun hakkında konuşmayı ya da hayatında neler olup bittiğini duymayı sevmiyorsun. O artık bir nöbetçi değil. O ininin başbakanı."

Gülümsemesinin keskin bir yanı vardı. "Tam da her zaman istediği gibi." Sesindeki acı notayı o bile duymuştu.

"Artık kimseye hesap vermediği için, hayatınızda istediği kadar büyük bir rol oynama özgürlüğüne sahip."

Hayır, yapmadı. Çünkü buna izin vermezdi. Eğer deneseydi iblisi onunla savaşırdı. "Bu aynı zamanda inine katılmamı ve ona yakın olmamı her zamankinden daha çok isteyeceği anlamına geliyor."

"Evet, başka bir Prime'a hesap vermeni istemeyecektir," diye onayladı Knox. "Özellikle de onunla bir müttefikliğim yokken."

Larkin bir küfür savurdu ve masanın kenarlarını sıkıca kavradı. "I Buraya gelmesinden *nefret ediyorum*. Neden sadece uzak durmadı ki?"

Levi ona doğru yürüdü, omuzları gergindi. "Bunu bize neden dün söylemedin?"

"Bu konuda konuşamazdım. İblisim *büyük bir* öfke içindeydi. Onun adını duymak bile varlığını şiddetli bir patlamaya sürükleyebilirdi. Onu ele geçirip izini sürmeyeceğine güvenemezdim." İblisi işkenceden son derece hoşlanıyordu ve Holt için her türlü planı vardı - yıllardır ona acı çektirmenin yollarını hayal ediyordu. "Şimdi biraz daha sakin. Öfkesi vahşi ve sınırsız değil; soğuk ve kontrollü."

"Güzel." Knox durakladı. "İşte bu yüzden dün yemekte biraz gergindin. Sadece Holt'un yeniden ortaya çıkmasından dolayı değil, iblisin seni kaybetmemesi için de çabalıyordun."

Çoğunlukla, evet. Teague'in gezinen elleri ve müstehcen telepatik imgeleri sayesinde rahatsız edici derecede azmış olduğu da bir gerçektir. Ama bunu kardeşleriyle paylaşma ihtiyacı hissetmedi. "Teague dikkatimi dağıtmak için kasıtlı olarak iyi bir iş çıkardı."

Tanner başını yana eğdi. "Ona Holt'tan bahsettin mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Larkin. "Sadece bir şeylerin ters gittiğini hissetti ve dikkatimi başka yöne çekmek için harekete geçti."

Knox düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Ona söylemelisin. Holt oyalanmaya niyetliyse, seni Teague ile birlikte görecektir. Holt ona yaklaşabilir bile. Teague'in böyle hazırlıksız yakalanmasını istemezsin, değil mi?"

Bunun olabileceğini hiç düşünmemişti. Ve hayır, cehennem atının bu durumdan enayi gibi etkilenmesini istemiyordu. "Ona sonra söylerim."

Keenan arkasına uzandı ve ensesini avuçladı. "Holt burada kalmayabilir. Şimdiye kadar Kanada'ya dönmüş olabilir."

Larkin göğüs kemiğini ovuşturdu. "Biraz araştırma yaptım." Kesin olmak gerekirse, biraz hackledim. "Charon Otel'de kalıyor. Henüz çıkış yapmamış. Odası üç haftalığına rezerve edilmiş."

"Üç mü?" diye yankılandı Levi, kaşları yukarı kalkmıştı. Kızgınlıkla bir küfür mırıldandı.

Knox dudaklarını büzdü. "O zaman buraya söylediğini yapmak ve güveninizi kazanmak için zaman harcamak niyetiyle gelmiş gibi görünüyor."

Sanki onu hayatına almak *isteseydi* bile üç hafta yeterli olurdu.

Keenan Başbakan'a döndü. "Ama şimdi onun kendisine bir şans vermekle ilgilenmediğini bildiğine göre, onun isteklerine saygı duyup gidebilir."

"Bilmiyorum," dedi Larkin, kuşkuyla. "Burada Holt'tan bahsediyoruz. Ne zaman benim isteklerime saygı duydu ki?"

"Asla," diye izin verdi Keenan. "Bununla birlikte, bir kereliğine de olsa geri çekilmeyi seçebilir."

İç çekti. "Sanırım. Daha garip şeyler de oldu. Ve beni bağ kurmaya ikna etme konusunda hiçbir umudu olmadığını açıkça belirttim. Ayrıca, o artık bir Prime. İninden uzun süre uzak kalmayı göze alamaz."

Knox çenesini ovuşturdu. "Onu ziyaret edebilir ve gitmesini şiddetle tavsiye edebilirim."

Larkin bir an için bunu düşündü. "O noktaya gelebilir. Ama önce eve kendi isteğiyle dönüp dönmediğini görmek istiyorum. Niyeti bu olabilir. Ama otel odasına gelip uçağa binmesi için baskı yaparsanız, sadece size itaat borcu olmadığını göstermek için kalmayı seçebilir."

Levi Knox'a baktı. "O haklı. Ne kadar medeni bir şekilde yaparlarsa yapsınlar, başka bir Başbakan'ın kanunları uygulamasına iyi tepki vermezsiniz."

Knox bunu isteksizce kabul ederek başını sertçe yana eğdi. "Ona doğru seçimi yapması için bir şans vereceğim." Gözlerini tekrar Larkin'e kaydırdı. "Ama yapmazsa, bir sorun haline gelirse, hem aileniz hem de Başbakanınız olarak bununla ilgileneceğim."

Yutkunarak başını salladı.

Levi ona doğru yaklaştı ve kolunu omzuna doladı. "Böyle sık kafalı bir çapaya sahip olduğun için üzgünüm."

Derin bir nefes verdi. "Evet, ben de."

ALTINCI BÖLÜM

Gerçekten bir sorun görmüyorum, dedi Khloë, zihni onunkini okşayarak.

Bisikletiyle keskin bir dönüş yapmak için vücudunu tam sağa yatıran Teague, *"Sana biraz haksızlık oluyor," diye onayladı.*

Biliyorum, değil mi? Böbrek falan istemedim ya.

Hız sınırına aldırmadan bisikletini bir araba ile otobüsün arasından dikkatlice geçirdi ve kornalar şikayet için çaldığında gülümsedi.

Khloë, Anaïs'i sadece kulaklarını deldirmeye götürmek istiyorum, diye ekledi.

Yeğeninle kaliteli zaman geçir.

Evet! Evet! Tanner "Kızımı sakatlamayacaksın" dedi. Sanki vücut parçalarını kesmeye başlayacakmışım gibi.

İnsanlar bazen garip olabiliyor. Tamamen aşırı tepki.

Amin. Neden daha fazla insan bizim dalga boyumuzda olamıyor, Teague? Dünya gerçekten daha iyi bir yer olurdu. Bazı kısımlarının yanmayacağını ya da saf çorak topraklar olmayacağını söylemiyorum, ama yine de daha iyi olurdu.

Sarı ışığa yaklaşan Teague hızını artırdı ve kırmızıya dönmeden sadece bir saniye önce trafik ışıklarından geçmeyi başardı. *Belki de küresel hakimiyet konusuna tekrar bakmalıyız.*

Keenan'a yapmayacağıma söz verdim, diye homurdandı. Gezegeni ele geçirme planlarımı duyunca çıldırdı. Sanki çok önemli bir şeymiş gibi.

Teague kaşlarını çattı. Senden harika bir dünya lideri olurdu.

Ben de öyle dedim. Keenan, onları çılgına çevirdikten sonra emrimdeki insanlar tarafından idam edileceğim konusunda ısrar etti.

Belki, ama . . . Akıl sağlığı abartılıyor.

Daha fazla katılamazdım. Durakladı. Geri döndü. Gitmem lazım. Çocuklara benden selam söyle.

Kendisini küçük kentsel alandan çıkarıp evinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki gelişmemiş arazinin geniş bölümlerine götürecek olan sapağa girdiğinde ona "*Yapacağım*" dedi.

Kampı kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olduğu için bisikletle otuz dakikalık bir yolculuk gerektiren yerel minimarttan birkaç şey almak için dışarı çıkmak zorunda kalmıştı.

Bu gece hafif bir esinti vardı ama binici eldivenlerini giymediğine üzülmesine neden olacak kadar serin değildi. İblisin aksine, soğuğa aldırımıyordu.

Otlakları, ormanlık alanları ve insanlar ya da hayvanlar tarafından işgal edilmemiş özel mülkiyete ait arazileri geçti. Kısa süre sonra, sadece bu bölgede yaşayanların, yani çoğunlukla çiftçilerin kullandığı yollara ulaştı.

Klanı yıllar önce bir çiftçiden kendi arazilerini birlikte satın almıştı. İnsan satmaya pek hevesli değildi ama onu ikna etmek için fazla bir şey gerekmemişti. Özellikle de ona arsanın değerinden daha fazla para teklif ettiklerinde.

Teague'in zihnine yine kadınsı ve tanıdık bir zihin dokundu. Bu sefer Khloë'nin değildi. Larkin'in zihniydi.

Sadece hızlı bir uyarı, Harpy söyledi. Sahiplenmediğim ve asla sahiplenmeyeceğim psi-arkadaşım ne yazık ki Vegas'ta.

Teague kaşlarının kalktığını hissetti. Onun bir dayanak noktası bulduğunu bilmiyordu.

Eğer Kanada aksanlı sarışın bir adam sana yaklaşıp ve 'ilişkimiz' hakkında sorular sormaya başlarsa ya da sana sorun çıkarırsa bana haber ver, diye devam etti. *Ben hallederim.*

Her şeyi o kadar kayıtsızca, bir tür 'bu arada, önemli bir şey değil, ama bil diye söylüyorum' tarzında söylemişti ki. Ama Teague onun bu konuda herhangi bir şekilde lakayt davrandığını düşünmüyordu. Kim böyle bir şeyle karşılaştığı için

apanızla olan ilişkiniz, onların ruh eşi olarak haklarınızı talep etmeyi hiç dşişunmediğiniz kadar kötü m?

Neden Vegas'ta? Teague ona sormuş.

Holt apa bağı kurmak istiyor. Ben istemiyorum. Bu konudaki fikrimi değiştirmeyi umuyor.

Adı Holt muydu? Teague ondan şimdiden hoşlanmamıştı. Bu isimde olup da sinir bozucu bulmadığı biriyle hiç karşılaşmamıştı. Yine de pek çok insanı sinir bozucu buluyordu.

Ona isteğini kabul etmeyeceğimi söyledim, ama o zor ve inatçı biri, bu yüzden hemen Kanada'ya dönmeyebilir, diye devam etti. şu anda ininin başında olduğu için çok uzun süre kalmamalı. İblislerine geri dönmesi gerekecek.

Teague bu durum karşısında kaşlarını atmaktan kendini alamadı; bağ kurmayı reddetmesi, çapasına karşı açık bir sevgisizlik duyması, erkeği hayatında tutmaktansa haydut olmayı tercih etmesi onu tamamen şaşırtmıştı. *Neden onu sahiplenmeye bu kadar karşısın?*

Neden geçmişine dair bir kayıt yok? diye karşılık verdi.

Dudaklarının seğirdiğini hissetti. Onun bu alaycı ses tonunu kullanmasına bayılıyordu.

Holt muhtemelen seni rahatsız etmeyecektir, dedi. Sadece sana yaklaşmaya karar verirse diye etrafta olduğu konusunda seni uyarmak istedim. Zihni hafifçe Holt'unkine çarptı ve Holt daha fazla soru soramadan kayboldu.

Ve daha fazla sorusu *vardı*. Mesela dün akşam bu yüzden mi böyle bir haldeydi? apasının Vegas'ta olduğunu bir şekilde öğrenmiş miydi? Ve eğer yleyse, neden Jolene'in yemek masasındaki herkesten bunu saklamaya karar vermişti?

Ayrıca Holt'un onu bu bağı kurmaya ikna etme ihtimali olup olmadığını da merak ediyordu. Bu pek mümkün görünmüyordu çünkü Teague harpisi hakkında bir şey öğrenmişti: Bir konuda kesin kararını verdiğinde, bunu değiştirmek mümkün değildi.

Ama sonra ... bu basit bir durum değildi. Bu onun psi-eşi meselesiydi; çapa bağı bir gün onun üzerinde üstünlük kazanacak olan şeytana karşı tek korumasıydı.

Teague daha önce psi-arkadaşını reddeden biriyle hiç karşılaşmamıştı ama bunun olduğunu biliyordu. Böyle bir karar hafife alınmazdı. Larkin'in iyi bir nedeni olmadan kendi çapasını reddedeceğini düşünemiyordu.

Canavarı, erkeğin ona zarar verip vermediğini merak ederken hoşnutsuz bir ses çıkardı. Teague bundan oldukça şüpheliydi. Eğer öyle olsaydı adam kesinlikle ölmüş olurdu - ya Larkin ya da iblisi bunu görürdü. Eğer bir şekilde başarısız olurlarsa, Knox devreye girerdi. Ya da nöbetçilerden biri, böylece-

Bir şey Teague'in motosikletinin yan tarafına çarparak onu yere düşürdü. Motosiklet yol boyunca kayarak onu da beraberinde sürüklerken bacağından, kolundan ve omzundan acı fişkırdı; metalin çakılları kazıma sesiyle hava çınladı.

Şok, gözlerini kırpmasına neden oldu. *Ne oluyor lan?*

Başını kaldırdı ve içi sıkıştı. Simsiyah insansı bir figür birkaç metre ötede duruyordu, elinde cehennem ateşinden bir top vardı. Top Teague'e doğru uçmaya başladı.

Nefesinin altında küfretti. Eğilmek için yeterli zamanı ya da alanı yoktu. Sadece çarpışma için kendini destekleyebilirdi.

Küre miğferine sertçe çarptı, başını keskin bir şekilde sarsarak boynunun yan tarafına sıcak bir acı gönderdi. Miğfer büyümlü korumalarla korunduğu için hasar görmedi ama *hızla* ısındı. Haliyle kafa derisi de öyle.

Tek eliyle saldırgana iki yüksek güçlü cehennem ateşi küresi fırlatırken bile, acı dolu bir tıslamayla kaskını çözdü ve çekti. Kürelerinden biri hedefini vurdu. Diğerisi ise hemen arkasındaki bir ağaca çarparak onu aydınlattı ve havaya saçılan kabuk parçalarını savurdu.

Teague nefesinin altından tekrar küfrederek elini salladı ve alevler ağacı tüketip yayılmadan önce hafifletti. İçindeki canavar şaha kalktı ve

Cehennem ateşinden bir ışın ona doğru yükseldi.

Engellemek için kaskını yukarı kaldırdı. Miğfere çarpma kuvveti bileğinin geriye doğru bükülmesine neden oldu ve ekleminden acı fişkırdı,

ama ışını başarılı bir şekilde rotasından saptırdı.

Teague kaskı bir kenara fırlattı ve bedenini hızla ama beceriksizce motosikletin altından çıkardı. Ayağa kalkar kalkmaz siyah, dönen bir küre kafasına çarptı. Bir kaya kadar sert olan bu küre, kafa derisinin yan tarafı boyunca parladı ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde yandı. *Cehennem asidi.*

Öfkeli hayvanı tekrar şaha kalktı ve ön ayaklarını tekmeledi. Üst dudağının geriye doğru sıyrıldığını hisseden Teague, insansı yaratığın kafasına bir alev topu fırlatarak saf beyaz gözlerini hedef aldı.

İnsansı yaratığın önünden bir dokunaç fırladı ve küreyi uzaklaştırdı. Sonra aynı dokunaç Teague'e doğru ilerledi ve boğazını hedef aldı.

Siktir et.

Yumruğuna cehennem ateşini çağırarak dokunacı sertçe yumrukladı. Dokunaç birkaç santim geri çekildi. Yumruğu sıkıca kavradı ve cehennem ateşinden bir dalgayı dokunaçtan kaçamayacak kadar hızlı bir şekilde yukarı gönderdi. İnsansı acı içinde geriye doğru sarsıldı ve dokunaç, neredeyse sendelemesine neden olacak kadar güçlü bir hareketle elinden çekildi.

Teague ve gölge derisi darbe üstüne darbe yemeye devam etti. Eğilip bükülmeye çalışmasına rağmen, birkaç cehennem küresi indi -biri çenesine, biri diz kapağına, diğeri göğsüne- ve kolundan aşağı inen cehennem ateşi ışınının kumaşını ve derisini yakan kavurucu sıyrığını hissetti.

Hızla kabaran yaraları karıncalanıyor, cızırdıyor ve su topluyordu. Çürüyen deri, yanmış kumaş ve taze kan kokuları burun deliklerini tıkadı. Adrenalin acıyı hafifletti ama sadece birazcık.

Teague dişlerini sıktı. "Bunu neden yapıyorsunuz? Neden benim için geldin?"

Teague'in zihninde bir dizi telepatik görüntü titreşerek sorularını yanıtladı. Burun delikleri alevlenirken, Teague dişlerini sıktı ve saf öfke yoğun ve acımasız bir şekilde içine doğru ilerledi. *Lanet olası orospu çocuğu.*

İblisi yine içinde hırıltılar çıkararak kükredi. Yükselmek istiyordu ama halka açık bir yoldaydılar. Teague'in cehennem atını burada, insanlar tarafından görülebileceği bir yerde serbest bırakmasına imkân yoktu.

Varlığı bunu hiç umursamadı. Tek bir tane bile. Şiddetle yüzeye doğru itti.

Canavar kendi şeklini alıp bir kül ve duman dalgası içinde belirirken kısa bir acı kamçısı hissetti. Hava hızla bulanıklığını kaybetti. Başını ve kuyruğunu yukarıda tutan cehennem atı, rakibine bakarken yeri eşeledi.

Öfke iblisin içinden geçerek kaslarını sıkılaştırdı ve bacaklarının hamle yapma ihtiyacıyla titremesine neden oldu. Küheylan gölge derisini yok edecekti. Bunu yaparken, insansıya göz ardı edilemeyecek bir mesaj da gönderecekti.

Tek ayağıyla yere vuran cehennem atı kulaklarını düzleştirdi ve zehirli dişlerini gösterdi. Sonra bir kükreme çılgılığıyla saldırdı.

Gölge derisi döndü ve ormana doğru kaçtı. Büyük bir ağacın silueti olan kalın bir gölgeye doğru yöneldi. İnsansı inanılmaz derecede hızlıydı.

Ama cehennem atı kadar hızlı değil.

Toynaklarını iblise çarptı ve onu dümdüz yere serdi. Gölge deriliye ayağa kalkma şansı vermeyen küheylan, tekrar tekrar tekmeleyip üzerine bastı; kavurucu sıcak toynaklarıyla kafasına, omurgasına ve bacaklarına saldırdı.

Gölge derisinin kendine özgü kükürt ve duman kokusu kısa sürede korku ve acı notalarıyla lekелendi. Cehennem atı bunu içine çekti. Bundan zevk aldı. Onunla beslendi.

Avının çırpınışları zayıfladığında, küheylan güçlü bir cehennem ateşi püskürterek insansı hayvanı tutuşturdu. Alevler hızla ve açgözlülükle bedenini yedi ve beynini tüketti.

Burun deliklerinden yoğun ve zehirli bir hava üfleyen cehennem atı, gölge derisinin giderek bir kül birikintisine dönüşmesini izledi. Canavar ancak o zaman geri çekilerek Teague'in yeniden ortaya çıkmasına izin verdi.

Teague boynunu kırarak saldırgandan geriye kalanlara baktı. Elinin keskin bir hareketiyle cehennem ateşinin küçük alevini uzaklaştırdı ve dişlerini sıktı. Tanrım, çok kızgındı. Sadece içindeki iblisin -kibirli ve özür dilemez bir şekilde kükreyerek- burada ortaya çıkmasına değil, aynı zamanda

Ona saldıran gölge deriliyle... ve onu Teague'in üzerine bir köpek gibi salan piçle.

Küller esintiyle dağılmaya başladığında, artık çıplak olan Teague bisikletine döndü. Vardiya kıyafetlerini yakıp kül etmiş, geride tek bir kumaş parçası bile bırakmamıştı.

Bisikletini düzeltti. Üzerinde bir çizik bile yoktu, çünkü kaskıyla aynı büyü korumalarla korunuyordu. Heybe çantasından yedek kıyafetlerini çıkardı ve çabucak giydi.

Kaskı artık sıcaktan kavrulmuyordu ama çenesindeki ve kafa derisindeki lanet olası asidik yanıkların üzerine takmasının imkânı yoktu. Bunun yerine, kaskı heybesine soktu ve sonra motosiklete bindi.

Daha fazla gölge derisinin kendisine doğru gönderileceğini biliyordu. Kara tuz sınırı onları topraklarından uzak tuttuğu için, kendi bölgesinden uzaktayken ona saldırmak zorunda kalacaklarını biliyordu. Ama araba sürerken gafil avlanmayı beklemiyordu.

Eve dönerken, esen rüzgârın aşınan bedenine attığı her tokat canını acıtıyordu. Yaralar oldukça hızlı bir şekilde iyileşmeye başladı, ancak kampa vardığında yok olacak kadar hızlı değillerdi.

Piknik masasında karşılıklı oturan Saxon ve Leo, adam arabayı sürerken başlarını kaldırıp baktılar. Ateş çukurunu çevreleyen kütüklerden birer tane almış olan Gideon ve Slade de öyle. Dört erkek de onun halini gördüklerinde tamamen hareketsiz kaldılar.

Teague bisikletini arabasının önüne park ettiği anda Leo iskambil kâğıtlarını piknik masasının üzerine bıraktı ve "Lanet olası İsa'nın annesi, sana ne oldu?" dedi.

Teague ona acımasız bir gülümseme fırlattı. "Shadowkin."

Klan arkadaşları, meşe dallarına tünemiş kuzgunlardan gelen alarm seslerini tam olarak bastıramadan lanet okudular; kuzgunlar tüylerini kabartıp kanatlarını çırpıldılar.

Yüzü sertleşen Slade kütükten kalktı ve onu gözden geçirdi. Gideon klanın geri kalanına seslenirken, "Bu sefer sana nerede saldırdı?" diye sordu.

Teague homurdanarak motosikletten indi, adrenalin hızla vücudundan atıldığı için kazadan kalan birkaç ağrı kendini belli ediyordu. "Yolun ortasında, buradan çok uzakta değil," diye cevap verirken etrafını saran köpeklerle hızlıca evcil hayvanlarını verdi.

Tiştirünün bazı yaralarına yapıştığını hissedenden Teague, dişlerini acıdan gıcırdatarak tiştirünü çıkardı. Morluklar, yanık yaraları, su toplamaları ve asitli yanıklardan oluşan bir kolaj olan vücudu o anda hiç de hoş bir görüntü sergilemiyordu. "Beni bisikletimden düşürdü."

Archer'ın arabasının ön kapısı pat diye açıldı. O ve Tucker verandaya çıktılar, arkalarından bir duman bulutu ve esrar kokusu geliyordu.

Archer Gideon'a ters ters baktı. "Bu bağırış çağırış da neyin nesi? Bağırarak zorunda mısın? Gerçekten mi?"

Gideon Teague'i işaret etti. "Ben şahsen başka bir gölge derisi saldırısının bağırılacak bir şey olduğunu düşünüyorum."

Tucker acıyarak yüzünü buruşturdu ve vagonun basamaklarından indi. "Kahretsin, T. Cehennem asidi seni vurdu, ha?"

Teague onaylarcasına homurdandı.

"Küçük pislik şimdi nerede?" Tucker sordu.

"Öldü," diye yanıtladı Teague, harap olmuş tiştirünü bisikletinin selesine bırakarak. "İblisim onu öldürdü."

Kaşları birbirine çarpan Saxon elindeki kartları yere bıraktı. "Senin iblisin mi?"

Lanet olası bir kamu yolunda serbest mi bıraktın?"

"Hiçbir şey yapmasına *izin vermedim*." Teague bir kütüğün yanına geçti ve kışını kütüğün üzerine koydu. "Üstünlük için onunla savaşılmaya fırsat bulamadan kontrolü ele geçirdi."

Tucker Saxon'a kaşlarını çattı. "Zavallı adamın boğazına atlamasan olmaz mı?" Çim sandalyelerden birine çökerken hafif bir gıcırta duyuldu. "Biz konuşurken bile cehennem asidi onu yiyip bitiriyor."

Saxon ona etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Kes sesini küçük adam, seninle konuşmuyordum."

Ağzı düzleşen Tucker sandalyesinin kollarını sıktı. "Senin de çok iyi bildiğin gibi 1.80 boyundayım. Bu da beni orta boylu yapar, senin de bildiğin gibi."

Biliyorum. Geri kalanınızın benden daha uzun ve hantal olması beni kısaltır. O yüzden siktir git Van Diesel."

Saxon'ın yüzü sertleşti. "Van Diesel'e hiç benzemiyorum."

"Sanırım adı Vin," diye araya girdi Slade. "Bunu sadece ortaya atıyorum. İstedığınızı yapın."

Ruh haline rağmen dudakları kıpırdayan Teague burnundan derin bir nefes çekerek duman, çam iğneleri, bira ve likör katılmış kahve kokularını içine çekti. Çıtırdayan alevlerin parıltısı ve Archer'ın arabasının yan penceresinden süzülen ışık dışında tek ışık kaynağı piknik masasının üzerindeki pilli fenerdi.

"İblisinizi gören bir insan oldu mu?" Saxon sordu.

"Hayır, kimse bir şey görmedi." Köpeklerin tedirgin bir şekilde yavaşça etrafta dolaştığını fark eden Teague, yaralanmamış bacağını sıvazladı ve onları çağırmak için ıslık çaldı. Çok gergin olan köpekler sinsice dolaşmaya, koklamaya ve açıklığı kuşkuyla incelemeye devam ettiler.

Slade kütüğünün yanındaki sandıktan iki kutu bira çıkardı ve birini Teague'e uzattı, o da minnetle aldı. "Gidip kendini öldürmeden önce gölge derisinden bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu, Teague'in karşısındaki kütükte yeniden yerini aldı ve kutusunun kapağını açtı.

Teague bacaklarını uzatarak, "Biraz," diye cevap verdi. "Haklıydın. Vine beni idam ettirmek için gölge derisini kullanmaya çalışmadı. Leo'nun tahmin ettiği gibi Zagan da öyle. Şu anda benim eski pozisyonumu elinde tutan kişi yaptı."

"Peki o kim?" diye sordu Gideon, öne doğru eğilip alt kollarını kalçalarına dayayarak.

Teague yanağındaki bir kasın kasıldığını hissetti. "Ronin." Sessizlik çöktü, kalın ve gergin.

Verandasının en üst basamağında oturan Archer yavaşça göz kırptı ve işaret parmağını kaldırdı. "Ronin, üvey kardeşin Ronin mi?"

Teague bira kutusunu açarken bir tıslama sesi duyuldu. "Bir ve aynı."

Gideon'un çenesi düştü. "Yok artık. Belki şaşırma mam gerekirdi ama şaşırdım. Yani, ikinizin hiç geçinemediğini biliyorum-"

"Az bile," diye araya girdi Archer.

Gideon başını eğdi. "Tamam, yani senden nefret ediyor Teague. Ve işe alındığın için seni hep çok kıskandı. Ama birine doğduğu için kızmakla onun varlığını silmeye çalışmak arasında büyük bir fark var. Ayrıca, aynı kanı paylaşıyorsunuz."

"Bu onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir zaman da olmadı." Teague soğuk birasından bir yudum aldı. "Benim için de pek bir şey ifade ettiğini söyleyemem. Babamıza çok benziyor."

Saxon yalıtımlı kupasını kaldırdı. "Seni idam ettirmek için birini göndermek Ronin'e yakışmaz ama bu tam olarak mantıklı değil. Senin eski pozisyonuna hep göz dikmişti. Sonunda sahip oldu. İnsanlar ne yaptığını öğrenirse bunu kaybedecek. Neden bu riski göze alsın?"

Slade omuz silktilti. "Sanırım kimsenin bilmeyeceğini düşünüyor. Bizi izleyen kimse yok gibi, değil mi? Emekli olduğumuzdan beri yalnızız."

"Şimdiye kadar," dedi Tucker.

Evet, şimdiye kadar. "Biliyor musun, bana sık sık bir gün beni ölü göreceğini söylerdi. Onu hiç ciddiye almadım."

Leo'nun alnı kırıştı. "Neden yapasın ki? O çoğunlukla sidik ve rüzgârla dolu."

"Ama hayatımızın bu noktasında ben yokken neden zahmet edelim ki?" Teague ağrıyan omzunu geriye atarak sordu. "Saxon haklı, her şey tam olarak açıklığa kavuşmuş değil. Babamızın sadakatsizliği artık her gün Ronin'in yüzüne vurulmuyor, değil mi? Ben yokmuşum gibi davranma lüksüne sahip."

"Aşırı bir tepki gibi görünüyor," diye kabul etti Leo. "Neden senin için geldi? Ne elde etmeyi umuyor? Ronin, var olmaması gerektiğine inandığı kardeşinin kendisini her yönden gölgede bırakmayı başarmasından nefret eden kindar bir pislik. Ama şimdi her zaman istediği iki şeye sahipse -senin sahnedan çekilmen ve şu anda sahip olduğu pozisyon- makul ölçüde memnun olmalı."

"Durum ne olursa olsun, Ronin başa çıkamayacağımız bir şey değil," diye onayladı Saxon, endişelenmeden. "Oyun planımızı değiştirmemiz için bir neden göremiyorum."

"Yapabileceğimiz en iyi şey buna sadık kalmak," dedi Teague konservesinden bir yudum daha almadan önce. "Başarısız olan her saldırıyla Ronin daha da

kızgın. Ve beklediği gibi karşılık veremediğim her seferde daha da sinirlenecek." Teague'in aklına Larkin'in çapraz ateşe yakalanma ihtimali geldiği anda içi burkuldu.

Böyle bir şey olması pek mümkün değildi. Ronin diğer iblisleri kızdırmak ve kendini inlerin hedefi olarak bulmak istemezdi -konumu bile onu sonuçlarından koruyamazdı- bu yüzden gölge derisine sadece Teague yalnızken ya da klanıyla birlikteyken saldırılarını emrederdi. Bu emre itaatsizlik edilmeyecekti. Yine de Teague bu riski almaktan çekiniyordu.

Kendini gayet iyi savunabilirdi, evet. Tanıdığı çoğu insandan daha güçlüydü ve cehennem buzu yaratma yeteneğine sahip olması da az şey değildi. O şey çok güçlüydü. Ama onun bu boktan karmaşanın içine düşmesini istemiyordu; Ronin'in ya da o pisliğin yordakçılarının ona yaklaşmasını istemiyordu.

Belki de anlaşılmadan çekilmek daha iyi olurdu. Bir barda çıplak şarkı söylemekten daha cesurca şeyler yapmıştı. Bekârlığı kaldıramadığını iddia edebilirdi - buna inanması kolay olurdu; şüphelenmez ve işine burnunu sokmaya başlamazdı.

Ayrıca, şu anda kendi hayatında yeterince şey yaşıyordu. Bu düşünce zihinsel olarak bocalamasına neden oldu. Hiç vakti olmadığı ya da hoşlanmadığı belli olan psi-arkadaşı tekrar sahnede idi. Dahası, eğer Holt iddia ettiği kadar inatçı biriyse, o da bir sorun olabilirdi. Onun isteklerini kabul etmeyi reddedebilirdi. Teague'e her ne kadar önemli bir şey olmadığına dair güvence vermeye çalışsa da, başının belaya girmeye hazır olduğu açıktı.

Onu endişelendiren şey, iblislerin bağ kurmayı reddeden bir psi-eşi öldürmesinin duyulmamış bir şey olmamasıydı. Bu çok nadirdi. Ama oluyordu.

Belki adam Larkin'e zarar vermek istememiştir. Ama belki de istiyordu. Ya da belki de Larkin onu reddetmeye devam ederse bir gün kendini kaybedecek ve ona zarar vermeye kalkışacaktı.

Bu düşünce Teague'in ciğerlerinin kasılmasına neden oldu.

Ne ondan ne de bir başkasından koruma kabul ederdi; o bir nöbetçi idi ve kendini kendi koruması olarak görürdü. Bu nedenle, Teague ancak aralarındaki maskaralığı sürdürürse ona gerçekten göz kulak olabilirdi, çünkü aksi takdirde onunla hiç vakit geçirmezdi.

şimdilik oyunlarına devam etmeye karar verdi. Üvey kardeşinin bir gölge derisini sadece Teague yalnızken saldırması için uyardmayı unutmuş *olabileceği gerekçesiyle bu işten çekilmek zaten aşırı bir tepki gibi görünüyordu.*

"Ronin'in buraya geleceğini gerçekten düşünüyor musun?" Archer Teague'i düşüncelerinden kopararak sordu.

Birasından bir yudum daha alan Teague, yanına gelen tazıyı okşadı. Barron bu harekete doğru eğildi ve gözleri kapandı. Köpeklerin nihayet yerleştiğini ve ateş çukurunun etrafında pozisyon aldığını görmekten memnun, "Evet. Ronin geri adım atmayacak. Eğer gölge derisi başarısız olmaya devam ederse -ki etmelerini sağlayacağız- eninde sonunda bana bizzat saldıracak ve öldüğümü bizzat görecek."

"Yalnız gelmeyecek," dedi Saxon. "Sadece senin sonunu getirmekle yetinmeyecek. Hepimizi ortadan kaldırmak için hazırlıklı gelecek."

"Evet," diye kabul etti Teague sinirli bir iç çekişle. "Beni öldürüp de sizin yaşamanıza izin vermesinin imkânı yok. Ölümümün intikamını alacağınızı ya da en azından üstlerini yaptıklarından haberdar edeceğinizi bilir. Bunu riske atmaz."

"Sence yanında kaç tane iblis getirecek?" diye sordu Tucker, bir noktada sosisli sandviç kızartmak için kullanacağına şüphe olmayan çubukları oymak için bir çakı kullanarak.

Teague dişlerinin önünü yaladı. "Sayıca üstün olmamıza yetecek kadar, böylece zaferle ayrıldığından emin olabilir."

"Hiçbir destek ona zafer kazandırmayacak," dedi Slade, yüzü sertleşerek. "Eğer bizim için gelirse, ölecek."

"Evet," diye kabul etti Teague. "O ölecek. Yanında getirdiği her kimse o da ölecek."

YEDİNCİ BÖLÜM

Khloë elindeki kadehi yara bere içindeki ahşap masaya vurdu. "Bu yerinde bir soru."

"Ne alakası var?" Harper meydan okudu. "Ciddi misin?"

Şeytan kuzenine dirsek attı. "*Benim* için öyle, tamam. Sadece Nuh'un yedi milyon türden ikisini bir gemiye nasıl sığdırabildiğini bilmek istiyorum. Yani, bu lanet gemi ne kadar büyüktü? Ve bir tane nereden bulabilirim?"

"Onunla ne yapardın?" diye sordu Piper, barın hoparlörlerinden çalan yüksek sesli müzik eşliğinde sallanarak.

Khloë uzaklara baktı, dalgındı. "İtiraf etmeliyim ki, bilmiyorum."

Larkin meyveli içkisinden biraz geri atarak diline değen tatlılık patlamasının tadını çıkardı. "Keenan'ın bahçende kocaman bir gemi bulundurmandan hoşlanacağını sanmıyorum. Sadece bir düşünce." Bardağını kare şeklindeki karton bardak altlığına bıraktı ve kendi kendine az önce sarhoşça içki *içmediğini söyledi*.

Yanı başındaki Raini kaşlarını çattı, kehribar rengi gözleri biraz cam gibiydi ve plastik karıştırıcıyı ağzından çıkardı. "İçkini hâlâ bitirmedin."

Larkin burnunun kırıştığını hissetti. "Saldırıya uğramamın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Khloë ona elini sallayarak, "Sana şunu söyleyeyim, o gemi çoktan *kalktı*," dedi. "Saatler önce ayık bir şekilde kapıda bıraktın."

Larkin yüzünü buruşturdu. "Ben de bundan korkuyordum." *Lanet olsun.* "Bu nasıl oldu ki? Ben sizin kadar çok içmedim."

"Ama oldukça sert içkiler sipariş ediyordun," diye hatırlattı Harper ona. "Ve onları sen karıştırıyordun."

"Neden bu kadar büyütüyorsun, Lark?" diye sordu Devon, onun diğer tarafında otururken. "Vardiyan bitti. Kızlar gecesi, kafamız güzelken çok daha eğlenceli oluyor. Etrafta korumalar da var, yani işler sarpa sararsa hemen harekete geçmen gerekecek diye endişelenmene gerek yok."

Larkin sadece alçak sesle mırıldandı. Kızlar onu Xpress bara davet ettiğinde, dikkatinin dağılmasına ihtiyaç duyduğu için gitmeyi kabul etmişti. Şeytanı onu 'kendini bırakmaya', eğlenmeye, aşırı içmeye ve Holt'u bir süreliğine unutmaya teşvik etmişti. Larkin ve diğer kadınlar konuşarak, gülerek, içerek, dans ederek ve telefonlarıyla fotoğraf çekerek eğlenmişlerdi.

Bu özel bar, Yeraltı'nın lüks mekânlarından biriydi. Neon, flaş ışıkları karanlık mekânı yarıyor ve sisin içinden ışıldıyordu. İnsanlar her yerdeydi; barda, masalarda, dans pistinde, DJ'in performans sergilediği sahnede.

Her zaman kalabalıktı ve müşterilerin hoparlörlerin, masaların ve hatta uzun barın üzerinde dans ettiği noktaya kadar oldukça gürültülü olabiliyordu. Khloë birçok kez bundan suçlu olmuştu.

Khloë, "O pislik çapanın ortaya çıkabileceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordu. "Bu yüzden mi 'ayıklığı' bu kadar geride bırakmak istemedin?"

Larkin daha önce kadınlara ondan bahsetmişti ve şimdi tahmin edilebileceği gibi ondan nefret ediyorlardı. "Muhtemelen yalnız olmadığım sürece yanıma yaklaşmayacaktır ama yanılma ihtimalime karşı aklımı başımda tutmam daha iyi olur."

Holt'u üç gün önce binasına geldiğinden beri hiç görmemişti ama otel odasından da çıkmamıştı. Hâlâ Vegas'taydı. Ona tekrar yaklaşması an meselesiydi.

Bu nedenle, alkol yığınlarını geri fırlatmak onun için akıllıca bir şey değildi. Ama bu kadar sert içkiler içmeyeli uzun zaman olmuştu ve ne kadar sert vurduklarını unutmuştu.

"Holt ortaya çıkarsa, grup olarak üzerine atlarız," dedi Khloë, iki limon dilimi ile oynayıp her birini diğeriyle tokatlayarak. "Sana gelince

bir çözümüm var: Daha fazla atış."

Piper'ın kaşları çatıldı. "Bunun nasıl bir çözüm olduğunu anlamıyorum. Neyi kaçırıyorum?"

"Kendimizi ayıltmak için içebiliriz," diye önerdi şeytan. "Böyle bir şey var."

Raini elini kaldırarak plastik karıştırıcıyı bir kez daha dişlerinin arasından çıkardı. "Ben buna varım. Ama ben bir rom istiyorum ve bilirsiniz, şu şey .

.. "

"Kola mı?" diye sordu Harper.

Raini parmaklarını şıklattı. "İşte bu." Pembe dalgalı sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak sfenks'e minnettar bir gülümseme verdi. "Sorunlarıma cevap bulacağın konusunda sana her zaman güvenebilirim."

Khloë elini göğsüne götürdü. "Çok tatlı bir şey söyledin. Neden *bana* söylemiyorsun? Sana tavsiye veriyorum."

"Bana sorun *yaratacak* tavsiyeler veriyorsun," dedi Raini. "Ve bunu yapıyorsun çünkü sonrasını eğlenceli buluyorsun."

"Bu seni sevmediğim anlamına gelmez." "Biliyorum. Ben de seni seviyorum." "Gerçekten mi?"

Raini kollarını şeytana doladı. "Gerçekten." Mutlu bir iç geçirdi. "Çikolata gibi kokuyorsun."

"Oh, daha önce beyaz bir Hershtley bar yedim . . ya da adı her neyse."

Harper yüzünü buruşturdu. "Onlar *gerçekten* çikolata sayılmaz."

Khloë gözlerini kırıştırdı. "Ha?"

"Harper, "Beyaz çikolata sadece şeker, süt ve vanilya gibi tatlandırıcılarla karıştırılmış kakao yağıdır. "Hem sütlü hem de bitter çikolatada bulunan kakao katı maddelerine sahip değildir."

Khloë inanmayan bir homurtu çıkardı. "Bazen çok saçma konuşuyorsun." "Bu doğru!" Harper ısrar etti.

"Uh, evet, tamam."

"Öyle! Ay'ın peynirden yapıldığına tamamen inanırken *bundan* nasıl bu kadar şüphe duyabiliyorsunuz?"

"Kaynağıma güveniyorum. Mildred Teyze-"

"Gerçek değil," diye araya girdi Devon. "Beyaz çikolata da öyle."

Khloë bir elini havaya kaldırdı. "Her neyse, sürtükler. Şimdi shot istiyorum." Hâlâ ona sarılmakta olan succubus'a baktı. "Geliyor musun?"

Raini kollarını şeytandan kurtardı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Beni burada bırak. Seni sadece yavaşlatırım."

"Bana içki yok," dedi Larkin. "Gecenin geri kalanında su içmeye devam edeceğim."

Harper başını salladı. "Su olsun o zaman." O, Piper ve Khloë daha sonra bara doğru ilerlediler.

Devon kokteylinden bir yudum aldı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Lark, sen Raini kadar sarhoş değilsin. Bu bardaki hiç kimsenin şu anda Raini kadar sarhoş olduğunu sanmıyorum."

"Neden böyle bir durumda?" Larkin'in gözlemlediğine göre, succubus hafif biri değildi.

"Çaylakça bir hata yaptı ve aç karnına içti. Ona içmemesini söyledim ama beni dinlemedi."

"İnsanların beni dinlememesinden nefret ediyorum. Ve gitmedikleri zaman. Size kazık attıklarında ve sizin de bunu görmezden geleceğinizi düşündüklerinde." Holt gibi. Düşünmemesi gereken kişi. Ugh.

"Bağ kurmaktansa sikine ateş etmeyi tercih edeceğin bir psi-arkadaşa sahip olmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Devon parmak ucunu boş boş bardağına vurarak buğulanmayı lekeledi. "Nasıl oldu da bize ondan daha önce hiç bahsetmedin?"

Larkin bardağını kaldırdı. "Bunu kişisel olarak algılama. Mecbur kalmadıkça kimseyle onun hakkında konuşmamaya özen gösteriyorum. O yokmuş gibi davranmayı tercih ediyorum." İçkisinden bir yudum aldığı anda buz küpleri bardağa çarpıp dudaklarına çarptı.

"Sanırım bunu anlayabiliyorum. Sadece burada oturmuş, çapama ne kadar hayran olduğumu ve onun ne kadar muhteşem olduğuna minnettar olduğumu anlattığım onca zamanı hatırlıyorum. Tüm bu zaman boyunca bunları duymak seni incitmiş olmalı."

"Hayır, hayır, öyle olmadı, yemin ederim. Beni yanlış anlamayın, insanlar psi-arkadaşları hakkında mutlu ve gururlu bir şekilde konuştuklarında, bazen kendimi çapam Holt olmasaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünürken buluyorum. Ama asla başkalarını kıskanmıyorum ya da sahip olduklarına içermiyorum."

"O zaman sen benden daha iyi bir insansın, çünkü eminim ki ben de kıskançlıktan yeşil gözlü olurum ve gitmek isterdim... Tanrım, Raini, yerden kalk. Ne yapıyorsun orada?"

Kıç üstü yatan succubus kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Bilmiyorum. Sandalyemin üzerindeydim. Ve sonra değildim. Sihir gibi." Martini bardağına bakıp sıırıttı. "Ama bak, içkimi dökmedim."

Devon ona başparmağıyla onay verdi. "Etkileyici."

"İşte, sana yardım edeceğim." Larkin, succubus'un koltuğuna dönmesine dikkatle yardım etti - Larkin'in kendisi de çok sağlam olmadığından, bu dünyadaki en kolay şey değildi.

"Teşekkür ederim." Raini ona doğru eğildi. "Sen evren tarihindeki en iyi harpisin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme." Gözlerini kapatarak Larkin'in yanına yerleşti.

Devon, "Senin işe yaramaz çapa konusunu bir kenara bırakıp Teague ile aranızdaki ilişkinin nasıl gittiğini konuşmaya ne dersin?" diye teklifte bulundu.

"Önerinizin ilk kısmına katılıyorum," diye cevap verdi Larkin. "Ama Teague ile olan ilişkimin ayrıntılarını sana vermeyeceğim." Jolene'in evindeki akşam yemeğinden beri onu görmemişti ama görmeyi çok ama çok istiyordu.

Garip bulsa da onu özlemişti. Birazcık. Bir bakıma. Bir anlamda.

"Özel bir insan olduğunu biliyorum ama *hadi* bana bir şey söyle." Larkin başını cehennem kedisine doğru salladı. "Çok meraklısın."

"Ama sevimli bir şekilde, değil mi?" Devon elini onun koluna koydu. "Sadece birkaç ilginç ayrıntı istiyorum ve sonra peşini bırakacağım. O zamana kadar seni rahatsız etmeye devam edeceğim. Dikkatim dağılmayacak. Kesinlikle yapmayacağım-ooh, shotlar." Harper masaya bir tepsi koyarken daha dik oturdu.

Koltuğuna geri dönen Khloë, Raini'yi dürttü. "Hey, uyan."

Succubus'un göz kapakları titreyerek açıldı ve kendini düzelitti ... sadece Khloë'ye çarpmak için. "Hey, yürüdüğün yere dikkat et."

"Ben yürümüyorum," dedi şeytan. "*Sen* de yürümüyorsun."

Raini kendine baktı. "Ah evet. Bana daha önce söyleyebilirdin." Koltuğuna geri yaslandı ve gözleri bir kez daha kapandı.

"İyi olacak," diye karar verdi Khloë. "Peki, ne hakkında konuşuyoruz?"

Devon ağzını açtı ve sonra kaşlarını çattı. "Hatırlamıyorum." Larkin'e baktı. "Sen hatırlıyor musun?"

Aslında . . . "Hayır. Ama konuşabileceğimiz bir şeyler düşünelim. Derin bir şey. Anlamlı. Merak uyandırıcı."

Piper'ın gözleri parladı. "Ooh, ne gibi?"

"Bir şey buldum," diye açıkladı Khloë. "Pekâlâ, görünmez pembe tek boynuzlu atların gerçekten var olduğunu mu düşünüyoruz?"

Harper başını yana eğdi. "Eğer varsa bile, görünmezler. Yani bilemeyiz."

Khloë, "Ama spekülasyon yapabiliriz," diye belirtti. "Öyleyse spekülasyon yapalım."

Bir süre böyle devam ettiler, ta ki Raini kafasını kaldırıp gözleri tokat yemiş gibi açılana kadar. "Hmm, Maddox bir dakika içinde benim için geliyor," diye duyurdu sarışın, dik oturarak.

"Knox da öyle." Harper şakağına vurarak, "Kısa bir süre önce bana telepatik bir uyarı verdi," diye ekledi. Bakışlarını Larkin, Piper, Khloë ve Devon'ın üzerinde gezdirdi. "Sizinkilerin de yolda olduğunu söyledi."

"Bizim çocuklar mı?"

Larkin yineledi. "Evet."

Kesinlikle hayır. Larkin telepatik olarak Teague'e ulaştı. *Xpress bara mı gidiyorsun?*

Zihni onunkine dokundu ve sonra sesi bir nehir gibi zihnine aktı. *Tanner bana telepati gönderip senin bitkin olduğunu söylediğinden beri bunu yapsam iyi olur diye düşündüm. Belli ki seni eve götürüp götürmeyeceğimi görmek için bir testti.*

İşine karışan cehennem köpeği. Teague'i özlemiş olabilirdi ama kafası iyiymken onu görmemesini tercih ederdi. Aptalca bir şey yapsa ya da söylese, Teague bunun peşini asla bırakmazdı. Sonsuza kadar onunla dalga geçerdi.

Maddox, Khloë ve Raini'nin sandalyesi arasındaki noktada cisimleşti. Söylenmesi gerekir ki bu adam. Öyleydi. İyiydi. Uzun boylu, esmer ve çarpıcı Prusya mavisini gözleri vardı.

Nöbetçisi Hector arkasında belirdi ve bu sırada Raini'nin koruması ona doğru yaklaştı.

Succubus eşine gülümsedi, aşık olmuş gibi görünüyordu. "Hey. Hatırladığımdan daha uzunmuşsun."

Maddox'un dudakları seğıirdi. "Düşündüğünden daha fazla sarhoş olmuşsun."

"İşlerin böyle yürümesi ne tuhaf, değil mi?" Raini beceriksizce ayağa kalktı. "Hoşça kalın kızlar."

Maddox, Raini ve korumaları oradan ışınlanmadan önce kucaklaşmalar, havadan öpüşmeler ve el sallamalar hızla gerçekleşti.

Knox ve erkek nöbetçiler sadece birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Hem Harper hem de Piper arkadaşlarını selamlamak için hemen ayağa kalktı ancak Devon ve Khloë koltuklarına çökmüş halde kaldı.

"Sorun nedir?" Keenan arkadaşına sordu.

Khloë suratını astı. "Rujumu bulamıyorum." "İçkinin içinde," dedi ona.

Yarı boş bardağında yüzen küçük tüpe gözlerini kırpıştırarak baktı. "Huh. Bu nasıl oldu?"

Tanner Devon'ın omzunu sıktı. "Hadi yavrum, kalk bakalım." "Biri ayağıma bastı," diye sızlandı cehennem kedisi. "Acıyor."

"Ayakta durmak için mi?" diye sordu.

Devon başını salladı. "Hayır."

Tanner elini salladı. "O zaman kalk."

Piper ona homurdandı. "Dostum, sen taş gibisin. Onu taşı ya da başka bir şey yap."

Onun beyaz şövalyesi olman gerekiyordu."

"Beyaz demişken, Harper beyaz çikolata diye bir şey olmadığını söyleyip duruyor," diye homurdandı Khloë arkadaşına, rujunu kurulamak için peçete kullanırken.

Keenan Harper'a bakarak içini çekti. "Bunu ona gerçekten söylemek zorunda mıydın? Bütün gece bunun için sızlanacak ve bunu dinlemek zorunda kalan *ben* olacağım."

Sfenks sırttı. "Sana iyi eğlenceler." "Teague!" diye bağırdı Khloë, el sallayarak.

Nabız titreyen Larkin iblisin bakışlarını takip etti. Masalarına doğru ilerlerken, çapasına Larkin'in midesini kıskançlıkla çalkalayan bir sırtış fırlattı; iblisi de bundan hoşlanmamıştı. Ama sonra bakışları Larkin'e kaydı ve sırtışı genişleyerek başka bir şeye dönüştü - seksi, sıcak ve tamamen Larkin için olan bir şeye.

Sandalyesinin önünde durup saçlarını okşadı. "Merhaba bebeğim."

Larkin gülümsedi, onun bu sevecen ifadeyi kullanmasından hoşlanmamış gibi davranmadı. "Nasıl gidiyor, Kara Güzel?"

"Şimdi daha iyiyim." Ayağa kalkmasına yardım etti, tökezlediğinde kıkırdadı. "Sakin ol." Kendi başına yapabileceği konusundaki ısrarını görmezden gelerek ceketini üzerine geçirdi. "Şimdi sen bayılmadan gidelim."

Küstahça, ofladı pufladı.

"Bayılmayacağım." "Uh-huh."

Sırtındaki el onu masadan ve bardan uzaklaştırdı. Hepsi asansöre doğru yürürken, arkadaşlarının erkeklerine yaslandığını görünce burnunu çekti ... Teague'in ağırlığının bir kısmını almasına izin verdiğini fark edince kaşlarını çatı.

Umursamayacak kadar yorgun ve zihinsel olarak bulanıktı, ondan uzaklaşmadı. Ya da asansörde ona sarıldığında geri adım atmadı. Ya da kulübün bodrum katındaki merdivenleri çıkmasına yardım etmesi için ısrar ettiğinde tartışmadı.

Ama telepatik olarak iblisinden kendisini sertçe sikerken çekilmiş görüntülerini göndermeyi kesmesini *istedi*.

Varlık, küçük bir sürtük olduğu için dinlemedi.

Kulübün dışında Teague, Larkin'i doğruca Saxon'ın kamyonetine götürdü. Onu daha önce hiç sarhoş görmemişti. Çok tatlıydı. Kokluyor, ofluyor ve kaşlarını çatıyordu. Bu huysuz harpinin sarhoş olduğunda daha da huysuzlaşacağını tahmin etmeliydi.

Kompleksine giderken bayıldığında hiç şaşırmadı. Yarın buna çok kızacaktı. Bu fikir onu gülümsetti.

Binaya vardığında Teague onu arabadan indirdi ve yukarı kaldırdı. Kadın ona doğru yığıldı, kolları omuzlarından sarkıyordu. Onu ana kapıya kadar taşıırken, kendi kendine kıkırdamadan edemedi. Bunun için o da kendine kızacaktı.

Tanner kapıyı onun için açarken arkadaşını da yanından ayırmadı. Teague teşekkür etmek için çenesini eğdi ve hızla lobiye girdi. Orada, Levi ve Piper asansöre doğru yürüyorlardı. Teague onları içeri kadar takip etti, Tanner ve Devon da hemen arkalarından.

Teague diğerk iki erkeğinin onun paneldeki hangi düğmeye basacağını nasıl izlediklerini gözden kaçırmadı. Belli ki Larkin'in dairesinin nerede olduğunu bilip bilmediğini görmek istiyorlardı; bu onun gerçekten kız arkadaşı olup olmadığına dair bir ipucu olabilirdi.

İşin aslı, Piper birkaç dakika önce telepatik olarak ona söylemeseydi Teague'in onun hangi dairede yaşadığına dair hiçbir fikri olmayacaktı.

Kısa bir asansör yolculuğundan sonra, koridor boyunca Larkin'in ön kapısına doğru yürüdü. Piper yine imdadına yetişti, ceketinden harpinin anahtarlarını çıkardı ve kapının kilidini açtı. Teague ona teşekkür etti, anahtarları aldı ve Larkin'i içeri taşıyarak kapıyı arkalarından kapattı.

Dairesi onun gibi kokuyordu. Zengin, baş döndürücü ve kadınsı. Yaşam alanı aydınlık ve ferahtı. Cesur renkler ya da gösteriş yoktu. Tonlar yumuşak ve toprak rengiydi - çoğunlukla sakinleştirici bir his veren pastel tonlar.

Yatak odasını bulmak için koridor boyunca yürürken, 'nazik ve dünyevi' görünümünün baştan sona devam ettiğini gördü. Nihayet hedefine ulaştığında onu içeri taşıdı. Krem ve lavanta rengi temasıyla mekân huzur vericiydi. Harpy'nin yatağında kırlentler ya da gereksiz aksesuarlar yoktu. Bu da yorganı geri çekmeyi kolaylaştırıyordu.

Anahtarlarını komodinin üzerine koydu ve sonra onu dikkatlice yatağına yatırdı. Başını yana eğdi ama başka bir hareket yapmadı. Onu fazla sarsmadan ceketini ve ayakkabılarını çıkarmayı başardı. Uykusunu bozduğu söylenemezdi - tamamen kendinden geçmişti.

Saçları örgülüyken uyumaktan rahatsız olabileceğinden şüphelenerek - tamam, iyi, o parlak perdeyi yüzünün etrafında bir kez olsun serbest görmek istiyordu- saç bağına nazikçe çıkardı ve ardından örgünün ulaşabildiği kadarını dikkatlice çözdü.

Teller o kadar yumuşak ve zarifti ki dokunulduğunda neredeyse serinlik hissi veriyordu. İpek gibi. Ve bukleleri yastığın her tarafına yayıldığında, karnının sıkıştığını hissetti. Ellerini onların arasına gömmek için kendini zor tuttu.

Teague ona baktı. Kahretsin, çok güzeldi. Bir kadında aradığı her şeye sahipti: korkusuz, kendine güvenen, belalı, kabullenici, güçlü iradeli. Eğer durumları böyle olmasaydı, eğer her şey farklı olsaydı . . . Ama farklı değildi. Asla da olmayacaktı.

Nazikçe bacağını sıktı. "İyi uykular, harpy."

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü, libidosu şiddetle protesto ediyordu ve-

"Gidebileceğini söylemedim."

Durdu. Bu Larkin'in sesi değildi. Öyleydi. Ama değildi. Birkaç saniye önce duyduğunun aksine, sesi asla düz ve duygusuz değildi. Bu da konuşan kişinin Larkin değil, onun iblisi olduğu anlamına geliyordu.

Teague yavaşça olduğu yerde döndü. İblis dimdik oturuyordu, simsiyah gözleri ona odaklanmıştı. Bir yılan gibi akıcı bir şekilde yataktan sıyrıldı.

Kendi iblisi yüzeye yaklaştı ve onun etrafını sarmaya başlamasını izledi. Bir avcı onu biraz nesnel olarak değerlendiriyordu. Sanki bir insan değil de bir nesneymiş gibi.

Ona bakan karanlık kürelerde pek de akli başında olmayan bir ışık vardı. Bu ışık hem onun hem de canavarının ilgisini çekmişti. Ama sanki bir avmış gibi sürekli etrafında dönülmesini istemeyen Teague kaşlarını kaldırıp sordu: "Gözlerini kaçırmaman gururumu okşamalı mı?"

İblis onun önünde durdu ve başını eğdi. "Kafatasının şeklini beğendim."

Bu kesin ifade karşısında gözlerini kırıştırdı. Bu ifade aynı zamanda iblisin onu öldürmeyi seçmesi halinde hangi parçasını ganimet olarak saklayabileceğini düşündüğünün de açık bir göstergesiydi. "Ah, tamam."

"Sen ve ben konuşmalıyız."

Kulağa uğursuz geliyordu.

Onu yatağa doğru itti, yere yatırdı ve üstüne çıktı. Pekala, tamam.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" İblis bir parmak ucuyla saç çizgisini takip etti. "Başımıza bela olacak."

"O mu? Psi-arkadaşın mı demek istiyorsun?"

Gözlerinde çirkin bir şey dalgalandı. "Değersiz olmasaydı benim dayanağım *olurdu*. Onu öyle bir yok etmek istiyorum ki sanki hiç var olmamış gibi olacak. Ama nefsi müdafaa söz konusu olmadığı sürece onu öldürmem iki in arasında sorun yaratacaktır."

"Onu kışkırtmak istiyorsun," diye sezdi Teague, başını sallayarak onayladı.

"Kolay olacak. Ondan bir çapa bağından daha fazlasını istiyor. Çok daha fazlasını." İblis göğsünü dürttü. "Onu kışkırtmamaya yardım edeceksin. O zaman saldıracak. Ben de vücudundaki her kemiği teker teker kıracağım, ta ki o çarpık, şekilsiz bir karmaşaya dönüşene kadar. Bu biraz destansı olacak."

Teague gülümsemekten kendini alamadı. Bu iblisi gerçekten sevmiştii. "İzleyebilir miyim?"

Dudaklarını büzdü. "Belki. Eğer hâlâ hayattaysanız." "Hâlâ hayatta mıyım?"

"O zamandan bu zamana kadar ona ihanet etmiş olabilirsiniz. İnsanlar ona öyle ya da böyle ihanet etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Eğer sen de onlara katılırsan, seni yok ederim. Ama kafatasını sağlam bırakacağım ve kemiğine kadar soyacağım. Güzel bir süs eşyası olur."

Kıkırdadı. "Güzel bir süs, ha?" Canavarı, varlığın dikkatini çekmek için derisinin hemen altında volta atarken eğlenen bir homurtu çıkardı. "Bu daha önce duyduğum bir iltifat değil."

Başı yana doğru seğıirdi. "Benden korkmuyorsun. Yazık. Korkunun kokusunu severim. Bir insanın gözlerinde dans ettiğini görmek hoşuma gider."

"Balinaları severim."

Ağzı yavaşça kıvrıldı ve sonra kıkırdadı. Tüyler ürpertici ses omurgasından aşağı buzdan parmaklar gibi indi ve vücudunu bir ürperti kapladı.

"Çok eğlenelisin," dedi. "Acı eşiğın ne kadar güçlü?"

"Bana işkence etmek mi istiyorsun?"

"Seni öldürmeyeceğim. Ya da aklını kırmak. Sadece dehşet bakışlarınızı aydınlattığında nasıl görüldüğünüzü görmek istiyorum. Bir insan öldüğünde duygularının gözlerinden akıp gitmesi çok yazık, yoksa tüm kesik kafalarını raflarda saklardım."

Teague'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Söylemeliyim ki, sen lanet beni *büyüliüyor*."

"O zaman işkence seansı için kayıt yaptırarak mısınız?"

Homurdandı. "Ah, hayır. Güvenceleriniz bir yana, oradan kesinlikle

canlı kurtulacağıma inanmıyorum."

"Akıllıca." Kaşlarını çattı ve ekledi, "Yakında uyanacak. Gitmeden önce yapmam gereken bir şey var."

"Ne?"

Ağzını onunkinin üzerine kapattı ve dilini içine soktu. İblis onu sert, ıslak ve derin bir şekilde öperken boynunun yan tarafını avuçladı. Sonra elinin altındaki et karıncalanmaya başladı. Isı. *Yanma*.

Teague tısladı ama geri çekilmedi. Sadece acı olması gereken şey zevke dönüştüğü için değil, iblisin ona zarar vermeye çalışmadığını bildiği için.

Hayır. Onu damgalıyordu.

Varlıklar yükselebilir ve kendilerini sahiplenmiş hissedерlerse bir aşığı damgalayabilirlerdi. Ama onun bambaşka bir nedenden ötürü damgalandığını hissediyordu. *Çok* onayladığı acımasız bir sebep.

İblis öpücüğü sonlandırdı ve ardından memnun bir mırıltıyla damgasına hayran kaldı. "Dediğim gibi, onu kıskandırmama yardım edeceksin."

Holt, Larkin'e karşı gerçekten de platonik olmayan duygular besliyor olsaydı, bu işareti görünce küplere binerdi. "Bu konuda çok öfkelenecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öfkeli gibi davranacak. Gizliden gizliye, tenindeki görüntüsü hoşuna gidecek." Varlık yakasını parmakladı. "Acele et ve onu baştan çıkar. Senin ve iblisin beni becermenizi istiyorum."

Bir sırtış ağzını şekillendirdi. "Bu kadar açık sözlü olmana bayılıyorum."

Alt dudağını ısırıldı. "Yakında tekrar konuşacağız." Gözleri kapandı ve varlık açıkça geri çekilirken kucağındaki sıcak kadın bedeni ona doğru eridi.

Larkin saniyeler içinde kıpırdanmaya başladı, karnını çekiştiren uykulu küçük inilti çıkarıyordu. Sonunda dik oturdu, göz kapakları titriyordu. İçinde bulunduğu durumu fark ettiğinde, Harpy'nin kaşları birbirine çarptı ve kaskatı kesildi. "Neden senin üzerinde oturuyorum?"

Kalçalarını kavradı, tutuşu inkar edilemez bir şekilde sahipleniciydi. "Eğer düşündüğün buysa, seni buraya ben koymadım. Yine de olduğun yerde olman hoşuma gidiyor, bu yüzden kalmakta özgürsün. Eve gitmek üzereydim ama iblisin benimle biraz sohbet etmek istedi."

"Sohbet mi?" diye yineledi, açıkça kafası karışmıştı. "Evet. Bana sarılmışken."

Gözlerini kıstı. "Seninle tam olarak ne hakkında konuşmak istiyordu?"

"Birkaç şey. Korku kokusu, insanlara işkence etmek, bir insanın gözlerinde dehşetin dans ettiğini görmek gibi şeylerden hoşlandığından bahsediliyordu. Bunun gibi şeyler. Bir de öpücük vardı."

Gözleri büyüdü. "Öpücük mü? *Aman Tanrım, bu da ne böyle?*"

Kız aval aval boynunun kenarına bakarken gülümsedi. "Yani, evet. Beni damgaladı."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Larkin onu yakmış gibi kucağından atladi. Başını şiddetle sallayarak geri geri gitti. İblisi onu damgalamamıştı. Damgalamamıştı. Rüya görüyordu. Ya da halüsinasyon görüyordu. Belki de barda ona bir ilaç verilmişti.

Varlığı homurdandı, neredeyse arkasına yaslanıp kendini beğenmiş bir halde tırnaklarını parlatıyordu. Onu nasıl öptüğünün görüntülerini telepatiyle gönderdi -ki bu Larkin'de gülünç bir şekilde kıskançlığa neden *olmadı*- ve Larkin hareketsiz kalıp sadece acı dolu bir tıslamayla tepki verirken onu işaretledi.

Larkin bir elini yüzünde gezdirdi. Tanrım, varlık onu gerçekten işaretlemişti. Tam bir aptal gibi. Ve şimdi Larkin sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı, katlanmak zorunda kalacaktı. Teague'e kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

Makyaj masasının üzerindeki döner aynanın açısını ayarlayarak, "İzin neye benzediğini görmek istiyorum," dedi.

Ona neye benzediğini söyleyebilirdi. Tek kelimeyle cesur. Güzelce detaylandırılmış bir harpi kanadı boynunun yan tarafını kaplıyordu. Saf siyah, sanki ıslakmış gibi hafifçe parıldıyordu. Sinirli ve havalı görünüyordu ve hiç de ince değildi.

Kontrol ederken ağzı takdirle kıvrıldı. "Bunu sevdim. İblisin çok yaratıcı."

Larkin ona sadece bakabildi. Kızmış olmalıydı. Neden kızmamıştı?

Hiç kimse, üzerine damga vurmaya hakkı olmayan bir varlık tarafından damgalanmaktan asla hoşnut olmazdı. Ama işte buradaydı, gülümsüyor ve hatta şeytanına iltifat ediyordu. *İltifat ediyordu.*

İblisiyle yüz yüze gelen insanlar ona iltifat etmediler, gitmek için bahaneler uydurdular. Kardeşleri bile onun varlığına karşı temkinliydi. Nedenini anlıyordu, bunun için onları suçlayamazdı. Ama yine de bazen canı yanıyordu.

Ama Teague? İblisin sadistçe hoşlandığı ve hoşlanmadığı her şeyi onunla kolayca paylaşmış olmasına rağmen en ufak bir tedirginlik duymamıştı. Hayır, onunla sohbet etmesinde, ona sarılmasında, onu öpmesinde ya da onu damgalamasında hiçbir sorun yaşamamıştı.

Cidden, bu da ne böyle?

Zihinsel olarak olaylara çoğu zaman anormal açılardan yaklaştı, evet, ama o bile marka konusunda biraz kızgın olmalı.

Bu konuda çok sinirliydi.

Elini saçlarına götürdü -örgüsü ne zaman düşmüştü, lütfen? Neden mi? Çünkü onun işaretli görüntüsünden hoşlanmak istemese de hoşlanıyordu. Bu düşünce varlığının sırtımasına neden oldu.

Tanrım, ne düşünüyordu ki? Sıkıldığında daha tuhaf şeyler yapmıştı ama *yine de*. "Elimde olsa iblisimi ciddi ciddi tokatlardım."

Ona bakmak için döndü. "Neden? Senin iblisin harika."

Sevinçle sırıttı. Ama Larkin yine kendini şaşkınlıkla ona bakarken buldu. "Ne?"

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Acı eşiğimin ne kadar güçlü olduğunu sorduğu anda kandım. Eğlence değeri için bana gerçekten işkence ederdi, değil mi?"

"Ve sen . . . hoşuna gitti mi?" "Hoşlanmayacak ne var?"

Tamam, onu anlamıyordu. Asla anlamayacaktı. Asla. Ama onun varlığını bu kadar kolay kabul etmesi göğsünü sıcacık hissettirdi.

"Her zaman biraz çatlak mıydı?"

Genellikle başkalarına iblisinden pek bahsetmezdi. Ama sonra, korktukları ve onu 'düzeltmek' istedikleri için sorular sordular. Teague ise sadece ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Varlığının açıkça sorunları olduğu umurunda bile değildi.

"En başından beri değil," diye yanıtladı. "Ama ben daha bebekken bile farklıydı. Çoğu varlıktan daha soğuk ve daha haklıydı. Ayrıca çok daha mesafeliydi, bu yüzden çok az insanla bağ kurdu."

Sevemezdi - bu duygu onun duygusal spektrumunda yer almıyordu. Aynı şey tüm şeytani varlıklar için geçerliydi. Ancak başkalarını sevememeleri, onlara bağlanmayacakları anlamına gelmiyordu. Böyle durumlarda, o kişinin gitmesine *asla* izin vermezler. Genellikle, her neyse. Onun iblisi bu kuralın bir istisnasıydı ama Larkin bunun sebebinin varlığın hiç kimseyle tam olarak bağ kuramamış olması olduğundan şüpheleniyordu.

"Gerçi kişiliğinin karanlık yönleri ben altı yaşına gelene kadar ortaya çıkmadı." Ancak Larkin bunun nedenlerine girmek istemedi, bu yüzden konuyu hızla değiştirdi. "Anlamıyorum, marka konusunda neden kızgın değilsiniz? Bir varlığın yattığı birini işaretlemesi başka bir şey. Bu tamamen farklı bir şey. Damga kalıcı olmayabilir ama bu, varlığımın seni damgalamaya kesinlikle hakkı olmadığı gerçeğini değiştirmez."

Kaşları çatıldı. "Bunu yapmak için iyi bir nedeni vardı," diye ısrar etti biraz savunmacı bir tonda, iblisin adına biraz kırılmış görünüyordu. Görünüşe göre birbirlerine bağlanmışlardı.

"Bunun gerçekten nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Holt'un sana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor. Onu kıskandırmak istiyor." Yatağın ucunda oturduğu yere geri döndü. "Bunun işe yarayacağını düşünüyor."

Onun için bir şey mi? Hayır. Nu-uh. "Neden onu kıskandırmaya çalışıyorsun?"

"Böylece iblisinizin onu öldürmesine izin verecek aptalca bir şey yapacak ve bu da ininiz için yankı uyandırmayacak."

İçinden ağır bir nefes çıktı. Larkin bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Belki de iblisimin onu bir şekilde kışkırtmaya çalışmasını beklemeliydim ama bunun seni de içereceğini hiç düşünmemiştim." Duraklayarak dudağını ısırdı. "Özür dilerim."

Teague kaşlarını çatı. "Neden?" Gerçekten kafası karışmış gibiydi.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, iblisim Holt'u kıskırtmak için seni kullanıyor.

Bu senin için adil değil. Sen bir oyundaki piyon değilsin." Umursamaz bir omuz silkti. "Benim için fark etmez."

Larkin başını eğdi. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" "Hayır."

"İblisin aldırış ediyor olmalı."

"Hayır. Sadece şimdi beni seni ısırmağa ikna etmek için her zamankinden daha kararlı."

Gözlerini kısmıştı. "Bunun olmayacağı konusunu hallettik." O sadece gülümsedi. Tıpkı iblisi gibi. Tanrım, çok tuhaflardı.

Larkin başının arkasını avuçladı. "Bu gece beni bayıltmak için ısrar etmesine şaşmamalı. Kendimden geçmemi istedi, böylece istediği şeyi yapmak için denetlenmeden biraz zaman geçirebilecekti. Şüphesiz, gösterimizin bir parçası olarak beni bardan alacağından şüpheleniyordu, çünkü erkekler her zaman arkadaşlarını alırlar. Holt'u kızdırmak için bu kadar ileri gittiğine gerçekten inanamıyorum."

"İblisin ondan kesinlikle nefret ediyor." Teague ellerini arkasındaki şilteye dayadı. "Bana o adamdan bahset. Ondan ilk bahsettiğinde biraz muğlak konuştun. Seni daha fazla bilgi için zorlamak niyetinde değildim, çünkü bunun beni ilgilendirmediğine ve sırlarını öğrenmeye hakkım olmadığına saygı duyuyorum. Ama varlığınız beni bu meselenin içine çekti. Ve eğer Holt'un sana karşı gerçekten bir ilgisi varsa, beni sözlü olarak uyarmak için bile olsa üzerime gelecektir. Bana neyle uğraştığımı söyle."

Larkin iç çekti. O haklıydı. İblisi onu haksız yere bu işin içine sürüklemişti ve onu daha fazla bilgiyle donatmaması haksızlık olurdu.

Dudaklarının takırdamadığına şaşırarak kadar zor bir nefes alarak yavaş ve tereddütlü adımlarla yatağa doğru ilerledi ve Teague'in yanındaki kenara oturdu. "O bir cambion. Hesapçı ve bencil olduğu kadar güçlü ve tehlikeli biri. Ayrıca sadakat kavramına da tamamen yabancı. Dahası, o bir Kanada sığınağının başbakanı." Bacaklarını uzattı ve topuklarını halıya gömdü. "Onunla ilk tanıştığımda bir nöbetçiydi."

"Ne zamandı o?" diye sordu Teague, sesinde nadiren duyduğu yumuşak bir nota vardı.

"Otuz yılı aşkın bir süre önce. İninden bazı iblislerle birlikte bir hafta sonu gezisi için Vegas'a geldi."

"Onunla nasıl tanıştınız ve çapanız olduğunu nasıl anladınız?"

"Yeraltında bir kulüpteydim, inimdeki Güç'ün bazı üyeleriyle birlikte - bir tür iş gecesi. Sürekli gözümüne girmeye çalışıyordu. Onu görmezden gelmeye devam ettim, asılacak havada değildim. Zihnime dokundu ve telepatik olarak bana bir içki ısmarlamayı teklif etti. Ve sonra ruhlarımız birbirlerine saldırdı. O anda psi-arkadaş olduğumuzu anladım."

"Ama o anda bağın oluşmasına izin vermediniz, öyle mi?" Soruda sitem yoktu, sadece merak vardı.

"Hayır. Kendimi tamamen yabancı birine psişik olarak bağlamak konusunda rahat değildim. Bunu yapanları eleştirmiyorum," diye eklemek için acele etti. "Sadece bana göre değil." Başını yana eğdi. "Sen ve Khloë başlangıçta bağın çekiciliğiyle savaştınız mı, yoksa sadece bunun için mi gittiniz?"

"Kavga etmedik. Ama birbirimize yabancı değildik. Klanımın bazı üyeleri onun akrabalarından bazılarının iş arkadaşları, yani çapa olduğumuzu fark etmeden önce birkaç kez karşılaşmıştık. Onu önceden tanımıyor olsaydım, her şey daha farklı gelişebilirdi."

Larkin yutkundu. "Psi-arkadaşınızın tanıdığınız ve sevdiğiniz biri olduğunu fark etmek güzel olmalı."

"Öyleydi. Çapanızı bulduğunuz için başlangıçta mutlu muydunuz?"

"Evet. Holt da aynı şekilde heyecanlandığını iddia etti. Bağ kurmadan önce onu tanımak istememden pek memnun olmadı ama birlikte vakit geçirebilmemiz için Vegas'ta kalış süresini uzatmayı kabul etti." Göğsüne bir ağırlık çöktüğünü hisseden Larkin onu ovuşturdu. "Başlangıçta tam bir beyaz şövalyeydi. Diğer her şeyi dışlayarak bana odaklandı. Beni de aşk bombardımanına tuttu."

Teague'in kaşları çatıldı. "Aşk bombası mı attın?"

"Ah, evet. Ama ben onu hiç *öyle* düşünmedim. O da bunu kabul etti ya da kabul ettiğini iddia etti. Ama bu onu sürekli bana aşk ilan etmekten alıkoymadı. Ve bu beni huzursuz etti. Şüphelendirdi."

"Şüpheli mi?"

"Holt beni sadece acele etmem ve bağ kurmam için zorlamıyordu. İnine katılmamı ve Kanada'ya taşınmamı istiyordu."

"Senden çok şey istedi," diye belirtti Teague, bundan hoşlanmamıştı. Elbette iblislerin çapalarına yakın olmak istemeleri doğaldı. Ama aynı zamanda psi-arkadaşlarının refahını sağlamaları, onlardan çok fazla şey talep etmemeleri de doğaldı. Holt kelimenin tam anlamıyla ondan köklerini söküp atmasını ve hemen her şeyi geride bırakmasını istemişti - evini, kariyerini, ailesini.

"Gittikçe daha da sinirleniyordu ama bu hiçbir işe yaramıyordu. Bu yüzden beni bir ilişkinin içine çekmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim, böylece onun istediğini yapacaktım; aşk bombardımanı tamamen manipölasyondur. İblisim neye inanırsa inansın, onun benim için gerçekten böyle hissettiğine hâlâ ikna olmuş değilim."

Haklı olabilirdi. Kambiyon istediğini elde etmek için böyle bir hileye başvuracak kadar sinsi ve bencil görünüyordu. "Kanada'ya taşınmayı hiç düşündün mü?"

"Bunu düşündüm. Knox bana, bunu yaparsam inimizin bir parçası olarak kalabileceğimi, sadece uygun olmadığı için nöbetçi pozisyonumu koruyamayacağımı, ancak geri dönmeye karar verirsem pozisyonun bana her zaman açık olacağını söyledi. Yine de ABD'den ayrılmak istemedim. Sahip olduğum tek aileden çok uzakta olacaktım."

"Anlaşılabilir."

"Holt'a değil," dedi sesi gergin bir şekilde. "Kendisi aynı fedakârlığı yapmaya hazır olmasa da, bunun neden bir sorun olacağını anlamadı."

Teague çenesinin sertleştiğini hissetti. "Yani, her şeye ek olarak, iki yüzlü bir pislik mi?"

"Evet. Ondan inime katılmasını ya da ABD'ye taşınmasını istemedim. Ondan asla bu kadar çok şeyden vazgeçmesini istemezdim. Konuyu o açtı ve bu transferi yapmasının bir anlamı olmadığını söyledi. Haklıydı da."

"Ne anlamda?"

"Nöbetçi pozisyonunu kaybedecekti ve o zaman artık bir Prime olma yarışında olmayacaktı. Benim inime geçseydi Knox onu bir gün nöbetçi yapabilirdi ama Holt'un yapacağı tek şey buydu.

Knox'u gasp etmesine imkan yok. Holt

o kadar güçlü. Bu yüzden ininde kalması onun için en iyisiydi."

"Bu, tüm fedakârlıkları senin yapmanı beklemesi gerektiği anlamına gelmez, özellikle de ondan bir şeyler talep etmiyorsan." Hırsları onun refahından daha önemli değildi, bu kadar basitti.

"O böyle görmüyordu. Ona göre, bu transferi yapmamam için hiçbir neden yoktu -Başbakan olmak istemiyordum, bu yüzden nöbetçi pozisyonumu kaybetmem benim için önemli olmamalıydı. Ve bilirsiniz, bu adamlar benim 'gerçek ailem' değildi, onlar sadece 'arkadaşlarım ve meslektaşlarımdı'."

Kahretsin, bu adam başka bir şeydi. "Her şey onunla ilgiliydi."

"Hem de çok. İkimize de olduğumuz gibi kalmamızı önerdim. Aynı inin bir parçası olmamız ya da birbirimize yakın yaşamamız *gerekmiyordu*. Yine de düzenli olarak iletişim kurabilirdik."

Teague başını salladı. "Demirli çiftlerin hepsi aynı Prime'a bağlı değil ya da aynı ülkede ikamet etmiyor."

"Bunu defalarca belirttim. Ancak Holt uzlaşmayı sevmiyor, kendi bildiğini okumayı seviyor. Bu yüzden zorlamaya devam etti. Ben de 'hayır, olduğumuz gibi kalalım' demeye devam ettim."

"Knox'un ya da nöbetçilerden birinin müdahale etmemesine şaşırdım." Ona karşı ne kadar korumacı oldukları düşünüldüğünde, bu gözden kaçıracakları bir şey gibi görünmüyordu.

"Onlara müdahale etmemeleri için söz verdim, tıpkı senin Khloë ile olan işine kimsenin karışmasını istemeyeceğinden emin olduğum gibi."

Touché.

"Ama verdikleri sözü tutmamaya yakın olduklarını görebiliyordum. *Sonra lanet olası* bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldum." Dalgınca kalçalarını ovuşturdu, yüz ifadesi buruşmuştu. "Holt, Prime ile konuşuyordu, ona biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylüyordu; beni inlerine çekeceğini ve sadakatimi değiştireceğini söylüyordu. Knox'un tüm sırlarını ortaya çıkarmak istiyorlardı."

Teague çenesinin düştüğünü hissetti. "Orospu çocuğu. Seni bu şekilde kullanmayı mı planladı?" Bir iblisin psi-arkadaşına öncelik vermesi lanet olası bir refleksti. Larkin'i sömürme ya da ona kazık atma fikri bile Holt'un içindeki her şeye aykırı olmalıydı. "Sen ne yaptın?"

"Onunla yüzleştim. O şeyleri sadece Başbakan'ı susturmak için söylediğine yemin etti. Sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi, beni konuşacak kadar önemsemediğini gösterecekti." Başını yavaşça, inanmayarak salladı. "Onun bahanesine inanmadım. Tartıştık. Hem de çok. Sonra da Knox'un sırlarını ifşa etmekle ilgili bir sorunum olmaması gerektiğini, çünkü sadakatimin Holt'a ve sadece Holt'a olması gerektiğini söyledi."

Teague kaşlarının havalandığını hissetti. "Bunu sana karşı zerre kadar sadakat göstermeyen bir adam mı söylüyor? Tanrım, tam bir ikiyüzlü orospu çocuğu." Teague drş boynunu kırabilir ve hiçbir şey dşnmeyebilirdi. "Bu gerçeği yüzüne vurdum. Tartışma o kadar alevlendi ki, ertesı gün ikimiz de sakinleştiğimizde konuşabileceğimizi söyleyerek oradan uzaklaştım. Ama ertesı sabah otel odasına gittiğimde, otelden ayrıldığını ve evine gittiğini öğrendim." Ekşi, mizahsız bir gülümseme ağzını karıştırdı. "Uyarı yok, not yok, veda mesajı yok, hiçbir şey yok."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye nefes aldı Teague.

"Hayır. Sanırım peşinden gideceğimi düşündü."

Teague yüzünün buruştuğunu hissetti. "Neden senin onu takip etmek *isteyeceğini* düşünsün ki? Esasen sana sırtını dönmüştü." İblisler apalarına bunu yapmazlardı. Asla. Durum ne olursa olsun, iyi günde kötü günde birbirlerinin yanında olurlardı. Ortada bir sorun varsa, bunu konuşur ve zerlerdi. Birbirlerini terk etmediler.

"Ama ona göre mantıksız olan *o değildi*. Hayır, uzlaşma konusunda ısrar ederek bencil ve adaletsiz davranıyordum."

Erkek inanılmazdı. "İblisinizin onu hor görmesine şaşmamalı."

"Eskiden ben de ondan nefret ederdim. Bu duyguyu bıraktım, ona tutunmayı reddediyorum ama onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. İblisim de istemiyor. Asla da olmayacağız."

"Aklı başında hiç kimse bunu yapmaz. Böyle davranması yeterince kötü. Ama sanki sen hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi tek kelime etmeden hayatından çıkıp gitmesi ve daha sonra her şeye hakkı varmış gibi hayatına geri dönmesi ... Bir apada daha iyisini hak ediyorsun, Lark."

"Biliyorum. Umarım bunu zorlamadan eve döner."

"Sence yapacak mı?"

"Bu mümkün. İlk seferinde kolayca uzaklaşmıştı."

Teague'in Prime'ı nefes alamayacak kadar kışkandırmak için tamamen yatırım yaptığını düşünün. Ve Holt Larkin'e zarar vermeye çalışarak tepki verirse, Teague hem ona hem de iblisin ona acı çektirmesine yardım edecekti.

Teague kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

Kadın gerildi. "Ben-"

"Kapa çeneni. Kız arkadaşımı rahatlatıyorum." "Ben senin kız arkadaşın değilim."

"Anlambilim."

Larkin ondan uzaklaşmayı düşündü. Ama bunu yapmak istemedi. Bunun yerine kendini onun omzuna başını yaslariken buldu. Garip olsa da, akıl sağlığını test etme alışkanlığı göz önüne alındığında, onun yanında olmak kolaydı.

Belki de onunla akıl oyunları yapmadığı, satır aralarını okumaya gerek duymadığı, geçmişini görmek zorunda kalmayacağı içindi. Bu tür şeyler yorucu olabiliyordu, sinir bozucu olmasından bahsetmiyorum bile.

Teague'in sırları vardı ama dünyaya sahte bir yüz sunmuyordu. Ne gördüyseniz onu aldınız.

Holt'un tam tersiydi. Doğrudan. Frank. Güvenilir. İnsanların başkalarına olan sadakatine saygı duyardı. İnsanlardan haksız beklentileri yoktu.

Bu anlamda Teague, insana her zaman tetikte olması gerekmediğini hissettiriyordu. Rahatlayabileceklerini. Eğlenmek için damarlarına basmış olsa da, onun yanında duygusal olarak güvendeydiler çünkü onları asla kasıtlı olarak incitmeyecekti.

Belki de bu yüzden ona her şeyi anlatmak onun için bu kadar kolay olmuştu. Larkin çoğu zaman içine kapanık biriydi. Özel şeyler sadece içinden *dökülmezdi* - başkalarına karşı kendini tutma eğilimindeydi. Çok fazla şey açıklamak ona kendini açıkta hissettirirdi.

Bu gece, kendini tutmamıştı. Endişelerini ve acısını Teague'e yüklemişti. Ve bunun için kendini daha iyi hissetti.

"Alışılmadık derecede sessizsin," dedi başını kaldırmadan. "Ne düşünüyorsun?"

"İblisin kadar iyi öpüşüp öpüşmediğini merak ediyorum."

Bu kesin ifade onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Aynı zamanda midesinin heyecandan küçük bir takla atmasına neden oldu.

"Bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye ekledi, tüm masumiyetiyle. "Yani, erkek arkadaşın olarak-"

"*Sahte* erkek arkadaş."

"-Böyle bir şeyi bilmem gerekir, değil mi?"

Uh, hayır. Ama bunu söylemedi, çünkü tüm tereddütlerini bir kenara atma ve sonunda ona karşı uzun zamandır beslediği ihtiyaca boyun eğme fikri kanının ısınmasına neden oldu.

İblisi ona 'unutmalarına' yardım edebileceğini hatırlatarak teslim olması için ısrar etti. Ancak Larkin'i varlığın ısrarlarına uymaya iten şey bu değildi. Onu kullanmak istemiyordu. Kullanılmak istiyordu. Kısa bir süreliğine de olsa kontrolün kendisinde olmamasını istiyordu. Ve onun kontrolü bırakma konusundaki zorluğunu umursamayacak bir adam varsa, o da Teague'di.

Teslim olmak için ellerini kaldırmayacaktı. Kararları onun vermesine izin vermeyecekti. İblisi kalkıp ona tavır yaparsa altına sıçmayacaktı.

Hayır, kendi yoluna gitmekte ısrar edecekti. Hem Larkin'in hem de içindeki varlığın kontrolü bırakması için ısrar edecekti. Dürüst olmak gerekirse, ikisinin de istediği buydu. Sadece bunu kolayca yapamadılar.

Ancak Larkin'in bunu keşfetme lüksü yoktu çünkü ... . "Khloë'ye yemin etmiştin, hatırladın mı?"

"Ama o bile seninle benim en azından bir kez özel olarak öpüşmemizin mantıklı olduğunu kabul ederdi. Aksi takdirde, rolümüzün bir parçası olarak bunu başkalarının önünde yapmamız garip olur. Ve eğer bunu gerçekten inandırıcı kılmak istiyorsak, muhtemelen iş oraya varacak. Değil mi?"

Tamam, o bile bunun saçma bir bahane olduğunu biliyordu. Ama kendi kendine "Doğru" dediğini duydu.

"O zaman bir alıştırma yapmamız mantıklı, değil mi?"

"Sanırım." Başını dikleştiren Larkin içten içe lanet okudu. Tanrım, söz konusu bu erkek olduğunda acayip zayıf düşüyordu. Bu da kendisini biraz savunmasız hissetmesine neden oluyordu,

Bu da onu tedirgin etmeli, onu uzaklaştırmak istemesine neden olmalıydı. Ama yapmadı. Çünkü ona güveniyordu.

Dudaklarıyla kulağını sıyırdı ve oradaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "O zaman seni tatmama izin ver." Bu gerçek bir istek değildi, bu yüzden çenesini kavrayıp ağzını kendi ağzına çevirdiğinde şaşırmadı.

Yutkundu. "İyi olsun."

Dudakları yavaşça kızın sevdiği o seksi gülümsemeye doğru eğildi ve sonra eğilip kızın ağzını aldı. Teague hiç oyalanmadı. Doğrudan içeri daldı, dilini cesurca içeri soktu, onu yakıp kavuran açgözlü bir öpücükle yuttu. Bir marka gibi. Bir iddia gibi.

Saf cinsel ihtiyaç onu pençeler gibi şiddetle parçaladı. Düşünceleri ve çekinceleri dağıldı. Vücudu elektrik çarpmış gibi canlandı.

Daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Bir talep iniltisiyle parmaklarını adamın saçlarına daldırdı ve kafa derisini tırmaladı. Boğazından bir hırıltı dökülürken etinde tümsekler oluştu; neredeyse hırıltının vahşiliğini tadabiliyordu.

Başını eğip dilini daha derine sokarken kabaca ensesinden yakaladı. Kadın tekrar inledi. Öpüşme bir çentik attı, o kadar vahşi ve sınırsız hale geldi ki dişleri birbirine vurdu.

Teague yumuşak bir küfürle öpüşmeyi kesti ama onu bırakmadı. Kız da onu bırakmadı. Orada oturup nefes almaya çalışırken parmaklarını Teague'in saçlarında tutmaya devam etti.

Gözleri -karanlık ve çıplak arzusunun heyecan verici sıcaklığıyla- lazer odağıyla onunkilere sabitlenmişti. Ensesindeki tutuşu neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı. Sert bir küfür savurdu ve sonra ağzı tekrar onunkine yapıştı.

Larkin onun öpücüğünü hevesle karşıladı, onu kucağına sürüklerken nefesi kesildi. Ellerini Larkin'in saçlarının arasına soktu ve istediği gibi ziyafet çekebilmek için başını yerinde tuttu. İşte o zaman Larkin'in tüm üst fonksiyonları durmuş gibiydi.

Larkin öne doğru kayarak onun üzerine iyice oturdu ve kot pantolonunda giderek büyüyen şişkinliğe doğru yerleşti. Kanında uğuldayan acelecilikle üstünü çırparak çıkardı. Adam onun sütyeninin klipslerini açtı ve her iki giysiyi de

yere yatırdı. Sonra ellerini bariz bir sahiplenmeyle kızın göğüslerinin üzerinde birleştirdi ve kızın içinden küçük bir hırıltı koptu.

Ona ihtiyacı vardı. Şimdi. *Hemen* şimdi.

Larkin fermuarının üst düğmesini açtı ama işi tamamlamaya fırsat bulamadı çünkü onu dizlerinin üzerine kaldırdı ve bir meme ucunu ağzına aldı. Kutsal cehennem, gergin tomurcuk üzerindeki her sert çekiş doğrudan klitorisine gitti.

Omuzlarını sıkıca kavradı ve ona doğru eğildi. Adam yalayıp emerken bile hızlı ve ustaca pantolonunun fermuarını açtı. Geri çekilmeye çalıştı, ayağa kalkıp pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı itmek istiyordu.

Eli kızın kalçasına kenetlendi ve onu kendine doğru çekti. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Şu lanet pantolonu çıkarmak için."

Teague bir koluyla onu sımsıkı sararak ayağa kalktı, döndü ve sonra onu kararsızca yatağa attı. Tek bir hareketle hem pantolonunu hem de iç çamaşırını çıkardı. Tişörtünün arkasını yumruklarken gözleri onu taradı.

Adamın soyunmasına yardım etmek için ayağa kalktı, ama sonra tişörtü gitti - bir sürü sert kas ve muhteşem bir şekilde bronzlaşmış, mürekkepli bir cilt ortaya çıktı - ve sadece aptalca ona baktı. Adam kot pantolonunu indirdiğinde bakışları yere düştü ve gerçekten de canavar gibi bir siki vardı.

Teague yatağın üzerine diz çöktü ve vücudunu onunkinin üzerine indirdi, onu yatağa bastırdı, ten tene temasın miktarıyla sinir uçlarını aydınlattı. "Seni eldivensiz almak istiyorum. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır." Onu ters çevirmeye çalıştı ama adam ağırlığını daha çok ona verdi. Kadın kaşlarını çatı. "Sana binmek istiyorum."

"Umurumda değil." Elini onun amının etrafına sıkıştırdı. "Ne istediğini umursamamı istemiyorsun. Ne istersem onu yapmamı istiyorsun. Bu iyi bir şey, çünkü ben de tam olarak bunu yapacağım." İki parmağını onun içine soktu.

Bunun şoku Larkin'i hareketsiz bıraktı. Sadece bir saniyeliğine. Çünkü sonra parmaklarını sertçe pompalarken meme ucunu emmeye başladı ve

Hızlı.

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Yine de, kontrol için savaşıma ihtiyacı sert bir şekilde yükseldi. Bu kadar kolay pes etmek onun doğasında yoktu.

Onu bir kez daha yuvarlamayı denedi. Bunun hiçbir etkisi olmadı.

Ağzını göğsünden ayırmak için adamın başını itti. Bunun da hiçbir etkisi olmadı.

Adamın göğsünü *sertçe* itti, böylece elini aşağı kaydırıp sikini avuçlayabilecek ve durumu tersine çevirebilecekti. Yine sıfır etki.

Teague onun çırpınışlarına hiç dikkat etmedi. Onu hareketsiz tutmaya çalışmadı ya da durması için uyardı. Hayır, sadece devam etti ve istediğini yaptı.

-Söylediği gibi.

Bu onu tahrik ettiği kadar rahatsız etmiyordu. Tüm bu güç, azim ve baskınlık onun en iyi kaldıraçlarını değiştirdi. İçindeki varlık bundan tamamen zevk alıyordu.

Buna bir de göğüsleriyle oynayan ağız ve amına giren parmaklar eklenince, evet, Larkin çok geçmeden serbest kalmak için çırpınmaya başladı. "Teague-" Üçüncü bir parmağın içine batmasıyla sarsıldı. "Siktir."

"Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum. İblisimi çıldırtıyor."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap. Becer beni. Ya da en azından parmaklarını biraz daha çalıştır; boşalmam lazım."

"Sana söylediğim şeye ihtiyacın var." Teague soğuk bir esintinin önünü süpürdüğünü ve etrafında toplandığını hissetti. Yalamakta olduğu göğsünden başını kaldırdı ve iblisin soğuk siyah gözlerinin kendisine dikilmiş olduğunu görünce şaşırmadı.

"Çok ama çok dikkatli olun" uyarısında bulundu.

"Hayır." Yer vermeye hiç niyeti yoktu - varlık bunu zaten bir zayıflık olarak algılayacaktı.

"Burada güç sende değil."

"Elbette biliyorum. Bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın. O da öyle." İblis tırnaklarını *sertçe* omuzlarına geçirdi.

Kaşlarını kaldırdı. "Beni kanattın, ben de bu iyiliğine dişlerimle karşılık vereceğim."

Gözlerini kıstı. "Sen yapmazdın."

"Beni bu konuda test edebilirsin."

Larkin kontrolü yeniden ele geçirirken siyah gözler yerini gri-yeşile bıraktı. "Isırmak yok, Sullivan."

Teague onu yüzüstü çevirdi. "Sana ne istersem yaparım. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum." Onu kabaca elleri ve dizleri üzerine çekti ve sonra elini zarif sırtında gezdirdi.

"*Cidden* sabrımı zorluyorsun."

"Umurumda değil." Vücudunu onunkinin üzerine kıvrarak sikinin başını onun girişine bastırdı ve inledi. "Sırılsıklam."

İhtiyacının tatlı ve baharatlı kokusu iblisin onun üzerinde sarhoş hissetmesine neden oldu. Teague onun tadına bakmak istiyordu ama onun içinde olmak için daha fazla bekleyemedi. Onu içine almaya o kadar ihtiyacı vardı ki dişleri, kemikleri, siki ve lanet olası ruhu ağrıyordu.

Kalçalarını ileri doğru iterek aletin sadece bir santimini kadının içine yerleştirdi. "Bu acıtabilir." Saçlarını sıkıca kavradı, başını geriye doğru çekti ve eve çarptı.

Kaygan, dalgalanan, alev alev yanan sıcak kaslar sikini sıktı. Sıktığı dişlerinin arasından bir inilti süzüldü. "Siktir, Lark."

Ona alışması için zaman vermedi. Sadece onu aldı. Onu yıllardır becermek istediği gibi becerdi - sert, derin, sınırsız.

Onu öpmeden önce, tadına bakmasına izin verirse özdenetimiyle flört etmiş olacağını biliyordu. Geri çekilebileceğini düşünmüştü. Ki çekmişti de.

Gerçi uzun sürmez.

Belki de onu bu kadar açlıkla öpmemiş olsaydı, bir kez daha tatmaya direnebilirdi. Ve o zaman belki de şimdi sikini taşaklarına kadar defalarca onun içine sokmazdı. Ya da belki de uzun vadede ona olan ihtiyacıyla savaşıma şansı hiç olmamıştı; bu eninde sonunda bir noktada gerçekleşecekti.

Bir elini tuttuğunu fark eden adam, diğerini amına yaklaşmadan uzaklaştırdı. "Kendine dokunabileceğini söylemedim, değil mi?"

"Siktir git, seni pislik. Bu *benim* klitorisim-"

"Şu anda değil. O benim. Ona kimin dokunacağını ben söylerim."

Larkin, elini kürek kemiklerinin arasına yerleştirip aşağı doğru bastırarak vücudunun üst kısmını yatağa sabitlediğinde lanet okudu. Gururu ona yanmaya uygun olduğunu söylemesini emrediyordu ama onu tam olarak nasıl ve nerede istiyorsa öyle manevra yapmasından hoşlanmadığını iddia ederse yalan söylemiş olurdu.

Larkin, erkeklerin onunla alay ederek ya da orgazmını reddederek kontrol sağlamaya çalışmasından hiç hoşlanmazdı. Bu onu sadece sinirlendirirdi. Teague bunu yapmıyordu. Hayır, kendini oldukça basit bir şekilde, sert, cesur ve özür dilemeden ortaya koyuyordu. Kız buna bayılıyordu. Ve Teague'de iblisin hoşuna giden başka bir şey daha vardı.

Adam kalçalarına açı verip sikini öncekinden daha da derine sokarak şimdiye kadar keşfedilmemiş sinir uçlarına vurduğunda nefesi kesildi. Tanrım, onun sikini gerçekten seviyordu. Gerçekten. Duvarlarını aşırı geriyor, her güçlü itişini tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapan enfes bir yanıkla baharatlıyordu.

Ve her an gelebilirdi. Her an. O- O geldi.

Sıcak zevk kırbaçları, yoğun ve kör edici bir şekilde içinden geçti. Çılgılık attı, çarşafı yumrukladı, tekrar ve tekrar derinlere inen horoza geri çarptı. Sonra yarı hırıltılı yarı iniltili bir sesle patladı ve içindeki her şeyi boşalttı.

Kadın yatağa yığıldı, bitkin, güçsüz ve nefes nefese. Adam onun üzerine düştü, ağırlığını dirseklerine verdi, her sıcak nefes boynunun kıvrımlarını yelpazeledi.

Sonunda yumuşayan sikini kızın amından çıkardı ve doygun bir iç çekişle sırt üstü yuvarlandı.

Lezzetli bir şekilde ağrıyan Larkin de sırt üstü yatmak için hareket etti. Tavana bakarak boğazını temizledi. "Az önce Khloë'nin hiçbir arkadaşıyla seks yapmayacağına dair ettiğin yemini bozduğuna eminim." Ve eğer üzülmeye ya da pişmanlıklarını dile getirmeye başlarsa, Larkin bundan hiç memnun *olmayacaktı*. Bu anlaşılabilir bir şeydi ama yine de canını yakardı.

"Hayır. Sadece toplum içinde seks yapmak zorunda kalırsak diye alıştırmı yapıyorduk."

Dudakları kıvrıldı. Neden onun normal tepki vereceğini düşündüğünü bilmiyordu, çünkü kendisi daha iyi biliyordu. "Evet. Hazırlıklı olmak en iyisi. Her ihtimale karşı."

"Aynen öyle. Ve şimdi eğer toplum içinde sevişmek zorunda kalırsak, bu garip olmayacak."

Sessiz bir kahkaha omuzlarını sarstı. "Evet, hiç de garip değil."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Teague, elinde yarısı boşalmış bir fincan kahveyle arabasının verandasına çıktı. Genelde kahvaltısını hazırlar, sonra da tüm klanın her sabah tıpkı şimdi olduğu gibi toplandığı açıklikta yedi. Ama bugün tek başına yemişti, çünkü diğerlerinin damgayı fark ettikleri anda onu soru yağmuruna tutacaklarını ve huzur içinde yemeğinin tadını çıkarmasına engel olacaklarını biliyordu, aksi takdirde kahvaltısını soğumadan mideye indirmekte zorlanacaktı.

Sadece markayı düşünmek bile dün gece olanları otomatik olarak hatırlamasına neden oldu. Güzel harpinin tek bir tadının onu sarhoş edeceğine dair tahmininde epey haklı olduğu ortaya çıktı.

İkisini de çiğ çiğ siktikten sonra Larkin'in evinde oyalanmamıştı. Kadın onu soğuk bir şekilde kovduğundan ya da aceleyle gitme ihtiyacı hissettiğinden değil. Burada kalması için hiçbir neden yoktu. Orgazmları tamamen yatıştıktan kısa bir süre sonra bunu açıkça belirtmişti.

"Peki, vur-kaç yapan erkekler genellikle seksten sonra ne kadar kalırlar?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. "Banyodan çıktığımda öyle muhteşem bir ortadan kaybolma hareketi yapmışsın ki sanki hiç burada olmamışsın gibi mi hissedeceğim?"

Tamamen doymuş olmasına rağmen daha fazlasını arzulayan adam, *"Ya bunun tek seferlik bir şey olmasını istemiyorsam?"* diye sormadan önce uzun bir süre ona baktı.

Gülümsemesi solmuştu. *"Bağlantısız bir kaçamakla hiç ilgilenmiyorum Teague. Beni yanlış anlama, yüzeysel ilişkilere bağlı kaldığın için seni yargılamıyorum. Sadece bunun bana göre olmadığını söylüyorum. Bu gece olanlardan pişman değilim ama tekrarıyla ilgilenmiyorum. Ayrıca, Khloë'ye yemin ettin. Onlardan birini zaten bir kez bozdun. Bunu bir daha yapmamanın en iyisi olduğunu söyleyebilirim."*

Kadın yataktan kalkacakmış gibi hareket edince, adam onun çenesini yakaladı, yüzünü kendi yüzüne çevirdi ve sonra dudaklarına yapıştı. Kadın da onu öpmüştü; tereddüt etmeden, gönülsüzce.

Geri çekilerek, *"Khloë'ye verdiğim sözü tutmamam gerektiğini biliyorum. Ama keşke yapmasaydım demiyorum. Sen buna değdin."*

Bir keresinde ona söylediği gibi, pişmanlık 'duymuyordu'. Hiç pişman olmamıştı. Ama bu duygu ondan kaçmasaydı bile, tüm bu olanları dileyebileceğinden şüpheliydi.

Günümüze geri dönerek kahvesinden bir yudum aldı. Klanı açıklığın etrafında toplanmıştı. Archer ve Slade ateş çukurunun yanında karşılıklı oturmuş, bir şeyler atıştırıyorlardı. Mırıldanan Gideon piknik masasının üzerine sırtüstü uzanmış, kollarını dinlenen bir ceset gibi göğsünde kavuşturmuştu. Saxon bir şezlongda uzanırken, Tucker ona tepeden bakarak bir şeyler anlatıyordu.

İkincisi alışılmadık bir durum değildi. Tucker'ın Saxon'a bağırıp çağırmasını izlemek birçok açıdan bir teriyeğin bir boğa çoban köpeğine kafa tutmasına benziyordu. Terrier, baskınlığını ortaya koymaya çalışırken havlayıp dururdu. Gücünden ve kuvvetinden çok emin olan mastif ise diğer köpeğe aldirış etmezdi.

"Herkes günaydın," diye selamladı Teague merdivenlerden inerken. Saxon'ın yüzündeki, ellerindeki ve giysilerindeki kan lekelerini görünce kaşlarının çatıldığını hissetti. "Zor bir gece miydi?"

Tostunu çiğneyen Saxon tek omzunu silkti. "Onun gibi bir şey."

Suikastçı yakın ve kişisel cinayetleri tercih ederdi, bu yüzden sık olmasa da ara sıra eve bu halde gelirdi.

Teague bir kütüğün üzerine otururken Tucker ona döndü ve Saxon'ı işaret ederek, "Ona kanla kaplıyken yemek pişirmenin hijyenik olmadığını söyler misin?" dedi.

Saxon iç çekti. "Yemek yapmadım, birkaç dilim ekmek kızarttım."

"Her tarafın kan içindeyken," diye kestirip attı Tucker. "*Tabağına* damlayan kan."

"En tuhaf şeyler seni tedirgin ediyor." Saxon tostunu ısırdı. "Nedenini anlamıyorum."

"*Böyle* göründüklerinde yemekten önce lanet olası ellerinizi yıkamanızı istemenin garip bir tarafı yok. Bu sadece sağduyu. Ayrıca parmaklarınızda başkasının kanı varken yemeğe dokunmak size nasıl iğrenç gelmiyor?"

"Yaladığım falan yok." "Mesele bu değil."

"Bir amacın *var* mı ki?"

Tucker homurdanarak ellerini dar kalçalarının üzerine koydu. "Evet, biliyorum. *Ve bunu biliyorsun.*"

Saxon'dan sıkılmış bir iç çekiş çıktı. "Agresif ve heybetli olmaya çok kararlı. Küçük adam sendromu yine iş başında."

"Benim yok-" Sözüünü kesen Tucker ellerini havaya kaldırdı. "Biliyor musun? Bunu seninle yapmayacağım."

"Tamam," dedi Saxon başını sallayarak, sesi ılımlıydı.

Tucker'ın ifadesi sertleşti. "Aslında bunu seninle birlikte yapıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Saxon.

"*Ya da,*" diye araya girdi Leo, bir kase mısır gevreğini göğsüne bastırarak, "hepimiz sakinleşip evdeki sesimizi kullanabiliriz."

Archer boş tabağını yanına, yere koyarak, "İçeride değiliz," dedi.

"Evet, bunu fark ettim," dedi Leo, ses tonu kuruydu. "Hepimizin normal ses seviyesinde konuşmasını tercih edeceğimi söylüyorum."

Tucker homurdandı. "Böğürdüğüm falan yok, sadece ... . Hey, Teague, boynundaki de ne?" Gözlerini kısarak daha iyi görebilmek için yana doğru eğildi. Birkaç dakika sonra Teague ona bir yumruk atmış gibi geri çekildi. "Çarmıha gerilmiş İsa Mesih."

Bankta, Gideon bıçaklandı. "Ne var? Ne oldu?"

"Bir kanat," diye yanıtladı Tucker. "Ama kanat dövmesi değil. Hayır. Bizim oğlan damgalanmış."

"Damgalanmış mı?" Slade ayağa kalkarak yineledi. "İmkânı yok." Teague'in yanına gitti ve boynuna iyice baktı. "Kahretsin, evet, bu bir damga."

"Anladığım kadarıyla Leanne'in iblisi seni işaretlemiş," diye tahmin etti Saxon, açıkça hoşnutsuzdu.

"Adı Larkin. Ve evet, onun varlığı -ki bir yan not olarak, sevimli bir şekilde çatlaktır- beni işaretledi. Ama bu bir sahiplenme eylemi değildi." Yine de Teague'in iblisi, artık onun varlığının işaretini taşıdığını bildiği için kendini çok tatmin olmuş hissediyordu.

"O zaman bunu neden yaptı?" diye sordu Gideon, burnu kırışarak.

Teague bacaklarını uzattı. "Durumu özetlemek gerekirse, Larkin'in çapası -Yıllar önce onu sahiplenmek yerine terk eden, bir psimate için üzücü bir bahane olan bir adam sahnede yeniden ortaya çıktı. İblisi bundan hoşlanmıyor. Onu kıskırtmak istemektedir, böylece onu öldürmek için inine geri tepmeyecek geçerli bir bahane bulacaktır. Ve Larkin'e karşı bir şeyler hissettiğinden beri ... "

Slade sözlerini, "Markadan nefret edecek ve muhtemelen kendini kaybedecek," diye bitirerek yerine oturdu.

"Varlığın güvendiği şey de bu. O bir kaçık. Eğlenmek için bana işkence etmek istiyor." Teague gülümsedi. "Kafatasımın şeklini beğendiğini söyledi."

Gideon'un ağzı kıvrıldı. "Çok tatlısın."

Saxon Teague'e, "Çapası sana doğru gelebilir," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Teague cambion'un bunu yapmasını umuyordu çünkü o herifi yerin dibine sokmaktan büyük mutluluk duyacaktı. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey olmayacak."

"Kim o?" diye sordu Leo.

"Holt bir şey." Teague son kahvesini de devirdi. "O bir cambion. Ve bir Kanada Başbakanı."

"Onu araştıracağım." Mısır gevreğinden biraz kaşıklayan Leo, "İlgimi çeken bir şey bulursam iletirim," diye ekledi.

Teague teşekkür etmek için çenesini eğdi ve fincanını bacaklarının arasına koydu.

"Yani," diye başladı Archer, gözlerini Teague'den ayırmadan, "Ben hiç damgalanmadım, ama bunun seks sırasında olduğuna eminim, değil mi? Bu Larkin'i becerdiğin anlamına mı geliyor?"

"Damgalama yapıldığında seks yapmıyorduk," diye yanıtladı Teague. "Size söylediğim gibi, bu onun varlığının sahiplenmesine yönelik bir eylem değildi."

"Bu da ilk soruma cevap veriyor, ikincisine değil," diye belirtti

Archer. Saxon gözlerini Teague'e dikti. "Onu becerdin, değil mi?"

Teague sadece ağzını büktü.

Slade yumuşak bir küfür savurdu. "Sana yaklaşmak istemeyeceğini söylemiştin."

"Ve öyle değil," diye güvence verdi Teague. "Seks sadece sekstir. Pişmanlık duymasa da bunun sadece bir kerelik bir şey olmasını istediğini açıkça belirtti."

"Peki ya sen?" Slade meydan okudu. "Bu konuda iyi misin?"

"Hayır, olduğu gibi. Ama bu benim iyi olup olmamamla ilgili bir mesele değil, değil mi? Mesele korumamız gereken sırlarımız olması. Bu yüzden bir geceden fazla zorlamayacağım, bu da sıkıntını giderebileceğin anlamına geliyor. Sırlarımız sır olarak kalacak."

Tucker boş güverte sandalyesine oturdu. "Khloë'ye Larkin'le yattığını söylemeni tavsiye etmem. Bu şeytanın bilmesi *gereken* bir şey değil. Ve bu onu sadece kızdırır."

"Neden kızsın ki?" diye sordu Archer.

Leo kaşığını boş kâsesine bıraktı. "Harpy ile yatarak Teague sözünden döndü. Bazı insanlar böyle konularda tuhaftır." Omuz silkti, anlamamıştı.

Gideon masadan kalktı ve Teague'in yanına gitti. Markaya daha yakından bakarak gülümsedi. "Aslında oldukça havalı."

Teague sırtmasını engelleyemedi. "Biliyorum, değil mi?"

Saxon tabağını dikkatlice kolçağa dayadı. "O işaret konusunda kendini fazla beğenmişsin. Canavarın bu konuda ne hissediyor?"

Doğrusu . . . "Onu çok ama çok sert ısırarak istiyor. En az iki kez."

Leo'nun ağzı seğirdi. "Yani biraz bölgesel mi hissediyor?"

"Ve sinirli, çünkü ısırılmaya ciddi şekilde karşı." Archer kaşlarını çattı. "Neden?"

Leo ona baktı. "O bir cehennem canavarı değil, bu yüzden zehri ona zarar verebilir." "Yine de onu öldürmez," dedi Archer. "Bir saat sonra iyi olur.

Ya da o kadar. Belki daha uzun. Ben bir sorun göremiyorum."

"Ama Teague'in iblisi onu ısırmasa iyi olur, zehrini damarlarına akıtırsa canavar daha da sahiplenici hissedecektir," dedi Saxon bakışlarını Teague'e çevirmeden önce. "Onun erkek arkadaşı rolünü oynamaktan vazgeçmek daha iyi olabilir."

Teague yüz ifadesinin sertleşmesine engel olamadı. "Psi-eşi başının belasıyken olmaz. Ve çekilmek bir şeyi değiştirecek gibi değil, değil mi? İblisim şu ana kadar ona karşı biraz sahipleniciydi. Mesafemi korumak bunu değiştirmez. Yine de işaretin solduğunu görmek muhtemelen işe yarayacaktır." Çünkü bu, varlığının onlara olan ilgisini kaybettiğini simgeleyecekti.

Slade kollarını kavuşturdu. "Ya solmazsa?"

Teague alnının kırıştığını hissetti. "Elbette solacak." Ve hayır, bundan pek hoşlanmayacaktı.

"O kadar emin olma," diye uyardı Slade. "Harpilerin saksığan ve karga gibi kuşlara benzer eğilimleri vardır. Parlak şeyleri toplarlar. Eğer iblisi seni toplarsa, ikinizin yolları ayrılrsa da o marka hiçbir yere gitmez."

Larkin'in iblisin çok mesafeli olduğu ve bağlanmaktan kaçınma eğiliminde olduğu yönündeki yorumu göz önüne alındığında, bunun gerçekleşebileceğini düşünemeyen Teague başını salladı. "Hayır, işaret eninde sonunda kaybolacak. Tıpkı iblisimin sahipleniciliği gibi."

"Umalım da öyle olsun." Saxon tabağını aldı ve ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Acil bir durum olmadıkça, kapımı çalmaya gelmeyin. Uykuya ihtiyacım var. Çok ama çok uyumalıyım."

"İhtiyacın olan şey ellerini yıkamak," diye tersledi Tucker.

Saxon ona küçümseyen bir bakış attı. "Konuya dönelim mi, küçük adam?" "Benim adım *Tucker*."

"Gerçekten mi? Frodo değil mi? Hey, bana hırlama, kısa götlü."

"Ben kısa değilim! Ve boy olarak benden birkaç santim fazla olabilirsiniz, ama *benim fazladan* santimlerim sikime gitti." Tucker ona ukala bir gülümseme verdi. "Bil bakalım kim kazandı?"

"Napolyon kompleksi olan küçük adam mı?"

"Ben küçük *değilim!*"

Larkin, Piper'la birlikte kalabalık fırına adım atıp kapının üstündeki zilin çalmasını sağlarken, tanıdık bir erkek zihni onunkini dürttü. Tedirginlikle mırıldanan bir zihin.

Sonra Keenan'ın sesi aklına geldi. *Bana bunun saçmalık olduğunu söyle.*

Kaşlarının çatıldığını hissetti. *Ne oldu?*

Bana şeytanının Teague'i damgalamadığını söyle.

Larkin içini çekti, bu da Piper'ın soru soran bir kaş kaldırmasına neden oldu. Larkin şakağına vurdu ve 'Keenan' diye mırıldandı. İblis dünyasında haberler hızlı yayılırdı, bu yüzden karabasanın markayı nispeten yakında duyacağını biliyordu. Ayrıca onun bunu iyi karşılamayacağını da tahmin etmişti. *Sen nasıl öğrendin?*

Bekle, yani bu doğru mu? diye sordu Keenan, telepatik sesinin tonu bir kademe yükselmişti.

Evet, bu doğru. Piper'ın ağzından çıkan küfürler karşısında gözlerini deviren Larkin, dükkânı tarayan Piper'la birlikte uzun kuyruğa katıldı. Ne yazık ki henüz boş masa ya da kabin yoktu. Yeraltı'ndaki bu özel fırının sabahları genellikle kalabalık olduğu düşünöldüğünde, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Nasıl öğrendin? diye tekrarladı.

Teague haberi Khloë'ye iletmiş, o da bana söyledi. Ama kabul edelim, sadece kendisinin anlayabileceği nedenlerle insanlara palavra sıkmayı seviyor, bu yüzden yalan söylüyor olabileceğini düşündüm.

Ama değildi. Buna neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. İblisimin oldukça bölgeci olabileceğini biliyorsun. Varlığı onu damgalamaya iten şey bu olmayabilirdi ama yine de ona karşı böyle hissediyordu.

Onu sahipleneceğini düşünmemiştim. Lanet olsun, Lark, senin için lanet bir oyuncudan daha iyisini istiyorum.

Kaşlarının yukarı kalktığını hissetti. *Affedersiniz Bay İkiyüzlü, Khloë'den önce siz de kendi payınıza düşeni yaptınız. Şimdi git ve bana sızlanmaktan daha iyi bir şey bul.* Daha fazlasını dinlemekle ilgilenmeyerek zihinsel bir kapıyı kapattı. Daha sonra tekrar açacaktı.

Larkin daha sonra psişik olarak Teague'e ulaştı. *Khloë'ye marka hakkında telepati mi çektin?* Bunu beklemiyordu. Kendi tatlı zamanında öğrenmesine izin vereceğini düşünmüştü.

Zihni onunkine kaydı. *Psi-arkadaşıma kız arkadaşımın beni damgaladığını söylemeseydim başkalarına garip görünmez miydi sence?*

Onun telepatik sesini duyduğunda nabzının teklemesinden hiç hoşlanmayarak sordu: *Dün gece olan diğer her şeyi ona anlattın mı?*

Benim için çığlık atana kadar seni becerdiğimi mi söylüyorsun?

Yüzü ısınmıyordu. *Evet. İşte bu.*

Henüz değil, ama yapacağım. Merak etme, bana düşündüğün kadar kızmayacak.

Larkin bundan oldukça şüpheliydi. Şeytan çok sinirliydi ve bir yemini bozmak hiç de küçük bir mesele değildi. *Sen öyle diyorsan.*

Zihnini onunkinden uzaklaştıran Larkin, taze ekmek, tarçın, kahve, bal ve sıcak çikolatanın nefis kokularını içine çekerek sakinleştirici bir nefes aldı.

Böylesine küçük bir dükkân için fırın gürültülü olabiliyordu. Bu sadece müşterilerin mırıltıları ve kıkırdamalarından kaynaklanmıyordu. Tabak şakırtıları, endüstriyel mikserin uğultusu, arka plandaki müzik, çatal bıçakların bulaşıklara sürtünmesi, zamanlayıcılardan ve kasadan gelen bip sesleri de vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Piper.

"Keenan markayı Khloë aracılığıyla öğrendi ve bana inleme ihtiyacı hissetti." Piper'a varlığının onu işaretleme görevini nasıl üstlendiğini zaten anlatmıştı.

"İblisinizin bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Yani, *benim* varlığım sinsi. Ama o kadar da sinsi değil. Şanslısın ki onun iblisi de seni işaretlemedi."

Larkin kaşlarının çatıldığını hissetti. "Bunun için gerçek bir neden yok."

"Peki bunun bir cehennem atı için neden önemli olacağını düşünüyorsun? Eylemlerinin mantıklı olmasını gerektirmezler."

Tamam, bunu da düşünmek gerekiyordu. "Yine de böyle bir şey yapacağından şüpheliyim," dedi gözlerini küçük oturma alanından ayırmadan. Bir masa ya da kabin boşaldığında hemen atlamaları gerekecekti.

"Belki de şaşırmadım. İblisin yaptıklarına şaşırsam da Teague ile yatağa girmene şaşırmadım. İkinizin arasındaki kimya, *vay* canına. Sadece zaman içinde inşa ve bina tuttu. Artık birlikte uyuduğunuza göre-

"Birlikte *yattık*. Geçmiş zaman, şimdiki zaman değil. Bunu burada bırakacağız." Piper sarsıldı, ifadesi şaşkına dönmüştü. "Yüce Tanrım, neden?"

"Khloë'ye, onun arkadaşlarıyla yatmayacağına dair ettiği yemini unuttun mu?"

"Bu sözünü zaten bir kez tutmadı. Tekrar yapmasında çok mu fark var?"

Larkin ağzını açıp kapadı. Hayır demek istiyordu ama bunun doğru bir nedene dayanacağından emin değildi; bunun sadece bencilce kendisine onunla bir kez daha cinsel ilişkiye girmesi için yeşil ışık yakmak olmayacağından emin değildi. "Sanırım bunun gerçekten bir önemi yok, değil mi? Bir kaçamakla ilgilenmiyorum." Bir çiftin masadan kalktığını görünce hemen Piper'ı dürttü. "Başkası kalkmadan git şu boş masayı kap. Ben siparişimizi verip sonra getireceğim."

"Her zamankinden istiyorum," diyen Piper masaya doğru hızlı bir adım attı ve diğerlerinden önce davranınca sırtıttı.

Larkin, kâbusun 'her zamanki' halini iyi biliyordu, çünkü genellikle kız kıza gezmeye çıktıkları sabahlar pastaneye gelirlerdi. O gün de alışveriş merkezine gitme planları vardı.

Larkin gruptaki tüm kadınlara hayrandı ama Piper'a karşı zaafı vardı. Kısa sürede yakın arkadaş olmuşlardı; bu Larkin için alışıl gelmiş bir şey değildi. Kendi itirafına göre, insanlarla pek iyi anlaşılamazdı.

Tam o sırada, Tanner'ın sesi zihnine girmeden birkaç dakika önce Tanner'ın ruhu onunkiyle çarpıştı. *Cehennem atını senin iblisin mi damgaladı?*

Ciddi misin?

Gözlerini bir kez daha devirerek, Keenan'la yaptığı konuşmanın daha kısa bir versiyonunu onunla yapmaya devam etti. Çok geçmeden aynı şeyi Levi ile de yaptı.

Sonunda paslanmaz çelik tezgâha ulaştı. Etrafta önlükler ve saç fileleri giymiş birçok çalışan dolaşıyordu. Camekânın arkasında sandviç ve simitten çörek ve keke kadar her şey vardı.

Larkin siparişini verdi ve açgözlülükle önceden hazırlanmış beyaz kutulardaki keklerden birini ekleme isteğine direndi. Sonuncusu onun zayıf noktasıydı ve markalama işinden ve Teague ile geçirdiği tek gecelik geceden sonra kendini içten içe kararsız hissediyordu.

Öte yandan iblisi hâlâ her şeyden o kadar memnundu ki sabahtan beri sırtıyordu. Larkin'in dün gecenin tekrarlanmamasını istemesi onu rahatsız etmemiştir. Çünkü Larkin'in ona karşı koyacağına inanmıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Larkin bunu yapacağına söz veremezdi.

Kasaya doğru ilerledi ve tezgahın en solundaki tahsilat noktasına gitmeden önce siparişinin ücretini ödedi. Oradaki küçük bardaki taburelerden birine oturdu. Tam o sırada birinin gözlerini üzerinde hissetti.

Larkin içgüdüsel olarak yana baktı ve Holt'un arkasında iki erkekle birlikte yavaşça kendisine doğru geldiğini görünce dudakları inceldi. İblis sırtışı o kadar çabuk öldü. Piper'a uzanırken yüzündeki ifadeyi sildi. *Masadan kalkma.*

Kadının ruhu kendi ruhuyla çarpıştı. *Şu sarışın herif o mu? Senin için bundan başka her şey olduğu halde kendine "çapa" deme cüretini gösteren o orospu çocuğu mu?*

Evet, maalesef. Ben ondan kurtulana kadar olduğun yerde kal.

Tamam. Ama eğer o ya da haydutları akılsızca bir hareket yaparsa, ben de oraya giderim.

Yukarıda bahsi geçen goonie'ler fırının etrafında hiper tetikte pozisyon aldılar. Açıkça nöbet tutuyorlardı. Ancak Holt, Larkin'in önünde durmaya geldi.

Ruhu onunkine öyle bir güçle saldırdı ki içten içe irkildi ama buna hazırdı; bağın oluşmasını engellemek için zihinsel bariyerini çoktan güçlendirmişti. Bu, can sıkıcı bir şekilde, çağrının beynine çarpmasını ve iradesini zorlamasını engellemedi.

Hem kendisinin hem de iblisin içinde öfke yükselirken bile ifadesinin değişmesine izin vermedi. Tabureden de kaymadı ki iblis boy avantajına sahip olmasın. Bu kullanabileceği bir avantaj değildi - Larkin gerektiğinde onu alt edemeyeceğinden bir an bile endişe etmedi. "Şimdiye kadar Kanada'ya dönmüş olursun sanıyordum."

Ona sert bir bakış attı. "Benden kurtulmak o kadar kolay olmayacak, Larkin. Birkaç gün önce evine geldiğimde seni şoke ettiğimi görebiliyordum, bu yüzden geri döndüğüm gerçeğine alışman için sana zaman verdim. Şimdi konuşmamız gerek."

"Hayır, gerçekten bilmiyoruz."

Çenesi kısa süreliğine gerildi. "Bana zaman ayırmak istemediğin için seni suçlamıyorum. Ama hiçbir yere gitmiyorum. Aramızdaki şeyleri düzeltene kadar olmaz."

"Bir şeyleri düzeltemezsin."

"Bunu kabul etmiyorum," dedi çenesini hafifçe yukarı kaldırarak. "İlk tanıştığımızda bizim için çok fazla engel vardı. Artık yoklar. Bana bok atan ve sadakatinizi değiştirmezsem görevimi elimden almakla tehdit eden bir Başbakan'ım yok. Artık inimi *ben yönetiyorum*. Seni oraya getirmem için baskı altında değilim. Seni burada, ABD'de istediğim kadar ziyaret edebilirim."

"Yani asla Kanada'ya taşınmayacağımı ya da senin inine geçmeyeceğimi umursamıyor musun?" Şüpheliyim.

Tereddüt etti, dilini yanağının içine soktu ve kadın onun kelimelerini dikkatle seçmeye özen gösterdiği hissine kapıldı. "Umursamadığımı söyleyemem," dedi sonunda, yavaşça konuşarak. "Elbette yakınımda olmanı tercih ederim, böylece seni daha iyi koruyabilirim. Ama koşullarının olduğu gibi kalmasını istiyorsan, buna saygı duyarım."

Varlığı inanmayan bir homurtu çıkardı. "Yani farkı yaratan şey senin ininin başbakanı olman mı? Bu yüzden mi sonunda bir birlik oluşturabileceğimizi düşünüyorsun?"

bağ?"

"Evet."

"Huh. Garip." Yanağını kaşıdı. "Demek istediğim, beş yıldır Prime'sın. Yine de yakın zamana kadar uzak durdun."

Şaşkınlık gözlerinde parladı. Onun hakkında küçük bir araştırma yapmasını beklemiyorsa, taş kadar aptaldı.

Sipariş numarasının söylendiğini duyan Larkin tabureden kalkarak toplama noktasına doğru ilerlemeye niyetlendi. Ama önündeki sık kafalı yolunu kesti. "Gitmen gerek Holt. *Hemen*."

"Sana söyledim, konuşmalıyız."

"Bana karşı dürüst olmak bile istemiyorsan ne anlamı var? Sentinel'den yükseldiğin için şu anda burada olduğunu iddia ediyorsun, ama bundan daha fazlası var, değil mi? Bence şöyle oldu. Bir ay önce Vegas'a bir tür gezi için geldiğini öğrendim."

Yine şaşkınlık gözlerinde hızla belirip kayboldu.

"Sanırım buradayken beni uzaktan gördün," diye devam etti Larkin. "Sanırım iblisin oldukça coşkulu bir tepki verdi. Bence varlık o zamandan beri sana sorun çıkarıyor, seni beni aramaya ve bağ kurmaya itiyor. Ve sanırım onunla savaştıktan bıktın. Sen de Vegas'a geri döndün ve işte buradayız." Anlamadığı tek şey, adamın neden onun istediklerini kabul edeceğini düşündüğüydü.

Alt dudağının iç kısmını yaladı. "Seni gördüm, evet. Tanner, Keenan, Levi ve ortakları gibi görünen kişilerle birlikteydin. Ama sen. .. çok yalnız görünüyordun. Bu duyguyu bilirim. Senden ayrıldığımdan beri böyle hissediyorum." Ve sonra gerçek yüzüne çarptı. "Oh, anlıyorum. Etrafa sordun, çevremdeki çiftleşmemiş son üyenin ben olduğumu duydun ve bunu kullanabileceğini, bundan faydalanabileceğini düşündün. Kendimi yalnız ve dışlanmış hissedeceğimi düşündün. Bunun beni daha istekli yapacağını düşündün.

ve hatta belki de ininize transfer edersiniz."

Arka dişleri kilitlendi. "Senden bunu yapmanı istemiyorum," diye sakince hatırlattı ona.

"Şimdi değil. Ama yapardın. Eninde sonunda bunun için zorlayacaksın. Zorlamak senin işin. Başka bir Prime'ın yönetimi altında olmam fikrinden nefret edeceksin."

"Daha önce de söylediğim gibi, elbette yakınımnda olmanı tercih ederim. Bunun doğal olduğunu söyleyebilirim," diye ekledi sabrını zorlayan o çok makul ses tonuyla. "Ama senden tek istediğim çapa bağının çekimine kendini bırakman."

Başını iki yana salladı. "Bu asla olmayacak. Ben istesem bile iblisim istemez. Senden patolojik, kör edici bir tutkuyla nefret ediyor."

"Tam burada durmuş sana söylüyorum-"

"İstediyini elde edeceğini düşündüğün her neyse," diye bitirdi Larkin. "Belki de yıllar önce çekip gittiğin için pişmanlık duyuyorsundur. Ama eğer öyleyse, benim iyiliğim için pişman değilsin. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez çünkü *sen* değişmedin. Hâlâ her santiminde yırtıcı bir fırsatçısın. Duygusal olarak savunmasız olduğumu düşündün ve bu yüzden saldırdın."

Yanağındaki bir kas esnedi. "Öyle değildi. Acı çektiğini gördüm. Daha iyi hale getirmek istedim."

"Acı çekmiyorum. Ondan çok uzağım." Yalnızdı ama acı çekmiyordu.

Tam o sırada, beklenmedik bir şekilde yanında biri belirdi. Rahatlığın timsali gibi görünen ama muhtemelen bundan çok uzak olan biri.

Eli Larkin'in saç örgüsünün altından geçip ensesini avuçlarken Teague'in ağzı hafifçe yukarı doğru eğildi. "Hey, bebeğim." Dudaklarına, mevcut duruma rağmen sinir uçlarını harekete geçiren yumuşak, kısa bir öpücük bıraktı. "Üzgünüm geciktim."

Holt'un nöbetçileri arkasında belirdi, gözlerini yeni gelene dikmişlerdi.

Teague ondan Holt'a baktı, sanki aralarındaki gerginliği daha yeni fark etmiş gibi kaşları çatıldı. "Eğer bu in işiyse, Piper'la birlikte bekleyebilirim," diye teklif etti.

"Gerek yok," dedi Larkin ona. "Burada işim bitti."

Holt'un bakışları Teague'in boynundaki harpi kanadına kaydı. Yüzünde bir dizi duygu hızla dalgalandı -öfke, acı, kıskançlık, kızgınlık. Beklenmedik bir şekilde elini uzattı ve "Holt Wilks. Ya sen?"

Cehennem atı onun elini sıktı. "Teague Sullivan. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Holt'un kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi?"

Teague çenesini nöbetçilerden birine doğru eğdi. "Arkadaşın beni takip etmeye çalıştı," dedi ve söz konusu nöbetçi kızardı. "Bunun bir nedeni var mı?"

Holt cevap vermedi.

Birinin Teague'i takip etmesine sinirlenen Larkin, Holt'a sert bir bakış attı. "Sen ve iblislerin benden ve benimkilerden uzak durmalısınız."

Holt'un burun delikleri alevlendi. "Bu şekilde olması gerekmiyor, Larkin."

"Evet, öyle. Ve bunun için suçlayabileceğin tek kişi sensin." Hızla adamın etrafından dolaştı, toplama noktasına doğru yürüdü ve bekleyen tepsiyi aldı.

Teague'in kendisini takip ettiğinin farkında olarak doğruca Piper'ın oturmuş parmaklarını çınlattığı masaya yöneldi. Tepsiyi bırakan Larkin kaşlarını kaldırarak ona baktı. *Sanırım Teague'i buraya sen çağırdın.*

Kokladı. *Korkunç Holt'un bu markayı görmesi gerekiyordu. Artık gördü.*

Larkin ve Teague yerlerine oturduklarında, Teague kolunu Larkin'in sandalyesinin arkasına doladı ve "İyi misin?" diye sordu.

Çıkışa doğru ilerlerken Holt'un duyma menzilinde olduğunun farkında olan kadın soğuk bir tavırla, "Evet. Sadece neden geç kaldığını öğrenmek için bekliyorum."

Teague ona "Biraz geciktim," dedi. "Mastürbasyon yapmak her zaman hızlı bir süreç değildir."

Piper'ın ağzından bir kıkırdama kaçtı.

Larkin ona bıkkın bir bakış fırlattı ama bu bakış, ağzını kaplayan gülümsemeyle tamamen bozuldu. "Senden neden ciddi cevaplar beklediğimi bilmiyorum."

Kaşları çatıldı. "Beklediğin yanıtın bu olmaması ciddi olmadığım anlamına gelmez. Bu senin iblisinin hatası."

Larkin kaşlarını çatı. "Ne?"

"Aynada bu markaya bir kez bakmak aletimi acıtacak kadar sertleştirmeye yetiyor. Onu öylece bırakamam."

Larkin başını sallayarak fincanları ve tabakları tepside indirmeye başladı.

"Gitmişler," diye duyurdu Piper, gözleri çıkışta.

Larkin rahatlamış bir nefes aldı.

"Sana ne söyledi?" diye sordu Teague.

"Özetle" -Larkin kahvesini yudumladı, Holt'un onu toplama girişimini geciktirmesine rağmen acı demliğin hâlâ sıcak olmasına şükretti- "artık Prime olduğuna göre önünde hiçbir engel yok, bu yüzden bağı kurmalıyız. Ayrıca burada kalmak ve in değiştirmemek istememe de saygı duyacaktır."

Teague'in kaşları birbirine çarptı. "Yoluna çıkan tek şey kendi bencilliği idi."

Piper sert bir şekilde başını salladı ve elmalı turta dilimini kesti.

"Kesinlikle." "Onun Prime olması, bu görevi sürdürme kararının katalizörü değildi.

çapa bağı yoksa beş yıl önce ortaya çıkardı." Larkin çöreğini ısırdı ve vanilyalı krema dolgusu dilinin üzerinde patladı. "Geçen ay Vegas'tayken beni uzaktan gördü ve bu onun şeytanını harekete geçirdi. Ayrıca grubumun çiftleşmemiş son üyesi olduğumu da keşfetti."

Teague, "Yani senin yalnız olacağını ve bu nedenle de onun için kolay bir av olacağını düşündü," diye tahmin yürüttü. "Orospu çocuğu."

"Kesinlikle." Larkin çöreğinden öfkeli bir ısırık aldı.

"Marka konusunda *öfkeli*." Piper ağzına bir parça turta attı. "Kıskanç da. Bunu saklamaya çalıştı ama ... "

"Öfkeli ve kıskançtı ama şok olmamıştı," diye hatırlıyordu Teague ve bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Dudağındaki vanilyalı kremayı yalayan harpi ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Hmm?"

"Hiç şaşırmadı." Teague ağzını büktü, gözlerinin kısıldığını hissetti. "Sanırım bunu biliyordu."

Bakışları birkaç dakikalığına odağını kaybetti. "Haklısın, hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu."

"Seni izleyen insanlar olduğunu söyleyebilirim," dedi Teague.

"Muhtemelen rutinlerinizi inceliyor ve kimlerle ilişki kurduğunuzu görüyor. Eğer bu adamlardan biri

Dün gece binanızı gözetleyen adamları, beni boynumda bir harpy kanadı damgasıyla binadan çıkarken görmüş olacaklar."

Biraz daha turtta çiğneyen Piper düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Bu sabah neden bir hamle yapmak için motive olduğunu açıklıyor, Lark. Teague tarafından tehdit edildiğini hissedecek; Holt onun resmin dışında kalmasını isteyecek, böylece kendisini resmin *içine* daha kolay sokabilecek."

"*Ve* seni çapasından daha fazlası olarak istediği için," dedi Teague Harpy'ye. "Bundan şüphe duyduğunu biliyorum ama ben duymuyorum. Az önce gözlerinde gördüğüm kıskançlık parıltısından sonra değil." Erkeğin hayranı olmayan canavarının beslendiği bir duyguydu bu.

Larkin'in burnu kırıştı. "Bu beni istediği anlamına gelmez. Çapalar birbirlerini sahiplenirler. Kıskançlık sık sık devreye girer." Teague'e bir bakış fırlattı. "Eğer herhangi bir noktada seninle yüzleşirse-"

"Sana söyleyeceğim," diye güvence verdi cehennem atı ona... gerçi daha sonrasına kadar söylemeyecekti. Pislik herif yaklaşmaya kalkarsa onu yanına çağırmayacaktı.

Larkin memnun bir şekilde başını salladı ve Piper'a dönmeden önce çöreğini tekrar ısırdı. "İstersen alışveriş gezimizi iptal edebiliriz."

"Tabii ki hayır." Piper çatal bıçak takımını tabağına indirdi. "Alışveriş modum hiçbir şekilde bozulmadı." Lattesini kaldırarak hızlıca bir yudum aldı ve bardağı tekrar yerine koydu. "Ve ikimizin de Cuma günkü parti için yeni elbiselere ihtiyacı var."

"Parti mi?" Teague yankıladı.

Bıçağını ve çatalını tekrar eline alan Piper başını Larkin'e doğru eğdi. "Onu davet etmedin mi?"

"Planlamıştım; sadece bir saat önce haberim oldu." Larkin bakışlarını onunkilere çevirdi. "Raini'nin ininde bir parti düzenleniyor. Soyundan gelenler olarak yabancıları pek hoş karşılamıyorlar ama ailesine ve arkadaşlarına davetiye göndermekte bir sakınca görmüyorlar. Sen benim artı-birim olacaksın."

"Orada olacağım." Başparmağıyla ağzının kenarındaki vanilyalı kremadan küçük bir parça aldı. "Seni ne zaman alayım?" Başparmağındaki kremayı emdi ve kızın gözlerinin alevlenmesini izledi.

Boğazını temizledi. "Aslında oraya Ciaran tarafından ışınlanacağız çünkü uzun bir yol. Akşam yedide benim evimde ol. Oradan, o gidiyor

Üçümüzü, Devon'u, Khloë'yi, Prime'larımı ve diğer nöbetçileri b i r h a m l e d e partiye taşımak için."

"Torunların karaokesi olacak mı?" diye sordu.

Kaşlarını çatan Larkin, çöreğinin son parçasını da ağzına attı.

"Bilmiyorum. Belki de."

"Umarım yaparlar. Yakında hepimize çıplak bir performans sergileyeceğin için bu senin için iyi bir pratik ol a c a k ."

"Bahsi düşürmüyor musun?" diye sordu Piper kıkırdayarak, biraz daha turta çatallayarak.

"Ve onu çırılçıplak şarkı söylerken görme şansını kaçırayım mı? Hayatta olmaz."

İblisi eğlenerek gözlerini devirdi. Larkin bahsi o kadar da komik bulmamıştı ve bu senaryoda kaybedenin kendisi olacağını varsaymasından da hoşlanmamıştı. "Bak, bahsi kazanacağına inanmak istiyorsan, bunu yapmakta özgürsün. Kaybettiğinde bu benim için daha da eğlenceli olacak."

"Kendine *bu kadar* mı güveniyorsun?"

Parmakları şekerli sırdan yapış yapış olan Larkin, tepsisindeki küçük, kare paketi yırtarak açtı ve ıslak mendili çıkardı. "Kendime *o kadar* güveniyorum." "Hmm. Sanırım partiye gittiğimizde oyunumu biraz daha geliştirmem gerekecek,

o zaman," diye düşündü.

Parmaklarını silerken durakladı. "Bu ne anlama geliyor?" Ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğini hissediyordu: Adam tıpkı Jolene'in evindeki akşam yemeğinde yaptığı gibi onunla cinsel olarak alay etmek niyetindeydi. Ama bu sefer işi biraz daha ileri götürecekti. *Kahretsin*.

Ona gizemli bir gülümseme verdi. "Merak etme, güzel harpy. Üstesinden gelemeyeceğin bir şey olmayacak."

Dürüst olmak gerekirse -ve biraz da sinir bozucu bir şekilde- bundan pek emin değildi.

ONUNCU BÖLÜM

Başını arkaya eğen Teague, kabinin üstündeki duşun altında durdu ve sıcak su yorgun kaslarına ve hâlâ iyileşmekte olan yaralarına inerken gözlerini kapattı. Stadyumun ücretsiz sandal ağacı kokulu şampuanının buharı havayı bulandırıyordu.

Hafta sonu yarışları daha yoğun geçme eğilimindeydi. Bu özel Cuma da bir istisna değildi. Az önce yarıştığı ve kazandığı öğleden sonraki yarış inanılmaz derecede kötü engeller içeriyordu. Çok sayıda yara almıştı ve hepsi de canını yakıyordu. Sabun köpüğü ve şampuan yaraları daha da kötüleştirmişti çünkü her bir yaranın ipeksi köpüklerle temas etmemesini sağlamak imkânsızdı.

Teague, tepesindeki vantilatörün gürültülü uğultusuna rağmen soyunma odasında yankılanan pek çok sesi rahatlıkla duyabiliyordu: kahkahalar, şakalaşmalar, suyun fayanslara sıçraması, boruların şırıltısı, sprey kutularının tıslaması, ayakkabıların gıcirtısı ve dolap kapılarının çarparak kapanma sesi.

Gelişmiş koku alma duyularıyla, içindeki iblis soyunma odalarından hoşlanmıyordu. Vücut spreyi, çamaşır suyu ve narenciye kokusu gibi çok fazla sıkıcı koku vardı.

Cehennem atı yarışı stadyumunda, saatte kaç yarış yapıldığı göz önüne alındığında, doğal olarak bol miktarda soyunma odası vardı. Yarışmacılar ne zaman

Stadyuma vardıklarında, yarışlarında yarışacak olan kendi cinsiyetlerindeki diğer cehennem atlarıyla aynı soyunma odasına yerleştirildiler.

Bazıları böyle bir şeyin kötü bir fikir olduğunu düşünebilir çünkü yarışçılar rakiplerine karşı o kadar da nazik olmayabilirler. Ancak pistte birbirlerine zarar vermek de dahil olmak üzere kirli hareketler yapacak kadar ileri gidebilseler de, yarış bittiğinde bu bok geride kaldı.

Cehennem atları arasında bir yoldaşlık duygusu vardı ... her zaman en hoş türden olmasa da. Komşu duştaki adamın *çok* kötü şarkı söylemeye devam etmesi ve diğerlerinden biri kulaklarının kanadığından her şikayet ettiğinde şeytani bir kahkaha atması bunu kanıtlıyordu. Başka bir cehennem atı, kabinde tuvalet kağıdı olmadığı için sızlanıyor, birinin ona yeni bir rulo atması için yalvarıyordu, ancak diğerleri onunla sadece alay ediyor ve gülüyordu.

Evet, kötü bir durumda, cehennem atları genellikle o kadar da yardımcı olmazdı.

Su durmaksızın üzerine vururken, Teague'in dikkati yaklaşan partiye kaydı. Eğlenceli olacağını düşündüğü için sabırsızlıkla bekliyordu. Bazıları soydan gelenleri sevmez ve onları it olarak görürdü ama o, soylarının sadece düşmüş meleklerin iblislerle çiftleşmesinden sonra ortaya çıkmış olmasının neden önemli olduğunu hiç anlamamıştı. Kimin umurundaydı ki?

En çok beklediği şey Larkin'i görmektir. Ona dokunmak, onu öpmek, akıl sağlığıyla oynamak.

Birkaç gün önce fırında konuştuklarından beri onu görmemişti. Yine de her gün telepatik olarak onu kontrol ediyordu. Sadece Holt'un ona tekrar yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol etmek için değil, onunla konuşmayı sevdiği için. Bu konuda kendine yalan söylemeye gerek görmüyordu.

Teague, Holt'un bir noktada onu arayacağını ummuştu. Damga konusunda ne kadar öfkeli olduğu düşünülürse, uzak durmak cambionu öldürüyor olmalıydı. Ama görünüşe göre Larkin'i yatıştırmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya karar vermişti çünkü sadece Teague'den uzak durmakla kalmamış, adamına onu takip etmeyi bırakmasını da emretmişti. Gerçekten çok yazık oldu.

Şampuan ve sabun köpüklerini duruladıktan sonra Teague spreyi kapattı ve buzlu cam kapıyı iterek açtı. Serin hava üzerinde fısıldayarak teninde küçük şişliklerin oluşmasına neden oldu. Kabinden dışarı adım atarken

Raftan pamuklu bir havlu aldı, yüzünü onunla sildi ve sonra kalçalarına sardı.

Tezgâha geçerek, duvara monte edilmiş buğulu aynanın üzerinde bir elini gezdirdi ve her birini yoklayarak yaralarını gözden geçirdi. Yaralar iyi iyileşiyordu ve morluklar şimdiden soluk bir sarıya bürünmüştü.

Sıra sıra dizilmiş dar metal dolaplara doğru ilerleyerek, bej renkli karo zemin boyunca, arkasında belli belirsiz ıslak ayak izleri bırakarak ilerledi; lavaboların, pisuarların ve tuvalet kabinlerinin yanından geçti.

Hâlâ pusuda bekleyen, konuşup gitmeye hazırlanan birkaç cehennem zebanisi daha vardı. Bir tanesi, Azaire, elinde bir tişört ve bir rulo tuvalet kâğıdıyla beton duvara yaslanmış, aptal gibi sırtıyordu.

"Bana biraz tuvalet kâğıdı uzatsana!" diye bağırdı en yakın kabinden bir ses. *Beau*.

Azaire kederli bir iç geçirdi. "Peki." Gömleği kapının üzerine fırlattı. "Al."

Beau bir küfür savurdu. "O benim tişörtüm, göt herif."

"Herhangi bir kağıttan daha iyi hissettireceğini söyleyebilirim," dedi Azaire.

Teague eğlenerek başını salladı ve onların yanından geçerek dolapların bulunduğu koridora yöneldi.

Oradaki iki adamdan biri olan Felipe, yanık koluna bir tür merhem sürerken başını kaldırıp baktı. "Güzel marka, Sullivan." diyerek sırttı.

Teague sırttı. "Öyle değil mi?"

"Demek doğru, ha? Knox Thorne'un nöbetçisiyle mi çıkıyorsun?" Felipe kısık bir ıslık çaldı. "Çok cesur bir pişsin."

Bu yüzden erkekler markayı her gördüklerinde ona sık sık bunu söylüyorlardı.

Dolabının önünde duran Teague, kilidi açmak için kadranı bir o yana bir bu yana çevirdi ve sonra kapıyı açtı. Larkin'in, Knox'tan çok korktukları için pek çok erkeğin onunla çıkmaktan kaçındığını bilip bilmediğini merak etti; onu incitmek Başbakan'ı kızdırmak anlamına gelirdi ve çok az insan bunu yapmak isterdi.

Teague, sonuçları ne olursa olsun, başkalarının onu istediği şeyden alıkoymasına izin verecek bir tip değildi. Bu yüzden Khloë'ye verdiği sözü tutmamıştı. Bunu henüz itiraf etmemişti ama edecekti.

Spor çantasını dolaptan aldı, terk edilmiş bir granola bar paketini tahta bankın ilerisine doğru kaydırarak yolundan çekti ve çantasını söz konusu bankın üzerine bıraktı. Granola barlardan bahsetmişken, çantasında bir tane olduğundan oldukça emindi. Bir yarıştan sonra her zaman hem susar hem de acıkırdı. oktan bir şişe su ve iki enerji barını mideye indirmişti.

Havlusunu düğümlediğı yeri kavrayan Teague, spor çantasının yanındaki banka oturdu. Bir atıştırmalık ve bir spor içeceği çıkardı ve sonra her ikisi üzerinde çalışmaya başladı.

O yemek yerken, kalan pek kimse kalmayana kadar, insanlar birbiri ardına ayrıldı.

Bir yerlerde bir tuvaletin sifonu çekildi. Kısa bir süre sonra bir kahkaha tufanı koptu ve ardından bir ağız dalaşı başladı. Kıkırdayan Azaire ve öfkeli Beau kapıya doğru ilerlerken Teague sol tarafına baktı. Beau tişörtünü giydiğine göre, onu önce kıcını silmek için kullanmamış olma ihtimali yüksekti.

Muhtemelen.

Teague içkisini ve atıştırmalığını bitirdikten sonra hem ambalajı hem de boş şişeyi yakındaki çöp kutusuna attı. İşte o zaman Felipe ve kardeşi Teague'e hızlıca veda ettiler, kapıya doğru ilerlerken ayakkabıları karo zeminde gıcırđıyordu.

Tek başına kurulandı ve çantasından yeni kıyafetlerini çıkardı. Tamamen giyindikten sonra havluyu kullanılmış olanlar için ayrılmış olan çöp kutusuna attı. Sonra spor çantasının fermuarını çekti, kollarını kavradı-

Duman ve kükürt.

Hem Teague hem de iblisi koku karşısında donup kaldı.

Karanlık köşeden bir gölge derisi fırladı... hemen ardından ikinci bir insansı geldi.

Orospu ocuğı.

Ona tepki vermesi için bir an bile vermediler. Biri anında saldırdı - tam yüzüne isabet eden bir cehennem asidi küresiyle ona vurdu - diğeri ise dolap sırasının arkasında kayboldu.

Yakıcı acıyla dişlerini sıkın Teague, saldırganın göğsüne doğru üç cehennem ateşi topu fırlattı. İçindeki iblis postal oldu. O

Zihinsel savunmasını güçlendirdi, bu kez canavarının kontrolü ele geçirmesine izin vermek istemiyordu. Neden tüm eğlenceyi o yaşasın ki?

Vücudunu yarı döndürerek sırtını dolaplara dayadı. Diğer gölge derisi ona arkadan saldırabileceğini düşündüyse yanılıyordu.

İlk insansı cehennem ateşi kürelerinden kurtulduğunda, Teague bankı zahmetsizce kaldırdı ve havaya fırlattı. Bank gölge deriliye sertçe çarptı, kafası geriye savruldu ve hemen yere düştü. Bu türü sıradan bir nesneyle yaralayamayabilirdi ama bu, darbenin acısını hissetmeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Elbette, diğer insansı koridorun diğer ucunda belirdi, beyaz gözleri lazerle ona odaklanmıştı. Ama o buna hazırdı. Yarattığı cehennem ateşi topu havada bir vınlama sesiyle süzüldü ve göğsüne çarptı. İki tane daha fırlattı ama piç kurusu yana savrularak her iki kürenin de arkasındaki beton duvara çarpmasına neden oldu.

İlk gölge derisi onu kenara itip ayağa fırladığında bank gürültüyle yere sürtündü. Sonra her iki gölge derisi de Teague'e dik dik baktı, her biri bir elinde siyah, dönen bir küre tutuyordu.

Harika.

Çok hızlıydı, açık bir dolabın kapağını yırtıp çarptı ve bir küreye karşı kalkan olarak kullanırken diğerini bir cehennem ateşi topuyla savuşturdu. Önüne daha fazla küre çıktı ve her seferinde aynı hareketi yaptı -Kalkan ve saptırma.

Her zaman işe yaramadı. Hem cehennem ateşi hem de cehennem asidi yüzünden yanan derisi kısa sürede kabardı. Ve alevli bir küre kalçasında

hâlâ iyileşmekte olan bir yaraya çarpıp onu yeniden açtığına, üst dudağının geriye kıvrıldığını hissetti. İçindeki iblis bu kez üstünlük için

bastırmadı; sadece

Teague bir sonraki hamlenin ne olacağına dair telepatik tavsiyeler veriyordu. Ve özellikle bir görüntü onu gülümsetti. Evet, bunu yapabilirdi.

'Kalkanına' bir göz attı - metal kapı, içinden oldukça fazla damlayan cehennem asidi yüzünden fena halde paslanmıştı. Kapıyı bir frizbi gibi fırlattı. Kapı havada süzüldü ve insansı yaratığın boğazına çarparak cehennem asidini herifin üzerine sıçrattı.

Gölge derisi hem acı hem de şok içinde sendeleyerek geri çekildi ve sanki acıyı üzerinden atabilecekmiş gibi başını salladı.

İblisi oldukça memnun bir şekilde keyiflendi.

Teague'in çevresel görüşü onu uyarmak için çılgılık attı.

Eğilerek kalın dokunaçtan kıl payı kurtuldu ve dokunaç üstündeki dolaba çarptı. Aniden ayağa kalkarak dokunacı sıkıca kavradı ve avucunu nasıl yaktığını görmezden gelerek *sertçe* çekti.

İnsansı bunu beklemiyordu, bu hamleye hazırlıklı değildi; Teague'in yumruğundan çıkan cehennem ateşi dokunaçlarından aşağıya ve vücuduna doğru püskürürken acı içinde kıvranarak sırt üstü düştü ve ıslak zeminde kaymaya başladı.

Diğer gölge derisi daha fazla cehennem asidiyle saldırırken, Teague zaten merhametine kalmış olan insansıya odaklandı ve o kadar yakın mesafeden cehennem ateşi kürelerini yaylım ateşine tuttu ki, küçük pisliğin hiç şansı kalmadı. Cehennem asidi koluna, omzuna, kafa derisine ve bacağına çarpıp kumaşını ve etini kemirirken bile Teague devam etti.

Sonunda insansı gevşedi. *Öldü*. Teague dokunacı bıraktı ve ikinci gölge derisine döndü ... aksi takdirde boğazına gömülecek olan cehennem ateşi ışınından kaçmak için yeterli zamanı vardı.

Sonra o ve kalan gölge derisi birbirlerine *sertçe* saldırdı, ikisi de kaybetmek istemiyordu. Hava alevlerin tıslaması, asidin cızırtısı ve Teague'in homurtuları ve küfürleriyle çınılıyordu.

Başka bir ışın ona doğru gelirken yana sıçradı ve istemeden de olsa kendini diğer ahşap bankın önüne yerleştirdi. İnsansı, bankın karşı ucuna yerleşti ve üzerine atlayacakmış gibi hazırlandı.

Bu gölge derinin hatasıydı.

Teague ayağını *sertçe* bankın üzerine vurdu ve bankın bir tahterevalli gibi sallanmasına neden oldu. Diğer ucu insansı hayvanı çenesinin altından yakaladı ve kafasını öyle bir kuvvetle geriye doğru savurdu ki, kemikleri olsaydı boynu kırılırdı.

Sonra Teague dikkatinin dağılmasından faydalanarak küçük pisliğin üzerine gitti. Cehennem ateşinden top üstüne top fırlattı. Vücudu her darbede irkildi ve tekrar tekrar eğildi.

Sonunda saldırgana yaklaşan Teague, alevli yumruğunu saldırganın boğazına geçirdi ve yüksek güçlü bir küreyle göğsüne vurdu. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha, alevlerin vücudu boyunca yayılmasına neden oldu.

Sarsıldı, debelendi ve bacaklarını tekmeledi. Ta ki yapmayana kadar.

Cesedi yere bıraktı ve geride hiçbir iz kalmamasını isteyerek daha fazla cehennem ateşiyle yaktı. Diğer insansı zaten çoğunlukla kül olmuştu.

Teague lanet okuyarak kendini gözden geçirdi. Her tarafı kabarcıklar, yanık izleri ve kötü yanıklarla kaplıydı. Giysilerinin bazı kısımları çürümüş ve kömürleşmişti. Sadece bir sürü yeni yarası yoktu, aynı zamanda daha önceki yaralarından bazıları şimdi eskisinden daha kötüydü.

Harika.

Ayaklarının dibindeki cesede baktı ve ondan geriye pek bir şey kalmadığını fark etti. Güzel. O-

Heyecanlı sesler duyunca kafasını kaldırdı. İki uzun boylu erkek soyunma odasına daldı. Durumu anlayınca oldukları yerde durdular.

Sarışın kaşlarını çatı. "Burada ne haltlar dönüyor böyle?"

"Bazı iblisler ışınladı ve bana saldırdı," dedi Teague, bu noktada o iblislerin gölge derisi olduğunu söylemenin bir yolu olmadığı için minnettardı - çok fazla soru ortaya çıkardı. "Muhtemelen bir bahsi kaybetti ve bundan hoşlanmadı."

İkinci cehennem atı gözlerini devirdi. "Tipik." Ve sonra konuşmalarına geri döndüler. Onun türü pek etkilenmemişti.

Yine de klanı çok *kızacaktı*.

Oturma odasının ortasında duran Larkin, sfenksin iki yanında oturan kadınlar çocuklar gibi didişirken Harper'la bıkkın bir bakış alışverişinde bulundu. Tartışma, Khloë'nin Devon'ın var olmadığına ısrar ettiği Mildred Teyzesi'nden bahsetmesiyle alevlenmişti. Khloë, Jolene ve Ciaran'ın defalarca yanıldığını söylemesi cehennem kedisi için önemli değildi. Hayır, Devon onu kandırdıklarında ısrar ediyordu. İmplerler insanlarla dalga geçmekten büyük keyif aldıklarına göre, Devon'ın haklı olma ihtimali de vardı.

Knox, Keenan, Tanner ve Ciaran tavandan tabana pencerenin yanında durmuş, sıradan konuları tartışırken ağız dalaşını görmezden geliyorlardı. Teague, Levi ve Piper gelir gelmez Ciaran hepsini manastıra ışınlayacaktı. Erkek şeytan davet edilmemesine rağmen muhtemelen kalacaktı. Onun türü böyle şeylerin yoluna çıkmasına izin vermezdi.

Aslında Knox'un herhangi bir yere ışınlanmasına gerek yoktu; bu şekilde seyahat etmesini sağlayan benzer bir yeteneği vardı. Ancak bu yeteneğini sadece çok güvendiği birkaç kişinin yanında kullanıyordu ve bu kişiler arasında torunları yoktu. İblisler genellikle tüm yetenekleri hakkında açık olmazlardı, özellikle de Asallar.

Ne Asher ne de Anaïs partiye gelmeyecekti. Bir inle müttefik olmak başka bir şeydi, onlara yavrularınızı emanet etmek başka bir şeydi. Bu yüzden her iki ebeveyn grubu da çocuklarını Harper ve Knox'un evindeki bakıcılara bırakmayı tercih etmişti. Malikânelerine girilemezdi. Onların yerinde olsaydı, Larkin de aynı kararı verirdi.

Dürüst olmak gerekirse, iyi bir anne olacağından emin değildi. Çocukları severdi ama doğası gereği anaç değildi.

Ona ilk kez bir oyuncak bebek verildiğinde, onunla ne yapması gerektiğinden tam olarak emin olamadan plastik bebeğe bakmıştı. Aşırı geniş gözleri hiç hoşuna gitmemişti.

Bu yüzden gömdü.

Normal değildi, hayır, ama o zamanlar ona çok mantıklı gelmişti. Larkin o günlerde içindeki iblisin onu yönlendirmesine çok izin vermişti. Ve söz konusu iblis bir şeyi attığında, bunu kesin bir şekilde yapardı.

Buna insanlar da dahildi.

Larkin'den bile daha acımasızdı. Eğer hayatındaki biri işleri berbat ederse, varlığın artık o kişiye ayıracak zamanı kalmazdı - iblis için varlıkları sona ererdi. İhaneti nedeniyle kendi psi-arkadaşıyla hiç ilgilenmemesi de bunu kanıtlıyor.

Fırındaki küçük çatışmalarından beri Holt'u görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Tahmin edilebileceği gibi, Knox ve nöbetçi arkadaşları buna çok kızmışlardı. Arkadaşları da öyle, hepsi Holt'un çekilmesi gerektiği konusunda hemfikirdi,

Dörde bölünmüş, derisi yüzülmüş ve kafası kesilmiş -ve tercihen hepsi canlı ve hıçkırarak ağlarken.

İblisi kesinlikle buna hazırdı.

İhanetine rağmen bazılarının iblisin kendi çapasına nasıl zarar vermek isteyebileceğini anlamakta zorlanacağını biliyordu. Ölmesini *dilemek*, elbette. Ama onu öldürmeye hazır olmak? O kadar da değil. Ne de olsa bu, bir insanın psi-arkadaşına karşı duyduğu her türlü içgüdüye aykırıydı. Ama varlığının son derece kindar doğası bu içgüdülerini tamamen geçersiz kılıyordu.

Elbette, yukarıda bahsedilen doğası Larkin için ilişkileri zorlaştırıyordu, çünkü herkes hata yapıyordu. Kimse mükemmel değildi. Bu onun iblisi için önemli değildi. İnsanları tıpkı Larkin ve varlığının bir zamanlar bir kenara atıldığı gibi kolayca bir kenara atabilirdi.

Bir açıdan, onun güvenme ve bağ kurma konusundaki isteksizliğinden memnundu. Çünkü bu, güzel şeyler biriktirme alışkanlığının insan biriktirmeye kadar uzanmadığı anlamına geliyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü sahip olduğu her şeyi patolojik bir şekilde sahipleniyor ve bu eşyaları başkalarıyla paylaşmayı kesinlikle *reddediyordu*.

Bunun yetiştirme yurdunda büyümekten kaynaklandığından şüpheleniyordu. Tamamen size ait olan pek fazla şeyiniz yoktu ve insanlar sahip *olduğunuz* her şeyi elinizden almaya çalışıyordu. Bu nedenle, iblisi bir tür istifçi idi ve eşyalarını Larkin'in dairesinin etrafındaki gizli deliklere saklıyordu.

İnsanları tam olarak saklayamazdınız ama kesinlikle zamanlarını tekelinize alabilir ve onları izole etmeye çalışabilirdiniz. Varlığının topladığı herhangi bir kişiyle böyle bir şeye kalkışacağından endişe ediyordu. Bu kötü olurdu, bu yüzden Larkin için ilişkileri karmaşık hale getirse bile böylesi daha iyiydi.

Ön kapı çalındı ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Kapıya doğru ilerledi, ardına kadar açtı ve Teague'in orada durduğunu görünce nabzının kısa bir süre için teklemediğini hissetti. Gri gömleği ve siyah pantolonuyla kendinden emin, seksi ve rahat görünüyordu. Yumurtalıkları biraz silikleşti ve şeytanı tenine daha da yaklaştı.

Ona o yavaş, durgun gülümsemelerinden birini verdi. "Hey, bebeğim."

Adamın bu kelimeyi kullanmasının ardında gerçek bir duygu olmasa da, karnı bu sevgi ifadesi karşısında heyecanlı bir şekilde yuvarlandı. "Hey."

Kadının kenara çekilip içeri girmesine izin vermesini beklemedi. İleriye doğru yürüdü, onun kişisel alanına girdi ve onu geri çekilmeye zorladı. Kalçalarını kavrayarak kapıyı katır tekmesiyle kapattı ve çok bariz bir şekilde onu gözleriyle becerdi.

Hormonları acınası bir şekilde çalkalanırken, onun incelemesi altında gerilme dürtüsüne direndi. Kendilerine baktıklarını hissedebildiği diğerleri bunu kolayca görebilirdi.

"İnanılmaz görünüyorsun." Bakışlarını bir kez daha onun üzerinde gezdirdi. "Üzerindeki elbiseyi çok beğendim. Yine de kapalı olmasını tercih ederim, böylece sana kötü, kötü şeyler yapabilirim."

Tanner boğazını temizledi. "*Tam buradayız,*" diye kestirip attı. Teague ona göz kırptı. "Bu çok hoş."

Larkin kıs kıs güldü.

"Sakin ol, köpekçik," dedi Devon arkadaşına. "Larkin'e bu gece onu rahat bırakacağına söz vermiştin, böylece partinin tadını çıkarabileceklerdi, hatırladın mı?"

Tanner ağzını kapattı. Bakışları harpy kanadı damgasına kaydı ve başını onaylamayan bir şekilde salladı. Keenan ve Levi da aynı şekilde onaylamaz görünüyordu.

İşte bu yüzden Larkin onlardan uslu duracaklarına dair söz almıştı. Aksi takdirde işaret hakkında söyleneceklerdi. Var olduğunu *bilmek* bir şeydi, onu kendi gözleriyle *görmek* başka bir şeydi. Bu konuyla pek ilgilenmiyor gibi görünen tek kişi Knox'tu. Anahtar kelime "*görünüyordu*".

"Hey, Teague!" Khloë kanepedeki koltuğundan ona kocaman bir el salladı. Teague ona sıcak bir gülümseme fırlattı. "Selam güzelim."

Keenan dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak Larkin'e baktı. "Başka bir kadına 'muhteşem' demesi seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?"

Khloë karabasana sinirli bir bakış fırlattı. "Ortamı karıştırmaya çalışmayı bırak.

Bu benim işim. Bunu seviyorum. Sen alamazsın."

Çiftleşen çift tartışmaya başlayınca Teague odağını Larkin'e çevirdi ve burnunun ucunu hafifçe Larkin'in boğazına götürdü. "Kahretsin, kokuyorsun

güzel." *Benim için ısladığında daha da güzel kokuyorsun, diye* telepatik olarak ekledi.

Midesi yine çılgınca bir takla attı. *Demek bu gece böyle geçecekti?*

Kalçasını serbest bırakarak elini onun yan tarafına kaydırıldı. *Eğer gecemizin bir kısmını seninle alay etmeye ayırıp ayırmayacağımı soruyorsan, cevabım evet.* Bunu vurgulamak istercesine, başparmağını elbisesinin üzerinden göğsünün dış tarafına doğru kaydırıldı - dokunuşu tüy kadar hafıftı ama göğüs uçlarının karıncalanmasına neden oldu. *Oyunumu geliştirmem gerektiğini açıkça belirtmiştin. Ben her zorluğun üstesinden gelen bir adamım.*

Sana meydan okumadım. Hepsi senin kafanda. "Biz sadece Piper ve Levi'yi bekliyoruz. Her an burada olabilirler-" Kapı ritmik bir şekilde çalınca sözünü kesti. "Ve işte geldiler."

Larkin çiftin dairesine girmesine izin verdikten kısa bir süre sonra Ciaran tüm grubu manastırın dışına ışınladı. Bina uzun ve genişti, saf taştan inşa edilmişti. Yakınlarda güzel bir katedral ve geniş bir mezarlık gibi görünen bir yer vardı.

Manastırın devasa salonuna açılan çift kapı ardına kadar açıktı ve iki torun kapıları tutuyordu. Onlara selam verip çenelerinin ucuyla işaret eden Larkin ve grubu loş mekâna girdi.

Parti zaten tüm hızıyla devam ediyordu, belki de birileri erken başlamaya karar vermişti. Eğer bangır bangır çalan müzik, uzun masaların üzerindeki yiyecekler ve derme çatma dans pistinde toplanan iblisler olmasaydı, bir kutlama yapıldığını tahmin etmek kolay olmazdı.

Beyaz, kaba yontulmuş taş duvarlarda ne pankartlar ne de peri ışıkları vardı. Geniş kırıslere sahip yüksek tonozlu tavana doğru uzanan balonlar yoktu. Geniş alanın diğer tarafındaki kemerli açıklıktan aşağı sarkan folyo parti perdesi de yoktu.

Burada ve orada bazı fenerler ve adak mumlarının yanı sıra kırmızı ve siyah güllerden oluşan çarpıcı çiçekli merkez parçaları vardı, ama hemen hemen hepsi buydu.

Ona doğru yaklaşan Teague, elini sırtının alt kısmına yerleştirdi ve avucunun topuğunu tam poposunun üzerine koydu. Bu cesur dokunuş biraz fazla

ama iblisin bununla bir sorunu yoktu.

Larkin ona hızlıca bir bakış attı. "Elini nereye koyduğuna dikkat et." Larkin'in, aralarındaki yakınlaşma ihtiyacından yararlanmasına izin vermeyecekti.

Bakışları yukarıda bahsi geçen ele kilitlenmiş bir halde, "İzliyorum. Senin kışınla ilgili ne kadar çok fantezi kurduğumu bilemezsin."

"Sadece kışım mı?"

Omuz silkti ve onun bakışlarıyla buluştu. "Geri kalanınız iyi sanırım."

Larkin ihtiyatlı bir şekilde ona sertçe dirsek attı ama o sadece kıkırdadı.

Onu kendine doğru çekerek ağzını kulağına dayadı. "Sanırım geçen gece sadece senin olmadığını kanıtladım-"

"Geçen gece olanlar hakkında konuşmayacağız." Onun kulak memesini ısırdı. "Neden konuşmayacağız?"

Tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi. "Çünkü ben öyle dedim." "Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü bu konuda konuşmak istemiyorum." "Neden istemiyorsun?"

Larkin onun yan tarafını çimdikledi, irkilmesine rağmen kıkırdayınca dudakları düzleşti. "Uslu dur." Etrafına göz gezdirdi, çok sayıdaki konuğa baktı. Çoğu soydan gelenlerdi ama etrafta dolaşan bazı impsler de vardı.

Başkanları Viper da dahil olmak üzere Kara Azizler de oradaydı. Öğrendiğine göre, düşmüş melekler bir yıl önce düştükten hemen sonra bir MC kulübü kurmuşlardı. Kara Azizler hakkında öğrenecek pek bir şey yoktu.

Maddox ve Raini'nin iniyle müttefik olduklarını ve kısa sürede oldukça popüler hale gelen bir kulübe sahip olduklarını biliyordu. Engerek'in düşmüş bir baş melek, hatta belki de meşhur yediliden biri olabileceği söylense de, iddiaya göre bunu ne doğrulamış ne de reddetmişti.

Teague elini kadının omurgasından yukarı doğru kaydırды ve sonra kendi bakışları koridoru tararken boş boş ensesindeki küçük bukleleri kopardı. Dokunuşunda cinsellikle ilgili hiçbir şey yoktu. Yine de teni ısınmaya ve karıncalanmaya başladı.

Vücudunun onun yanında bu kadar yıpranmasından rahatsız olan Larkin, iri piç kurusuna ofladı. "Beni biraz yalnız bırakır mısın?"

"Neden, y a y d ı ğ ı m baştan çıkarıcı feromonlar yüzünden baygın mı hissediyorsun?"

Tanrım, tam bir kaçıktı.

Ona sempatik bir gülümseme verdi. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var. Keşke öyle olmasaydı ama evet, bu her zaman oluyor."

"Bazen yüzüne doğru çığlık atmak istememe neden oluyorsun. Bunu biliyor musun?"

Omuz silkti. "Buna alışacaksın." "Sen bir aptalsın."

"Buna da alışacaksın."

Larkin onu tekrar çimdiklemek üzereydi ki Khloë önlerinde belirdi.

"Kızım, ona söylenmeyi bırakmalısın," dedi Larkin'e. "Çocuklar fark ediyor ve seni üzdüğünü düşünüyorlar. Tanner buraya gelmeyi tartışıyor."

Larkin yüzüne bir gülümseme yerleştirip ona doğru eğilirken bile, "Elimde değil, Khloë. Beni onun saçını başını yolmaya iten şeyler yapıyor ve söylüyor. Ve benimkini de."

Dudakları kıvrıldı, şakağına sokuldu. "Beni ne kadar mutlu ettiğini bilmiyorsun."

Larkin dişlerini gıcırdatma dürtüsüne güçlkle karşı koydu. "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordu Khloë'ye.

"Hey, kibarlık ediyordum," dedi tüm masumiyetiyle.

Adam onu öpecekmiş gibi başını eğdiğinde, kadın bir elini göğsüne koydu. "Nu-uh."

Sırıttı. "Neden? Kontrolünü kaybedip üzerime atlamayacağına güvenmiyor musun? Yoksa burada herkesin önünde bayılacağından mı endişeleniyorsun?"

"Evet, aynen öyle," diye kestirip attı Larkin. Khloë'ye döndü, Khloë de ondan ona bakıyordu.

Şeytan ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Siz sikiştiniz, değil mi?"

Teague ağzını bükerken Larkin yanağını kaşıdı.

Khloë ona bakakaldı, burun delikleri alevlendi. "Sana inanamıyorum." Şeytan kaşlarını çattı. "Bu senin hatan."

Khloë'nin kaşları havalandı. "Affedersiniz?"

"Onun sahte erkek arkadaşını oynamamı istedin. Herkesin bu ilişkinin gerçek olduğuna inanması çok önemli." Kendisinden Larkin'e doğru eliyle işaret ederek, "Önce özel olarak pratik yapmasaydık, başkalarının önünde seks yaparken garip hissetmeyeceğimizden ve görünmeyeceğimizden nasıl emin olabilirdik?" diye ekledi.

Dudakları aralanan Khloë bir süre ona baktı. Sonra başını eğerken elleri kalçalarından kaydı. "Geçerli bir nokta."

"Teşekkür ederim."

Larkin'e baktı. "Unutma, sızlanmayı bırak." Bununla birlikte, arkadaşının yanına geri döndü.

Onun ardından bakan Larkin ağzının açık kaldığını hissetti. Bu gerçekten olmuş muydu? Cidden mi?

Bağırıp çağırmasını, tehditler savurmasını, küfürler etmesini ve parmakla göstermesini bekliyordu. Bunun yerine Khloë onun saçma bahanesini kabul etmişti. Ve bu saçmalıktı. En azından Larkin için. Ama bu iki çılgın iblis için, görünüşe göre haklıydı. Ve nasıl olduğunu anlamadı.

"Geçerli mi?" Larkin yineledi, bakışları Teague'e kaydı. "Gerçek bir çift olsak bile toplum içinde seks yapacağımız bir zaman asla gelmeyecekken nasıl geçerli olabilir?"

"Bunun gerçekleşebileceği pek çok durum var." "Bana bir tane söyle."

"Doğruluk mu Cesaret mi'nin kirli bir oyunu."

Tamam, onu orada tutuyordu. İblisler bunu bir üst seviyeye taşıdı, bu yüzden işler hızla kontrolden çıkabilirdi - buna kendisi de tanık olmuştu. "Bana bir tane daha ver."

"Underground'da insanların açık alanda seviştiği birkaç kulüp var. Buralarda özel partiler bile düzenleniyor. Bahse girerim geçmişte bu kulüplerden en az birine gitmişsinizdir."

Aslında vardı. "Bu konuşmayla işim bitti."

"Başka bir deyişle, haklı olduğumu inkar edemezsiniz ve bunu kanıtlayan daha fazla örnek duymak istemezsiniz?"

"Başka bir deyişle, Raini ve Maddox'u bulmamız gerekiyor ki bizi davet ettikleri için onlara teşekkür edebilelim." diye düzeltti Larkin. Yalan söyledim.

Kaşları çatıldı. "Önce biraz yemek yiyebiliriz, değil mi? Açlıktan ölüyorum." O da açlıktan ölmek üzereydi. "Evet, bunu yapabiliriz."

En yakın masaya geçtiler ve her biri bir kâğıt tabak aldı. Yemek parçalarını tabaklarına yığarak ayaklarını sürüyerek ilerlediler. Diğer tarafından birinin geldiğini hisseden Larkin soluna baktı. Raini'nin babasını tanıyarak çenesini eğdi ve "Hey, Lachlan" dedi.

Şeytan ona başını salladı. "Güzel bir yayılma var, değil mi? Teague, seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Kız arkadaşım ile birlikteyim," dedi Lachlan'a. Muhtemelen bu yorumunun Lachlan'ın karnını ısıttığından habersizdi. "Eşin nerede?"

"Köşede Martina'ya masum torunlarından cüzdan çalmanın kötülükleri hakkında ders veriyor." Lachlan yargılamak için başını salladı. "Martina'yı beş dakika bile yalnız bırakamıyorsun. Tipik Wallis kadını."

Tam o sırada Raini güzel bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "Larkin, Teague- geldiğiniz için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Soydan gelenlerin yabancılara karşı pek de misafirperver olmadıklarını biliyorum ama onları arkadaşlarım ve ailemle kaynaştırmaya *kararlıyım*." Gülümsemesini babasına çevirdi. "Kendine iyi davranıyor musun?"

Lachlan yorgun bir iç geçirdi. "Bana göz kulak olmana gerek yok. Zaten hiçbir şey çalmayacağıma söz verdim."

Raini'nin kaşları kalktı. "Az önce annemin çantasına altın bir kadeh koyduğunu gördüm."

"Saklamak için. Bram amcandan saklamak akıllıca olur. Kadeh koleksiyonu yapmayı sevdiğini biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, sevgili babacığım, senin saçmalıklarla dolu olduğun."

Küstahlaştı, küstahlaştı. "Burası senin inin. Eğer onlardan çalarsam, senden çalmış olurum. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bunu daha önce de yaptın, o yüzden bana yaralı gibi bakma. Eşyalarımın kaç kez gizemli bir şekilde kaybolduğunu sayamam."

çocukken. Bisikletler, video oyunları, DVD'ler, müzik setleri." "Onlardan daha büyüktün."

"Bir televizyon nasıl büyür?"

Lachlan omuz silkti. "Bana sorma. Böyle şeyleri sorgulamam. Her neyse, bunu sadece yeteneklerini keskin tutmak için yaptım. Bu standart bir Campbell egzersizi. Ve aldığım şeyi her zaman daha iyisiyle değiştirdim."

Larkin kaşlarını çatı. "Hangi becerilerinizi keskin tutacaksınız?"

"Bubi tuzağı tabii ki," diye yanıtladı. "Eşyalarınızı çalınmaktan koruyacaksınız, akıllıca tuzaklar kurmanız gerekir. Raini'm bu konuda mükemmeldir."

Larkin onun 'eşyalar' derken 'haksız kazanılmış malları' kastettiğinden şüphelendi, çünkü cinler genellikle onları depolarda saklar ve her türlü tuzağı kurarlardı. "Sanırım soyulacağı konusunda *gerçek* bir hırsızdan daha paranoyak kimse yoktur."

"Doğru söyledin," diye mırıldandı Raini.

Kısa bir süre sonra Larkin ve Teague koridorda yavaşça yürüyor, yemek yiyor ve karşılırlarına çıkan insan gruplarıyla konuşuyorlardı. Teague sosyal bir kelebek olduğu için ondan daha çok konuşuyordu.

Çok geçmeden öğrendi ki, soyundan gelenler doğaları gereği diğer şeytani ırklara karşı temkinli olsalar da, Teague'in büyük hayranlarıydılar. Ona gülümsediler, sohbele dahil ettiler, ırkları hakkında konuştular ve hatta selfie çekrtirmek istediler.

Birkaç kadın onu gizlice süzmeye çalıştı ama Larkin bunu fark etmedi. Boynundaki damga olmasaydı, o kaltakların onun *üzerine çullanacağını* biliyordu. Ve her ne kadar ona haksızlık olsa da, o anda varlığının onu işaretlemiş olmasından son derece memnundu.

İblisi bunun üzerine sırtıttı, ancak söz konusu sırtıtma, belirli bir dişi Teague'e biraz *fazla* yaklaştığında soldu.

Daha da kötüsü, esmer kadın onun koluna dokunarak, "Beni hatırlıyor musun bilmiyorum; yıllar önce bir kez karşılaşmıştık. Her neyse, umuyordum ki-"

"Eğer ona bir daha dokunursan seni gözünden bıçaklarım," dedi Larkin, sesi düz olduğu kadar sakindi de.

Torunun bakışları ondan Teague'e doğru dans etti. "Oh, siz ikiniz ... ..
?"

"Evet," diye yanıtladı Larkin, boş tabağını masaya fırlatmayı düşünürken Kadın.

Esmer kadın saygılı bir baş hareketiyle uzaklaştı. "Anladım. Hemen geri çekiliyorum."

Bu özel gruptan uzaklaşmak isteyen Larkin, yakındaki çöp kutusuna doğru ilerledi ve tabağını çöpe attı.

Onu takip eden Teague de aynısını yaptı, ağzının kenarlarında bir sırıtış oynayıyordu. Zihni onunkine süründü. *Sahiplenici olduğun zaman çok seksi oluyorsun.*

Sana karşı sahiplenici değilim. Öyle tepki vermeseydim garip görünebilirdi. Ha, ne saçmalık ama.

Dudakları yukarı kalktı. Ona bir görüntü telepatladı. Hayır, sadece bir görüntü değil. Yatağının kenarında çırlçıplak oturmuş, bakışlarında saf kadınsı bir sahiplenmeyle aynı derecede çıplak Teague'e baktığı bir *anıydı*.

Yüzünün ısındığını hissederek kaşlarını kaldırdı. *Ne demek istiyorsun?*

Gülümsemesi genişledi. *Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, sahiplenici hisseden tek kişi sen değilsin.*

İblisi bunu sevdi. Sinir bozucu bir şekilde, Larkin de öyle. Bu da onun hırlamasına neden oldu.

Zihninde bir başka anlık görüntü belirdi. Larkin'in elleri ve dizleri üzerinde, kaygan ve parlak sikinin yarısının içine gömülü olduğu bir anı.

Hayır. Hayır, bunu yapmayacaklardı. Jolene'in evinde olduğu gibi birbirlerine bu şekilde eziyet etmeyeceklerdi. Çünkü Larkin bunun sonunda cinsel bir karmaşa yaşayacağından korkuyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Harpy'nin yüzü kıpkırmızı olurken Teague gülümsemesini bastırdı. Gözbebeklerinde duygular dönüyordu; ihtiyaç, kızgınlık, sabırsızlık ve tedirginlik.

"Hayır, seninle bu oyunu oynamayacağım," diye ilan etti.

Oh, ama yapacaktı. Sadece önce biraz itilmesi gerekiyordu. "Pekâlâ," diye kolayca kabul etti. Ama sonra ona başka bir fotoğraf gönderdi - bu sefer dizleri ve dirsekleri üzerinde, seks sarhoşu yüzünün bir tarafı yatağa bastırılmıştı. Bu, sikiinin seğirmesine neden olan bir anıydı.

Hırladı. "Sen tam bir pisliksin."

Kıkırdayarak ona doğru eğildi ve gözlerinin içine baktı. "Bana istediğin kadar oflayıp puflayabilir ve homurdanabilirsin güzel zampara, bundan zevk alıyorum." İblisi de öyle. "Ama beni kandıramazsın. Benden hoşlandığını biliyorum."

Derin bir nefes verdi. "Aslında biliyorum. Ve bunu açıklayamıyorum. Mantıkla yani."

Canavarı memnun bir şekilde alçak sesle mırıldandı. "Cesur kız. Bana aşık olduğunu itiraf edeceğinden emin değildim."

"Düşüyorum demedim-"

"Gerek yok, yüzünün her yerinde yazıyor." Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve vücudu kendisiyle aynı hizada olacak şekilde onu kendine çekti. "Merak etme. Ben senin yanındayım. Bunu birlikte atlatacağız. Sonuna kadar LarTea."

Kızgınlık yüzünde dalgalandı ama ağzını bir gülümseme kapladı. "Tuhaf biri olmaktan hiç sıkılmıyor musun?"

"Yorucu olan normal olmaktır."

"Seni kışından sikse ve sana Judy dese bile normalin ne olduğunu bilemezsin."

"Neden Judy?"

Kekeledi. "Çünkü." "Anladım.

Mantıklı."

Başını hızla sallayan Larkin elini kaldırdı. "Konuşmayı kes." "Bu çok kabaydı."

"Umurunda mı?"

"Kaba olduğunu mu? Hayır. Canavarıma bu şekilde kur yapmak istiyorsan, durma yap," diye omuz silkerek davet etti Teague. Başını, ağızları sadece birkaç santim açık kalacak şekilde eğerek -ve bu küçük mesafeyi kapatma dürtüsüne zar zor direnerek- uyardı: "Sadece iblisi seni ısırmaya daha kararlı hale getireceğini unutma."

Onun kollarında gerildi. "Sadece bunun olmayacağını unutma. Ve bu konuda şikâyet etmeden önce, iblisim tarafından işkence görmek için sıraya *girdiğini görmediğimi* belirtmemi izin ver. Ben de mazoşist değilim."

Kaşlarının çatıldığını hissetti. "Vay canına, benim varlığım sana ya da seninkine işkence etmek istemiyor." Bunu da nereden çıkarmıştı?

"Zehriniz muhtemelen beni bayıltacak kadar büyük bir acıya maruz bırakacaktır."

Dudaklarını büzdü. "Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim." Onun kaburgalarını sertçe dürttü.

Teague gülerek onu içine çekti ve kokusunun onu sakinleştirmesine izin verdi. İblisi daha önceki saldırıdan sonra hâlâ sıkı sıkıya sarılmıştı. Klanı da bunu pek iyi karşılamamıştı ve bir noktada tüm gölge derisi ırkını yok etmekten söz ediliyordu. Ama şimdi Larkin'in vücudu kendi vücuduna sımsıkı sarılmış, kokusu ciğerlerine işlemiş, muhteşem gözleri ona dik dik bakarken günün geri kalanının akıp gittiğini hissediyordu.

Bakışlarını onun dudaklarına indirerek, "Bu gece beni henüz öpmedin," dedi.

"Ağızına yapmak istediğim tek şey yumruk atmak."

İçinden bir kıkırdama yükseldi. "Oh, nasıl da yalan söylüyorsun." Kız itiraz edemedi, adam ona başka bir görüntü ışınladı. Bu sefer bir anı değil, yatağında onun altına uzanmış, amcıyla ziyafet çekerken çekilmiş bir fotoğraf.

Gözlerinde ısı parladı ve yutkundu.

Bu noktaya kadar akşam boyunca onunla çok fazla dalga geçmemişti, iyi ve heyecanlı olana kadar beklemek istiyordu - savunması düştüğünde ve onunla oynama olasılığı daha yüksek olduğunda.

"Yapma, yoksa misilleme yaparım," diye uyararak gömleğinin kenarlarını yumrukladı.

"Buna güveniyorum." Ona başka bir görüntü gönderdi; onun üzerine uzanmış, bileklerini başının üzerinde tutarken ağırlığıyla onu yere sabitlediği bir görüntü.

Yanakları kızarıırken, psişik olarak hızla saldırdı.

Kadının dizlerinin üzerinde ona sakso çekerkenki görüntüsü aklına geldi ... ve doğrudan sikine giderek kalınlaşmasına neden oldu. Yavaşça ve genişçe gülümsedi. "Kirli oynamana bayılıyorum."

O anda Harper ve Knox ortaya çıktı.

Sfenks onlara kazanan bir gülümseme verdi. "Hey, çocuklar, Tanrım, Teague, yüzüne o bakışı yerleştirmek için ne yaptın? Bana onu bilerek kızdırmadığınızı söyleyin. Size saldırmaya hazır görünüyor ve bu hiç de iyi bir şey değil."

Larkin, "Kendisinin ya da iblisin beni ısırmasının kötü bir şey olacağını anlamasını sağlamaya çalışıyorum," diye geçiştirdi. "Bu konuşmayı ilk kez yapıyor olsaydık bu kadar can sıkıcı olmazdı. Ama öyle değil. Ve eğer kalın kafalı olsaydı gözlerimi devirebilirdim. Ama öyle değil. Sorunu gerçekten görmüyor."

Harper başının arkasını kaşıdı. "Evet, o ve canavarının her yarışta isteyerek çektikleri acıya bakılırsa hiç şaşırmadım."

İfadesi nötr olan Knox, Teague'i araştıran bakışlarla inceledi. "Zehrinizin Larkin üzerindeki etkisini sınırlamak için iblisinizin yapabileceği bir şey var. Ama eminim hem sen hem de varlık bunu zaten biliyorsunuzdur.

Bunu neden yapmadığını merak etmek zorundayım; neden canavarı bunu yapmaya teşvik etmediniz?"

Evet, Teague'in iblisi onu ısırığın acısından kurtarmak için bir şeyler yapabilirdi. Varlığın yapmak *istediği bir şey*. Ama ilişki sahte olduğu için Larkin bundan nefret edecekti. Ne kendisi ne de canavarı onun yüzünde kaçınılmaz olarak hissedeceği iğrenmeyi görmek istemezdi. Ancak bu Knox'a açıklayabileceği bir şey değildi.

Teague bunun yerine omuz silkti ve şöyle dedi: "İblisi henüz damgalanmaktan hoşlanmayacaktır. Henüz hazır değil. Hem ben hem de iblisim bunu hissediyoruz ve buna saygı duyuyoruz."

Knox'un gözlerinde onay parıldıyordu. "Güzel."

Larkin'in zihni Teague'inkine değdi ve sonra Teague'in sesi onun zihnine girdi ...

Bekle, bir marka vücudumun senin zehrine tepkisini en aza mı indirecek?

Evet. Yine de çok acıtacak ama hepsi bu. Yine de damgalanmak sizin ya da iblisinizin isteyeceği bir şey değil. Varlığı pek çok açıdan kendi başına bir yasaydı ama Teague ne olursa olsun onu damgalayacağından endişe etmedi - Larkin'e onu üzecek ya da itecek hiçbir şey yapmazdı.

Daha hafif bir konuya geçmek isteyerek, "*Biz de sana bunu yapmak istiyoruz*" diye ekledi. Yüzünün kızarmasına neden olan son derece iğrenç bir görüntüyü ona telepatiyle gönderdi.

Olmaz öyle şey. Orası sadece çıkışların olduğu bir bölge.

Dördü sohbete dalmışken bile, Teague ve Larkin telepatik savaşlarına devam ettiler ve Larkin'in siki sertleşip iblisi ona tam orada binmeye hazır olana kadar açık seçik görüntü üzerine açık seçik görüntü alışverişinde bulundular.

Bir ara Harper onları yakından incelerken kaşları çatıldı. "Siz ikiniz iyi misiniz? Gergin görünüyorsunuz. Ve dikkatiniz dağılmış."

Teague, "Larkin ve ben biraz pis bir telepatik konuşma yapıyoruz-" diye açıkladı.

"Teague," diye tısladı Harpy, yüzü kızarmıştı.

Gözlerini büyüttü. "Ne yapmamı istiyorsun? Yalan söylememi mi?" "Başka pek çok durumda da böyle yapıyorsun," diye tersledi.

"Daha dürüst olmamı isteyen de sendin, hatırladın mı?
Ben de bunu yapıyorum."

Gülümsemesini bastırmayı başaramayan Harper, "Sanırım Knox ve ben sizi kirli sohbetinizle baş başa bırakacağız," dedi.

Erkek Prime boğazını temizledi. "Evet, en iyisi bu olabilir."

Çiftleşen çift uzaklaştıktan sonra, Larkin Teague'e sert bir bakış daha attı. "Bana ülser mi bulaştırmaya çalışıyorsun? Bu mudur yani?"

"Hayır." Elini kızın sırtına doğru uzattı ve ensesini avuçladı. "Yani, sana kalıcı bir göz kapağı seğirmesi verme hedefime doğru ilerliyorum -sana yakışacağını düşünüyorum- ama burada ve şimdi tek istediğim seni benim için ıslatmak. Ve öylesin." Kokusunu alabiliyordu. Şeytanını en iyi şekilde çıldırtıyordu.

"Sürekli bir göz kapağı seğirmesi mi?" diye yineledi, belli ki adamın söylediklerinin geri kalanını görmezden gelmeyi seçmişti.

"Evet." Dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirmek için başını eğdi. "Ama ben daha çok ne kadar ıslak olduğunu ve seni yalayarak temizlemeyi ne kadar çok istediğimi tartışmakla ilgileniyorum."

Gözlerinde parlayan ihtiyaç, gri-yeşil havuzları biraz camsı hale getirerek çiçek açtı. Yükselen cinsel gerilim aralarındaki havada durmak bilmeyen bir nabız gibiydi, görmezden gelmek imkânsızdı. Adamın bedenini esir almıştı ve kızın da bundan daha az etkilenmediğini görebiliyordu. Ama Harpy inatla başını salladı.

"Hiç olmayacaksa neden bu konuda konuşmaya zahmet ediyorsunuz?" diye sordu. "Geçen gecenin tek seferlik olacağı konusunda anlaşmıştık."

Kaşlarını kaldırdı. "Yaptık mı? Hatırladığım kadarıyla bana bunu tek seferlik bir şey olarak bırakmamız gerektiğini söylemiştin. Ben bu fikri paylaşmıyorum. Bunu gizlemedim."

"Ve kimsenin ganimet çağrısı olmakla ilgilenmediğimi ya da ucuz bir kaçamak istemediğimi açıkça belirttim. Bu senin için önemli değilse, Khloë'yi düşün. Yeminini bozmanı mazur görmüş olabilir ama bunun tek nedeni bunun bir deneme olduğu saçmalığına inanmış olmasıydı. Bunu bir daha mazur görmez. O yüzden her şeyi bırak."

"Yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf etti, sesi alçak ve derindi, "çünkü seni ilk siktiğim andan beri seni tekrar sikmekten başka bir şey düşünmedim."

sana sahipti."

Boynunda ve yüzünde tahrik olmuş bir kızarıklık belirince küfretti. "Bu kadar zor olmak zorunda mısın?"

"Evet."

"Bunun bir nedeni var mı?"

"Seni rahatsız etmeyecek bir şey değil." Dişleriyle hafifçe sıyrarak alt dudağını hafifçe ısırды. "Tıslayıp tükürebilirsin ama bunu düşündüğünü biliyorum. Sikimi taşaklarıma kadar içine almanın nasıl bir his olduğunu düşünüyorsun. Bunun tekrar olmasını nasıl istediğini düşünüyorsun." Belindeki tutuşunu sıkılaştırdı, ne kadar sert olduğunu hissetmesi için alt bedenini daha yakına çekti. "Çok ateşli ve sıkıydın. Sikimi sanki bunun için doğmuşsun gibi içine aldın."

"Bunu erkeklerden çok duyuyorum," dedi, ses tonu havai ama kışkırtmaya yönelikti.

Sanki o kadar kolay sinirleniyormuş gibi.

"Gerçekten bu yola girmek istiyor musun? Yani, geçmiş cinsel deneyimlerimiz hakkında konuşabiliriz sanırım. Bir kadın vardı-" Kadının gözleri siyaha döndüğünde ve sıcaklığı bir anda soğuduğunda durdu.

İblisi ona ters ters baktı. "İstediğin kadar damarına bas. Ne de olsa onu yıpratmanı tercih ederim. Ama geçmişteki kahramanlıklarının hikâyelerini dinlemeyeceğim." Sanki gözüne bir şey takılmış gibi bakışları boynuna kaydı. Parmağını yakasının altından soktu ve altın zincirine dokundu. "Bunu alabilir miyim?"

Dudaklarının seğirdiğini hissetti. Parlak bir şey dikkatini ne kadar da kolay dağıtıyordu. "Hayır." Kaşları neredeyse çocuk gibiydi. "Ama ben istiyorum."

Canavarı eğlenerek mırıldandı. "Zor iş. Yine de sana bir tane alacağım. Bu nasıl?"

Mırıldanarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hiç su işkencesi gördün mü?"

Dudakları tekrar seğirdi. "Hayır."

"Sanırım nefes almak için savaşmanızı izlemek hoşuma gider."

Tanrım, bu iblisi çok *seviyordu*. "Başka ne yapmak istersin?" "Sana mı? Birçok şey." Boğazını sıktı. "Bazıları hoşuna giderdi.

Bazıları yapmaz. Ne kadar acı çekebileceğinizi görmeyi çok isterim.

seni çürükler ve yaralarla kaplı görmek."

Bu sefer tam anlamıyla gülümsedi. "Zalim küçük pislik, değil mi?"

Sadece bir omzunu silkti, umursamadan. "Zinciri unutma." Sonra geri çekildi ve Larkin'in çarpıcı gözleri bir kez daha ona kilitlendi.

Bir elini kızın saç örgüsünde gezdirdi. "İblisin elinden gelse bana su işkencesi yapardı, değil mi?"

"Sık sık," diye itiraf etti iç çekerek.

"Neredeyse klinik bir şekilde sadistçe, değil mi? Bu varlığın kana susamış olduğu anlamına gelmiyor. Sadece insanlara acı çektirmeyi ve bununla nasıl başa çıkacaklarını görmek için onları korkutmayı seviyor."

"Hemen hemen, evet. Ama mazoşistlerle oynamaktan hiç zevk almaz. Acı çekmeyi arzulayanlara acı vermekten tatmin olmaz. Bunu istemeyenler üzerinde deney yapmak ister; onları sınırlarına kadar zorlamak ve kırılmalarını izlemek ister."

"Mantıklı."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Bunu hoş karşılayacak birine işkence yapmanın zevki nerede?" Kızın saç örgüsünün ucunu gevşekçe tuttu. "İblisin bir dahaki sefere birini bu şekilde zilden geçirdiğinde izleyebilir miyim? Onu iş başında görmek isterim."

Gözleri onunkilerin içine daldı. "Şaka bile yapmıyorsun, değil mi?"

"Neden öyle hissetmem gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum."

Tekrar iç çekti. "Tabii ki bilmiyorsun."

"Larkin!" Piper seslendi ve onu kâbusun ve diğer kadınların durduğu yere doğru salladı.

Larkin kollarının ondan uzaklaşmasına izin verdi. "Bir saniye içinde döneceğim." "Beklerken ikimize de birer içki getireyim."

"Pekala. Bir mojito iyi olur. Ben yokken kargaşa yaratmamaya çalış."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, hiçbir şey için söz vermiyorum." Gözlerini devirdi ve sonra ortadan kayboldu.

Teague derme çatma bara doğru ilerlerken hoparlörlerden çalan neşeli melodiye ıslıkla eşlik etti. Masanın ucundan geçerek

uzun boylu, esmer, iyi yapılı, saf güçle oldukça gizlenmiş bir erkeğe neredeyse çarparak durdu.

Kara Azizler'in başkanı ona orantısız bir sırıtış fırlattı. "Teague," diye selamladı. "Güzel marka. Knox Thorne'un nöbetçisiyle samimi olduğunuzu fark ettim. Biraz riskli, değil mi? Yani, onun bunu öğrenmesini istemezsin ... ." Sözünü yarıda kesti, gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı.

Teague, erkeğin cümlesini bitirmeyeceğinden emin bir şekilde gerilmedi. "Nasılsın Engerek? Yoksa sana . . . ?" Kendisine ait olmayan sırları bilen tek kişinin kendisi olmadığını hatırlatarak sözünü bitirdi.

Viper'ın ağzı biraz daha kıvrıldı. "Seni ya da adamlarını bir süredir kulübümde görmedim."

"Son zamanlarda biraz meşguldük."

Başkan'ın bakışları keskinleşti. "Yardıma ihtiyacınız olan bir şey var mı?" MC kulübünün Teague'in klanıyla gevşek bir ittifakı vardı - düşmüş meleklerin Dünya'da ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra kurdukları bir ittifak. Aslında pek olası olmayan bir ittifaktı ama sakladıkları sırlar nedeniyle kulüp ya da klan dışından kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlamlıydı.

"Hayır, biz hallediyoruz."

"Bu durum değişirse bana haber vermeyi unutmayın."

"Olur." Teague başıyla onayladıktan sonra derme çatma bara geçti ve kendisi için bir bira, Larkin için de bir mojito sipariş etti. İki içkiyi de alıp Larkin'i aramak için döndüğünde, Levi yüzünde tuhaf bir ifadeyle yanında belirdi. Teague Azrail'e kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"

Levi başını eğdi. "Gülümsedin," diye cevap verdi, sesi hem etkilenmiş hem de şaşırılmış gibi çıkıyordu.

Teague'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Larkin'in şeytanına gülümsedin."

"Neden yapmayayım ki? Bu yaratık çok komik."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra Levi derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. Tamam. Geri çekileceğim."

"Ha?"

"Bunu bilmiyor olabilirsiniz ama Larkin'in iblisi çıktığı pek çok erkeği korkutup kaçırdı. Bence sadece onları test etmek istiyordu, ama varlığın canı sıkılmış ve sırf bir şeyler yapmak için onlarla uğraşmaya karar vermiş olması da aynı derecede mümkün."

Teague yavaşça başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu tür bir cazibeyle mücadele etmek zor."

Levi kıs kıs güldü. "Evet, sanırım insanlarla uğraşmaktan aldığı tatmini anlayabilirsin," diye düşündü. "Seni korkutup kaçırmaya çalıştığına şüphe yok ama başaramadı. Sen hâlâ buradasın. Ve ona gülümsedin, onunla konuştun, ona dokundun ve hatta sana sokulmasına izin verdin. Ben şahsen o duygusuz varlığın boğazıma yaklaşmasını istemezdim." Durakladı. "Eğer sen Larkin'in şeytanını bu kadar kabullenebiliyorsan, ben de seni aynı şekilde kabulleneceğim."

Ağzını büken Teague omuz silkti. "Pekâlâ."

Azrail uzun saniyeler boyunca ona baktı. "Her iki şekilde de umurunda değil, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz."

Levi gülümseyerek onu sırtından alkışladı. "Yapacaksın, Teague. Başaracaksın."

Daha sonra Ciaran gruptakilerin çoğunu Larkin'in dairesine geri ışınladı. Sadece Asallar, Khloë ve Keenan'ı başka bir yere götürerek onları müstakbel evlerine ışınladı.

Teague kanepeye yığıldı ve Larkin'in Levi, Tanner ve sarhoş arkadaşlarına sarılıp onları dairesinden çıkarmasını izledi.

Levi'nin partinin başlarında Teague'e kabulünü bildirmesinden kısa bir süre sonra içmeye başlamışlardı. Birayı, viskiyi ve hatta Larkin'in son kokteylini bile devirmişti - Larkin bunlardan epeyce içmişti, o yüzden epey çakırkeyifti.

Ayrıca hâlâ bütün gece aralarında zonklayan gerilimi görmezden gelmeye niyetliydi. Her seferinde hınzırca vaatlerle, çok da sıradan olmayan dokunuşlarla ve onunla ve ona yapmak istediği pek çok şeyin telepatik görüntüleriyle onunla dalga geçtiğinde beslediği bir gerilim.

Hiçbir noktada ona bir erteleme vermemiştir, platonik çizgilerden geri dönmeyi denemek için çok geç olduğunu yüzüne vurmaya kararlıydı. Bunu asla başaramayacaklardı. Er ya da geç kendilerini tekrar yatakta bulacaklardı. Ona göre bu daha erken de olabilirdi.

Tam o sırada ön kapıyı kapattı ama gözleri duvara monte edilmiş saatteyken oradan uzaklaşmadı. Teague, onu dışarı atmadan önce diğerlerine dairelerine dönmeleri için zaman tanıdığını biliyordu. Erkek arkadaşının kalmasına izin vermeyi reddetseydi onlara garip görünürdü, değil mi?

Sonunda onunla yüzleşmek için döndü. "Şimdi de sen." Kapıyı işaret etti.

Suratını astı. "Ama burayı seviyorum. Ve gerçekten içip araba kullanmamı istemezsin, değil mi?"

"Sana bir taksi çağırayım."

Kanepenin minderini okşadı. "Bu kanepede uyuyabilirim, burada olduğumu bile anlamayacaksın."

"Hayır."

"Sadece ben uyurken beni baştan çıkarmayacağına güvenmediğini itiraf et," diye cüret etti Teague, kızın uzun ve acı dolu iç çekişinden zevk alarak.

"Kıymılda Sullivan," diye itti, bir kez daha kapıyı işaret ederek.

Teague ağır bir nefes vererek ayağa kalktı. "Tamam." Yavaş ve kararlı adımlarla ona doğru ilerledi, şeytanı yüzeye *çok yakındı* ve onu bir av gibi izliyordu. "Eğer gitmemi istiyorsan, giderim." Ona ulaştığında, ne kadar gergin görüldüğünden hoşlanarak üzerinde yükseldi. "Gerçi gerçekten istediğinden pek emin değilim."

Yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. Ama o bakışlar simsiyah bir renge bürünerek ona geri döndü ve adamın üzerine hafif bir ürperti yayıldı.

İblisi parmağını adamın çene çizgisinde gezdirdi. "Hadi onun inadını kıralım, olur mu?" Ense kökünü avuçladı, başını aşağı çekti ve onu sertçe öptü.

Düşük bir hırıltıyla, iblisi öperken örgüsünü yumruğunun etrafına sardı. Dilleri birbirine karıştı. Dişler gıcırdadı. Kalpleri neredeyse senkronize bir şekilde çarpıyordu.

Aleti sertleşen Teague, varlığı duvara yasladı ve vücudunun alt kısmıyla onu orada hapsetti. Varlık Teague'in içine doğru yükselirken parmakları neredeyse acı verici bir şekilde yanlarına saplandı ve Teague'in ağzını kemirmeye başladı. Ama sonra durdu.

Teague gözlerini açtı ve Larkin'in kendisine baktığını gördü. Ağızları zar zor birbirine değerken kaşlarını kaldırdı. "Peki, gidiyor muyum yoksa kalıyor muyum?" diye sordu, sesi kalındı.

Bir küfür mırıldandı, adamın saçlarını kavradı ve sonra dudaklarını tamamen onun kilere yapıştırdı.

Bunu bir cevap olarak kabul eden adam, lanet olası vahşiler gibi öpüşürken elini kızın göğsüne kapadı. Hiçbir kısıtlama, tereddüt, incelik girişimi yoktu. Sadece bir ihtiyaç, açlık ve çaresizlik patlaması vardı.

Geri çekilerek, tek bir akıcı hareketle elbisesini soydu. Sütyeniyle uğraşırken dizlerinin üzerine çöktü, iç çamaşırının kemerini yakaladı ve sonra kabaca aşağı çekti. Derin bir nefes alarak kadının amını okşadı. "Yemin ederim ihtiyacının kokusu beni uçurabilir." Kadının bacağına kaldırdı, ayağını omzuna koydu ve hemen içine daldı.

Kadının tadı vücuduna yayıldı, tatlı, sıcak ve baharatlı. Tadına doyamıyordu. Sanki pençeleriyle ona yapışmış gibiydi.

Dilini defalarca içine soktu, arada bir durup kaygan kıvrımlarının arasında gezdirdi. Saçlarını ölümüne kavradığı için kafa derisi acıyordu ama umurunda değildi. Onun tadını doyumak ve onu boşaltmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi. Bu yüzden yalamaya ve saplamaya devam etti, sanki daha derine sokmak için çaresizmiş gibi dilini bastırmasına bayılıyordu.

Boşalmaya yakın olduğunu hissettiğinde, dudaklarını klitorisinin etrafına sardı ve nazikçe emdi. Nefes nefese kaldı, adamın ağzına doğru eğildi, uyluk kasları titriyordu. Adam iki parmağını onun içine soktu.

Ve kırıldı.

Kadının sıkı iç duvarlarının parmaklarının etrafında dalgalandığını hissetmek Teague'i inletti. Onları sikinin etrafında hissetmek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Hemen şimdi.

Parmaklarını kızın amından çekerek ayağını tekrar yere indirdi ve sonra ayağa fırladı. Hırıltıyla fermuarını yırtarak açtı. "Seni çok sert becereceğim." Aleti dışarı çıkmış, ağrıyor ve zonkluyordu. Kızın donuk gözleri ona kaydı ve dudaklarını yaladı.

Amcığa girmeye o kadar odaklanmıştı ki, orgazmdan kurtulması için ona birkaç saniye bile vermedi. Kıçını kavradı, onu kaldırdı ve vücudunu duvara yasladı. Bacaklarını adamın kalçalarına dolamaya fırsat bulamadan adam onu sikinin üzerine oturttu.

Başını geriye attı, gözleri fal taşı gibi açıldı, alnı zevk ve acıyla kırıştı. "Tanrım, Teague."

İnledi. "Siktir, iyi hissediyorsun."

Başını dikleştirdi ve tişörtünün arkasından çekti. "Çıkar şunu."

"Hayır."

Larkin onu sertçe korkutmaya başladığında yemin etti, şişman horozu acımasızca onu aşırı geriyordu. Her lezzetli derin itişte bir yanma vardı, ama bu zevki azaltmadı. En ufak bir şekilde bile.

Bacaklarını onun etrafında daha sıkı kısıp bir kolunu onun omuzlarına doladı ve boştaki elinin parmaklarını onun saçlarına soktu. Bu gece o telleri çok çekmişti, bu yüzden yarın kafa derisi hassas olacaktı. Bu düşünce hoşuna gitmişti.

Hızını kaybetmeden açısını değiştirdi. Nefes nefese kalmıştı çünkü Tanrım, adamın sikinin her darbesi klitorisine değiyordu. Daha önce bir kadını nasıl memnun edeceği konusunda ustalık dersi verebilecek hınzır, muhteşem diliyle fiskelediği ve ovuşturduğu bir klitoris.

Teague'le seks yapmanın sevdiği bir yanı da alay etmek, ön sevişmeyi uzatmak, orgazmı inkâr etmek gibi şeylerin olmamasıydı. Sadece almak, vermek ve talep etmek vardı. "Dişlerini yüzüme sürtmeyi kes."

"Hayır."

O da vardı. Emirlerini görmezden gelme ve canı ne isterse onu yapma alışkanlığı. Ama bunu da seviyordu, bu yüzden gerçekten şikayet edemezdi. "Eğer beni ısırma cüret edersen, aletini koparıyorum."

Hareketsiz kaldı ve sonra iblisi yüzeye çıkarken hava soğudu. Siyah gözlerini ona dikti ve hayvansı bir sesle gürledi.

Larkin dudaklarını yaladı, kuşkusuz biraz gergindi. Tüm şeytani varlıklar acımasız ve tehlikeliydi ama cehennem canavarları? Onlar başka bir seviyedeydi. Çünkü medeni ya da makul değillerdi, düşünce tarzları çok ilkeldi. İnsandan çok canavardılar. Hayvandan çok canavardılar.

Teague'in iblisi burnunu kızın elmacık kemiğine sürterek alçak ve gürültülü bir ses çıkardı. Burnu yanağından aşağı, çenesinin üzerinden ve boynundan aşağı süzüldü. Varlık dişlerini boğazındaki kalın damarın etrafına geçirdi; bu bariz bir hâkimiyet göstergesiydi.

Isırmadı ve ısırarak istediği hissine de kapılmadı. Hayır, bu daha çok ona kolayca zarar *verebileceğine ve bu* yüzden adımlarına dikkat etmesi gerektiğine dair bir mesajdı.

Larkin homurdanarak onun saçlarını sertçe çekti. "Her ne haltsa, Applejack."

Dişlerini geri çekmeden, boynuna sıcak bir hava göndererek sinirli bir ses çıkardı.

Sonra da onun canına okumaya başladı.

İblis vahşi bir canavar gibi ona doğru güçlenirken, kendi zevkinin peşinden koşarken, onunkini umursamadan Larkin'den irkilmiş bir nefes patladı. Garip olsa da, o anla ilgili, ısırılma tehlikesiyle flört etmekle ilgili, ne istediğini umursamayan bir varlık tarafından *alınmakla ilgili, bir* şekilde hem onu hem de iblisi kışkırtan bir şey vardı.

Eğer kışkırtıcı eller bu kadar sıkı kenetlenmemiş olsaydı, acımasız itişlere doğru eğilebilirdi. Varlık onu tamamen hareketsiz tutuyor, sadece kendisine verileni almaya zorluyordu.

Her şey düşünüldüğünde, Orgasmville'in zaten bu kadar yakın olması ve iç kaslarının spazm geçirmesi gerçekten şaşırtıcı değildi.

Hırlayan iblis hızını kabaca artırdı ve kıza canını acıtacak kadar sert bir şekilde çarptı. Dişlerini boğazındaki damarın etrafına biraz daha sıkı - deriyi çentiklemiyordu ama o anda merhametine kalmış olmasıyla alay ediyordu. Tanrı yardımcısı olsun, tehlikeyi hatırlatması onu Orgasmville'e daha da yaklaştırdı.

Birkaç dakika sonra oradaydı.

Zevk, gözlerini kör edecek kadar kör edici bir elektrik dalgasıyla içinden geçti ve nefesini kaybetti. İblis kalçalarını daha hızlı, daha sert ve daha derin bir şekilde yukarı doğru kaldırdı. Sonra son bir darbeye patladı.

Nefes nefese ve titreyerek dişlerinin boğazından uzaklaştığını hissetti. İblis dilini yumuşak bir cırıltıyla damar boyunca sürükledi ve sonra kadın

varlığın geri çekildiğini hissetti.

Teague başını kaldırdı, çarpıcı gözleri tembel ve sıcaktı. "Applejack? Gerçekten mi?"

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "İblisin My Little Pony karakterlerinden biri olarak anılmaktan hoşlanmadı, ha?"

"Hayır, olmadı." Onu banyoya taşıdı ve tezgahın üzerine oturttu. Raftan küçük bir fanila aldı ve onu temizlemek için kullandı. Çamaşır sepetine attıktan sonra bir elini tezgahın iki yanına koydu. "Yine olacak."

İçini çekti, bunun kuvvetle muhtemel olduğunu inkâr edemezdi - özellikle de iblisi Larkin'in savunmasını yıpratmasına yardım etmeye devam edeceği için. Bu savunmalar onun söz konusu olduğu yerlerde zaten yıpranmıştı. Ama . . . "Sana söyledim, ben sığ kaçamaklardan hoşlanmam."

Mırıldandı. "Etiketleri atarak işleri karmaşıktırırıyorsun. Seks aramaları. İlişki. Kaçamaklar. Yatak arkadaşları." Dişlerini kadının çenesine geçirdi. "Durumun özü çok daha basit. Ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun. Hepsi bu. Bunun neresi olumsuz? Bundan zevk almamamız için hiçbir neden yok. Bunu kurallar, sınırlar ve kısıtlamalar getiren düzgünce işaretlenmiş bir kutuya koymamız için bir neden yok."

Gerçek bir cehennem canavarı gibi konuştun. Cinsel düşünce tarzlarında çok daha temeldiler. Dürüst olmak gerekirse buna imreniyordu. Bunda bir özgürlük olmalıydı.

Yine de bir şeyi unutuyor gibiydi. "Khloë'nin senin deyimimle 'alıştırma çalışmamıza' kızmamış olmasına rağmen, beni istediğin zaman becermen için sana yeşil ışık yakmadığından eminim."

Bunu elinin tersiyle itti. "Pratik yapmanın mükemmelleştirdiğini biliyor."

Sessiz bir kahkaha Larkin'in omuzlarını sarstı. En tuhaf şeylerle ortaya çıktı.

"Biliyor musun, bazı yönlerden birbirimize benziyoruz." Kaşlarının büzüldüğünü hissetti. "Öyle miyiz?"

"Evet. İkimiz de insanlarla yakınlaşmamaya özen gösteriyoruz, özellikle de ilişkiler söz konusu olduğunda."

"Bu doğru değil. Kaçınıyorum-"

"Tatlı ve kısa kaçamaklar," diye bitirdi. "Ve yatak arkadaşlığı anlaşmaları. Ve tek gecelik ilişkiler. Ve uzun mesafeli ilişkiler. Ve tam bir bağlılık içermeyen hemen her şey. Ne demek istediğimi anladınız mı? Partnerlerinizden her şeyi talep ediyorsunuz - ya hep ya hiç. Genelde erkekler "her şeyi" hemen kabul etmezler. Bu sizin için insanları geri çekmenin bir yolu."

İblisi sert bir şekilde başını sallayarak onayladı. Larkin sadece ona baktı, zihinsel olarak bocalıyordu. Bu duruma daha önce hiç böyle bakmamıştı. Ama evet, adam haklıydı.

Kendini biraz savunmasız ve savunmacı hissederek kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Bununla bir yere mi varacaksın?"

"Beni uzak tutmak için 'karmaşık'tan kaçınma eğilimimi kullanıyorsun. Neden zahmet ediyorsun, Lark? Daha önce de söylediğim gibi, durum çok basit; ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun. Bunu keşfedip gün be gün ilerleyemez miyiz? Bunu tanımlamak, etiketlemek ve zaman kısıtlaması koymak zorunda mıyız?"

Larkin'in içinden bir iç çekiş geçti. Olayı fazla karmaşıktırılmıştı, değil mi? Elbette nedenini biliyordu. Bunu yapmıştı çünkü onu çok yaklaştırmaktan korkuyordu.

Sorun şu ki, gerçekte bunun için artık çok geçti. Teague çoktan onun derisinin altına girmişti. Ona verdiği güçten korktuğu için bunu kendine itiraf etmeyi reddetmişti ama o anda yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Onu kimsenin rahatsız etmediği kadar rahatsız edebilirdi ama onun yanındayken kendini hiç kimsenin yanında olmadığı kadar canlı hissediyordu. Dahası, *kabul edildiğini* hissediyordu. İblisin bir kaçık olması onun için önemli değildi. Ne bu durumdan, ne de ne kadar hırçın olduğundan ya da onu kızdırırsa anında kızartacak dört işgüzar erkek kardeşe sahip olmasından rahatsız değildi.

Ayrıca ona kendini güvende hissettiriyordu. Larkin elbette kendi başının çaresine bakabilirdi ama bu *fiziksel* güvenlikti. Birinin yanında kendini rahat ve huzurlu hissetmek, sizi bilerek incitmeyeceğinden emin olmak bambaşka bir şeydi. Çok az insan onun yanında duygusal olarak güvende olduğunu hissettirebilmişti.

Teague'in de onlardan biri olduğunu fark etti.

Onun için önemli olan birini asla terk etmezdi. Onlara karşı sadık ve koruyucu olmaktan başka bir şey yapmazdı. Kendi isteklerini asla onların iyiliğinden daha önemli görmezdi.

Ve biraz da onu elinde tutmak istiyordu. Bu ana kadar bilinçli olarak kabul etmediği bir şeydi bu.

Larkin'in sonunda durumun gerçekliğiyle yüzleşmesinden memnun olan iblisi sırtıttı. İyi bir ortak olduğunu hissetmiş ve onu yanında tutmaya niyetlenmişti.

Adamın o kadar durgun, delici ve sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi tamamen ona odaklanmış ela gözlerine bakan Larkin, evet, bunun hiç de kötü bir fikir olmayacağına karar verdi.

Tabii ki iki sorun vardı. Bir, kalıcılık yapmıyordu. İki, Khloë zaten buna asla göz yummazdı.

Larkin bir şekilde onu aksi yönde ikna edecekti. Tıpkı Teague'i 'sadece kaçamaklar' tavrından vazgeçmeye zorlayacağı gibi, Larkin de şeytani sözünden dönmeye ikna edecekti. Çünkü o görse de görmese de, aralarındaki sahte ilişki artık tamamen sahte değildi. Aralarında bir şeyler vardı. Kırılıyordu ve çok tuhaf bileşenlerden oluşuyordu ama oradaydı.

Yine de bunların hiçbirini ona gösteremezdi. Eğer onu elinde tutmaya niyetli olduğunu bilirse, yanlışlıkla 'sahte' çizgisini geçtiklerini görürse, şüphesiz geri çekilerek tepki verirdi. Bu da onu bu çizginin daha da ötesine ikna etmek için sinsi davranması gerektiği anlamına geliyordu.

Neyse ki Larkin tüm kovalamaca ve baştan çıkarma işlerini bir erkeğin yapmasına ihtiyaç duyan bir kadın değildi. Aslında, onunkinin etrafından dolaşmanın yolunu çoktan bulmuş olan bu piçin savunmasını kurnazca kırmak eğlenceli olabilirdi. Onu kendi konfor alanının dışına ittiği gibi, onu da kendi konfor alanının dışına itmeye çalışmak mizah olabilirdi.

Sonunda gerçek bir ilişki içinde olduklarını anladığında muhtemelen altına sıçacaktı.

Evet, bu kesinlikle eğlenceli olurdu.

Holt'un savunmasını kırabilecek kadar kurnazdı ama Holt'un durumunu halledip onu saf dışı bırakana kadar her şeyini ortaya koyamayacaktı. O zaman tüm gücünü

Teague'i kaderini kabul etmeye ikna etmek gibi çok daha ilginç bir projeye yoğunlaştı. İblisi de buna hazırды.

Larkin kollarını açarak kalçalarını ovuşturdu. "Tamam, gün be gün devam edeceğiz ve bunun basitliğinin tadını çıkaracağız." Niyetinin sadece yatak yaylarının dayanıklılığını biraz daha test etmek olduğunu düşünmesine izin vermişti.

Ağzı kıvrıldı. "İşte benim kızım."

Evet, evet, öyleydi. Sadece henüz bilmiyordu. Ha.

Dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı ve sonra doğruldu. "Bu gece burada kalıyorum."

"Öyle misin? Haber verdiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Gözlerini devirerek ofladı. "Sen bir aptalsın."

"Daha önce de söylediğim gibi, buna alışacaksın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah kabarık bir krep parçasını çiğneyen Teague, mutfak adasında karşısında oturan Larkin'e baktı. "Bana tuhaf tuhaf bakıp duruyorsun."

Elinde kahve fincanı, kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" "Evet."

"Nasıl garip?"

"Bir avcının başka bir avcüyı izlemesi gibi, zayıflıkları ve kör noktaları arıyor." Ve bunu yaptığının çok farkındaydı.

İblisi gözlerini kısarak baktı, bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Onun odak noktası olmak varlığı memnun etmişti. Ama bu incelenme ve avlanma hissi? O kadar da değil.

Ayrıca hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Bir şeyden emindi. "Bir şeyler planlıyorsun."

Tatlı ağzını bir gülümseme şekillendirdi. "Öyleyim," diye kolayca itiraf etti.

Hafifçe öne eğildi, meraklanmıştı. İblisi de aynı ilgiyle kulaklarını dikti. Onunla güçlerini birleştirmek eğlenceli olabilirdi. "Beni de dahil et."

"Hayır."

Alnının kırıştığını hissetti. "Neden olmasın? Benim katkım çok değerli olur." "Muhtemelen. Ne de olsa sen sinsi küçük bir pisliksin."

Cidden, en iyi iltifatlarla geldi. "Bana ipucu ver. Bu alandaki uzmanlığımdan yararlanın."

Harpy dudaklarını büzdü. "Hayır."

"Ah, hadi ama."

"Merak etme. Eninde sonunda ne planladığımı öğreneceksin."

Doğruldu, yarısı yenmiş krepini dilimledi ve "Ne zaman 'sonunda' gelecek?" diye sordu.

"Ne yazık ki sizin için tahmini bir tarihim yok."

Bu hiç de belirsiz değildi. "Belirsizlikten hoşlanmam. Sadece

söyle." "*Bana* neden geçmişine dair hiçbir kayıt olmadığını

söylemeye ne *dersin*?" "Ama gizemli olmayı seviyorum."

Kadın homurdanarak ona alaycı bir bakış fırlattı. "Sır saklamayı seviyorsun."

Bazı şeyleri saklamaktan *başka* pek seçeneği yoktu. Ama belli ki bunu ona açıklayamazdı. Zaten yapamazdı da, çünkü onun ne yaptığını görüyordu. "Planladığın şey her neyse seni sorgulamaktan beni alıkoymaya çalışıyorsun."

Duraklayarak bir parça krep aldı ve tabağa damlayan tatlı akçaağaç şurubuna batırdı. "İşe yaramayacak. Bu numarayı her zaman kullanırım. İsa'ya karşı bağışıklığım var, Lark."

Küçük fingirdek kaşkorsesini çıkarıp atmış, neon pembe dantelli sütyeniyle mükemmel bir şekilde sarılmış muhteşem göğüslerini ortaya çıkarmıştı; bu *fingirdek kadının* bir çekmece dolusu renkli, seksi iç çamaşırı vardı. Sonra da sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi kahvesinden sıradan bir yudum aldı.

Gülümsedi. "Bravo. Resmen dikkatim dağıldı."

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Tipik bir çocuk."

Dairenin içinde bir yerden bir telefon sesi geldi.

Fincanını yere bıraktı. "Bir dakika içinde döneceğim." Oturduğu yerden kalkarken taburesinin ayakları karo zemine sürtündü.

"Döndüğünde sütyensiz ol."

Sadece gözlerini devirdi ve odadan dışarı çıktı.

Çatalını ağzına götürerek büyük bir parça krep ısırdı.

Kahretsin, kadın yemek yapabiliyordu. *Gerçekten yemek yapabiliyor.*

Gecenin yarısında cinsel maratonlarına ara verdiklerinde, en *muhteşem* kızartmayı hazırlamıştı. Midesi ona aşık olmuştu.

Hızla puan topluyordu. Bir profesyonel gibi yemek pişiriyor, en sevdiği birayı stokluyor, spor izlemekten hoşlanıyor, muhteşem bir oral seksin nasıl yapılacağını biliyor ve onu şimdiye kadarki tüm kadınlardan daha sert bir şekilde boşaltıyordu.

Evet, kendine gelecek davetiyeler ayarlaması gerekiyordu. Dün gece yaptıkları anlaşmaya rağmen bu kolay olmayabilirdi. Çünkü Larkin en iyi zamanlarda bile ürkekti ve kendi alanına sahip olmayı severdi. Ama kendini buna zorlamakta da iyiydi. Bunu yıllardır yapıyordu.

Bir parça daha krep çiğnerken, kadının tam olarak ne planlıyor olabileceğini merak etti. Belki Holt'la ilgiliydi. Belki de Teague'in, psi-arkadaşı olan salağını daha da tedirgin edecek bir şeyi kabul etmesini istiyordu.

Eğer öyleyse, Teague buna hazırды. Cambion ne kadar erken aptalca bir şey yaparsa, Teague de iblisin onu yok edişini o kadar erken izleyebilirdi. İçinden bir ses bunun müthiş bir gösteri olacağını söylüyordu. Canavarı bunu dört gözle bekliyordu.

Krepinin son parçasını şuruptan arta kalanları süpürmek için kullandı. Onu mideye indirdikten sonra mutfağa göz gezdirdi. Geniştı, paslanmaz çelik aletleri, güvercin grisi dolapları ve parlak beyaz duvar karolarıyla modern olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Dairesinin geri kalanı gibi burası da tertemizdi.

Tezgahta kırıntı ya da dökülmüş şeker yoktu. Ocağın üzerindeki fayanslara eski sos sıçramamıştı. Adanın ahşap yüzeyinde taşan çöp kutusu ya da bardak halkaları yoktu.

Mutfağı temizdi ama o kadar da pırıl pırıl değildi. Tezgâhında yara izleri, biraz dağınıklık ve hiçbir ovma işleminin çıkaramadığı birkaç yüzük lekesi vardı.

Tam çatal bıçağını boş tabağına indirdiğı sırada, sabit ayak sesleri duydu. Çok geçmeden Larkin mutfağına girdi.

"Hâlâ sutyenini giyiyorsun," diye yakındı.

"Ve onu çıkarmaya hiç niyetim yok. Bunu kabullen."

"Bu kabaydı ama boş vereceğim çünkü krepler *harikaydı*." Fincanını kaldırdı ve kahvenin kokulu buharı yüzüne yayıldı. "Temizlikçiniz var mı?"

Taburesine geri döndü. "Hayır."

Hah. Onun bir temizlik manyağı olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Yine de etrafta düzenli tutmak için gereksiz aksesuarlar ya da duygusal nesneler bulundurmuyordu. Pencere kenarında tek bir bitki ya da saksı bile yoktu.

"Senin de bir ıvır zıvır çekmecen var,
değil mi?" Kaşları birbirine çarptı.

"Ne?"

"Dağınıklığını koyacak bir yeri olmayan hiç kimsenin mutfağı bu kadar düzenli olamaz."

Başını iki yana salladı. "İvır zıvır çekmecesini yok."

Ayrıca, mekanda gerçek bir kişilik de yoktu. Tek kişisel dokunuş, çift buzdolabına mıknatıslarla tutturulmuş çocuksu çizimlerdi. Çenesini onlara doğru eğdi. "Sanırım ressam Asher'dı."

Ağzının kenarı yumuşadı. "Evet, öyleydi. Ve bu bana şunu hatırlattı.

"

Kahvesini yudumlarken soru soran bir kaşını kaldırdı.

"Bugün için planlarınız nedir?"

"Bu öğleden sonra bir yarışım var ve sonra hiçbir şey yok. Ya sen?"

"Bugün izin günüm. Kızlarla öğle yemeği yiyeceğim. Bu benim

Bu gece bebek bakıcılığı görevindeyim. Sen de öyle." Başını hafifçe geriye attı. "Ne?"

"Asher'a bakıcılık yapmama yardım ediyorsun." Larkin onun yüzündeki panik ifadesine neredeyse gülümseyecekti. Khloë'den Teague'in çocukları sevmesine rağmen bebek bakıcılığından hiç hoşlanmadığını biliyordu; genç canlılardan sorumlu olma düşüncesi onu huzursuz ediyordu, bu yüzden Khloë'nin küçük kardeşlerine bakıcılık yapmayı asla kabul etmemişti. "Diğer nöbetçiler ve ben sırayla bakıyoruz. Artık benim."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"İlişkisi olan insanlar birlikte bebek bakıcılığı yapar." Sayılır. Larkin sadece onu kendisiyle mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye ikna etmek istiyordu, böylece kurnazca onun gardını düşürmeye ve 'ilişkiye hayır' duruşunu kemirmeye başlayabilirdi.

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Öyle mi?" "Evet."

"Huh." Ağzının içini çiğnedi. "Bunu bilmiyordum." "Neden bilesin ki? Hiç ilişkiniz olmadı ki."

"Bir keresinde buna çok yaklaştım."

Larkin'in içinde kıskançlık alevlendi ve aynı derecede yeşil gözlü iblisi parmaklarını büktü. "Gerçekten mi? Ne oldu orada?"

Hüzünlü bir iç çekişle fincanını bardak altlığına doğru indirdi. "Pek bir şey yok. Onunla pek ortak noktamız yoktu. Ben gürültücü ve sosyal biriyim. O sessiz ve şişirilebilirdi. Asla yürümeyecekti."

Gözlerini kaçırarak Larkin bir gülümsemenin ağzını büktüğünü hissetti.

"Sen delisin." "Gururla." Dirseklerini adaya dayadı. "Ne zaman bebek bakıcılığı işi başlıyor mu?"

"Altı buçukta. Benimle burada buluş. Birlikte Harper ve Knox'un evine gideceğiz."

Ona tuhaf bir bakış attı. "Bunu sorun etmeyeceklerinden emin misin? Yani, beni çok iyi tanımıyorlar. Kendileri yanlarında olmadan evlerinde ve çocuklarının yanında olmamı istemeyebilirler."

İblisin çenesi sertleşti ve Larkin onun ifadesinin katılaştığını hissetti. "Eğer bunu kabul etmiyorlarsa, başka birinden bakıcılık yapmasını isteyebilirler. Ya ikimiz de gideriz ya da ikimiz de gitmeyiz." *Kimsenin* onu grubun dışında hissettirmesine izin vermeyecekti.

Teague yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. "Şu korumacı haline bak. Çok tatlısın. Çok duygulandım. Gerçekten de en iyi kız arkadaşına sahibim."

"Evet, öyle. Ve bunu sakın unutma."

Kıkırdadı, görünüşe göre her zaman yaptığı gibi yapmamış ve onun *sahte* kız arkadaşı olduğunu söylememişti. Bundan bir şey anlamamış olması iyi bir şeydi, aksi takdirde susup geri çekilebilirdi. Onun bu bilgisizliği hem kendisi hem de varlığı için biraz da eğlenceliydi. Zavallı cehennem atı av peşindeki bir harpinin odağı olduğunu bilmiyordu.

Kahvelerini bitirdikten kısa bir süre sonra gitmesi gerektiğini söyledi. İblisi tahmin edilebileceği gibi suratını astı. Şüphesiz bir süre somurtacaktı, ama her neyse.

Larkin kaşkorsesini giydikten sonra ona ön kapıya kadar eşlik etti ve kapıyı açtı. Adam koridora adımını atarken, Larkin ayaklarını sürüyerek öne çıktı ve "Yarıшта iyi şanslar. İhtiyacın olduğundan değil." Hiç ihtiyacı olmadı.

Parmağını ona doğru eğdi. "Daha yakına. Buradan ağzımda senin tadınla ayrılmak istiyorum."

Midesi bulandı. "O zaman gel al."

Sırıtarak ona doğru ilerledi, başını eğdi ve sonra onu öptü. Derin, uyuşturucu bir öpücüktü bu ve devam etti. Bileğini hafifçe sıkarak geri çekildi. "Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

Levi'nin ön kapısı açıldığında ikisi de başlarını çevirdi. Azrail dairesinden çıktı ve hemen ardından arkadaşı geldi. Piper Larkin ve Teague'e el salladı, yüzleri gülüyordu. Levi çenesini onlara doğru eğdi ve "Günaydın" diye selamladı.

"Günaydın," diye karşılık verdi Teague.

Ancak Larkin, Piper'la birlikte uzaklaşan Azrail'in arkasından bakmakla yetindi.

"Sorun nedir?" Teague ona sordu.

Hiçbir şey, sadece... "Sana ters ters bakmadı." Markaya pis bir bakış da atmamıştı.

"Görünüşe göre, ben senin deli iblisliğini kabul ettiğim için o da benim hayatındaki yerimi kabul etmeye karar vermiş." Teague akıcı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Dün gece bana söylediği buydu zaten."

Tanrım, Levi'yi seviyordu. Gerçekten seviyordu. İblisi aslında ona bir öpücük verdi.

Knox, Tanner ve Keenan'ın Azrail'in izinden gideceğinden emin olan Larkin gülümseyerek, "Güzel," dedi. Duraklayarak Teague'i işaret etti. "Akşam altıda. Unutmayın."

Geri çekilerek onu selamladı. "Burada olacağım."

İçeri dönen Larkin kapıyı kapattı ve telepatik olarak Knox'a ulaştı. *Asher'a senin evinde bakıcılık yaparken Teague'i de yanımda götürmek istiyorum. Bu bir sorun olur mu?*

Başbakan'ın zihni hafifçe kendi zihnine çarptı. *Onu getirmek isteyeceğini hissetmiştim.*

Bu bir sorun olacak mı?

Neden olması gerektiğini anlamıyorum. Asher için bir tehdit oluşturmayacağından emin olmasaydınız bunu asla sormayacağınıza inanıyorum. Ve, Teague'in herhangi bir çocuk için tehdit oluşturacağına inanmıyorum. Ayrıca, gerekirse ona haddini bildirebileceğinize eminim.

Larkin'in dudakları yukarı doğru eğildi. *Kesinlikle yapabilirim. Cehennem atı muhtemelen aynı fikirde olmayacaktır.*

Levi bana Teague ve iblisinizin oldukça iyi anlaştığını söyledi.

Birkaç ortak noktaları var. Yani, ikisi de inanılmaz derecede rahatsız ve insanları rahatsız etmekten hoşlanıyorlar.

Saf bir erkek eğlencesinin titreşimi zihnine dokundu. *İblisinizin iyi ayarlanmış biriyle yetineceğini sanmıyorum.*

Muhtemelen olmaz. Akşam görüşürüz. Memnun bir iç çekişle psişik teması kesti. Levi Teague'i kabul etmişti ve görünüşe göre Knox da kabul etmişti.

İki kardeş gitti, iki tane kaldı.

O günün ilerleyen saatlerinde zayıf, kırılmış bir erkek kibar bir gülümsemeyle Larkin ve Teague'i kocaman bir malikâneye çağırırken, Teague önce onun girmesini işaret etti. O da hemen arkasından, pırıl pırıl mermer fuayeye adım attı. İblisin burun delikleri havayı kaplayan yer cilası, yeni kesilmiş çiçekler ve kokulu mum kokularını içine çektikçe alevlendi.

Knox ve Harper'ın büyük bir malikânede yaşadıklarını duymuştu ama bu kadar geniş olduğunu bilmiyordu. Sadece ön tarafı görebilmişti ama bu da geniş peyzajı, devasa malikânesi, büyükçe bir garajı ve bir de kapı eviyle yeterince büyüktü. Arazinin arka tarafında daha fazla bina olduğundan şüpheleniyordu.

Yüksek tuğla duvarlar araziye çevreliyordu ama bunun güvenlikten çok mahremiyet için olduğunu tahmin ediyordu. Çünkü arazinin tamamı çıplak gözle görülemeyen ve iblislerin aşması imkânsız olan psişik bir kalkanla çevriliydi. Bir cehennem ateşi küresi doğrudan kalkanın üzerinden seker ve yabancıların içeriye ışınlanma girişimleri başarısız olur.

Sadece psişik olarak 'anahtarlanmış' ve girişine izin verilmiş kişiler kalkanı aşabilir, ya yüksek, metal güvenlik kapılarından ya da şeytani bir yolculukla gelebilirlerdi. Larkin de o insanlardan biriydi.

Larkin'in Dan diye hitap ettiği uşak onları evin içine doğru götürürken, Teague evin dış görünüşü kadar gösterişli olduğunu gördü. Yine de gösterişli değildi, bu hoşuna gitti.

Dan onları geniş bir oturma odasına götürdü. Harper, bir sehpayı çevreleyen iki yarım ay döşemeli kanepeden birine tünemişti. Sehpa, ahşap zeminle aynı açık çam rengindeydi. Asher annesinin yanında bağdaş kurmuş oturuyordu, bakışları televizyona kilitlenmişti.

Knox şöminenin önünde durmuş, cep telefonu ile konuşurken ayaklarını altındaki mavi İran halısının üzerine dikmişti. Arkasında, şömine rafının üzerinde uyumsuz biblolar sıralanmıştı.

Kristal bir avizenin de bulunduğu yüksek tavandan aşağıya spot ışıkları süzülüyordu. Benzer spot ışıkları çarpıcı tablolar, çerçeveli aile fotoğrafları ve uzun antika bir aynanın yanı sıra duvarlara da yerleştirilmişti.

Dan, Larkin ve Teague'in geldiğini duyurduğunda üç Thorne iblisi başlarını kaldırıp baktı. Selamlaşmalar çabucak yapılırken uşak ortadan kayboldu.

Asher kollarını sallayarak Teague'in yanına geçti. "Annem ve babam dışarı çıkıp birbirleriyle öpüşürken sen benimle kalacaksın."

"Ne?" diye sordu Teague.

"Ciaran anne ve babaların randevu gecelerinde böyle yaptıklarını söyledi." Asher'ın burnunun kırıışması bu konuda ne düşündüğünü açıkça ortaya koydu. "Büyüdüğümde bana daha çok şey anlatacağını, arılar ve kuşlar hakkında konuşacağımızı söyledi. Ama neden bunlar hakkında konuşmak istediğini bilmiyorum."

Knox arkadaşına baktı. "Oğlumuz bir şeytanla böyle bir konuşma yapmayacak. Ona ne söyleyeceklerini Tanrı bilir."

Harper gülümsedi. "Babam bana suni dölleme hakkında her şeyi öğretiyor, erkeklerden uzak durmam gerektiğini çünkü birini öpersem dişlerimin çıkacağını söylüyordu."

Larkin kıs kıs güldü.

Hispanik bir kadın odaya girdi. "Yiyecek ya da içecek bir şey ister misiniz?" diye sordu hem Larkin'e hem de Teague'e.

"Teşekkürler Meg, bir soda harika olur," dedi Larkin ona.

"Böyle iyiyim, teşekkürler," dedi adam kadına.

Meg gülümseyerek başını salladı ve sonra gözden kayboldu.

Harper ve Knox gitmeye hazır olduklarında, Asher'ın çenesini kavradı ve "Şimdi, Larkin ve Teague için iyi ol. Tamam mı?"

Çocuk ona donuk bir gülümseme verdi. "Tamam."

Başına bir öpücük kondurdu. "İşte benim iyi oğlum."

Asher alevler içinde kayboldu ve Knox'un önünde yeniden belirdi.

"Sarılmak istiyorum," dedi babasına.

Knox onu kaldırdı, sıkıca kavradı ve şakağına bir öpücük kondurdu.

"Bana ya da annene ihtiyacın olduğunda ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Asher başını salladı. "Size yol gösteriyorum ve diyorum ki, *kıçınızı* kaldırıp *eve gidin*." Mizah Knox'un gözlerini aydınlattı. "Onun gibi bir şey."

Yüksek ve tiz bir ses havayı doldurdu ve ardından Asher bir kıkırdama nöbetine tutuldu.

Knox iç çekti. "Bu yüzden sarılmak istedin, değil mi? Koluma osurabilesin diye mi?"

Asher cevap vermedi, gülmekle meşguldü.

Harper onu şakacı bir hırıltıyla babasının elinden kaptı, acımasızca gıdıkladı ve sonra kanepeye yatırdı. "Sen en saf haliyle belasın." Masadan çantasını aldı. Larkin ve Teague'e, "Bunun için çok teşekkürler çocuklar, minnettarız," dedi.

Knox kolunu arkadaşının beline dolayarak onlara, "Herhangi bir sorunuz olursa bizimle iletişime geçin," dedi.

"Yapacağız," diye güvence verdi Larkin.

"Güle güle!" Asher kanepenin üzerinde zıplayarak bağırdı.

"Kahretsin, çocuk, kanepede zıplamayı kes," diye homurdandı Harper. O sadece yine kıkırdadı.

Sonra Asallar gitmişti. Meg birkaç dakika sonra odaya girdi, Larkin'e gazozunu uzattı ve sonra bir kez daha ortadan kayboldu.

Larkin Asher'a dönerken içkisinden bir yudum aldı. "Peki, annenle babanın dönmesini beklerken ne yapmak istersin?"

Koltuktan fırladı ve Teague'in yanına koştu. "Ata binmek istiyorum."

Evet, hayır. Çocuğu kaldırdı. "Onun yerine bunu yapsak nasıl olur?"

"Neyi?" diye sordu Asher.

Teague cevap olarak onu bir ayak bileğinden baş aşağı sallandırdı. Asher zevkle ciyaklayarak boştaki bacağını tekmeledi.

"Bir fikrim var," dedi Larkin. "Arka bahçeye gidip oynamaya ne dersin?"

"Evet!" diye kabul etti Asher. "At beni dışarı çıkarabilir!"

Teague ona, "Sen i sırtıma alırım, alabileceğin en iyi anlaşma bu," dedi.

Çocuk on dakika boyunca Teague'in fikrini değiştirmeye çalıştı. İşe yaramayınca, sırtına binmeyi kabul etti.

Larkin gazozunu sehpanın üzerine koyduktan sonra odadan çıkıp malikâneye doğru yürürken onlara yol gösterdi.

Teague, "Mavi camlı pencereleri seviyorum," dedi.

"Kurşun geçirmezler," diyerek onun şüphesini doğruladı. "Malikâneyi çevreleyen kalkana rağmen Knox'un malikâne için ekstra güvenlik önlemleri var. İşini şansa bırakmıyor."

Arka avlu kapısından çıktıklarında kaşlarının kalktığını hissetti. "Ne arka bahçe ama." Bir barbekü alanı, bir açık hava barı, geniş ekran bir televizyonla tamamlanmış büyük bir kabin ve şu anda kapalı bir yüzme havuzu vardı.

Havayı çeşitli kokular sarmıştı. Klor, güneşin ısıttığı taş, durgun gölet suyu ve veranda alanı ile büyük bir oyun alanı arasında kalan yeni biçilmiş çimler.

Teague oyun alanının süngerimsi kauçuk zeminine adımını atar atmaz, Asher sırtından yere doğru fırladı. Sonra da koşarak uzaklaştı.

"Burada çok güzel bir oyun alanı var." Salıncaklar, kaydırak, tüp labirent, kum havuzu, tahterevallı, orman jimnastiği, maymun barları ve kaya tırmanma duvarı vardı. Kauçuk zemin gibi, ekipmanlar da parlak renkliydi.

Larkin başını salladı. "Ailesi hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz."
"Teague, gel beni it," diye ısrar etti Asher, poposunu bir salıncağın üzerine tüneyerek. "Çok yüksek olmasın," dedi Larkin Teague'e.
"Yavaş ol."

Gülümsedi. "Şey, *tabii ki*."

Larkin sonraki bir saati kalbi boğazında geçirdi. Neden mi? Çünkü Teague *sakin olmanın* ne demek olduğunu bilmiyordu. O da en az Asher kadar gözü pek biriydi.

Bu yüzden iki arkadaş oyun alanını tam olarak kullandıkları süre boyunca, çocuğun düşüp kafasını yaracağından emin olduğu anlar birbirini izledi. Ama Teague çok *hızlı bir şekilde* onun yanında olur ve onu anında dengede tutardı. Buna bir son vermemesinin ve kendisine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı yakınında durmasının tek nedeni de buydu.

Asher nihayet kum havuzuna yerleşip oradaki oyuncaklarla oynamaya başladığında Teague ona yaklaştı ve "Bu çocuk tam bir enerji kasırgası" dedi.

"Çocuklarla aran iyi," diye belirtti.

Omuz silkti. "Onları severim. Bir bakıma." "Sayılır mı?" diye sordu kıkırdayarak. "Yani, çocuğa göre değişir."

"Anladığım kadarıyla kendinize ait bir çocuğunuz olması için acele etmiyorsunuz?"

Ağzı kıvrıldı. "Keenan hiç üremememin dünya için daha iyi olacağı konusunda ısrar ediyor."

Larkin başını salladı. "Bazıları eşi için de aynı şeyi söyleyebilir, yani ..."

"Peki ya sen? Kendi yavrunu istiyor musun?"

"Belki bir yavru değil. Bir ya da iki tane benim için yeterli olur."

Durakladı

İkisi de yakındaki banka geçip oturdular. "Neden Jolene'in inine katılmadın?"

Başı seğirdi. "Bu birdenbire ortaya çıktı."

Omuz silkti. "Neden katılmadığını hep merak etmişimdir. Sana ve klanına katılmayı teklif ettiğini biliyorum. Nasıl oldu da hayır dediniz?" Jolene'in teklifini kabul etmeleri mantıklı olurdu. İblis dünyası acımasız

olabilirdi ve başıboşlar kolay hedeflerdi.

Ağzını büktü. "Başkalarına cevap vermeyi pek beceren biri değilim."
Evet, bunu görebiliyordu. "Ailen var mı?" Gözlerini
kırpıştırdı. "Aile mi?"

"Evet. Bilirsin işte. Ebeveynler. Kardeşler. Geniş akrabalar."

Yüzünü daha iyi incelemek istercesine ondan biraz uzağa eğilerek ona
temkinli bir bakış attı. "Bu sorular da neyin nesi?"

Ah, her zaman çok temkinli. "Bu kaçamak cevaplar da neyin nesi?"

"Benden daha açık değilsin. Sorularıma nadiren cevap veriyorsun."

Bu kadarı doğruydı. "Tamam, bana bir şey sor."

Yavaşça bankın üzerine çöktü ve sonra kolunu bankın arkasına doladı,
eli kadının omzuna sürtündü. "Pekâlâ. Senin, Knox'un ve diğer üç
nöbetçinin şeytani yetimler için bir çocuk evinde büyüdüğünüzü duydum.
Bu doğru mu?" Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun cevap vermesini
beklemiyordu.

Ama yaptı. "Öyle. Hepimiz böyle tanıştık ve bir çeşit aile kurduk."

"Nasıl oldu da yetim kaldın?" Yine bir yanıt bekliyor gibi
görünmüyordu.

Yine ona bir tane verdi. Çünkü hayatının bu dönemini yeniden
hatırlamaktan hoşlanmasa da, Teague'i gerçekten elinde tutmak istiyorsa
ona karşı açık olmak için çaba göstermesi gerekiyordu. "Ben de bir
zamanlar senin gibi başıboşum. Annem Belle de öyleydi. İnimize yapılan
saldırıyı tam olarak hatırlamıyorum - o zamanlar sadece küçük bir
çocuktum - ama sayımızın çoğunu yok etti. Hayatta kalanlar başka inlerde
yer aradı. Annem hariç. O istemedi."

"Neden?"

"Emin değilim. Hiç söylemedi." Larkin burnundan sakinleştirici bir
nefes çekti. "Her neyse, bir gün -sanırım dört yaşındaydım- beni yerel
ormana götürdü, bazen yaptığımız gibi çilek toplayabilirdik."

Duraklayan Larkin, annesinin her zaman nasıl şarkı söyleyip dans
ettiğini ve bir orman perisi gibi güldüğünü hatırlayınca yutkundu. "Eve
dönerken bir arkadaşıyla konuşmak için bir yerde durması gerektiğini
söyledi. Beni büyük bir binaya götürdü ve resepsiyon gibi bir alanda
beklememi söyledi.

Yetkili kişiyle konuştu. Alnımdan öptü, bana titrek bir gülümseme verdi, koridorda kayboldu ... ve onu bir daha hiç görmedim."

Teague'in kaşları birbirine çarptı. "Seni götürdüğü bina yetimhane miydi?"

"Evet." Göğsü acıyla sıkışan Larkin titrek bir nefes verdi. "İlk başta gittiğini fark etmemiştim. Veda etmedi. Sanki beni kreşe bırakıyormuş gibi yoluna devam etti." İşte o zaman iblisin sorunları devreye girmişti.

Teague'in yüzü kaya gibi sertleşti. "Seni *terk mi etti*? Öylece mi?"

"Aynen böyle." Yutkundu. "Ramsbrook personeli bana artık orada yaşamamı istediğini söylediğinde onlara inanmadım. Beni asla terk etmeyeceğinden emindim. Ama yanılmışım."

Teague karnındaki kızgın öfke iplikçiklerini çaprazlayarak usulca küfretti. "Seni orada bırakmak istediğine dair hiçbir fikrin yok muydu?"

"Hayır." Ellerini kucağında sıkıca kavrayan Harpy dudaklarını emdi. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Belle ihmalkâr bir anne falan değildi. Bana her gün beni sevdiğini söylerdi ve ben de ona inanırdım. Ama sevdiğin birini nasıl böyle terk edebilirsin bilmiyorum."

Vücudunu ona doğru eğen Teague, bir elini ensesine koydu. "Peki ya diğer akrabaların? Baban? Büyükannen ve büyükbaban? En azından seni bir aile üyesinin bakımına veremez miydi?"

"Babamla hiç tanışmadım, tek gecelik bir ilişkinin ürünüydü ve bana karşı hiçbir ilgisi yoktu. Kulak misafirliğinden bu kadarını öğrendim. Diğer akrabalarıma gelince... inime yapılan saldırı sırasında öldüler, onları zar zor hatırlıyorum. Belle ve ben sadece birbirimize sahiptik. Ta ki yok olana kadar."

Sesinin son kelimedede kesilmesi midesini ağrıttı. Onun adına öfkelenerek ona daha da yaklaştı. "Yetimhanedeki görevliler seni oraya neden götürdüğünü açıkladı mı?"

"Bana verecek bir açıklamaları yoktu, çünkü o onlara hiçbir açıklama yapmadı." Larkin dudaklarını yaladı. "İstersem cevapları arayabilirim. O hâlâ hayatta."

"Onu araştırdın mı?"

Larkin başını salladı. "İki yetişkin çocukla mutlu bir şekilde çiftleşti. O ve yeni ailesi Atlanta'da yaşıyor."

Yüce İsa. Ebeveyninin her şeye yeniden başlayabilmesi için istenmeyen mallar gibi bir kenara atılmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Durum ona bu şekilde gelmişti. Belle inini kaybettikten sonra yeni bir başlangıç yapmak istemişti; bir kez daha bekâr, çocuksuz ve kaygısız olabilmek için kızından kurtulmak istiyordu.

Larkin ve iblisin Holt'u affetmeye hiç istekli olmamalarına şaşmamalı. Annesinin yaptığını yapmıştı: Hiçbir uyarı yapmadan gitmiş ve bir daha arkasına bakmamıştı. Ya da en azından şimdiye kadar bakmamıştı. Ama Larkin ve varlığı için artık çok geçti.

Uzaklara doğru baktı. "Belle'in izini ilk sürdüğümde onunla yüzleşmeyi düşündüm ama ona bu düzeyde duygusal önem vermem için bir neden göremiyorum. Çekip gitti. Bana sırtını döndü. Benden hiçbir şey hak etmiyor. Bu yüzden geçmişimi kovalamak yerine geleceğimi kucaklamayı seçtim. Knox, Levi, Tanner ve Keenan benim ailem. Belle'in yaptığını bana *asla* yapmazlar."

Öfke derisinin yüzeyinde gezinirken, Teague ona Holt'tan bahsettiğinde dairesinde yaptığı şeyi yaptı. Kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Bu kez sertleşmedi; onun içinde eridi ve başını omzuna yasladı.

İblisin kanı kaynadı. Canavar, onun için en iyisini istemesi gereken iki kişi tarafından yüzüstü bırakıldığı ve terk edildiği için öfkeyle tepiniyor ve gürültülü kişnemeler çıkarıyordu.

Onun dünyasını yabancılara neden bu kadar nadiren açtığını şimdi anlıyordu. İçinde ne kadar az insan olursa, bir daha kimsenin onu terk etme şansı o kadar az olurdu.

Ona karşı bu kadar açık olmasını takdir etse de, dürüstlüğüne kendi dürüstlüğüyle karşılık veremiyordu. Tam olarak değil. Saklaması gereken çok şey vardı. Ama ona bazı detaylar verebilirdi.

"Annemi yıllardır görmedim. Ben kendi yoluma gittikten sonra iletişimimiz koptu. Hiçbir zaman yakın olmadık, bu yüzden onun benden daha fazla etkilendiğinden şüpheliyim." Birbirlerini seviyorlardı; sadece birbirlerine bağlanmamışlardı.

Tişörtünü gevşekçe yumruklayarak başını onun omzundan kaldırdı. "Peki ya baban?"

"Adam tam bir pislik. Ve benim için baba değil." Teague kişişel olarak Soren'in ebeveynlik için yaratıldığına inanmıyordu. "Benim bir kardeşim var. Üvey bir erkek kardeş. O da benden en az annesi kadar nefret ediyor."

Larkin'in kaşları çatıldı. "Neden?"

"Babamız benimkini hamile bıraktığında annesiyle bir ilişi i içindeydi."

Yüzünü buruşturdu. "Bu senin hatan değildi."

"Hayır, ama ben onun sadakatsizliğini hatırlatıyordum." Boğazını temizledi. "Kısacası, biyolojik akrabalarımın hiçbirleriyle görüşmüyorum. Senin gibi ben de kendi ailemi kurdum."

"Kendi kendini yetiştirmiş aileler en iyisidir," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Bu konuda sana katılıyorum."

Kısa bir süre sonra Asher'ın canı sıkıldı ve içeri girdiler. Kum kolayca silkinip atılabilecek türdendi ama Larkin yine de ona yeni giysiler giydirdi.

Üçü de Asher'ın seçtiği bir filmi izlemek için oturma odasındaki kanepelerden birinde toplandılar. Filmin yarısına gelmişlerdi ki Asher, Larkin ve Teague'in kucaklarına uzanarak uyuyakaldı.

Teague, "Sanırım oyun alanında koşturmaktan yoruldu," dedi.

Larkin mırıldandı. "Muhtemelen sadece kestirecek. Artık her gece uyumasına gerek kalmayacak kadar büyüdü ama yine de ara sıra kestiriyor. Bebek bakıcılığını nasıl buluyorsun? Düşündüğün kadar korkutucu mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Daha kötü."

"Yalancı. Küçük adamla dışarıda yarışmak hoşuna gitti." Göğsünü ovuşturdu ve ekledi: "Onu tırmanma duvarının tepesinden atlattığına hâlâ inanamıyorum."

"Hayır, ondan kendini aşağıya atmasını istedim. O bunun yerine atlamayı seçti.

Ama onu yakaladım, değil mi?"

"Hayatımdan iki yıl çalmadan önce değil."

Yeni bir ses, "*İşte bu müthiş bir marka,*" dedi.

Teague, yırtık pırtık kırmızı bir şapka, soluk bir Metallica tişörtü ve yıpranmış bir kot pantolon giyen tanıdık bir erkeğin kanepeye doğru yürümesini izledi. *Lucifer'in ta kendisi.* İnsanların bahsettiği şeytana hiç benzemeyen bir varlık.

Lou olarak bilinen Lucifer'in vicdanı olmayabilirdi ama o karanlık bir yaratık değildi. Aslında, daha çok OKB'si olan ve bu dünyada sadece bir kişiyi seven antisosyal, huysuz, psikopat bir çocuktur: Asher. Bu yüzden ara sıra malikâneye davetsiz olarak geliyor ve bir şekilde kalkanı aşabiliyordu.

Lou Larkin'e sırttı. "İblisin Teague'i çok sahipleniyor, ha?"

Kollarını kavuşturarak homurdandı.

Şeytanın sırtışı hiç solmadı. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet."

Teague gözlerini ona dikti. "Ne yaptın sen?"

Larkin, "Ben hiçkırık tutarken o şerefsiz benimle kavga etti," diye açıkladı.

Teague gülümsemesini bastırmayı başardı. Zar zor.

Lou onların karşısındaki kanepeye oturdu. "Daha iyi bir insan olmaya çalışabilirim. Ama neden uğraşayım ki? Cennete gidecek değilim ya. Oraya gittim. Bunu yaptım. Pek iyi hissetmiyordum."

"Demek bunun yerine kötülüğü kucaklamayı seçtin," diye mırıldandı Larkin.

"Şiddetle tavsiye ederim," dedi Lou, tamamen ciddiymi. "Karanlıkta aydınlıktan daha çok eğlenebilirsiniz. Bu konuda bana güvenin."

"Sana herhangi bir konuda güvenmek aptallık olur."

"Bunu kabul ediyorum." Lou ondan Teague'e baktı. "Sanırım bu Harper'ın çöpçatanlık çabalarının bir sonucu."

Larkin gözlerini kıstı. "Çöpçatanlık işini nereden biliyorsun?"

"Sevgili yeğenimi en son ziyarete geldiğimde Harper'ın Knox'la bu konu hakkında konuştuğunu duydum." Lou, Asher'a bakarken suratını astı.

"Uyuyor olması çok kötü."

"Onu uyandırmayın."

"Yapmayacaktım. En iyi arkadaşlarımdan biriyle kaliteli zaman geçirdiğim için mutluyum."

Larkin kaşlarını çatı. "Biz arkadaş değiliz." "Bununla savaşmayı bırakmalısın Lauren."

"Bu benim adım değil. Ve benim havamı solumaman gerekiyor, bunu konuşmuştuk."

Lou Teague'e sırtı. "Bu kadar şirret olmasına *bayılıyorum*. İnsanlar iyi, cana yakın ve güler yüzlü olmaya çok fazla odaklanıyor. Kulağa yorucu geliyor."

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi Teague.

Larkin homurdandı. "Siz ikiniz aynı ilahi sayfasından birkaç satır söylüyorsunuz."

Lou garip bir yüz ifadesi takındı. "Hayır, ben ilahilerden uzak dururum. Kutsal olan her şeyle işim bitti. Yine de çok güzel bir sesim var. Duymak ister misin?"

"Hayır," dedi ona.

Lou omuz silkti. "İyi ki de öyle. Bildiğim tek şarkı sözü düpedüz iğrenç. Eğer seni kızdırırsam Teague için korkunç derecede garip olur."

"Bunun gerçekleşme ihtimali *sıfır* gibi bir şey," dedi Larkin. "Beelzebub'ın eşi de aynı şeyi söylemişti. Ve yine de . . ."

Larkin'in telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Buna bakmam gerek." Asher'ın altından dikkatlice sıyrıldı ve odadan çıktı.

Lou Teague'e doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Senin hakkındaki gerçeği bilmiyor, değil mi?"

Teague gerildi. "Hayır."

"Ona söyleyecek misin?"

"Hayır. Sen de söylemeyeceksin."

Lou doğruldu. "Dürüstlük en iyi politikadır. Ya da öyle derler. Ben şahsen yalan söylemenin en iyi yol olduğunu düşünüyorum. İşleri daha ilginç hale getirir."

"Ciddiyim, ona hiçbir şey söylemeyeceksin."

Lou elini salladı. "Merak etme, sır saklamakta üstüme yoktur. Peki

onları paylaştığım arkadaşlarım? O başka bir mesele."

"Senin arkadaşın yok. Arkadaş istemiyorsun. Olabildiğince çok insanı kendinizden uzaklaştırıyorsunuz."

"Bu benim çağrım."

Asher mırıldanarak kıpırdandı ve sırt üstü yuvarlandı. Göz kapakları titreyerek açıldı ve durgun, koyu renk gözbebekleri odayı taradı. Yeni geleni fark ettiğinde bu gözler genişledi. "Lou!"

"Merhaba, en sevdiğim yeğenim." Lou kendisine doğru fırlayan küçük çocuğu yakaladı. "Yaramazlık ve kargaşa mı çıkarıyordun?"

Asher başını salladı. "Uh-huh."

"Güzel, güzel." Lou başını eğdi. "Peki, sen ve ben ne zaman dünyanın sonunu getireceğiz?"

Asher'ın yüzü buruştu. "Önce biraz yönetmek istiyorum."

Lou'nun ağzı, içinde büyük bir gurur barındıran geniş bir sırıtışa dönüştü. "İşte böyle evlat, büyük düşün."

Tam o sırada Larkin döndü. Lou'dan Asher'a bakarak, "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

"Dondurma," diye cevap verdiler ikisi de bir ağızdan.

Gözlerini kısmıştı. "Lou, eğer onu Dünya'yı tekrar yok etmesi için cesaretlendirmeye çalışıyorsan, *yemin ederim ...* "

Lou ona masum gözlerle baktı. "Benim hakkımda kötü düşünmekte her zaman çok hızlısın."

"Ve bunu yapmam için dünyada her türlü neden var," dedi ve kanepedeki yerine döndü.

"Bu acıttı, kanka. Ama sorun değil. Her neyse." Lou Asher'ı biraz daha yakın tuttu. "Yeğenim beni sevdiği sürece her şey yolunda."

Tiz ve uzun bir ses havada çınladı.

Lou, kıkırdamaya başlayan Asher'a yüzünü buruşturdu. "Tanrım, evlat, leş gibi *kokuyorsun*. Ne yedin sen böyle?" Lou kollarını tamamen açarak çocuğu vücudundan uzak tuttu. "Dan! Buraya oda spreyi lazım! Derhal!"

Teague ağzının kıvrıldığını hissetti. "İşaret verildiğinde nasıl osuracağını öğrendiğini düşünmeye başlıyorum."

Lou'nun dudakları düzleşti. "Eğer öyleyse, muhtemelen Jole'dan öğrenmiştir-" Bir osuruk sesi daha duyulunca sözünü kesti. "Hayır, Asher, hayır- *Canlı* görün, *Dan*, ve bize biraz oda spreyi getir!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir hafta sonra Teague bisikletini vagonunun önüne park etti ve akıcı bir şekilde bisikletten indi. Her zamanki gibi, uyuyan Hugo hariç, köpekler Teague kaskını çıkarırken okşamak için yanına sokuldular.

Klanın geri kalanı açıklığın etrafında toplanmış kahvaltı ediyor ve kupalarından yudumluyordu. Gideon hariç hepsi bir kuş kutusunun önünde durmuş, ellerini kalçalarına dayamıştı.

"Bu hiç komik değil," diye tersledi Gideon.

Bir kuzgunun gagası kutunun deliğinden kısa bir süreliğine dışarı baktı. Birkaç derin ciyıklama ve kızgın cıvıltı duyuldu.

"Bu konuda seninle tartışmayacağım," diye açıkladı Gideon. "Sadece geri ver."

Daha fazla ciyıklama. Daha fazla cıvıltı.

Gideon homurdanarak ellerini yumruk yaptı. "Beni oraya getirtme."

"Neler oluyor?" Teague seslendi, binicilik teçhizatını Heybe.

Gideon ona döndü. "Kuzgunlardan biri tostumun son parçasını araklamış."

"Ve onu geri mi istiyorsun?" *Ew.*

"İşin prensibi bu."

"Kuzgunlar hırsız küçük pislikler," diye söze girdi Leo banktaki koltuğundan, uyuyan bir kuşun üzerine tünemiş kuştan bir şikayet ciyıklaması aldı.

Hugo'nun kafası. Leo kaşlarını çattı. "Evet, bu doğru."

Saxon bir simit ısırmadan önce "Sadece sıkıldılar," dedi ve önünde oturup ağzını yalayan Alfa tazısını görmezden geldi. Köpekler günde üç kez besleniyordu ama diğerleri yemek yerken 'yalvarmayı' asla ihmal etmiyorlardı.

Kupasını iki eliyle kavrayan Slade, Teague'e dikkatle bakarken Saxon'ın yanındaki kütüğün üzerinde hafifçe kaydı. "Geceyi yine Harpy'nin evinde geçirdin, değil mi?"

Evet. Tıpkı Larkin'le bir hafta önce anlaşmaya vardıklarından beri her gece yaptığı gibi.

Bir şezlongda oturan Tucker başını salladı. "Bu hiç iyi değil, dostum."

Slade ve Saxon'ın karşısındaki kütüğe oturan Archer, "Evet, onu düzenli olarak becermek başka bir şey," dedi. "Onunla seks dışında vakit geçirmek pek de akıllıca değil."

Teague içten içe içini çekti. "Ona hiçbir şey söylemedim ve söylemeyeceğim."

Saxon ona, "Bunu yaptığınızı ya da yapacağınızı söylemiyoruz," diye güvence verdi. "Ama senin etrafında ne kadar çok olursa, anlamaması gereken bir şeyi anlama şansı da o kadar artar."

Tucker çenesini eğdi. "Bunu istemezsin, T. Bunu istemeyiz." Hugo'nun kafasından Tucker'ın sandalyesine doğru süzülen kuzgun spor ayakkabılarının bağcıklarını koparmaya başlayınca ayağını geri çekti.

"Hiçbir şey anlamayacak, dikkatliyim." Ve henüz ondan uzaklaşmak konusunda son derece isteksizdi, bu yüzden bununla başa çıkmaları gerekecekti.

"Daha önce böyle önlemler almakta hiç sorun yaşamamıştın." Mısır gevreğini bitiren Leo, kâsesinde kalan sütü de içti. "Bu sefer farklı olan ne?"

"Ondan *hoşlanıyorsun*," diye hissetti Gideon, bir şezlonga çökerek.

Teague başının arkasını avuçlayarak derin bir nefes verdi. "Biliyorum, evet." Bunu yapmaması imkânsız görünüyordu. Onunla ilgili her şey onu cezbediyor, onu zorluyor, ona çekici geliyordu. İçindeki varlık da onu aynı şekilde arzuluyordu.

Leo boş kâsesini masanın üzerine koydu. "Bak, burada bir pislik olmaya çalışmıyorum. Yapmak isteyeceğim son şey, gerçekten hoşlandığın biriyle arana mesafe koymayı söylemek olur. Ama o Knox Thorne'un nöbetçisi."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı Teague. "Hatırlatmaya gerek yok. Ve eğer bir şeyleri anlamasının risk altında olduğunu hissettiğim bir nokta gelirse, geri çekilirim. O zamana kadar . . . " Arabasının içine doğru döndü.

Gideon, "Bekle, gitmeden önce sana bir şey söylememiz gerekiyor," diye açıkladı. "Harpy ile tamamen alakasız bir şey."

Teague yavaşça topuğunun üzerinde döndü. "Ne?"

Leo açıkladı, "Etrafta fikirler savuruyorduk. Ve gölge derisi için bir tuzak kurmanın iyi olacağını düşünüyoruz."

Meraklanan Teague kollarını kavuşturdu. "Ne tür bir tuzak?"

Slade gülümseyerek elindeki fincanı yere bıraktı; Baxter hemen koklamaya başladı. "Hoşuna gidecek bir tane." Ellerini birbirine sürttü. "Düşünüyorduk da, senin için gelen iki gölge derisini öldürdüğüne göre, Ronin muhtemelen bir dahaki sefere daha fazla gölge derisi gönderecek."

Teague yavaşça başını salladı. "Bunu düşünmüştüm."

Slade, "Bir sonraki saldırının sizin yolunuza gideceği kontrollü bir ortamda gerçekleşmesini sağlamak bizim için mantıklı" dedi. "Ve kendi bölgemizden daha iyi bir kapalı ortam olabilir mi?"

Teague ona, "Kara tuz sayesinde şu anda oraya adım bile atamıyorlar," diye hatırlattı. "Yarattığı görünmez kalkanı aşmalarının hiçbir yolu yok."

"Ah, ama bunu değiştirebiliriz." Saxon son simidini yedi. "Onlara bir açıklık verecek kadar siyah tuzu bir kenara süpürebiliriz, bir hayvan ya da esinti rahatsız etmiş gibi görünmesini sağlayabiliriz - böyle bir fırsat umarak sınırimızı periyodik olarak aramaları kuvvetle muhtemel. Eğer burada tek başınıza oturuyorsanız, bundan faydalanmakta tereddüt etmeyeceklerdir."

Slade başını salladı. "Hazır olduğumuzu ve arkalarındaki boşluğu kapatmak için beklediğimizi bilmeden kalkandan geçecekler. O zaman kapana kısılacaklar ve tamamen bizim merhametimize kalacaklar."

Teague bakışlarını tüm klanının üzerinde gezdirerek gözlerinde parıldayan hevesi fark etti. "Hareketin dışında kalmış gibi hissediyorsun."

"Evet," diye itiraf etti Leo.

Gideon başını salladı. "Kesinlikle."

"Neredeyse acı verici," diye ekledi Archer.

Tersi bir durumda Teague de olaya dahil olmak için aynı derecede istekli olurdu. Boynunun arkasını ovuşturdu. "Benim için çok fazla gölge derisi gönderilmediği sürece, onları hızlı ve temiz bir şekilde öldürebiliriz."

"Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" diye sordu Tucker.

Ve sonra Teague'in kafasına dank etti. "Onları basitçe tuzağa düşürmek ve sonra hızla ortadan kaldırmak istemezsiniz. Onlarla oynamak istiyorsun."

Slade bir parmağını kaldırdı. "Eğer 'onlarla oynamak' derken, onları sınırlımızda başka bir açıklık aramak üzere kaçacakları ve böylece bize onları avlama şansı verecekleri ölçüde alt etmeyi umduğumuzu kastediyorsanız, evet."

Gideon heyecanla titredi. "Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

Teague'in içinde bir beklenti duygusu dolaştı ve şeytanını uyandırdı. Bir şey avlamayalı uzun zaman olmuştu. İkisi de bunu özlemişti.

Sorun şuydu. "Yemi yutarlar mı bilmiyorum. Mükemmel bir hedef gibi açıkta tek başıma kalırsam şüpheleneceklerdir. Düşünce tarzları hayvani olabilir ama aptal değiller."

Saxon düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "İçimizden biri seninle takılabilir. O zaman o kadar kolay bir hedef olmazsın ama seni topluca ortadan kaldırabileceklerini düşünmeleri için yeterince savunmasız olursun."

Teague ağzını büktü. "Bu işe yarayabilir."

"İşe yarayacak." Tucker sandalyesinin kolçağına vurdu. "Bunu bu gece yapalım derim. Daha sonra ortaya çıkacaklarını hissediyorum. Hislerimi görmezden gelemeyeceğimizi biliyoruz."

Gideon alt dudağını ısırdı. "Biliyorsun, *bütün* gölge derileri öldürmek zorunda değiliz. Belki içlerinden birini serbest bırakabiliriz; Ronin'in seninle çok daha çabuk yüzleşmesini sağlayacak bir mesaj göndermesini sağlayabiliriz."

Teague ön dişlerini yaladı. "Bu iyi bir fikir ama iblislerimizin birinin yaşamasına izin verecek kadar geri çekilip çekilmeyeceğini bilmiyorum."

Gideon'un burnu kırıştı. "Evet, o da var." "Peki, bu plana var mısın, yok musun?" diye sordu

Slade. Teague ağzının kıvrıldığını hissetti. "Ben

varım."

Leo memnuniyetle başını salladı ve ellerini ovuşturdu. "O halde bunu en ince ayrıntılarına kadar tartışalım beyler."

*

Knox'un ofis masasının önünde duran Larkin, Prime'dan çok da arkasında olmayan bir nöbetçi gibi duran Levi'ye baktı. İfadelerini okumak zordu.

Knox çoğunlukla Yeraltı'nda çalışsa da, zaman zaman diğer ofislerini de kullandığı oluyordu. Şu anda içinde bulundukları otel de dahil olmak üzere Las Vegas'taki birçok otelin ve sayısız başka işletmenin sahibi olan Knox'un burada, orada ve her yerde dağınık ofisleri vardı.

Bu özel ofise Knox'un kendisi tarafından çağırılmıştı ve toplantının amacı konusunda oldukça muğlaktı. Ayrıca açıklama yapmakta tereddüt ediyor gibiydi, bu yüzden "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Knox koyu gri takım elbise ceketinin yakalarını düzelterek, "Evet," diye cevap verdi. "Holt'un benimle temasa geçip yüz yüze, bire bir görüşme için bastırdığı gerçeğini göz ardı ettiğiniz sürece. Onun sesini duymak ruh halimi oldukça bozuyor."

Holt'un Prime'dan bir şey istemeye nasıl *cüret ettiğine dair* Larkin'in midesinde öfke kabardı. "Anlayabiliyorum." Hem de çok. "Sizinle neden görüşmek istediğini söyledi mi?"

"Hayır, ama sizin hakkınızda konuşmak istediğini varsaymanın abartılı olacağını sanmıyorum. Görüşmeyi kabul etmemin tek bir nedeni var."

Larkin, Holt söz konusu olduğunda Knox'un sabırsızlığı göz önüne alındığında, "Onu eve uçması için korkutmak istiyorsun," diye tahmin etti.

"Evet, çünkü sizi dinlemeye hiç niyeti yok gibi görünüyor." Başbakan'ın kara gözleri çakmak çakmak oldu. "Seni taciz etmesine izin vermeyeceğim. Gitmesini istiyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı Levi.

Larkin ayaklarını dikti. "Toplantı için burada olmak istiyorum."

Levi, "Burada olduğunuzu bilirse rahatça konuşamayabilir," diye belirtti.

Bitişikteki banyoya bir göz attı. "Ben içeride bekleyeceğim, böylece onun haberi olmaz. Konuşmayı net bir şekilde duyabileceğim."

Knox ona sert bir bakış attı. "Gözden uzak olmanız koşuluyla buna izin vereceğim. Bunun tamamen sizi ilgilendirmesine saygı duyuyorum ama Las Vegas'ı terk etmesi konusundaki ısrarımı hoş karşılamayacaktır. Hiçbir Prime bunu yapmaz. Sadece gururundan dolayı ayak direyebilir. Eğer orada olursanız, kesinlikle direnecektir - sizin önünüzde zayıf görünmek istemeyecektir."

"Banyoda kalıp sessiz olacağım," diye söz verdi Larkin. Zaten Holt'la konuşmaya hiç niyeti yoktu. Knox'un da daha önce belirttiği gibi, hayaletten vazgeçip gitmesini tavsiye ettiğinde kambiyon onu *duymuyordu*. Belki Knox'u dinlerdi. "Toplantı ne zaman?"

"Yarım saat içinde buraya doğru yola çıkacağını tahmin ediyorum."

Güzel. Bu işin bir an önce bitmesini tercih ederdi. "O zaman bekleriz."

Yirmi dakika sonra Knox Holt'un gelişinden haberdar oldu. Larkin doğruca banyoya gitti ve kapıyı kapattı. Knox'un koruması olarak Levi onunla kaldı.

Saklandığı yerden, Başbakan'ın Holt'u ve kendi muhafızlarından birini ofiste tahta gibi karşıladığını duydu. Cambion'un sesi iblisin üst dudağını tiksintiyle sıyırmasına neden oldu. Varlık onun Knox tarafından öldürülmesine neden olacak kadar aptalca bir şey yapmasını umuyordu. Prime'ın iblisin eğlenceye katılmasına izin vereceği kesindi.

Knox masanın arkasındaki sandalyesine oturup Holt'u karşısındaki koltuğa davet ettiğinde deriden bir gıcırta geldi.

"Umarım sen ve inin için her şey yolundadır," dedi Holt, son derece resmi bir ifadeyle. "Öyle mi?" Knox'tan gelen bir soru değildi. Sıkılmış bir ifadeydi.

şüphecilikle çaldı.

Bir erkek iç çekti. "Sadede geleyim, olur mu?" "En iyisi bu," dedi Knox ona.

"Larkin hakkında konuşmak için buradayım."

Durumun böyle olacağından şüphelenmiş olsa da dudaklarının büzüldüğünü hissetti. Aynı şekilde, iblisi de onun cesareti karşısında oflayıp pufladı.

"O kadarını anladım," dedi Knox, sesi kısıktı.

Uzun bir duraklama. "Bana en az onun kadar kızgın olduğunuzun farkındayım. Hatta Kanada'ya dönüp onu rahat bırakmam gerektiği konusunda onunla aynı fikirde olabilirsin. Ama senin bir dayanağın var Knox. Onun hayatında olmadığını hayal edebiliyor musun? Mesafeni korumanı, aramızdaki bağdan vazgeçmeni sağlayacak herhangi birinin yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey var mı?"

"Kuşkusuz, psi-arkadaşımın hayatımda olmamasını hayal bile edemiyorum. Hiç kimse, o bile beni uzak tutamaz. Ama sen çıpandan uzak kaldın Holt. Otuz yıldan uzun bir süre önce Larkin'e ve bağa sırtını döndün ve bunca zaman onun hayatından uzak kalmayı hiç sorun etmedin."

Larkin'in düşünceleri aynen.

"Doğru değil," diye itiraz etti Holt. "Mesafemi korumak inanılmaz derecede zordu-"

Knox, "Ama yine de başardın," dedi. "Bunu yeterince iyi başardın."

"Ondan uzak durmanın kolay bir yanı yoktu," diye karşı çıktı Holt, sesine sabırsızlık karışmıştı.

"Belki de değil. Ama yine de yaptın. Kişisel istek ve ihtiyaçlarınızı Larkin'in, çapa bağının ve iblisinizin istemesi gereken şeylerin önüne koydunuz. Varlığın onsuz olmaktan memnun olmasına imkân yoktu. Muhtemelen ona bir gün onu bulacağına dair bir söz verdin; muhtemelen iblisin durumu kendi eline almasını önlemek için bu sözü bir ipte sallandırdın."

"Her zaman geri dönmeye niyetliydim - varlığım bunu biliyordu. Sadece eski Başbakanımız ortadan kalkana kadar beklememiz gerektiğini anlamıştı. O işleri zorlaştırdı."

Hayır, *Holt* işleri zorlaştırdı. Bu durumda olmalarının nedeni oydu. Ve Larkin onun gerçekten de her zaman geri dönmek istediğine inanmıyordu. Ama tıpkı Knox'un suçladığı gibi, kontrol altında tutmak için varlığına döneceğine dair güvence verdiğine bahse girerdi.

"İblisim bir daha ondan uzaklaşmama izin vermeyecek. Her halükarda bunu yapmayacağım," dedi Holt, sözleri saf çelikten. "Bencil olduğumu ya da yıllar önce büyük bir hata yaptığımı inkâr etmeyeceğim. Hatta onun beni sevdiğine bile itiraz etmeyeceğim."

benden daha iyi bir çapayı hak ediyor. Ama hoşuna gitse de gitmese de Knox, onun sahip olabileceği tek psi-arkadaşı benim."

"Yani?"

"Umudum Larkin'le benim aramda bir görüşme ayarlamamız. Onunla toplum içinde konuşma çabalarım sonuçsuz kaldı. Kendini güvende hissedeceği bir yerde olursa beni dinlemeye daha meyilli olabilir. Eğer siz de orada olmak isterseniz, itiraz etmeyeceğim. Sadece onunla rahatsız edilmeyeceğimiz bir ortamda konuşmak istiyorum."

Orospu çocuğu. İstedliğini elde etmek için onun *etrafında* böyle dolaşmayı mı düşündü?

Prime'ı kendisiyle konuşmaya zorlamak için manipüle edebileceğini mi düşündü?

Knox'un zihni onunkine dokundu. *Buna açık olduğunuzu sanmıyorum? En ufak bir şekilde bile, diye* yanıtladı.

Knox ona, "Bunu asla kabul etmez ve ben de onu zorlamayacağım," dedi.

"Rıza göstermeyeceğinden emin değilsin," diye itiraz etti Holt. "Ve senden onu zorlamayı istemiyorum. Sadece onunla konuşmanı istiyorum. O sizi dinler."

"Öyle. Ama neden ona gününden sana zaman ayırmasını söyleyeyim ki? Bunu hak etmek için ne yaptın?"

"Bir şey değil. Ama bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım." Yeterince kolay olacaktı gibi söyledi.

Larkin şaşkınlıkla sadece başını sallayabildi. Sanki psi-arkadaşların ne kadar önemli olduğuna dair gerçek bir fikri yokmuş ya da geçmişte yaptıklarının onu neden bu kadar üzmesi gerektiğine dair gerçek bir kavrayışı yokmuş gibiydi. Durumu tam olarak anlamasını engelleyen şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildi ama bu da bir şeydi.

Knox, Holt'un nasıl tepki vereceğini görmek için, "Eğer buluşmayı kabul ederse, ortağı da orada olmak isteyecektir," dedi.

Saniyeler süren bir sessizlik oldu. "Eğer istediği buysa, itiraz etmeyeceğim," dedi Holt sonunda, sesinde hafif bir gerginlik vardı. "Bana istediğin kadar şart koşabilirsin Knox. Bu konuda zorluk çıkarmayacağım. Benim için önemli olan Larkin'le konuşabilmem. Önemli olan tek şey bu."

"Keşke yıllar önce onunla bağ kurmaya bu kadar kararlı olsaydınız.

"

"Dediğim gibi, o zamanlar bencildim. Onu önceliğim yapmadım. Bundan tahmin edemeyeceğin kadar pişmanım."

Knox onun düşüncelerini yineleyerek, "Bunu yaptığından ya da şu anda onu önceliğin haline getireceğinden pek emin değilim," dedi. "Görebildiğim kadarıyla kişisel durumun değişmiş olabilir ama sen değişmedin. Eğer kısa bir süre önce onu uzaktan görmemiş olsaydın-"

Holt, "Yine de onun için gelirdim," diye ısrar etti.

"Olabilir. Ama neden tek önemli olanın bu olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Larkin için hiçbir anlamı yok."

"Eğer onunla konuşabilirsem-"

"Tıpkı yıllar önce onunla bağ kurmadan eve döndüğünde yaptığın gibi onu manipüle etmeye çalıştın," diye bitirdi Knox, sesinde belirgin bir ürperti vardı. "Seni kovalayacağını düşündün. Geri adım atacağını. Taviz vereceğini. Ayrılmanın seni müzakereler açısından güçlü bir konuma getireceğini düşündün. Ama öyle olmadı, değil mi?"

Holt tereddüt etti. "Benimle iletişime geçmesini bekliyordum, evet. Ama ayrılışım onu manipüle etme girişimi değildi. Prime'ım beni eve çağırdı."

"Tüm özel işlerimi öğrenmek için onu kullanmayı planlayan bir Prime. Karşılığında sana ne vaat etti?"

"Hiçbir şey." Holt durakladı. "Eğer onun sadakatini kazanamazsam beni rütbemi düşürmekle dolaylı olarak tehdit etti."

"Ve onu inimde, onun ulaşamayacağı bir yerde kalmaya teşvik ederek ondan korumak yerine, onun istediğini yaptın. Bunu yaparken de tıpkı onun yaptığı gibi istediğinizi elde etmek için onu kullanmaya çalıştınız."

Aynen öyle. Holt eski Başbakanını küçümsediğini iddia edebilirdi ama aslında o güce aç, insanları kullanan yaşlı piçten daha iyi değildi. Sadece bunu göremiyor gibiydi.

"Öyle değildi," diye iddia etti Holt, sesi sertleşmişti.

Knox, "Kesinlikle öyleydi," dedi.

Sessizlik çöktü ve sabırsız iblisin sinirlerini iyice gerdi.

Holt, "Bağ olmadan da haydut olabilir," diye atıldı. "Bunun *asla* olmamasını sağlamak için onun tek şansı benim. Eminim sen de onun bu güvenceye sahip olmasını istersin. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki onun iblisi daha cesur ve

çoğundan daha güçlü. Eğer bir Prime'dan diğerine, bana iyilik olsun diye bir toplantı ayarlamaya çalışmayacaksan, en azından bunu onun için yap. Bu onun yararına ve bunu sen de biliyorsun. O ve ben işleri ne kadar çabuk halledersek, o kadar çabuk ilerleyebiliriz. Bu işi uzatmanın kimseye faydası yok, en azından ona."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Bir deri gıcirtısı daha duyuldu ve Knox'un koltuğunda öne doğru eğilip eğilmediğini merak etti. "Kaybedecek bir savaş veriyorsun Holt. O seni istemiyor. Bağ istemiyor. İblisi de istemiyor. İkisi de hayduta dönüşme riskiyle yaşamayı tercih eder. İşte *bu* kadar kötü batırdın. Düzeltmek yok, geri dönmek yok."

"Keşke onunla düzgün bir konuşma yapabilseydik-"

"Hiç fark etmezdi."

"Bunu bilemezsin," diye kestirip attı Holt, sözlerinde yoğun bir kızgınlık vardı. "Knox, bana ihtiyacı var."

Larkin bön bön baktı. Ona mı *ihtiyacı vardı*? Hangi gezegende yaşıyordu?

"Hayır Holt, öyle değil," dedi Knox. "Pek çok iblis asla çapalarını bulamaz ya da onlarla bağ kuramaz, bununla başa çıkarlar ve yine de dolu dolu bir hayat sürmeyi başarırlar. Larkin de öyle. Ayrıca, onun farklı türde bir çapası var. Bir psi-eş değil, ama onu ve iblislerini sadece eşlerin yapabileceği şekilde dengeleyen bir kişi." Larkin, Knox'un bu iddiayı sadece Holt'u dürtmek için söylediğinden şüphelenmişti. Ama gerçekte Teague ona bu dengeyi sağlamıştı, tıpkı Khloë'nin Holt için yaptığı gibi. Keenan ve Devon Tanner için yaptı.

"Belki şu anda durum böyle ama bu çok uzun sürmeyecek," dedi Holt, sesinde sert bir tonla. "Sullivan hakkında öğrendiğim her şey bana onun asla uzun vadeli düşünmediğini söylüyor. Yulaf ekme yaşam tarzını tercih ediyor."

Knox, "İlişkiler konusunda iyi bir geçmişe sahip olmayabilir, ancak bağlılıkla mücadele eden bir adam değil" dedi. "Kendi çapası da dahil olmak üzere hayatında onun için önemli olan insanlara tamamen bağlı - aynı zamanda son derece sadık ve inanılmaz derecede koruyucu olduğu biri. Teague'den birkaç şey öğrenebilirsiniz."

Larkin, Holt'un ikinci yorumu iyi karşılamayacağını bildiği için dudaklarının yukarı kalktığını hissetti.

"Buraya cehennem atını tartışmaya gelmedim," dedi Holt sert bir sesle. "Hayır, buraya benim desteğimi kazanma umuduyla geldin."

Sen de Prime'dan olduğun için seninle iyi geçinmeye meyilli olacağımı düşündün." Knox durakladı. "Benim için önemli olanlara zarar veren insanlarla iyi geçinmem." Sözler ipeksi ve yumuşak bir tonda söylenmişti ama içinde kötülük vardı.

Sıkıntıyla titreşen ağır bir nefes sesi duyuldu. "O zaman bu bir zaman kaybıydı."

"Vegas'a kadar gelmen de öyle. Larkin'in sana ihtiyacı yok Holt. O halinden gayet memnun. Onu rahat bırakmalıydın."

Daha fazla deri gıcirtısı duydu ve her iki erkeğin de yerlerinden kalktığını hissetti.

"Şimdi," diye söze başladı Knox, "size, korumanıza ve yanınızda getirmiş olabileceğiniz diğer iblislere eve dönüş için yer ayırtmanızı öneririm. Önermekten kastım ısrar etmeniz."

Holt ses tonunda meydan okuyan bir tonla, "Seni bu konuda zorlayamam," dedi.

"Evet, yapabilirsin," diye ısrar etti Başbakanı. "Ve yapacaksın da. Çünkü sonuçlarıyla yüzleşmek istemezsin."

Bir duraklama. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Kelimeler yumuşak ve alçak sesle çıkmıştı ama öfkeyle doluydu.

"Bunun cevabının açık olduğunu sanıyordum. Onu yağlamadım, değil mi?"

Bir duraklama daha. "Sen ve ben yumruk yumruğa gelirse galip çıkacağından bu kadar emin olman bir hata. Çok fazla güce sahip olan tek iblis sen değilsin."

"Oh, başkaları da var," diye izin verdi Knox. "Sen onlardan biri değilsin. Aramızdaki bir düello senin için kötü sonuçlanır ve bu zayıflık gösterin gasp edilmene neden olur. Başbakan olmak için pek çok fedakârlık yaptın. Pozisyonunu bir kenara atman aptallık olur. Ama, elbette, tam olarak bunu yapın. Sana acı çektirmek çok katartık olacaktır ve eminim Larkin'in iblisi bu konuda bana yardımcı olmaktan keyif alacaktır."

Uzun sessizlik anları geçti. Tahmin etmesi gerekirse, Holt'un kendisine, evet, Knox haklıydı, demek zorlandığını söyleyebilirdi. Knox'un

Cambion onunla boy ölçüşemezdi.

"Kanada'ya geri dön Holt. Larkin'i unut. Kendine odaklan. Bu çok zor olmamalı. Bunu yıllardır yapıyorsun."

Larkin buna gülümsedi.

İki ayak sesi duyuldu, bir kapı açıldı, sesler mırıldanıldı ve sonra kapı bir kez daha kapandı.

"Artık dışarı çıkabilirsin," diye seslendi Levi.

Larkin banyodan çıktı ve bakışları hemen Knox'u aradı. "Bu hiç hoş değildi. Sence seni duydu mu? Seni dikkate alır mı?"

Başbakan ağzını büktü. "Ona ulaştım. Bundan eminim. Ancak uyarımı dikkate alıp almayacağını söylemek zor."

Levi elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Asla zayıf görünmek istemeyen bir Prime olan Holt'un kendini kurban sunağının üzerine atmasını garip bulan başka biri var mı?"

Başını salladı. "Oh, kesinlikle garipti. O gururlu ve kibirli biri. Knox'un kendisini eşit görmesini isterdi. Ama buraya geldi, tüm başarısızlıklarını itiraf etti ve kişisel bir konuda yardım istedi. Bu ne Holt'a ne de Prime'a yakışır."

Knox, "Çapa bağının peşine iddia ettiği nedenle düşmemiş olması mümkün," diye düşündü. "O inanılmaz derecede hırslı bir iblis. Bunu hepimiz biliyoruz. İnsanları kullandığını biliyoruz. Güç oyunları oynadığını biliyoruz."

Larkin gözlerini kıstı. "Neden onun gerçekten burada olduğundan şüpheleniyorsun? Bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

Knox dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Politika. Dün öğrendiğime göre diğer inlerle bazı sorunlar yaşıyormuş. Onunkini ele geçirmek isteyen daha büyük inlerle. Prime'larla ittifakı var ama çok fazla değil. İkiniz bağlanmış olsanız bile benden asla bir ittifak alamayacağını biliyor. Ona asla güvenmem. Ama sanırım sana bağlı olmasının en azından diğer inlerin geri adım atmasını sağlayacağına inanıyor."

Tam bir 'aha' anı yaşayan Larkin başını salladı. "Kimsenin çıpamla oynamasından hoşlanmayacağını, Holt'u savunacağını düşünürler."

Aptal herhalde bana psişik olarak bağılı olsaydı ona karşı asla harekete geçmeyeceğinizden de emin olabileceğini düşünmüştür."

Knox, "Durum son derece vahim olmadıkça, ona bağılı olsaydınız çapanıza asla zarar vermezdim," dedi. "Çünkü bunu yapmak sana duygusal olarak zarar vermek olur. Onun inine geçsen bile ailevi ilişkimizi korumak isterim. O da bunu bilecektir."

Dudaklarının gergin bir çizgiye dönüştüğünü hissederek kollarını kavuşturdu. "İşte bu yüzden bu kadar mantıklı ve kendini kırbaçlar gibi davranıyor ve tüm fedakârlıkları yapmayı teklif ediyor. Beni işbirliğine ikna etmek için gerçekten acele ediyor. İktidar koltuğunu kaybetmeye hazır değil - onu elde etmek için çok uzun süre çabaladı."

Levi ensesini ovuşturdu. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, evet, Holt'un çoğunlukla politik nedenlerle burada olduğunu düşünüyorum. Bu, senin onun için önemli olmadığını düşündüğüm anlamına gelmiyor, Lark. Belli bir seviyede önemli olduğuna inanıyorum. Sadece - yıllar önce olduğu gibi - onun hırsları daha önemli."

Belki de *çapasının* bir kez daha onu kendi çıkarları için kullanmaya ve manipüle etmeye çalıştığını fark etmek Larkin'i incitmeliydi. İblisi öfkeliydi ama dürüst olmak gerekirse, Larkin sadece yorgun hissediyordu. Onun saçmalıklarıyla işi bitmişti.

"Bana acıyan bakışlar atmanıza gerek yok," dedi Knox ve Levi'ye... çünkü onlar da tam olarak bunu yapıyordu. "Üzgün değilim."

"Peki senin iblisin?" diye sordu Knox.

Larkin dudaklarını yaladı. "Onu ağlatmak için daha fazla yol düşünüyor." "Onu suçladığımı söyleyemem." Knox üst dişlerinin kenarlarını yaladı. "Ona söylediklerim kafasına dank etti. Ona söylediklerimi gerçekten duydu.

onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ve asla da istemeyeceğim." "Yani kayıplarını azaltacağını mı düşünüyorsun?"

"Anlıyorum. İnatçıdır ama hayalperest değildir. Hiçbir işe yaramayacak bir şey için zamanını ya da enerjisini boşa harcamaz. Ve oraya göz diken başka Prime'lar varken ininden çok uzun süre uzak kalmak aptallık olur." Knox elini onun omzuna koydu. "Belki de bu iş bitmiştir; sonunda seni huzur içinde bırakır." Gözlerine tehlikeli bir parıltı girdi. "Ve eğer bırakmazsa ... birlikte bırakmış olmayı dilemesini sağlayacağız, değil mi?"

Evet, kesinlikle öyle.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gizemli klan işi nasıl gidiyor?

Teague o akşam Larkin'in sesi aklına düştüğünde dışarıdan bir tepki vermedi. Gözleri kapalı ve kollarını kavuşturmuş bir halde güvertedeki sandalyeye yayılmış, uyuyor numarası yapıyordu. *Umduğum kadar olaylı değildi*, diye cevap verdi.

Üç saatten fazla bir süredir, o ve yanındaki sandalyede uzanmış olan Leo -ki o da sayım için dışarıdaymış gibi davranıyordu- sabırsızlıkla bir gölge derisinin saldırmasını bekliyorlardı. Klanlarının geri kalanı yakındaki gölgelerde siper almış, her an harekete geçmeye hazır bekliyorlardı. Köpekler emredildiği gibi çukurun yakınında yatıyordu ama gergindiler, muhtemelen Tucker'ın 'hislerine' güvenilebilirse bir şeyler olabileceğini seziyorlardı. Ki genelde güvenilebilirdi.

Ne, yeterince striptizci yok mu?

Teague telepatik bir homurtu çıkardı. *Sana daha önce de söyledim, bu bir parti değil.*

Larkin ona 'katılması gereken bir klan işi' olduğu için bu gece onu göremeyeceğini söylediğinde, kızgın ya da üzgün olmamıştı. Larkin asla onun zamanını tekeline almaya çalışmazdı. Ancak 'klan işi' hakkında birkaç genel soru sorduğunda ve Larkin konuyu açmadığında, biraz şüphelenmişti.

Zebanisi onu biraz daha dürtmüş ve ayrıntılar aramıştı. Sorularının çoğunu nazikçe savuşturmaya devam etmiş ve çok muğlak bir resim çizmişti. O da bunu hiç takdir etmemişti. Bir şey

Tişörtünü yumruklayarak, onu kendine çekerek ve çenesini sertçe ısırarak ifade etti. Daha sonra ona, kendisini uzakta tutmanın o kadar kolay olmayacağını söylemişti ki bu iblisin çok hoşuna gitmişti.

Teague'in, onun hayatında daha fazla yer edinmeye çalıştığını düşünerek paniğe kapılması gerekirdi. Bunun yerine, içinde bir gülümseme oluştuğunu hissetti. Çünkü işler farklı olsaydı, evet, onu tam olarak istediğı yer orasıydı. Ne yazık ki bu asla gerçekleşmeyecekti.

Bira, oyunlar ve kahkahalar olacağını söylemiştin, diye ekledi Larkin. Bana parti gibi geldi.

Gerçekten cehennem atlarının gösterişsiz partiler vereceğini mi düşünüyorsun? Hayır. Bu yüzden striptizci sorum.

Teague gülümsemesini bastırdı. Larkin'in yorumu şakaydı ama sesinde sahiplenici bir ısırık vardı. Normalde kadınların kendisine karşı sahiplenici duygular beslemesinden hoşlanmazdı ama söz konusu Larkin olduğunda bunu sorun etmiyordu. Bu, terazinin dengede olduğu anlamına geliyordu çünkü o da Larkin'e karşı aynı derecede sahipleniciydi.

Burada başka kadın yok, diye yemin etti. Düşündüğünün yarısı kadar bile eğlenmiyorum. Doğrusu, senin evinde seninle olmayı tercih ederdim.

Şu an evde değilim, yani orada tek başına takılacaksın.

Teague kaşlarını çatmadan önce kendini tuttu. *Neredesin sen?*

Senin bölgeden çok uzakta değil aslında. İnimdeki iblislerden biri küçük cehennem martısı köyünde bir karışıklığa neden oldu. Tanner ve ben hallediyoruz.

Anladığım kadarıyla Tanner ve boğalar arasında çok fazla koklama ve duruş var.

Siz cehennem canavarları sürekli siklerinizi sallıyorsunuz. Çok yorucu.

Teague yine gülümsemesini bastırdı. *Ne diyebilirim ki? Biz-*

Bir dal kırıldı. Köpekler kıpırdadı. Kaskatı kesildi.

Beklenti Teague'in içinde atmaya başladı ve nabzını hızlandırdı. Usulca uzun bir nefes aldı ve işte oradaydı; kendine özgü kokusu

duman ve kükürt. İçindeki canavar yüzeye yaklaştı, planı biliyordu, avını izlemeye ve öldürmeye hevesliydi.

Hafif bir yaprak hışırtısı duyuldu ve ardından bir alarm düdüğü çaldı.

Teague ayağa fırladığında gözlerini açtı. Dört gölge derisi birkaç metre ötede duruyordu. Biri, kalkandaki boşluğu siyah tuzla kapatmakta olan Gideon'la yüzleşmek için dönmüştü. Diğer üç insansı saldırmaya hazırlanıyordu, bembeyaz bakışları etraflarını saran adamların üzerinde geziniyordu.

Köpekler çukurun yanında bir o yana bir bu yana dans ediyor, harekete geçmek ve saldırmak için emir bekliyorlardı. Aynı şekilde, ağaçlardaki kuzgunlar da harekete geçmek için bir emir beklerken huzursuzca kanat çırpıyorlardı.

Biz, ne? Larkin dürttü.

Leo'yla birlikte klanın geri kalanıyla birlikte izinsiz girenlerin etrafını sararken Teague ona, "Halletmem *gereken bir şey var*," dedi. *Seninle sonra tekrar konuşacağım.*

Her şey yolunda mı? Her şey yolunda.

Zihnine temkinli bir hava yayıldı. *Yalan söylüyorsun.*

Cidden, her şey yolunda. Seninle yakında konuşacağım. Tüm dikkatini önündeki gölge deriye veren Teague yumruklarını sıkıp gevşetti. Vücutlarındaki gerginlikten ve bakışlarının sabit duramamasından paniklerini anlamak kolaydı. Evet, boku yediklerini biliyorlardı, kaçış olmadığını biliyorlardı, ölümün yakında onları alacağını biliyorlardı.

Teague onlara, "Bize katılmanız çok iyi oldu," dedi. "Yine de pek akıllıca değil."

İnsansılardan biri gözlerini kıstı ve sonra Teague'in zihninde Ronin'in bir görüntüsü parladı.

"Sadece emirlere uyuyorsunuz, biliyorum," dedi Teague. "Ama akılsız kuklalar değilsiniz. Ronin'e itaat etmek için bir seçim yaptınız. Buraya beni öldürmek niyetiyle geldiniz. Devam edin ve yapın." Durakladı, ağzının kıvrılmasına izin verdi. "Eğer yapabilirsen."

İnsansı gözlerini daha da kısarak baktı ve ardından bir cehennem ateşi küresi yarattı. Çatırdayan top havada bir *vınlama* sesiyle ok gibi yayıldı,

Teague'e doğru gidiyor.

Silahtan kaçtı ve silahın çok arkasındaki sert bir şeye -muhtemelen bir ağaca- çarptığını duydu. Bunun üzerine herkes harekete geçti.

Cehennem ateşi küreleri ileri geri süzülürken kehribar ve kırmızı parıltılar karanlığı böldü. Bekleyen hayvanlardan havlamalar ve ciyaklamalar geliyordu; bu sesler alevlerin tıslamasını, cehennem asidinin cızırtısını ve klandan yükselen homurtuları, küfürleri ve kahkahaları neredeyse bastırıyordu.

İlk başta gölge derisi Teague'e odaklanmaya çalıştı, görünüşe göre yaklaşan ölümlerinin anlamsız olmaması için en azından görevlerini tamamlamaya karar vermişlerdi. Ve Teague'in kaburgalarına, kalçasına ve omzuna cehennem ateşinden toplar indirerek birkaç darbe aldılar. Ancak klan onları o kadar çok darbeye bombardımana tuttu ki, insansılar kendilerini savunmak için dikkatlerini bölmek zorunda kaldılar.

Klan davetsiz misafirleri öldürmek için hiçbir girişimde bulunmadı, sadece onları yaraladı ve zayıflattı. Ancak bu, gölge derisine kolay davrandıkları anlamına gelmiyordu. Maksimum acı verdiler ve bunu hiç merhamet göstermeden yaptılar.

İnsansılardan birinin yanından fırlayan bir dokunaç Teague ve Leo'ya doğru savruldu ve ikisini de ayaklarından yere düşürdü. Aynı dokunaç Teague'in boğazına doğru ilerledi ama Saxon tarafından yakalandı; erkek elini dokunacın etrafına doladı ve ardından bir cehennem ateşi topuyla dokunaca vurdu.

Gölgecil, hiç şüphesiz dayanılmaz bir acıyla dokunacını sertçe geri çekti; bu kadar yakın mesafeden vurulmak acı verici olurdu.

Teague ve Leo ayağa fırladılar, her ikisi de

Cehennem asidi Teague'in göğsüne çarptı. Beyaz acı nefesini kesti ve elindeki alevli kürenin göz kırpmasına neden oldu. Cızırdayan asit etini neredeyse açlıkla yerken, sıktığı dişlerinin arasından bir tıslama çıktı. Canavarı öfkeli bir nefes üfledi ve her türlü şiddetli misilleme planını yaptı.

Şu anda Leo tarafından saldırıya uğrayan gölge derisine ters ters bakan Teague havaya bir cehennem ateşi topu fırlattı. İnsansı bunun geldiğini gördü ve savruldu ama yeterince hızlı değildi. Küre çenesine çarparak başını geriye atmasına neden oldu.

Teague sırtıttı ve iblisi memnun bir ses çıkardı. Ama sonra gölge derilerden biri daha onu hedef alınca dayanılmaz bir sıcaklık kulağına çarptı

cehennem ateşiyle. Tanrım, bu küçük piçler *çok* fena öleceklerdi.

Kabarcıklar kavurucu sıcağıdaki kulağına batarken, Teague hızla bir, iki, üç, dört alevli küre fırlattı -özellikle herhangi bir insansıya nişan almıyordu, sadece baskıyı arttırmak ve onları kuyruğunu kısıtıp kaçmaya zorlamak istiyordu.

Birkaç dakika sonra dileği gerçekleşti.

Bir insansı kaçtı. İki tanesi hızla onu takip etti. Dördüncüsü geri çekildi, klanı körü körüne cehennem asidi küreleri fırlattı ama sonra hızla dönüp kaçtı.

Teague'in canavarı kaçtıklarına sevinmiş olsa da korkaklıkları karşısında tiksintiyle dişlerini gösterdi.

Slade sırtarak boynunu büktü ve gevşek bir esneme hareketi yaptı. "Tam zamanında. Bundan keyif alacağımı söylemeliyim." Ateşin yayılmaması için elini hafifçe vurarak cehennem ateşi alevlerinin sönmesini sağladı.

"Onlara beş dakika avans verelim," diye önerdi Tucker, tişörtünü çıkarıp vardiyaya hazırlanırken.

Kendi tişörtünü çıkaran Teague, yanmış kumaş hızla iyileşen yaralarını çekiştirirken yüzünü buruşturdu. Heyecan çılgınlığı atarak yanına koşan köpeklerle ıslık çaldı. Kaçan gölge derisinin yönünü işaret etti. "İz sürün."

Tazılar hevesle havladılar ve sonra kaçtılar.

Tepesinde dönüp duran kuzgunlara bakan Teague bir el salladı. "Gidin."

Sürü, köpekleri hızla geride bırakarak aceleyle gözden kayboldu.

Çıplak olan Teague yaralarını gözden geçirdi. Derisinin bazı kısımları kızarmış, çığ ve soyulmuştu. Diğer bölgelerde kabarcıklar ve yanık izleri vardı. İyileşiyorlardı ama onun hoşuna gidecek kadar hızlı değillerdi.

Archer, "Gölgecillerin yeterince avantajlı olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Teague başıyla onayladı. "Hadi gidip eğlenelim."

Teague telepatik konuşmalarından aniden çekilince Larkin'i bir tedirginlik kapladı. Sesi endişeli ya da incinmiş gibi çıkmamıştı.

onu endişelendirecek bir şey yoktu. Ama sesinde bir *şeylerin* alt akımı vardı. Kesinlikle orada olmaması gereken bir savaş hazırlığı hissi.

Endişe ensesine battı ve oradaki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu. İçindeki şeytan derisinin altına doğru kayarak yaklaştı, bu durumdan hiç hoşlanmadı; klan etkinliğinin aslında tehlikeli bir şey olabileceğinden hoşlanmadı.

Gözaltına aldıkları iblisi götürmeleri için Birlik üyelerini yönlendiren Tanner'a döndü. "Gitmem gerekiyor." Ona ihtiyacı yoktu, mesele artık çözülmüştü.

Kaşlarını çattı. "Ne? Nerede?"

"Teague'i görmeye," diye geçiştirdi, kendini rahat görünmeye zorladı, onu dahil etmek istemiyordu. "Bana ihtiyacın olursa seslen."

Larkin form değiştirme yeteneğini kullanarak ayaklarını yere bastı. Etrafında dumanlar yükselirken, ona ait olan her şey -giysileri ve her şeyi-yeniden şekillenmeden önce dönüp eridi ve bunu yaparken de bir kartal şeklini aldı.

Larkin kuş bedenini hızlıca salladı, alternatif formuna tamamen yerleşti ve sonra gökyüzüne çıktı. Serin hava, bir mermi gibi içinden geçerken onu yıkadı.

Teague'in bölgesinden çok uzakta değildi. Uçma hızıyla oraya varması sadece birkaç dakika sürerdi. Oraya hiç gitmemiş olmasına rağmen, tam olarak nerede bulacağını biliyordu.

Klanın bölgesinin havadan uydu görüntüsü hiçbir şey göstermezdi - el değmemiş bir toprak parçası gibi görünüyordu. Ama bu sadece bir göz boyama numarasıydı. Ve eğer cazibeyi *aramayı* biliyorsanız, onu nasıl fark edeceğinizi biliyorsanız, işaretleri almak o kadar da zor değildi.

Larkin gökyüzünde kanat çırparak ağaç tepelerinin üzerinden geçerken midesi gerginlikle çalkalanıyordu. Aşırı tepki veriyor olması çok mümkündü. Belki de klan üyelerinden ikisi bir tartışmaya girmiş ve o da bunu halletmek için onunla konuşmasını yarıda kesmişti. Ama içgüdüleri farklı düşünüyordu ve bunu görmezden gelemezdi.

Aklına, durum ne olursa olsun, onun kendi bölgesine gelip bir şeyleri kontrol etmesinden pek memnun olmayabileceği geldi; durumu bir 'klan meselesi' olarak değerlendirecek ve kendisinin bu işe karışmaya hakkı olmadığına inanacaktı. Haksız da sayılmazdı. Ne de olsa o bir yabancıydı. Ama aynı zamanda onun kız arkadaşıydı - evet, tamam, henüz bunun farkında değildi. Gerçi bu konunun dışında bir şeydi.

İşin aslı, eğer tehlikeyi göze alıyorsa, onun arkasını kollamak niyetindeydi. Bu kadar basit. Sadece bununla yaşamak zorundaydı.

Onun bölgesine vardığında, cazibenin itici baloncuğundan geçerken tüyleri boyunca hafif bir vızıltı hissi titreşti. İşte o zaman, sanki baloncuk gürültüyü kontrol altında tutuyormuş gibi, uğursuz sesler ona ulaştı. *Savaş* sesleri.

İçinden bir lanet okuyarak kanatlarını daha sert çırpı ve hızını artırdı. Ağaçların arasından süzülerek bir açıklığa doğru ilerledi, kartal gibi gelişmiş görüşüyle -bu da *nesi*- yakınlardaki dört gölge derisinin hızla oradan uzaklaştığını seçebildi. Tüm klan etrafta duruyordu ama hiçbirisi takip etmek için harekete geçmedi. *Sırttılar*.

"Tam zamanında. Bundan keyif alacağımı söylemeliyim," dedi klandan biri.

Şimdi ne var?

İçgüdülerini ayaklandı ve varlığını henüz belli etmemesi konusunda ısrar etti. Açıklıktan çok da uzakta olmayan kalın bir ağaç dalına usulca konarak önündeki manzarayı inceledi. Tazı sürüsüne, iri kuzgunlara, yaralı ama *mutlu* cehennem atlarına baktı.

"Onlara beş dakikalık bir avantaj sağlayalım," dedi bir başkası. Önceden başlamak mı?

Soyunan Teague'den gelen bir ısıklık, köpeklerin onun yanına koşmasını sağladı. Gölgecinin *peşinden gönderdiği* köpekler. Aynı şeyi kuzgunlara da yaptığında kafası şaşkınlıkla seğirdi. Bu tuhaf ve doğal değildi... ve... ve... Oh, lanet olsun.

Farkındalık ona çarptığında Larkin'in tüyleri kabardı. Bir balyoz gibi. Sert, hızlı, ağır. Teague yapbozunun her parçası, her şey netleştikçe yerine sıkıca oturdu. Ve bu onu zihinsel olarak yanlara savurdu.

İçindeki iblis hızla gözlerini kırıştırdı ve bunu anlamaya çalıştı. Çok az şey varlığı hazırlıksız yakalayabilirdi. Ama bu? Evet, bu onu sarstı.

Klandan biri, "Gölge derisinin yeterince zamanı olduğunu söyleyebilirim," diye ilan etti.

Teague hafifçe başını salladı. "Hadi gidip biraz eğlenelim."

Neredeyse tek vücut olan yedi adam duman ve kül bulutları içinde yer değiştirdi.

Cehennem atları kuyruklarını salladı ve toynaklarıyla yeri eşeledi. Ve sonra dörtlüye uzaklaştılar.

Larkin tekrar gökyüzüne çıktı, görünmeyeceği yüksek bir yerde durdu. Cehennem atlarının dört gruba ayrılıp dağılmasını izledi. İki grup uluyan tazıların seslerini takip ederken, diğerleri kuzgunların ciyaklamalarını izledi.

Çok geçmeden fark etti ki, hayvanlar gölge derilerinin her birinin etrafında ayrı noktalarda dönüyordu. Dört insansı kaçarken bir arada kalmamıştı; bir kaçış yolu ararken ayrılmışlardı. Neden gölgeler arasında kaybolmadıkları ve klanın bölgesinden ayrılmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cehennem atları ustalıkla gölge derililerin üzerine indi ve onları katletti -Isırıyorlar, tepiniyorlar, ateş püskürüyorlar, zararlı dumanlar çıkarıyorlardı... Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışlardı. Ve Larkin için, sadece birkaç dakika önce vardığı sonuçta haklı olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

Klanı 'eğlenceleriyle' baş başa bırakarak geri döndü. Yine de bölgeyi terk etmedi. Bunu düşünmedi bile. Hayır, o ve Teague'in konuşması gereken şeyler vardı.

Konuşmak *ister* miydi? Muhtemelen istemezdi. En azından aklındaki konuyla ilgili olarak. Ama bu sefer başından savılmayacaktı.

Kampa indi ve gerçek formuna geri döndü. Dalgınca tişörtünü çekiştirerek etrafını süzdü; vagonlardan ateş çukuruna, hamaklardan küçük ahıra kadar her şeyi inceledi.

Arazinin etrafına yayılmış kulübeler bulmayı umuyordu; bir sürü gibi birbirine yakın yaşamak yerine klanın her bir üyesinin kendine ait bir alan isteyeceğini düşünmüştü. Teague'in eski bir yolcu arabasında yaşadığını *gerçekten* tahmin edemezdi.

Ama o zaman, onun ... .. olduğunu da tahmin edemezdi. Tanrım, tüm bunlar gerçeküstüydü.

Poposunu çukurun yakınındaki bir kütüğün üzerine tüneyerek dirseklerini kot pantolonlu kalçalarına dayadı ve yüzünü ovuşturdu. Teague'in neyi saklamakta bu kadar kararlı olabileceğini pek çok kez düşünmüştü. Sonsuz olasılıkları araştırmış, sayısız senaryo düşünmüştü. Ama hiçbirisi işin aslına yaklaşamamıştı.

Şimdi onun sırlarını neden bu kadar sıkı koruduğunu anlıyor muydu?

Evet, anladı.

Kesinlikle.

Kendisinin de bazı sırlarını paylaşmış olmasına rağmen neden onun bu sırları ima bile etmediğini şimdi anlıyor muydu? Evet. Evet. Evet, yine de acı verse de anlamıştı.

Öte yandan içindeki iblis o kadar anlayışlı değildi. Sırların kendileriyle cehennem atı arasında taştan bir duvar gibi durmasından hiç hoşlanmamıştı ve onun özel işlerini bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Bu hiç adil değildi ama iblis Teague'e karşı böyle davranıyordu. Onun sınırlarına saygı duymuyordu çünkü söz konusu kendisi ya da varlık olduğunda sınırlarının *olmasını* istemiyordu.

İblis onun hakkında öğrendiklerinden dolayı korkmamıştı. Hayır. Şokun etkisi geçtiğine göre, varlık sadece bunu *şimdi* öğrendiği için biraz kızgındı.

Havada boğuk sesler ve kahkahalar dolaşıyordu.

Larkin yavaşça doğruldu ve beklerken ellerini rahatça kalçalarının üzerine koydu. Bundan sonra olacaklar muhtemelen iyi gitmeyecekti. Klan bir bütün olarak onun artık karanlıkta kalmasından hoşlanmayacaktı.

Ona zarar vereceklerinden endişelendiğinden değil. Deneyebilirlermiş. Yine de bunu yaparken ölebilirler.

Önce kuzgunlar ortaya çıktı. Onu fark edince, uyarıcı sesler çıkardılar. Uzaktan gelen kahkahalar kesildi. Konuşmalar durdu. Ayak sesleri hızlandı.

Larkin kütükten ayrılmadı. Bunun yerine kuzgunların yakındaki dallara yerleşerek onu bilerek çevrelemelerini izledi.

Çok geçmeden yedi çıplak erkek, a r a l a r ı n d a nefes nefese ama son derece uyanık köpeklerle birlikte kampa doğru ilerledi. Sessiz küfürler savruldu ve dikkatli bakışlar

Cehennem atları onu fark edince birbirlerine baktılar. Henüz onun ne kadar şey gördüğünü bilemezlerdi ama yine de endişeli oldukları kesindi.

Larkin'in gözleri sadece grubun ortasındaki adamdaydı. Teague'in kendi gözleri ise ona sabitlenmişti. Kasvetli, karanlık ve okunaksızdı.

Teague'i yüzünde yarım bir gülümseme olmadan nadiren görürdü. Genelde *tamamen* duygusal biriydi. Şimdi ise içine kapanık ve duygudan yoksun görünüyordu.

Ona sanki bir yabancıymış gibi baktı. Sanki mecazi bir çitin karşı taraflarında duruyorlarmış gibi. Sadece bakışlarıyla ona kendini dışlanmış hissettirdi.

Teague yıllar boyunca ona pek çok şey hissettirmişti ama asla dışlamamıştı. Sorularının etrafında dans ettiğinde ya da konuşmalarını başka yöne çektiğinde bile, bunu hep şakacı bir tavırla yapmıştı.

Şu anda onun şakacı bir yanı yoktu.

İblisi sinirli bir şekilde tısladı. Onu öyle sert öpmek istiyordu ki dudakları kanayacak ve Larkin'e o şekilde bakmayı kesecekti. Fena fikir değildi.

Kadının önünde durup ona baktı. "Ne zamandır buradasın?" Sesinde her zamanki neşeli tonu yoktu. Tamamen düzdü.

Larkin çenesini kaldırdı. "Yeterince uzun. Bana asla söylemeyecektin, değil mi?"

Teague'in yüzü dikkatle boş kaldı. "Sana ne söyleyeyim?"

Bakışlarını yedi erkek üzerinde gezdirdi. "Hepiniz bir zamanlar Vahşi Av'ın üyeleriydiniz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Fuuuuuuck.

Teague dudaklarını sıkıca bastırdı. İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini düşünmekle saflık mı etmişti? Belki de. Ama onun buraya gelmesini hiç beklemiyordu, hele de çok önemli bir olayın gerçekleşeceği bir zamanda.

Evet, Larkin kendi çevresindekilere karşı inanılmaz derecede korumacıydı. Ama onu telepatik olarak her şeyin yolunda olduğuna ikna edememiş olmasına rağmen, bir an bile onun hemen kendi tarafına geçeceğini düşünmemişti. Kabul etmek gerekir ki, artık onun çemberinin tamamen dışında değildi. Ama içinde de değildi. Daha çok sınırında geziniyor gibiydi. Belli ki bunun onun için pek bir şey ifade etmeyeceğini düşünerek yanılmıştı.

Kadın bakışlarını sabit bir şekilde onunkilere çevirdiğinde, Teague inkâr etme fikrinden anında vazgeçti. Kadının onun topraklarında neler gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama belli ki doğru sonuçlara varması için yeterli olmuştu; kesinliği yüzünden okunuyordu. Onu kendinden şüphe ettirmek mümkün değildi.

İşte bu yüzden bunca yıldır onunla arasına mesafe koymuştu. Bu yüzden mesafesini korumaya devam etmeliydi. Ama yapmadı ve şimdi hem kendisi hem de klanı mahvoldu.

Öğrendiklerini neden Knox'a aktarmak zorunda hissettiğini anlıyordu - Knox sadece onun Başbakanı değil, ailesiydi. Yine de Teague için bu bir ihanet gibi hissettirecekti. Sanki onun yerine Knox'u seçmiş gibi.

"İşte bu yüzden geçmişinize dair hiçbir kayıt bulamıyorum," diye devam etti Larkin. "Hiçbir kayıt yok. Hepiniz cehennem doğumlusunuz. Hayatlarınızın önceki bölümünü o alemde geçirdiniz."

Tucker sessiz bir nefes verdi. "Bunun er ya da geç olacağını biliyordum," diye mırıldandı kendi kendine, ciddiyetle. "Sadece biliyordum."

Teague yaralarının acısını görmezden gelerek giysilerini çıkarmaya başladı ve diğerleri de onu takip etti.

Larkin, "Neden kendinize birkaç köpek aldığınızı ve bazı yerel kuzgunları evcilleştirdiğinizi anlıyorum," diye ekledi. "Hayvan beslemeye alışkınsınız."

İnsanların Vahşi Av hakkında güçlü yanılgıları vardı. Gerçekte, cehennem ordusunun bir birimiydi. Cehennemden kaçan ruhların izini süren ve onları geri getiren bir birimdi ki bu kolay bir iş değildi, zira bu ruhlar pek çok diyara sığınmış olabilirdi. Bir yığın samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi.

Bu anlamda, onlar Kara Konak'ın ödül avcılarıydı. Performansları onun gücünü yansıtıyordu, bu yüzden her üyenin yaptığı işte çok iyi olması gerekiyordu. Bu nedenle, eğitim acımasızdı ve hatalar kabul edilemezdi.

Her zaman yedi cehennem atı, beş kan tazısı ve beş leş kuşundan oluşan birimin üyeleri emekli olmadan önce tam altı yüzyıl boyunca hizmet ederlerdi. O noktada, diledikleri her şeyi yapabilirlerdi. Buna başka bir diyarda ev yapmak da dahildi.

Larkin başını salladı, bakışları hâlâ Teague'e kilitlenmişti. "Klanınızla tanışmak istediğimden bahsettiğimde bunu görmezden gelmenize şaşmamalı. Beni onlarla tanıştırmaya ya da buraya getirmeye hiç niyetin yoktu. Hayatına tamamen girmeme asla izin vermedin."

Kadının gözlerindeki incinmişlik hissi karşısında içi sıkıştı. Artık tamamen giyinmişti, ellerini kalçalarına koydu. "Neden buraya geldin?"

Kaşları yukarı kalktı. "Odaklanmak istediğin şey bu mu?" Kadından sert bir homurtu yükseldi. "Bu sefer dikkatimi dağıtamayacaksın Teague."

Evet, bunu görebiliyordu. "Geçmişimizi neden kendimize sakladığımızı bilmek zorundasınız."

Çenesini eğdi. "Bu diyarda hiç kimse cehennem doğumlu iblislerin etrafta olmasından pek hoşlanmaz. Sizler farklı bir kurallar dizisi, farklı bir etik anlayışı ve farklı bir öncelikler anlayışıyla büyüdünüz. Bu nedenle, genellikle sorunlu oluyorsunuz."

Teague bile bunun yetersiz bir ifade olduğunu kabul edebilirdi. "Ayrıca her türlü saçmalığı yapma eğilimindesiniz ve 'daha küçük ibislere' hesap vermek zorunda kalmamanız gerektiğini söyledi." "Bu bizim için geçerli değil. Dünya doğumlu iblisleri daha az olarak görmüyoruz."

"Bunu biliyorum. *Seni* tanıyorum. Beni de doğduğun yeri sana karşı kullanmayacağımı bilecek kadar iyi tanıdığını sanıyordum." Gözlerindeki o incinmişlik geri gelmişti.

"Bunu yapacağını bir an bile düşünmemiştim."

"Ve yine de, beni karanlıkta tuttun. Dahası, *hiç* niyetin yoktu. bana geçmişinle ilgili gerçekleri anlat."

"Knox'u bilgilendirmek zorunda hissedeceğini biliyordum. Bu ortalığın karışmasına neden olur, Larkin. Cehennemde doğmuş iblislerin etrafta olmasından hoşlanmayacak. Çünkü cehennemde doğan her şey ona bir kez bakıp *ne olduğunu* anlayacaktır." Teague ona doğru yavaş bir adım attı. "Bu onun gizli tutmak için çabaladığı bir şey."

-Ve bunun iyi bir sebebi var. Bu yüzden gitmemizi isteyecektir. Gitmemizden kastım ölmemiz." Tüm bunları heceleme zorunda kalmamalıydı.

Kaşları çatıldı. "Neden ona haber vermek zorunda hissedeceğimi düşündün ki?"

Şu anda ciddi miydi? "O senin Prime'ın. Onun gözcüsü olarak, onu etkileyen her şeyden haberdar etmelisin."

"Bu onu etkilemez."

"Bu onun bilmek isteyeceği bir şey."

"Muhtemelen. Ama bu onun bilmesi gereken bir şey değil. Bu yüzden neden seni ifşa edeceğimi düşündüğünü anlamıyorum."

Teague'in ağzı kapandı. Bekle, ne?

Gözlerinde yine incinmiş bir ifade vardı. "Ben pek çok şeyim ama gereksiz yere zalim değilim. Benim için önemli olan bir insanın üzerine sıçacak biri de değilim. Ki sen önemlisin. Sayılır. Bazen." Yanakları kızardı. "Bundan bir şey çıkarma."

Teague'in göğsü sıkıştı. Küçümseyerek söylediği bu itiraf onu etkilememişse ne olaydı. Ve lanet olsun ki kız kıpkırmızı suratı ve telaşıyla çok sevimli görünmüyordu.

Canavarı onun sözlerine ya da sırlarını koruma niyetine en ufak bir şekilde şaşırmamıştı. Varlığın görüşüne göre, hem beyanı hem de sadakat gösterisi sadece beklenen bir şeydi.

"Bekle," diye başladı Leo, elini kaldırarak, "Knox'a söylemeyi planlamıyor musun?"

Bakışları Leo'ya kaydı. "Hayır. Eğer sizin bir tehdit olduğunuzu düşünseydim durum farklı olurdu. Ama içinizden biri onun sırrını ifşa etmek isteseydi, bunu şimdiye kadar çoktan yapardı. Ona hiç sorun çıkarmadınız. Dünya doğumlu iblislere boş zamanlarınızda oynayıp kırabileceğiniz oyuncaklarmış gibi davranan duygusuz, kendini beğenmiş pislikler değilsiniz. Öyleyse onu cehennem doğumlu olduğunuz konusunda uyarmam ve bunu yaparken de sizi kınamam için ne gibi bir neden var? Hiçbir sebep yok."

Duraklayarak dikkatini Teague'e verdi ve ona sert bir bakış fırlattı. "Ve seni bu şekilde becereceğime inandığın için sana kızgın olmadığımı sanma."

Tanrım, şu anda onu aptalca öpmek istiyordu. Bu gerçekleşecekti. Yakında.

"Onun sadece senin sahte erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum," dedi Archer.

"Birinin sizin için bir anlam ifade etmesi için onunla bir ilişki içinde olmanız gerekmez," diye belirtti.

Saxon kollarını kavuşturarak, "Bunu Prime'inızdan saklayacağınıza inanmamızı mı bekliyorsunuz?" diye sordu.

Larkin sinirlendi ve yüz ifadesinin bir kızgınlığa dönüştüğünü hissetti. "Evet, aslında biliyorum. Kastetmediğim şeyi söylemem." Duraklayarak, üzerlerinde sürekli sekiz şeklinde uçan kuşa bir bakış fırlattı. "Eğer o kuzgun kafama sıçarsa, sorunlarımız olacak."

Araştırmalarından adının Leo olduğunu öğrendiği bir erkek şakağını kaşdı ve "Taktığınız mücevherleri çalmaya çalışmaları daha muhtemel. Hepsi hırsız küçük piçler." Yüksek sesli bir çığlık üzerine kuzguna baktı ve ellerini kaldırdı. "Bunun *kötü bir şey* olduğunu söylemedim." Bakışlarını Larkin'e çevirdi. "Onlar da alıngan."

Cehennem atlarının hayvanlara karşı sonsuz bir sevgi beslediğini ve onlarla öylesine derin bir bağ kurabildiğini duymuştu ki, bu sadece cehennem atlarının onlarla iletişim kurmasını değil, hayvanların da onları anlamasını sağlıyordu. Görünüşe göre bu doğrudu.

"Yani *gerçekten* Knox'a söylemeyecek misin?" diye sordu kızıl saçlı bir erkek, temkinli bir umutla. *Gideon*.

"Hayır, değilim." Teague onun için bu kadar önemli olmasaydı bile, hiç hak etmediği halde onu böyle bir şekilde mahkûm etmezdi. "Siz ne düşünürseniz düşünün, ben ona her şeyi anlatmıyorum. Bu her iki taraf için de geçerli."

"Bu küçük bir şey değil," dedi Yeraltı'nın dövüş çukurunda kavga ettiğini bildiği bir adam. Slade bilmem ne.

"Hayır, değil," diye izin verdi Larkin. Aslında, bir parçası hâlâ bunu sindirmekte zorlanıyordu. "Ama paylaşmak ya da paylaşmamak sizin bileceğiniz iş. Elbette, içinizden biri aniden Knox'a kazık atmaya karar verirse, bu iyiliğe anında karşılık veririm ve sonra da idam etmek için peşinize düşerim," diye uyardı. "Ama işin o noktaya gelmeyeceğini umuyorum."

Yedi cehennem atı uzun dakikalar boyunca ona bakarken sessizlik hüküm sürdü.

Araştırmalarından Archer olarak tanıdığı kişi ona doğru küçük, kahverengi bir kâğıt torba uzattı. "Mantar mı?"

Burnunun kırıştığını hissetti. "Hayır, teşekkürler."

"Güzel. Onları paylaşmayı sevmiyorum." Bir tanesini ısırdı. "Ben Archer, bu arada."

Gideon elini kaldırdı, şimdi ağzında tembel bir gülümseme vardı. "Gideon." Diğerlerini işaret ederek ekledi: "Bu Leo. Ve sonra Tucker, Slade ve Saxon var."

İsimlerini zaten bildiğini açıklamak yerine başıyla onayladı ve "Larkin" dedi. Ardından Teague'e yeniden odaklanarak "Gölge derisi neden buradaydı?" diye sordu.

Cevap vermedi. Utanmadan ona baktı, vücudu artık hareketsiz ve gergin değildi. Aynı şekilde, bakışları da artık acımasız ve mesafeli değildi. Uzaktı

o. Orada iblisin sırtmasına ve karnının yavaşça dönmesine neden olan bariz ve aşırı yoğun bir sahiplenme vardı.

"Buraya gel," dedi, sesi alçak ve derindi. Kız kaşlarının çatıldığını hissetti. "Ne?"

"Buraya gel."

Onu ifşa edeceğine inandığı için hâlâ ona kızgın olan kadın burnunu çekti. "Benden bir şey istiyorsan, gelip alsan iyi edersin."

Teague aralarındaki mesafeyi kapattı, kadının ellerini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Sonra ağzını onunkinin üzerine eğdi ve onu öptü. Sert, derin ve uzun.

Dudağına bir ısırık atarak öpücüğü kesti. "Benim hakkımda kötü düşündüğün için seni hemen affedeceğimi sanma. Pislik herif." Adam tişörtünü giymeden önce oradaki yanıkları fark etmemiş olsaydı göğsüne bir tokat atacaktı.

Dudakları yukarı doğru eğildi. "Bana karşı bu kadar huysuz olman hoşuma gidiyor."

Gözlerini devirdi. "Dikkatim dağılmayacak. Bana gölge derisinin neden senin bölgede olduğunu söyle. Neler olduğunu bilmezsem yardım edemem."

"Yardım mı?"

"Evet. Yardım edin. Burada büyük bir durumla karşı karşıya olduğunuz açık. Bunu görmezden geleceğimi düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir."

Ellerini nazikçe ve güven verici bir şekilde sıktı. "Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ama yine de yardım etmek niyetindeyim." Adam tartışacakmış gibi görüldüğünde kızgınlıkla içini çekti. "Teague, seni incitmek zorunda bırakma beni. Bundan zevk almayacağım -en azından çok değil- ama konuşmaya başlamazsan bunu kesinlikle yapacağım."

Archer kıkırdadı. "Ondan hoşlandım," dedi Teague'e. "Benim canavar onu ısırmak istiyor, bu yüzden seninkinin neden böyle bir sorun yaşadığını anlıyorum."

"Isırmak yok," diye iddia etti.

Archer kaşlarını çatı. "Sen iyileşirken sana göz kulak oluruz."

"Bu gerçekten rahatlatıcı değil." Teague'e geri döndü. "Konuş, Kara

Güzel."

Kadının ellerini tutarak geri çekildi ve onu da kendisiyle birlikte çekti.
"Benimle gel. İçeride konuşuruz."

Larkin onun kendisini bordo bir vagona çıkan ince bir merdivene doğru yönlendirmesine izin verdi. Kadın gıcırdayan basamakları çıktı ve sonra kenara çekilerek adamın küçük verandada ona katılmasını sağladı. Camlı n kapıyı atıktan sonra onu içeri çağırdı.

Güzel ve rahat i mekânı incelerken dudaklarının aralandığını hissetti. Karmaşıık altın oymalar bu dünyanın dışındaydı. Ve o porselen dolap, muhtemelen buradaki kadar iyi olmasa da, kendi dairesinde çok iyi görünecekti.

Teague'e doğru dönerek ayaklarını dikti ve ona mağrur, beklenti dolu bir bakış fırlattı.

Dudakları seğirdi. "Bana gerçekten kızgınsın."

"Elbette yleyim. *Seni lme gndereceğimi* düşündün."

"Bunu bir hakaret olarak söylemedim." Ellerini onun kalçalarına yerleştirdi. "Sen son derece sadık bir insansın, Larkin. Değer verdiklerine karşı çok korumacı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve nöbetçi rolünü ařırđ ciddiye alıyorsun. Etrafta cehennem doğumlu iblislerin dolaştığını Başbakanına bildirmeye meyilli olduğunu düşündüğüm için beni gerçekten suçlayabilir misin?"

Ama bunu yüksek sesle söylemeyecekti, çünkü onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyordu - henüz kızgınlığı geçmemişti. Kollarını kavuşturdu ve "Gölge derisinin neden burada olduğunu açıkladığını duymadım" dedi.

İ ekti. "Otur."

Yerleşik minderli koltuğa yerleşti ve şaşırtıcı derecede rahat buldu.

Onun tam karşısında, arkasındaki tezgâha yaslandı. "Aslında beni öldürmek için buradaydılar."

Öfke Larkin'in midesinde canlandı. "*Sadece* sen mi?" diye sordu, iblisi anında l gölge derisinden nefret etmeye başlamıştı.

"Evet. şu anda Vahşi Av'ın Efendisi olan iblis tarafından böyle bir emir verildi."

Başını eğdi. "Neden?"

"Benimle çok kişisel bir sorunu var." Teague bir bileğini diğerinin üzerinden geçirdi. "Sana varlığıma içerleyen üvey kardeşten bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Onları senin üzerine mi salıyor?" Ne kk bir pislik.

"Evet. GörünüŖe göre Ronin son nefesimi verme zamanımın geldiğine karar vermiş." Teague'in çenesindeki bir kas sıçradı. "Kirli işlerini yaptırmak için gölge derileri göndermeye devam ediyor."

"Göndermeye devam mı ediyor?" diye yineledi gözlerini kısarak. "Yani bu onlar tarafından ilk saldırıya uğrayışın değil miydi?"

"Hayır, dördüncüydü."

"*Dördüncü mü?*" İblisi boynunu kırdı, Larkin'in içinde yükselen aynı öfkeyle oldukça titriyordu.

"İlk saldırı sen ve ben çıkıyormuşuz gibi davranmayı kabul ettiğimiz gece gerçekleşti."

Bir sürü sert küfür tükürdü. "Bana neden hiç söylemediğini anlıyorum ama bunca haftadır hayatının tehlikede olduğunu bilmemem beni hâlâ kızdırıyor." Kendisinden bir şeyler sakladığını biliyordu ama bunu hayal bile edememişti. "Kardeşini buraya nasıl getirebiliriz ki icabına bakılabilsin?"

"Meseleyi kendi başına halletmesi gerektiğini hissedene kadar gönderdiği her minyonu öldürerek. Ben de tam olarak bunu yapıyordum. Bu gece klanım yardım etti."

"Shadowkin'i bir şekilde buraya hapsettiniz, değil mi?"

Tezgâhtan uzaklaşarak başını salladı. "Söz konusu onlar olduğunda siyah tuz işe yarar. Hangi tarafında olurlarsa olsunlar geçemeyecekleri bir kalkan oluşturur. Onları kontrol altında tutmaya yarıyor ve bir gölgenin içinde kaybolmalarını engelliyor." Yastıklı banka doğru ilerledi. "Küçük bir açıklık yaratarak onları kalkanın içine çektik."

"Ve sonra kapattınız."

"Evet," diye yanıtladı, onun yanına oturarak. "Khloë'nin tüm bunlardan haberi var mı?"

"Geçmişimi biliyor. Şu anki gölge derisi sorunumu bilmiyor. Klanım dışında bilen tek kişi sensin."

Larkin kaşlarını çatarak onu kucağına sürükledi, böylece üzerine oturdu. "Aptal, uyluklarında yaralar var," dedi ayağa kalkmak için zorlanarak.

Onu yerinde tutarak omuz silkti. "Hızlı iyileşirim, hatırladın mı? Neredeyse yok oldular." Nabzına, titremesine neden olan kalıcı bir öpücük kondurdu. "Artık acımıyorlar."

Larkin bir elini saçlarının arasına sokarak boğazındaki bir çizgiyi yaladı. "Konuşuyor olmamız gerekiyordu."

Ellerini tişörtünün altından geçirdi ve belini kavradı -o kadar büyüktüler ki neredeyse tamamen kaplıyorlardı. "Sadece daha rahat olmaya çalışıyorum." Diliyle kulak memesini okşadı.

Adamın sıcak nefesi ıslak lobunun üzerinde gezinirken neredeyse titriyordu. Eğer yine dikkatini dağıtmaya çalışıyorsa, işe yarıyordu. Lanet olsun.

"Üvey kardeşin ortaya çıktığında onunla başa çıkmak için planın ne?" diye sordu. "Bana bir planın olduğunu söyle."

"Bizde bir tane var." Tişörtünü hızlıca çıkardı ve bankta yanına bıraktı.

"Hey!"

"Sadece aşırı ısınmadığından emin olmaya çalışıyorum." Adamın gözleri kadının göğüs dekoltesine kilitlendiğinde ihtiyaçtan kararmıştı. "Gerçekten de muhteşem göğüslerin var."

Onun saçlarını hafifçe çekti. "Bana planından bahset."

Parmak uçlarını göğüslerinin kabarıklığı boyunca gezdirdi ve ardından sütyeninin ön mandalını açtı. "Ne planı?"

Alçak bir hırıltı çıkardı.

Bakışları onunkilere kaydı ve gülümsedi. "Bunu tekrar yap."

Adamın saçlarını sıkıca kavradı. "Sullivan, sabrımı büyük bir şekilde sınıyorsun."

"Şu anda hiçbir şeye odaklanamıyorum," dedi sütyeninin kaplarını ayırırken. "Bu tamamen senin hatan. Eğer göğüslerini bana göstermeseydin-"

"Çakmak mı? Ben bir şey göstermiyorum."

"-ve göğüs uçların bana bakmıyordu-" "Onlar göz değil, sik kafalı."

"-Konuşmayı takip edebilirim. Şimdi ne hakkında konuşuyorduk?"

Larkin ellerini onun göğüsleriyle doldururken nefesi kesildi. "Bir gün seni gerçekten öldürebileceğimi düşünüyorum," diye kırıpıştırdı Larkin'in ellerine doğru eğilirken. "Biz de konuşuyorduk-"

"Seni sertçe sikmem mi?"

İç kasları çırpındı. *Oh, işemek.* "Evet. Evet, o."

Adam ayağa fırlarken ağzı kızın ağzına indi ve onu kendisine doğru sıkıştırdı. Onu yatak odasına doğru iterken dili ağzını yağmaladı. Ama sonra durdu. Onu döndürdü. Önünü sıkıca sırtına bastırdı.

Nefes nefese kalan Larkin, onun ellerini kapı pervazının kenarlarına yerleştirmesini izledi.

Dudakları kızın kulağını sıyırdı. "Bekle."

Normalde, sırf bu yüzden mücadele edebilirdi. Ama yaraları hızla iyileşiyor olsa da, onları yeniden açmak çok zor olmayacaktı. Onu incitmek istemiyordu. Bu yüzden itiraz etmek yerine kapının kenarlarına tutundu.

Memnun bir şekilde mırıldandı. "Aferin kızıma." Hızlı hareketlerle kızın geri kalan giysilerini çıkardı ve onu tamamen çıplak bıraktı. "Kıpırdama." Geri adım attı ve ardından ayakkabıların tekmelenme ve giysilerin çıkarılma sesleri duyuldu.

Bekledi, vücudu gergindi, nabızı hızla atıyor, sinir uçları beklentiyle yanıyordu. Sonra adam önünü bir kez daha kadının sırtına bastırdı ve ten tene temas kadının ürpermesine neden oldu.

Aleti agresif bir şekilde kızın üzerinde zonkluyordu. Sıcak ve sertti ve ne kadar çabuk içine girerse o kadar iyiydi.

Teague bir elini karnının üzerine koydu, parmaklarını açtı, çok bölgesel bir hareketle maksimum alanı kapladı. "Şuradaki yatağı görüyor musun? İçinde hiç kimseyi becermedim." Elini aşağı, aşağı, aşağı kaydırды ve iki parmağını kızın kaygan kıvrımlarının arasından geçirdi. "Seni daha sonra o yatağın içine sokacağım." İki parmağını onun içine soktu.

Sarsıldı, başı geriye uçtu, iç duvarları sıkıştı ve dalgalandı. "Ama şu anda" -serbest elini vücudunda gezdirerek avuçladı

"Seni tam buraya götürmek istiyorum."

O kadar sertti ki Teague parmaklarını kadının içine pompalamaya başladı. Kadın her seferinde onun sikine sürtünerek itişlerine doğru hareket ederken boğazının arkasından inledi. Onu bu şekilde tatmin etmeyi seviyordu. Hissetmeyi sevdi

Parmaklarının etrafında titreşen tüm o ıslak ısı. Her seferinde belli bir noktaya odaklandığında nefesinin kesildiğini duymak hoşuna gidiyordu.

Onun için önemliydi. Bu düşünce beyninin içinde dönüp duruyordu. Aynı zamanda sahiplenme duygusunu besleyen ve onu almak, kullanmak, becermek için alay eden çok erkek bir memnuniyetle doldurdu.

Pek çok insanla tanıştığı uzun bir hayat yaşamış olmasına rağmen, pek çok insan için önemli olduğundan emin değildi. Bu kadın için bir şey ifade ediyor olması onun için küçük bir şey değildi. Onun sırlarını saklamak, onları korumak, *onu* korumak niyetinde olan bir kadın; onun güvenliğini, Başbakanının -ailesinin- isteyeceğini bildiği şeylerin önüne koyan bir kadın.

Kadının kaygan iç kaslarının gerildiğini hissedince itişlerinin hızını artırdı. "Benim için boşalmaya hazır ol." Göğsünü serbest bırakarak elini vücudunda gezdirdi ve parmak ucunu klitorisinin etrafında bir, iki kez dolaştırdı.

Boşaldı, sertçe inledi, amcığı parmaklarını sıktı ve onları daha sıcak sıvıyla yıkadı.

İtişini durdurmadı, onun serbest kalmasını sağladı. "Evet, gelmeye devam et." Orgazmı geçtikten sonra ona doğru yığıldı.

Parmaklarını yavaşça geri çekti ve sonra emerek temizledi. "Benim için biraz doğrul. Senin içinde olmam gerek. İşte bu kadar."

Aşağı uzandı, sikini yumrukladı ve sonra başını içine soktu. Kalçasını sıkıca kavrayarak içeri itmeye başladı. Yavaş, yumuşak, ısrarcı. Ta ki her santimi kadının içine girene kadar. "Duvara sıkıca tutun. Sana kolay davranmayacağım."

Hassas bir koklama. "Kolay bir şey istediğimi hatırlamıyorum."

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Keşke yapsaydım diyebilirsiniz." Ve sonra ona doğru güçlendi. Daha önce hiç olmadığı kadar sert ve hızlı, her seferinde inanılmaz derecede derine gömülüyordu.

Geri çekilmedi. Şikayet etmedi. Onun itişlerini karşılamak için eğildi, yumuşak inlemeleri ve boğuk hırıltıları havada sürüklendi.

Sahiplenme duygusu kanında dolaşıyor, hızını artırıyordu. Kendini o kadar iyi hissediyordu ki hiç durmak zorunda kalmamayı diledi. Yirmi dört, yirmi yedi onun içinde olabilmeyi, onu alabilmeyi. Bu muhtemelen ikisini de öldürecek ama bundan daha iyi bir yol yoktu.

Omzunun kıvrımını yaladı. "Tam burada bir ısırık izi sana çok yakıştırdı. *Benim izim.*" Ağzını kızın kulağına dayadı. "Zehrimi içinde istiyorum. Damarlarında akmasını istiyorum, asla çıkaramayacağın bir yerde."

Larkin bunu isteyen yanını görmezden gelerek başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak. Asla."

Adam onun arkasında hareketsiz kaldı ve sonra soğuk hava sırtına doğru yükseldi.

Lanet olsun. "Hayır," dedi iblise, "bunu seninle yapmaya devam edemem. Isırmak yok. Bununla başa çık."

Varlık boğazını sıktı, göğsü hayvani bir uyarı sesiyle gürlledi. Göğsündeki el onu nefessiz bırakacak kadar sıktı ve ardından vahşice becerilmeye başlandı.

Larkin kapının pervazına daha sıkı tutundu. Ya böyle yapacaktı ya da itiş gücünün etkisiyle uçup gidecekti. İblis onu her zaman aldığı gibi almıştı; çok az incelikle, bir hak duygusuyla, bencilce kendi zevkini kovalamaya odaklanmış bir zihinle. Yine de, ne onun ne de iblisin yardım edemediği ama zevk aldığı bir yolculuktu.

Boşalması uzun sürmeyecekti. Serbest kalması çoktan yaklaşmıştı; çekirdeğinde her an dışarıya doğru patlayabilecek sarmal bir güç vardı.

Her güçlü hamleyi karşılamak için geri çekildi, daha fazlasına ihtiyaç duydu, horozun daha *derinlerine* ihtiyaç duydu. Eğer yapabilseydi-

Tuttuğu göğsü aniden biraz fazla sıcak hissetti. Teni hızla dayanılmaz bir yüksekliğe kadar ısındı, ancak acı bir şekilde zevk veriyordu. *Kahretsin*, iblis onu damgalıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu bilgi onu boşalmaya daha da yaklaştırdı.

İçindeki varlık sevinçten neredeyse alkışlayacaktı. Teni soğudukça ve itişler hızlandıkça, çekirdeğindeki güç daha da sıkılaştı.

İblis kızın saçlarını avuçladı, başını yana çevirdi ve omzunu ısırdı. Sertçe. Dişlerini deriye geçirerek deriyi deldi.

Ve zehrini ona enjekte ediyor.

Yanıkla tısladı ve boşaldı. *Siktir*, boşaldı. Beyaz ve sıcak mutluluk şiddetli bir şekilde içinden geçti, gözlerini kör etti ve zihnini boşalttı çünkü zevk başka hiçbir şeye yer bırakmadı.

Çırpındı. Çığlık attı. Kendini o ana kaptırdı ve iblisin ne zaman serbest kaldığını fark etmedi bile.

Sonunda orgazmı yatıştı. Dengesiz nefesleri boğazını keserken, arkasındaki sert bedene yaslandı. Bir dil ısırıldığı yeri okşarken, gürültülü bir mırıltı omzunu okşadı. İblis saçlarını serbest bıraktı, boğazını bir kez daha ısırıldı ve sonra ...

"Canavarımın damarına basmayı iyi biliyorsun," dedi Teague.

"Düğmelerine basmak mı?"

"Sanki 'ısırmak yok' ifadelerinizin sadece bir meydan okuma olarak ortaya çıktığını bilmiyormuşsunuz gibi."

Tamam, evet, bunu biliyordu. "Yine de bunun üzerine harekete geçmesini beklemiyordum." "Bir cehennem canavarıyla alay etmenin güvenli olduğunu düşündüğün için daha aptalsın," dedi, yumuşamakta olan sikini içinden çıkardı. "Onların aklı bizimki gibi çalışmıyor." "*Senin aklın da* tanıdığım hiç kimseninki gibi çalışmıyor."

"Ah, teşekkürler bebeğim," dedi gülümseyerek onu kucağına alırken. "Aslında bu bir iltifat değildi."

Onu küçük banyoya taşıdı. "Bana öyle geldi." Onu ayağa kaldırarak göğsündeki damgaya iyice baktı. Ağzı kıvrıldı, görünüşe göre onaylıyordu. "Bilerek bakmıyorsun," diye belirtti. "Neden? Buna kızdın mı?"

Bu, markanın neye benzediğine bağlıydı. "İblisin bana üçüncü bir meme ucu falan vermedi, değil mi?"

Güldü. "Üçüncü bir meme ucu mu?"

"Tuhaf bir mizah anlayışınız var, bu yüzden varlığınızın da aynı olabileceğini düşündüm."

Omuzları titreyerek, bir bezle onu temizledi. "Bu bir meme ucu değil." Onu nazikçe duvara monte edilmiş aynaya bakacak şekilde çevirdi ve sonra hâlâ gülümseyen göğsünü avuçladı. "Bak."

Gözleri doğrudan göğsündeki siyah at nalı izine kaydı. Dudakları aralandı. Bir çizim gibi değildi, hayır, gerçekten de sanki bir cehennem atı üzerine basmış ve arkasında toynağının izini bırakmış gibi görünüyordu. Bu temelde bir sahiplik damgasıydı. İblisin oldukça hoşuna giden bir şeydi.

"Canavarın oldukça bölgeci."

Mırıldanarak onayladı, başparmağını markanın üzerinde gezdirdi ve bundan son derece memnun görünüyordu.

"Sen de öylesin."

Gözleri dans ederek onunkilere kaydı. "Bu da bizi ödeştiriyor." Onu banyodan çıkarıp yatağa doğru götürdü. Son derece rahat olduğu ortaya çıkan bir yatak.

"Bu gece burada kalıyorum," dedi ona. *O* da canı istediğinde bu tür açıklamalar yapıyordu. Onun da bunu yapabilmesi adil olurdu.

"Haber verdiğin için teşekkürler," diye cevap verdi, aynı açıklamaları yaptığında genellikle ona verdiği cevabı yineleyerek.

O zamanki cevap cümlesini hatırlayarak tekrarlardı: "Rica ederim."

Sırıttı. "Senin üzerinde kötü bir etkim var ve bunu ne kadar sevdiğimi anlatamam." Elini kızın kolunda gezdirerek yüzünü inceledi. "Demek senin için önemliyim, ha?"

Larkin yanaklarının kızardığını hissetti. Aslında ona bu kadar erken söylemeyi düşünmemişti. Ama bir anlık öfkeyle ağzından kaçırmıştı ve şimdi onun, kendisi söz konusu olduğunda isteklerinin değiştiğini hissetmemesine dikkat etmesi gerekiyordu. Bu da bazı şeyleri hafife almak anlamına geliyordu. "Birazcık."

Hâlâ gülümseyerek burnunun ucunu kendi burnuyla okşadı. "İki yönlü sokak, harpy."

Kendini beğenmiş bir "Duydun mu?" dürtmesi yapan iblisin ağzını bir sırtıma şekillendirdi. Evet, duymuştu. Yalan söyleyemezdi, bu onu çok etkilemişti. Aynı zamanda rahatlamıştı da.

"Cehennem doğumlu olmam seni rahatsız etmiyor mu?"

Kaşlarını çattı, bunun neden önemli olduğunu

anlamamıştı. "Hayır." "Peki ya bir zamanlar Vahşi Av'ın

Efendisi olduğuma ne demeli?" "Ne olmuş ona?"

Gülümsemesi genişledi. "İyi yanıt."

"Vahşi Av'dan bahsetmişken, bir sürü sorum var." Bu konuda çok meraklıydı. "İlk olarak, üvey kardeşinle başa çıkmak için planının ne olduğunu bilmek istiyorum."

Bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Pekala. Şöyle olacak ... "

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah yatak odasından çıkan Teague, Larkin'i parmak ucuyla porselen dolabının kapaklarına işlenmiş girdaplı desenleri izlerken buldu. Kadının bakışları ona kaydı, simsiyahtı ve Teague şeytanın direksiyona geçtiğini fark etti.

"Bunu istiyorum," dedi ona.

Gülümseyerek varlığa doğru ilerledi. "Onu alamazsın." "Neden olmasın?"

"Çünkü o benim ve onu saklamak niyetindeyim."

"Ama ben istiyorum." Çocukça bir ifadeyle söylenmişti ama iblisi eğlendiren bir kendini beğenmişlik duygusuyla çınlıyordu.

"Senin için bir şeyim var." Teague yatak odasına döndü ve çekmecelere doğru yürüdü. Çekmecelerden birinden bir mücevher kutusu aldı ve iblisin yanına geri döndü. "Al bakalım."

Gözleri ilgiyle parlayarak kutuyu aldı ve açtı. Bakışlarındaki entrikanın yerini hızla zevk aldı. "Sözünü tuttun," dedi, kendisinininkinin dişileştirilmiş bir versiyonu olan altın zinciri izleyerek.

"Ben sözümünden dönmem."

Varlık kutudan mücevher parçasını aldı ve taktı. "Beğendin mi?"

"Evet." Parmak ucunu markanın tişörtünden görünen kısmının üzerinde gezdirdi. "Bunu da beğendim."

"Ben de öyle." Biraz fazla.

"Larkin de öyle." İblis bir mırıltıyla ellerini göğsünde birleştirdi. "Onun adını derine kazımak istiyorum."

Yalan söyleyemezdi, bu ifadenin mutlak ciddiyeti onu neredeyse gıdıkladığı kadar tuhaflaştırmıştı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Bıçağın temiz olduğundan emin olurdum."

"Biliyor musun, ne gariptir ki, enfeksiyon kapıp kapmayacağım benim asıl endişem değildi." Elini tuttu. "Haydi, benim küçük sadistim. Klanımla resmen tanışabilirsin." İblisi dışarı çıkardı ve vagon basamaklarından aşağı indirdi.

Slade, Archer, Tucker ve Gideon ateş çukurunun etrafında toplanmış, Leo ve Saxon ise şezlonglara uzanmışlardı. Hepsi konuşuyor, içiyor ve kahvaltı ediyordu.

Teague ve Larkin erken uyandıkları için bir saat önce yemek yemişlerdi. *Ve* yarın yokmuş gibi sevişmişlerdi. "Millet," diye başladı, "gördüğünüz gibi bu Larkin'in iblisi."

Erkekler başlarını kaldırıp temkinli bir şekilde selam verdi. Varlığının epey bir ünü vardı.

Köpekler onun etrafını sarmış, ellerini kokluyor ve siyah bakışları onları yakından izlerken etrafında dönüyorlardı.

İblis daha sonra Teague'e baktı. "Kafataslarının şeklini seviyorum."

Yüce *İsa.* "Köpekleri
öldürmeyeceksin." "Çabuk
yapardım."

Elini çekiştirdi ve onu ateş çukuruna doğru çekti. "Beni korkutmaya çalışmayı bırak; işe yarıyor."

Varlık kıkırdadı.

Archer ürperdi, neredeyse kahvesini döküyordu. "Tanrım, bu ses," diye mırıldandı.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Teague, Tucker'ın yanındaki kütüğün üzerine oturarak.

Klanın geri kalanı da bu lanet kıkırdamadan aynı şekilde ürkmüş görünüyordu.

Larkin'in iblisi Teague'in diğer tarafına oturdu ve ürkütücü bakışlarını yavaşça çevrelerinde gezdirerek her santimini inceledi.

Tucker boğazını temizledi, dikkati Harpy'nin üzerindeydi. "Sanırım bunu söylerken tüm klanım adına konuşuyorum-"

"Yapma," dedi Saxon ona, yorumu savuşturmak istercesine bir dilim pastırmayı kaldırarak. "Muhtemelen ne olduğunu düşünen tek kişi sensin."

Tucker kaşlarını kaldırdı. "Yani bırakın onu, Larkin'in iblisiyle karşılaşmayı hiç beklemediğimizi düşünen başka kimse yok mu?"

Leo biraz meyve küpü kaşıkladı. "*Şimdi* düşünüyorum."

Bir ağacın dalına tünemiş iki kuzgunu izleyen varlığı, "Tüylerini seviyorum," diye açıkladı.

Teague gözlerini kısıtı. "Kuzgunları öldürmeyeceksin."

Dudaklarını büzdü. "Sanırım o n l a r ı öldürmeden tüylerini alabilirim."

"Onların tüylerini de çalmıyorsun." "Ama çok parlaklar."

Tucker eğildi, yerden başıboş bir tüy aldı ve Teague'in yanından uzanarak onu varlığa verdi. "Al bakalım."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim, küçük adam." Saxon kahkahayı patlattı.

"Ben kısa değilim." Tucker tost dilimini gereğinden fazla ısırdı.

İblisin mutlu bir şekilde tüyü cebe indirmesini izleyen Teague, "Bunu gerçekten saklayacak mısınız?" diye sordu.

"Evet." Bakışları aniden içe döndü ve başı yana doğru seğirdi. "Larkin şimdi yüzeye çıkmak istiyor. Sen ve ben daha sonra tekrar konuşacağız." Sonra geri çekildi.

Larkin ona iki kez göz kırptı, gözleri artık gri-yeşildi. "Ona hediye almamalıydın. Daha fazlasını bekleyecektir."

Teague tek omzunu silkti. "Benim için fark etmez." Bunu bozmaktan hoşlanabileceğini düşündü.

"Yanlışı anlama," dedi Archer boş bir fincanı yere bırakırken, "ama iblisin çok ürkütücü."

Bir elini çırpıtı. "Alınmadım."

"Bu gerçekten köpekleri öldürür mü?" Gideon sordu.

"Sadece ona zarar verirlerse," diye yanıtladı. "O yüzden zarar vermelerine izin vermeyin."

Leo kâsesini sandalyeye yayılmış bacaklarının arasına yerleştirdi. "Konu dışı. Siyah tuzumuz bitmiş. Birinin daha fazla alması gerekiyor."

Teague, "Yarıştan önce Underground'dan biraz alacağım," diye teklif etti.

Larkin ona baktı. "Yarışınız ne zaman başlıyor?"

"Öğlen. Neden, orada olmayı mı planlıyorsun?"

"Ben de gidip sana tezahürat yapabilirim." Umursamaz bir omuz silkti.

"Bir kız arkadaş bunu yapardı."

"Bu çıkıyormuş gibi yapma işinde benden daha

iyisin." "Teague, birçok şeyde senden daha iyiyim."

Tamamen gülümsedi. "Bu harika bir şirretlikti."

"Çocukken şirretlikte ustalaşmıştım." Her yüze tek tek baktı. "Vahşi Av'a katılmadan önce birbirinizi tanıyor muydunuz?"

"Teague ve ben yaptık," dedi Saxon. "Aynı kasabada büyüdük."

Başını öne eğdi. "Cehennem nasıl bir yer?" diye sordu kimseye sormadan.

"Buradan çok farklı." Slade muhtemelen likörlü olan kahvesinden bir yudum aldı. "Bir sürü çorak arazi, bir sürü çöl, bir sürü sürekli savaş alanı var. *Çoğunlukla* barışın hüküm sürdüğü bazı krallıklar var ama yine de orada da bolca savaş, içki ve kargaşa var."

Teague ona "Saxon ve benim büyüdüğümüz kasaba hiçliğin ortasındaydı," dedi. "Western filmlerinde görebileceğiniz bir yerdi. İnsanlar çoğu şeyi şiddetle çözerdi. Kavgalar hep ölümüne olurdu." Omuz silkti. "Oradaki yaşam tarzı böyleydi."

"Evet, bunu duymuştum. Bana Ronin'den

bahset." "O bir pislik," dedi Archer.

Larkin ağzını büktü. "Gerçekten biraz daha ayrıntı bekliyordum."

Teague bacaklarını uzattı. "Benden sekiz yaş büyük. Güçlü.

Güçlü. Motive. Ve bana duyduğu nefret çarpık, sonsuz, saplantılı bir şey."

"Bunların çoğu kızgınlıktan kaynaklanıyor," diye söze karıştı Leo.

Larkin Teague'e baktı. "Babasının annesini aldattığının canlı kanıtısın."

"Evet ve ben yokmuşum gibi davranma lüksüne sahip değildi. Kasabamız çok küçüktü. Onun ve annesinin benden ve benimkilerden tamamen uzak durması mümkün değildi." Teague'in bir yanı onlar için üzülyordu. "Annesi beni her gördüğünde yüzünde acı belirirdi. O da bunu gördü. Nefret ederdi. Bunun için benden nefret etti."

"Ama babası değil," dedi Saxon. "Ronin onun acısı için asla Soren'i suçlamadı. Teague'in annesini suçladı; tüm kinini ve küçümsemesini hem ona hem de Teague'e odakladı."

Sanki Ronin babası hakkında kötü düşünmeyi kendine yedirememiş, bu yüzden de tüm olumsuz duygularını Teague ve annesine yansıtmıştı. "Soren'i idolleştirmişti. Yaşlı piç bir zamanlar Kara Konak'ta bir komutandı. Son derece madalyalı ve saygın bir komutandı. Ronin bununla son derece gurur duyuyordu. Ama ben ona kahramanının o kadar da mükemmel olmadığını hatırlatıyordum."

Saxon boş tabağını bir kalçasına dayadı. "Soren aslında Vahşi Av'a katılmayı denemişti ama asla kabul edilmedi. Sanırım bunu oğlu aracılığıyla yaşayabileceğini düşündü, çünkü Ronin'i katılması için zorladı; daha çocukken onu eğitmeye başladı. Ronin bunu gerçekten kendisi için mi istedi yoksa bu yolda yürümesi için yapılan baskıya boyun mu eğdi bilmiyorum ama yine de peşinden gitti."

Teague başını salladı. "Ne zaman Kara Konak'tan bir gözcü kasabamızda düzenlenen cehennem atı yarışlarından birini izlemeye gelse, Ronin'in onun yarışa katılmasını sağladığından emin olabilirsiniz."

"Sanırım siz de bu yarışlara katıldınız," dedi Larkin.

Teague nadiren yarışlara katılmazdı. "Ayrıca onu her zaman yenerdim."

"Ronin'in Teague ile olan sorununun bir parçası da bu," dedi Saxon. "Kıskançlık. Soren'in Teague'le gerçek anlamda hiçbir ilgisi yoktu, ama o pislik Teague'in hızından, gücünden ve cesaretinden kendine pay çıkarmayı severdi; tavernadaki arkadaşlarına onun kanının bir adamı her zaman güçlü kılacağıyla övünürdü. Böyle aptalca şeyler işte."

"Dahası, Soren Ronin'i 'küçük piç kardeşinin' kendisini göstermesiyle alay ederek motive etmeye çalışıyordu. Ancak Teague'i bir ölçü çubuğu olarak kullanmak Ronin'in ona olan nefretini beslemekten başka bir işe yaramadı."

Teague, "Bir Kara Konak gözcüsü beni Vahşi Av için işe aldığında bu nefret yeni bir boyuta ulaştı," dedi. "Ronin bunu çok kötü karşıladı. Daha önce hiç görmediğiniz türden bir kriz çıkardı."

Saxon'ın ağzı kıvrıldı. "Görölmeye değer bir manzaraydı."

"Ronin'in hakkını yemeyelim, ellerini havaya kaldırıp yenilgiyi kabul etmedi." Teague onun yapabileceğini düşünmüştü. "Bunun yerine Kara Konak'ta genel bir asker olmak için kaydolmayı seçti. Yıllar boyunca birlikten birliğe atladı ve yükselmek için çalıştı - ki bu düşündüğünüzden çok daha uzun sürer. Terfiler kolay verilmez. Ama o bununla yetinmedi. Vahşi Av'ın bir parçası olmak istiyordu. Ve görünüşe göre ben emekli olduktan sonra istediğini elde etti."

"Emekli olduktan ne kadar süre sonra?" diye sordu.

Teague nefesini tutarak başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ronin ben ayrıldıktan hemen sonra bu göreve atanmış olabilir ya da ondan önce başka iblisler bu görevi üstlenmiş olabilir. Tipik olarak, birimler yüzyıllarca hizmet eder. Ama Ronin için bu süre çoktan geçmiş olabilir. Benim içinse emekliliğimin üzerinden altmış yıldan fazla zaman geçti. Ama eminim zaten biliyorsunuzdur, çeşitli diyarların zamanları birbiriyle uyumlu değildir. Ona göre cehennemden daha dün ayrılmış olmam mümkün."

Duraklayan Teague hafifçe omuz silkti. "Durum ne olursa olsun, beni öldürtmek için otorite konumunu kullanma motivasyonu hissediyor. Avın Efendisi gölge derisini yönetebilir."

Larkin kaşlarını çatı. "Üstleri bu konuda biraz kızmayacak mı?"

"Eğer öğrenirlerse, evet." Henüz bunu yapmamışlar gibi görünüyor. "Emekli avcılara saygı duyulur. Birinin hizmetlerinin karşılığını onlara suikast düzenleyerek ödemeyi düşünmesi .. . Kesinlikle pozisyonunu kaybeder."

Larkin bir an uzaklara baktı, dalgındı. "O rolü almak için o kadar uzun süre mücadele ettiyse, neden böyle bir riske girsin ki? Senden nefret ettiğini biliyorum ama bu ona böyle bir şey yaptırmaya yeter mi?"

Slade cevap verdi, "O kadar emin değiliz. Bize anlamsız geliyor ama belki Ronin'e öyle gelmiyordur. Bu Dünya'da vücudundaki tüm hücrelerle nefret ettiğin biri var mı?"

Dudağını ısırđı. "Öldüğünü görmekten mutlu olacağım insanlar var ama sanırım bu tam olarak aynı şey değil."

"Ronin, Teague'den doğduğu andan beri nefret ediyor," dedi Slade. "Ve *çok* uzun bir süre yaşadı. Yüzyıllar üzerine yüzyıllar. Bu kadar uzun bir süreyi başka bir insana böylesine nefret duyarak geçirdiğınızı hayal edin; bu nefret sisteminize kazınır. Derinlere kök salar ve bir enfeksiyon gibi yayılırdı. Ne yaparsanız yapın, onu asla çıkaramazdınız."

Leo başını salladı. "Ronin'in gözü her zaman Vahşi Av'ın Efendisi olmakta olmuş olabilir ama unutma ki bu hiçbir zaman *onun* hırsı olmadı. Soren'in hırsıydı. Ve muhtemelen bu pozisyona adım attığında ve hissetmeyi düşündüğü tatmini hissetmediğinde bu onun yüzüne çarptı."

Teague, "Ve cehennemin karanlık duyguların hüküm sürdüğü bir yer olduğunu hesaba katmalıyız," dedi. "Bir insanın canını almak orada büyük bir şey değildir. Duruma bağlı olarak cezalandırılabilirsiniz. Ama sonra cezalandırılmayabilirsiniz de. Demek istediğim, cinayet burada olduğu kadar büyük bir mesele değil. Bu genellikle birilerinin duygularını yatıştırmasının bir yoludur. Terapi gibi. Ölümüne düellolar nadir değildir."

Larkin mırıldandı. "O halde sana hiç meydan okumamasına şaşırdım."

"Gençken birkaç kez buna çok yaklaştı ama asla yapmadı. Onu öldüreceğimi biliyordu, bu yüzden insanların onu vazgeçirmesine izin verdi." Ronin iyi bir dövüşçüydü ama *o kadar da* iyi değildi.

"Ama buraya gelip seni kendisinin çıkaracağından emin misin?" diye sordu.

"Bire bir görüşmeyi kabul etmeyecek." Barron yanına oturunca Teague durakladı. Köpeği okşayarak devam etti, "Muhtemelen tüm birliğiyle ya da belki bir grup paralı askerle ortaya çıkacaktır. Durum ne olursa olsun, bolca desteği olacak. Ama onlarla dün gece sana söylediğim şekilde başa çıkacağız."

"Ve dün gece sana söylediğim şekilde katılacağım," diye ekledi.

Tucker gözlerini kırptırdı. "Bizimle savaşacak mısınız?"

Larkin kaşlarını çatı, açıkçası onun farklı bir şekilde düşünmesinden rahatsız olmuştu. Sanki bu kadar uzun süredir böylesine kapsayıcı bir grubun parçası olmak, onların

başkalarının onların arkasını kollamasını bekler. "Tabii ki."

Gideon sırtıttı. "Harika. Cehennem buzunu gerçekten vurabiliyor musun?" Çenesini eğdi.

"Ama yüksek güçlü cehennem buzı değil, değil mi?" diye sordu Archer. "Yani, Teague'i vurduğunuz çipler ona çok zarar vermedi."

Çünkü onların bunu yapmasını istememişti. Ve yakın mesafeden ölümcüldürler. "Merak etme, zayıf bir halka olmaktan uzak olacağım."

"Haksız değil." Teague ona sert bir bakış attı. "Ancak öldürülmemek için çok dikkatli olacak."

Larkin ona kaşlarını kaldırarak baktı. "İkimiz arasında tek pervasız olan sensin."

Kaşları çatıldı. "Ben umursamaz değilim."

"Bir harpiyi her gün bilerek dürtüyorsun. Bu nasıl pervasızlık olabilir?" Gözlerini ondan kaçırdı. "İyi noktalara değindiğinizde bundan hoşlanmıyorum." Gideon kıkırdadı. "Oyuncak kutusundaki iki çocuk gibisiniz."

"Kum havuzu," diye düzeltti Archer.

Gideon'un kaşları çatıldı. "Ne?" "Kum havuzu demek istiyorsun," dedi Archer. "Hayır, oyuncak kutusu demek istedim."

"O zaman sadece aptalsın."

Gideon geriye doğru sarsıldı, neredeyse kütükten düşüyordu. "Hey!"

"Hepsi o alkol yüzünden." Archer ona üstün bir bakış attı. "Beynini kemiriyor."

Gideon sıçradı. "O mantarlar senin için iyi şeyler yapmayacak."

"Bana berraklık veriyorlar." "İnsanı uçuruyor." "İkisi de aynı şey."

İki erkek tartışmaya başlarken, Larkin Teague'e döndü ve "Klanınızı seviyorum. Yani, tuhaflar ama onları seviyorum."

Teague'in ağzını bir gülümseme kapladı. "Evet, ben de öyle."

Kısa bir süre sonra herkes bulaşıklarını toplayıp arabalarına doğru çekiliyordu. O ve Teague eşyalarını aldıktan sonra dışarı çıktılar ve Teague'in bisikletine doğru ilerlediler. Teague'in ekipmanlarını giyip motora binişini izledi.

"Aynı anda Metro'ya da gidebiliriz," dedi. "Araban nerede?"

"Buraya arabayla gelmedim. Uçtum." Tekrar kartal formuna girmeyi planlıyordu ve-

"O zaman atlasan iyi olur." Şok onu tokatladı. "Atlamak mı?"

"Evet." Kaskını çıkardı ve ona verdi. "Bunu tak."

"Bekle, iblisin bisikletinin arkasına binmemi sorun etmiyor mu?" "Daha fazla."

Göğsünde bir sıcaklık oluştu ve sonra yoğun bir bal gibi içine yayıldı. Yutkundu. "Peki. Tamam o zaman."

Adam onları Yeraltı'na götürürken kadın onun bedenine sıkıca sarıldı. Birçok kez bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. Artık biliyordu. Heyecan verici. Heyecan verici. Canlandırıcı.

Yeraltına girdiklerinde doğruca siyah tuz satın alınabilen özel bir dükkâna gittiler. Burası Levi'nin iki arkadaşı Ella ve Mia tarafından işletiliyordu. Her ikisi de büyücüydü, yani büyü kullanabilen iblislerdi.

Dükkânda pek çok şey satılıyordu ve bunların çoğu ya bir şekilde büyülüydü ya da büyü yaparken kullanılabilirdi.

Teague raflardan birinden birkaç kutu siyah tuz aldı ve tezgâha doğru ilerlediler.

Arkasında, Ella e-okuyucusundan başını kaldırıp onlara gülümsedi. Uzun bacaklı kızıl saçlı, mürekkep mavisi gözleri ve yakut kırmızısı saçlarıyla gerçekten çok güzeldi. "Hey, siz ikiniz. Birbirinizden hoşlandığınıza dair söylentiler doğruymuş."

"Nasılsın?" Larkin sordu.

"Harika, teşekkür ederim." Teague'in aldıklarını saydı ve sonra poşetledi. Poşeti tezgâhın üzerine koyarken gözleri bir şeye takıldı

arkalarında. Kaşlarını çatı, gözlerini kırıştırdı.

Larkin onun bakışlarını takip etti ve birkaç erkeğin dışarıda toplandığını gördü. "Kara Azizleri tanıyor musun?" diye sordu Ella'ya.

Kızıl saçlı kızın kaşları çatıldı. "Adlarını duymuştum. Onlar bir MC kuran düşmüş melekler, değil mi?"

Larkin başını salladı.

Ella'nın bakışları tekrar onlara kaydı ve alını kırıştı. "Her şey yolunda mı?"

Ella dikkatini Larkin'e geri verdi, kaşları çatılmıştı. "Evet, evet. Evet. Sadece bir an için grubun ortasındaki adamı tanıdığımı sandım."

Teague ona, "Bu Viper, kulübün başkanı," dedi.

"Huh." Ella başını hızlıca salladı. "Her neyse, size iyi günler dilerim. Ve Teague, umarım bir gün bana küçük bir klanın neden bu kadar çok siyah tuza ihtiyacı olduğunu söylersin."

Gülümsedi. "Belki bir gün."

Hafifçe homurdandı. "Yalancı. Bana her zamanki gibi *boktan şeyler* anlatacaksın." Kıkırdadı ve kapıya doğru döndü.

Larkin Ella'ya başıyla selam verdi. "Görüşürüz." Sonra Teague'i dükkândan çıkarken takip etti.

Kara Azizler anında onlara doğru baktı. Başkan çenesini onlara doğru eğdi, ağzı yukarı doğru eğildi. "Teague, bugün bir ara seni bulacaktım. Sen ve ben konuşmalıyız."

Larkin gözlerini kıstı. Adamın sesinde üstü kapalı bir tehdit, düşmanlık ya da hoşnutsuzluk izi yoktu. Yine de koruyucu içgüdüleri yükseldi. "Bir sorun mu var?"

Engerek ona baktı, sorusu karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Sorun değil. Sadece birkaç dakikasına ihtiyacım var."

"Yakında bir yarışım var," dedi Teague ona. "Yarıştan sonra gel beni bul."

"Yapacağım."

Larkin gitmek için döndüğünde Engerek'in pencereden Ella'ya baktığını fark etti. İçgüdüleri harekete geçti. O anda gözlerinde bir şey vardı,

büyücüye bakışıyla ilgiliydi. Bir adamın bir yabancıya bakacağı şekilde değildi.

Huh. Tuhaf. Engerek konusunu Ella'yla daha sonraki bir tarihte tekrar görüşmek üzere aklına bir not aldı. Şu anda Larkin'in yapması gereken birkaç şey vardı. Özellikle de ... "Kızları kontrol etmek için Urban Ink'e uğrayacağım. Daha sonra da stadyuma gideceğim."

Teague, "Onlara markayı göstermek istiyorsun," diye tahmin etti. Kadın bir omzunu kaldırdı. "Belki."

Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Kardeşlerinin bunu ikinci elden öğrenmesi hoşuna gidiyor, çünkü bu onları çok kızdıracak," diye doğru bir tahminde bulundu. "Senin üzerinde gerçekten çok kötü bir etkim var."

Onun sesindeki sevinç karşısında gözlerini devirdi. "Yakında görüşürüz. Yarışta iyi şanslar." Bununla birlikte, yolları ayrıldı.

Yaklaşık on dakika sonra Urban Ink'e girdiğinde Anaïs'in Levi'nin boğazına bir bebek kitabıyla *sert bir* karate darbesi indirdiğini gördü. Azrail nefesini içine çekerek geri çekildi. Sigara tiryakisi gibi öksürdü ve onu Tanner'ın kollarına itti.

Zebani, kitabı elinden almaya çalışan kızını azarlarken, Piper hâlâ öksüren Levi'nin sırtını sıvazlıyordu. Gülmemek için de elinden geleni yapıyordu. Harper, Khloë ve Raini böyle bir çaba göstermiyordu. Knox bile gülümsüyordu.

Yüzü kızaran Devon, Levi'ye özür dileyen bir gülümseme sundu. "Anaïs seni incitmek istemedi, henüz kendi gücünü bilmiyor, sadece oyun oynuyordu-"

"Kendine sakla," diye ısırdı Levi. "Sakin gülmeye kalkma Piper, hiç komik değil." Tekrar öksürdü, bu sadece arkadaşının arkasını dönmesine neden oldu, omuzları sessiz bir kıkırdamayla titriyordu.

Larkin sırtarak grubun yanına geçti. "Bu *müthiş bir* karate vuruşuydu."

Harper gözyaşlarını sildi. "Biliyorum, ona bir profesyonel gibi vurdu."

Devon, "Bunu bilerek yapmadı," diye ısrar etti ama herkes cehennem kedisine inanmayan bir bakış fırlattı.

Larkin bakışlarını erkeklerin üzerinde gezdirerek, "Hepinizi burada görmeyi beklemiyordum," dedi.

"Rodeo gösterisine giderken uğramaya karar verdik," dedi Tanner. Devon onun üzerine yürüdü. "Kızımızı *rodeo* gösterisine mi götürüyorsun?"

İnsanların vahşi boğalar tarafından oradan oraya savrulmasını izlemesini mi istiyorsun? Ciddi misin?" Omuzlarını kaldırdı. "Bu onu her zaman uyutur."

Cehennem kedisinin çenesi düştü. "Onu daha önce aldın mı? Kaç kere?"

Tanner boğazını temizledi. "Bir kez. Belki iki kez. Tamam, altı ya da yedi kez. Ama onu uyutmak çok zor. Benim fikrim? Ne işe yararsa." Grubun geri kalanına döndü. "Haksız mıyım? Ne zaman ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız. Düşündüğüm şey bu mu?" Larkin'e doğru eğildi ve markanın tişörtünün gizleyemediği kısımlarına daha yakından bakmaya çalıştı.

"Ne, ne mi?" diye sordu Harper, ona yaklaşarak.

Larkin Tanner'a, "Eğer bunun bir marka olduğunu düşünüyorsan, evet," dedi.

Daha iyi görebilmek için arkadaşlarını kenara iten Devon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, aman Tanrım!"

Khloë masanın arkasından çıktı ve görüşünü engelleyen iki erkeğin yanından geçti. "Görmek istiyorum, görmek istiyorum." Larkin yakasını biraz kenara çekip markayı daha fazla ortaya çıkardığında şeytanın kaşları havaya kalktı. "Bu bir toynak izi mi?"

"Evet," diye yanıtladı Larkin.

Raini mırıldandı. "Peki, şimdi."

Piper başını salladı. "Teague'in iblisi bir açıklama yapmayı seviyor."

"Benimki de daha iyi değil, yani ... " Larkin Knox, Tanner ve Levi'ye baktı ve her ikisinin de markadan görebildikleri kadarına baktıklarını gördü. Üçü de şaşırmış görünüyordu ama *kötü* anlamda değil. Bu rahatlatıcıydı, çünkü şikâyet etmeye ya da başka bir şey yapmaya başlasalardı Larkin çok kızardı.

Knox'un bakışları onunkilere kaydı. "İblisi seni damgaladığına ve sen de bunu sorun etmiyor gibi görüldüğüne göre, sahte ilişkinizin bir şekilde gerçeğe dönüştüğünü anlıyorum."

Larkin'in dudakları aralandı.

"Bu da sinsi planımın işe yaradığı anlamına geliyor." Khloë sırtarak Piper'ı dürttü. "Sana işe yarayacağını söylemişim."

Larkin sıçradı. "Plan mı? Ne planı?"

Kendinden oldukça memnun görünen Khloë kollarını kavuşturdu. "Teague'e ettirdiğim yeminleri hatırlıyor musun? Bunu, arkadaşlarımdan birini kullanılmış gibi hissettirerek incittiği bir duruma düşmekten kaçınmak için yaptım. Ama bu konuda ciddi olsaydı asla umursamazdım. Ve senden *hoşlandığını* görebiliyordum. Ayrıca bunun tek yönlü bir yol olmadığını da görebiliyordum. Bir şeyler inşa etmek için bir şansınız olsun istedim. Onu gerçekten tanımayan insanlara belli etmeyecek şekilde uyuyorsun.

"Ama birkaç nedenden dolayı ilişkilerden alerjisi varmış gibi kaçınıyor. Bu alışkanlığını kolay kolay bırakmayacaktı. Piper 'oh, Larkin, Teague'i sahte erkek arkadaşın olarak kullan' dediğinde, bir fırsat gördüm. Zoraki bir yakınlaşmanın onu pes ettireceğini düşündüm. Bana verdiği sözü tutmadığında, bunun onun için seksten daha fazlası olduğunu anladım. Bu damga aynı şeyin iblisi için de geçerli olduğunu gösteriyor."

Larkin uzun dakikalar boyunca şok olmuş bir halde ona baktı. "Bir şeyler planladığını görmeliydim - yani, bu senin için olağan bir şey değil. Ama göremedim."

"Ben de öyle." Harper kaşlarını çatarak Devon'dan Raini'ye baktı. "İkiniz de mi?"

Başlarını salladılar, bu konuda eşit derecede mutsuz görünüyorlardı. Raini, "Nasıl oldu da Piper'a söyledin ama bize söylemedin?" diye sordu.

Khloë dudaklarını büzerek soğuk bir omuz silkti. "Canım istemedi."

Ağzı gerilen Harper bir elini onun kalçasına koydu. "Canın istemedi mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Khloë, kollarını iki yana açarak. "Ve bilmen gereken bir şey de değildi."

"Yine de bilmemiz iyi olurdu," diye kırptı Devon.

Khloë'nin alnı kırıştı. "Senin neyi güzel bulacağını neden umursadığımı sanıyorsun? Sanki sen bana tıslamayı kesmişsin gibi!"

Raini Devon'u yatıştırmaya çalışırken, Levi dönüp Larkin'e baktı. "Knox bana senin ve Teague'in sadece rol yaptığınızı söyleyip duruyordu, ama bir süre

gerçek olabileceğini düşündüm. Benimle iyi oynadın."

"Çöpçatanlık meselesine sinirlenmiştim," diye açıkladı. "Hepinizin beni rahat bırakmasını istedim."

İç çekti. "Evet, anlıyorum. Khloë'nin planı gerçekten işe yaradı mı? Sen ve Teague artık gerçek bir çift misiniz?"

"Evet." Larkin dudağını ısırды. "Ama henüz bunu bilmiyor, o yüzden ona söylemezsen sevinirim."

Levi güldü. "Sizin bir çift olduğunuzu nasıl bilmez?" "Her şeyin numara olduğunu sanıyor."

Tanner ona şüpheli bir bakış attı. "Bundan şüpheliyim."

Khloë homurdandı. "Teague'in bir ilişkinin ne olduğu hakkında *hiçbir* fikri yok. Bir ilişkinin tam ortasında olduğunu henüz anlamamış olması çok muhtemel. Çok yakında anlayacaktır."

Piper, Larkin'in yanında cisimlendi. "İblisin tüm bunlar hakkında ne hissediyor?"

Larkin gülümsemekten kendini alamadı. "Tamamen memnunum."

"İninize katılmasını mı talep edeceksiniz?" Khloë ona sordu, yüz ifadesi tedirgindi. "Bunu senin için yapabilir. Ama bu onu mutsuz eder."

Larkin ikincisini zaten biliyordu. "Ondan bunu istemeye hiç niyetim yok. Ne de onun gibi bir başıboş olmak için inimi terk etmeye niyetim var. Bu iki şeyin de bizi nasıl etkileyebileceğini anlamıyorum. Farklı Asallara hesap vermiyoruz ki. Onun yok ki. Kimseye hesap vermiyor. Klanının bir lideri yok."

Duraklayarak Knox'a döndü. "Sadece sana hesap vereceğim, sana her zaman sadakatle bağlı olacağım, ama ... sadakatim her şeyden önce Teague'e olacak."

Knox başını salladı. "Olması gerektiği gibi. Ve eğer endişen buysa, bu beni ilgilendirmiyor. Teague'in senden inine ihanet etmeni isteyeceğini hiç sanmıyorum. Onun katılması ya da senin ayrılman için ısrar etmeyeceğim. Sadece bazı şeyleri kendine saklamayı istiyorum. Birine sadık olmak, başkalarının sırlarını onlarla paylaşmanın gerektiği anlamına gelmez."

Onun en *çok* hangi sırları saklamak istediğini çok iyi biliyordu; bunların çoğu Asher'la ilgiliydi. "Başkalarının sırlarını onların açık izni olmadan asla paylaşmam. İn işi her zaman in işi olarak kalacak, Teague'in değil. Aynı şekilde, onun klan işi de her zaman klan işi olacak, sizin değil."

Knox başını eğdi. "Yeterince makul."

Levi kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu bu ilişkiye soktuğunu anladığında bu ilişkiden çıkmaya çalışabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Varlığı homurdandı. "Deneyebilir. Hiçbir işe yaramaz. İblisim onun hiçbir yere gitmesine izin vermez."

"Onunla bir bağ mı kurdu?" diye sordu Raini.

"Oh, evet." Çok güçlü bir tane. İblisi ilk kez biriyle gerçekten bağlantı kurmuştu. "Onu tutmaya niyetli. Ben de öyle. Buna alışacaktır."

Devon sıırttı. "Onu elinde tutmaya bu kadar kolay karar vermene bayıldım. Sanki yerde bulduğun bir şapka gibi. Ve şimdi sana ömür boyu bağlı ama hiçbir fikri yok. Bu harika."

Tanner, "Tipik harpy, hepiniz koleksiyoncusunuz," diye alay etti.

"Şahsen ben onun çekip gitmeye çalışacağını sanmıyorum," dedi Piper.

"Ben de öyle," dedi Larkin ona. "Bu sabah beni bisikletiyle metroya bıraktı."

Levi'nin kaşları yukarı kalktı. "O zaman artık şüpheli değilim, çünkü bu bir cehennem atı için hiç de küçük bir hareket değil."

Khloë heyecanlı bir şekilde başını salladı. "Bu, o ve şeytanının hayatları konusunda sana güvendikleri anlamına geliyor. Bu çok *büyük bir şey*."

"Evet," diye kabul etti Raini. "Tamamen senin ağına takılmış durumda. Bir ilişkiye sürüklendiğini fark edeceği anı sabırsızlıkla bekliyorum. Umarım buna şahit olmak için orada olurum. Olmazsam, her ayrıntıyı öğrenmek isteyeceğim."

Larkin kıkırdadı. "Belki onları iletecek kadar nazik olurum, belki de olmam." Raini'nin sızlanmasını duymazdan gelerek ekledi: "Pekâlâ, ben gidiyorum. Teague birazdan yarışacak. Kendime bitiş çizgisine yakın bir yer bulacağım, bu da oraya erken gitmem anlamına geliyor."

"Ona tebrikler dediğimizi söyle." Piper omuz silkti. "Kazanacağı kesin."
"Ona söylerim. Hepinizle sonra görüşürüz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Stadyuma doğru ilerlerken Teague içini çekti. Normalde, bir yarış yaklaştığı için canavarı şu anda iyi bir ruh halinde olurdu. Ama şu anda canı sikkındı. Neden mi? Çünkü Larkin yanlarında değildi.

Oraya ayrı ayrı gitmesini istemiyordu, onu görebileceği bir yerde istiyordu. *Yapışkan piç*.

Markasını taşıdığı için sahipleniciliğinin yoğunluğu azalmamıştı. Hayır, bu bölgecilik birkaç kademe daha yükselmişti. Teague'in zihninde canavarın onu tekrar işaretleyeceğine dair hiçbir şüphe yoktu. Varlık istediği gibi davranırsa, kızın her tarafı işaretlerle kaplanacaktı.

Bu onun kendi hatasıydı. Eğer önceki gece öğrendiklerine beklendiği gibi tepki verseydi, ona gönülden güvenebileceklerini kanıtlamasaydı, canavar şimdi onu çemberinin içinde görmeyecekti.

Teague'in bir yanı hâlâ onun cehennem doğumlu oluşunu kabullenmekle kalmayıp, geçmişteki mesleğiyle ilgili ifşaatlarını nasıl sineye çektiğini düşünüyordu.

Ayrıca, onun klanını da sevmişti. Bunu hiç beklemiyordu. Larkin kendini yabancılardan ayrı tutar, hoşlanmak ya da hoşlanmamak için kendine alan bırakmazdı. Ama onlara karşı mesafeli ve soğuk olmanın tam tersini yapmıştı ve bunu sadece onun için yaptığını biliyordu.

Dün gece onu Ronin işine karışmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı ama bir kez kesin kararını verdiğinde fikrini değıştirmek imkânsızdı. Sonunda bu işin peşini bıraktı ve onu kendi planlarının içine çekti.

Klanını bilinçli olarak istemedен kazanmıştı. Ona böylesine sadakat göstermiş olması yeterliydi. Onun yanında savaşmaya kararlı olduğunu anladıklarında, 'Sanırım onu sevebilirim'den 'Teague, onu tutmalısın'a geçmişlerdi.

Aslında ikinci görüşü telepatik olarak ifade edenler çoğunlukla Gideon ve Archer'dı ama diğerleri de benzer yorumlar yapmıştı. Canavarının da tavrı aynıydı. Dürüst olmak gerekirse Teague de öyle.

Ama Larkin 'ya hep ya hiç'çiydi. Gerçek bir ilişki isterdi. Bir ilişki kurup sürdürebilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Tam olarak ne gerektireceğini bilmiyordu.

Onun kendi dairesine taşınmasını bekler miydi? İnine katılmak için klanını terk etmesini mi? Bu koşulları asla kabul edemezdi; klanını asla terk edemezdi.

Terk edilme konusundaki hassasiyeti göz önüne alındığında, Larkin bu konuda ısrarcı olmayabilir. Ama bu konuda yanılıyor da olabilirdi. Çiftlerin uzlaşmaları ve fedakârlık yapmaları gerekirdi, değil mi?

Teague kendini bir sığınağa nasıl entegre edeceğini bilemezdi. Çok uzun zamandır bir hiyerarşinin dışında var olmuştu ve bundan *hoşlanıyordu*. Bunu değıştirmek gibi bir arzusu yoktu. O . . .

Teague'in düşünceleri, stadyumun girişinden çok da uzakta olmayan üç tanıdık iblisi gördüğünde kesildi. Holt ve nöbetçileri. *Orospu çocuğu*.

Canavarın dudakları aralandı. Larkin, Holt'un önceki gün Knox'u ziyaret ettiğinden ve Başbakan'dan onun adına araya girmesini istediğinden bahsetmişti. Knox'un o pisliği Vegas'ı terk etmeye ya da sonuçlarına katlanmaya çağırıldığını söylemekten başka bir şey söylememişti. Belli ki bu uyarıyı görmezden gelmeye karar vermiş.

Teague onu atlayabilirdi ama o zaman da kambion onunla konuşma fırsatı yakalamak için oyalanabilirdi. Eğer Holt bunu yaparsa, bir

Larkin'le karşılaşma ihtimali vardı. Teague onun yanına yaklaşmasını istemiyordu.

Bu nedenle, üçlünün etrafından dolaşmadı. Holt'un önünde durdu, adamın arkadaşlarını görmezden geldi ve gözlerini kırpmadan ona baktı. Bu tür bir duruş onu gerçekten sıkıyordu ama bazı iblislerin konuştuğu tek dil buydu.

Başbakan ona boş bir ifadeyle baktı ve tek kelime etmedi. Sadece bakışları Teague'in boynundaki harpi kanadına düştüğünde herhangi bir duygu gösterdi. Sıcak bir öfke parıltısı o kadar hızlı gelip geçti ki neredeyse hayal ettiğinize inanabilirdiniz.

Teague, "Merak ettiğin buysa, damga solmuyor," diye konuştu. Bu, iblisin ona olan ilgisini kaybettiğinin bir göstergesi olabilirdi.

Holt'un gözleri tekrar onunkilere döndü. "Neden zamanının ve dikkatinin çoğunu Larkin'e harcıyorsun?"

Beklenmedik soru Teague'in kaşlarını çatı. "Ne?"

"Seni araştırdım. Öğrendiğim her şey bana senin ciddi ya da uzun vadeli ilişkilere ilgi duymadığını söyledi. Bu yüzden kafam karıştı."

Teague bunun yalan olmadığını anladı. Adam gerçekten de Teague'in burada bir tür 'açısı' olduğunu, bir şeyler elde etmek ya da kazanmak için onu sinsice kullandığını düşünüyordu. "Beni kendi standartlarına göre yargılıyorsun. Yaptığımız şeylerin arkasında hepimizin sinsi motivasyonları yok."

"Geçmişinize dair hiçbir kayıt olmadığını biliyor mu? Sanırım bunu ilginç bulurdu. Hatta şüpheli."

"O zaten biliyor. Yine de benim yatağında. Bu sana ne anlatıyor?"

"Hayatında kendine neden bir yer açtığını henüz hissetmediğini. Nöbetçisinin erkek arkadaşı olduğun için Knox'un seni inine davet edeceğini mi umuyorsun? Eğer öyleyse, bu aptalca bir plan. Sana bir yer verebilir ama ilişki sona erdiğinde seni dışarı atacaktır. Ve *bitecek de*. Öyle bir şey ki, eğer marka bir şey ifade ediyorsa, onu derinden yaralayabilir." Holt öne doğru küçük bir adım attı. "Ve eğer öyle olursa, senin için geleceğim."

Teague'in ağız, onu durduramadan kıvrıldı. "Benim için mi geldin?" Bu çok değerliydi.

"Hiç şüphesiz. Yakında Vegas'tan ayrılacağım. Sadece kısa bir süreliğine, o yüzden heyecanlanmanıza gerek yok. Yapmam gereken birkaç iş var."

Teague'e adamın Knox'a kulak vermeyi seçtiği ama bu saçmalığı zevahiri kurtarmak için söylediği daha olası görünüyordu.

"Ben yokken ona göz kulak olacak birilerini bulacağım. Eğer yanlış bir hareket yaparsan, bunu öğrenirim ve seni bitiririm."

"Umarım denersin." Bu Teague'in haftasını, hatta bütün ayını güzelleştirecekti. "Yerinde olsam geri gelmeye zahmet etmezdim. İstediginizi alamayacaksınız."

Holt'un kaşları kanatlandı. "Larkin seni bağ kurmaya hiç niyeti olmadığına ikna etti, değil mi? Beni test ettiği hiç aklına gelmedi mi? Onu bir daha terk etmeyeceğimi söylediğimde ciddi olup olmadığını görmek için beni zorladığını? Onun bir parçasının da yıllar önce hissettiklerini hissetmemi istediği -kızgın, reddedilmiş, incinmiş?"

"Aslında, hayır, bunların hiçbirini mümkün bulmuyorum." Larkin'i bu kadar iyi tanıırken olmazdı.

"Yapmalısın."

Adam gerçeklikten pek hoşlanmıyordu, değil mi? "Düzeltemeyecek kadar büyük bir hata yaptığını ne zaman anlayacaksın? Larkin seni ona inat olsun diye göndermedi. Ya da seni sınamak için. Ya da seni incitmek için. Ya da öfkesi kararlarını etkilediği için. O sadece seninle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Holt'un gözleri kısıldı. "Durumun böyle olduğu düşüncesi hoşuna gidiyor. Bu da onu hiç umursamadığını düşünmekte haklı olduğumu gösteriyor. Senin için herhangi bir şekilde önemli olsaydı, onun hayatında bir dayanağı olmasını isterdin. Beni aranızdan çıkarmak için bu kadar hevesli olmazdınız."

"Eğer Larkin seninle bir bağ kurmak isteseydi, bunu desteklerdim. Ama söz konusu sen olduğunda, seni uçağa bindirmekten başka bir şey yapmakla ilgilenmiyor."

"Bundan bu kadar emin olmamalısın."

"Oh, ama öyleyim. Ve biliyor musun? Bence sen de öylesin. Bence burada kaybetmekte olduğun bir savaş verdiğinin farkına vardın."

yüzünün her yerinde." Teague bunu gün gibi açık bir şekilde görebiliyordu. "Peki neden hâlâ gitmedin?" Ve cambion neden onu arama zahmetine girmişti?

Teague anlamadı. Konuşmanın gerçek bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Holt'un Teague'in neden Larkin'in etrafında olduğuna dair gerçekten şüpheleri olabilirdi ama bu, onunla bu şekilde yüzleşmek için zayıf bir bahane gibi görünüyordu. Ayrıca, Holt küçük tehdidini savurmuştu; iş bitmiş ve toz olmuştu; sohbetlerinin devam etmesine gerek yoktu. Yine de Başbakan çekip gitmemişti. Hâlâ buradaydı.

"Neden sohbet etmek için beni takip ediyorsun? Bütün bunların amacı ne?" Teague ona sertçe baktı, gözlerini aradı, ifadesini inceledi. "Larkin'i seninle iletişime geçmesi için kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

Holt'un göz kapakları titredi.

Teague onun haklı olduğundan emin bir şekilde başını salladı. "İşte bu kadar. Bu yüzden buradasın. Bana yaklaşımdan hoşlanmayacağını biliyorsun. Seninle şahsen ilgilenmek isteyeceğini biliyorsun. Bunun onun sana gelmesini sağlayacağını düşünüyorsun." İnanılır gibi değil. Canavar burun deliklerinden sinirli bir nefes üfledi, oyun oynamayı bırakmayan bu erkekten bıkmıştı.

"Onun bana gelmesini gerektirecek bir nedenim yok. Dedğiniz gibi, bana karşı hiçbir ilgisi yok."

En azından bunu itiraf ediyordu. "Ama yine de onunla konuşmak istiyorsun. Belki de onu kendi istediğin gibi düşünmeye ikna etmek için son bir şans vermek, hatta belki de sadece seni reddettiği için ona küfretme fırsatı bulmak için." Teague bunun nedeninin önemli olduğunu düşünmüyordu, çünkü işe yaramayacaktı.

Elbette. "Eğer onu manipüle etmek bu kadar kolay olsaydı iyi bir plan olurdu ama durum böyle değil." Teague başını eğdi. "Bunu şimdiye kadar çoktan anlamış olmanı beklerdim. Bunu sezmek o kadar da zor değil."

"Ondan öyle bir otoriteyle bahsediyorsun ki. Onu çok iyi tanıdığını sanıyorsun." Holt'un ses tonunda alaycı bir ton vardı.

"Onu senden çok daha iyi tanıyorum, bu çok açık, yoksa bu numarayı yapma zahmetine girmezdin. Bunun anlamsız olduğunun çok iyi farkında olurdun."

Holt'un gözleri parladı. "Güven bana Sullivan, çapamı iyi anlıyorum."

"Hayır, sen sadece onu tanıdığını *sanıyorsun*. Gerçek şu ki, denemek için hiç zahmet etmedin. Tüm manipulatörlerin yaptığı şeyi yaptın; onun hakkında, istediğini elde etmek için hangi düğmelere basacağını bilecek kadar bilgi edinmeye çalıştın, hepsi bu. Ve sen de bunu yaptın. Düğmelerine tekrar tekrar bastın. Hiçbir yere varamamana rağmen hâlâ bunu yapıyorsun. Sanırım insanlardan istediğini almanın başka bir yolunu bilmiyorsun."

Holt iç çekerek başka tarafa baktı. "Görünüşe göre beni sana gerçek bir kötü adam olarak göstermiş." Başını hızlıca salladı ve sonra bakışlarını Teague'e çevirdi. "Onu incitmiş olabilirim ama burada düşman ben değilim. Onun için doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Eğer bu doğru olsaydı, şimdi Kanada'ya dönmüş olurdun. Onun isteklerine saygı duyardın; onları kendi isteklerinin önüne koyardın. Ama yapmadın. Etmeyeceksin de. Bu yüzden yanlış anlaşıldığını ve iyi niyetlerle dolu olduğunu iddia etmeye zahmet etme - bu benimle uçmaz."

Holt'un ağzı gerildi. "Beni sandığın kadar iyi anlamıyorsun."

"Elbette biliyorum. Sizin gibi insanlarla daha önce birçok kez karşılaştım. Hepiniz çok zeki olduğunuzu sanıyorsunuz. Ama özel bir şey değilsiniz. Ve sen de herkes gibi kan kaybediyorsun - *bu da* hatırlamak isteyebileceğin bir şey. Çünkü Vegas'a tekrar gelersen, oradan sağlam çıkamazsın. Bunu ben görmezsem Knox görecektir. Ve ikimiz de dalga geçmeyiz."

Pislikle işi biten Teague omuz silkerek onu geçti ve doğrudan stadyuma yürüdü. Canavarı alaycı bir homurtuyla başını kaldırdı. Evrenin neden o pisliğin Larkin için iyi bir çapa olacağını düşündüğü sonsuza dek bir sır olarak kalacaktı.

Teague'in emin olduğu tek bir şey vardı: bunu iyi karşılamayacaktı. Azıcık bile.

"Khloë'nin bunu neden eğlenceli bulduğunu anlamıyorum," dedi Teague. "İblisimin seni damgalamasında komik olan ne?"

Larkin başını eğerek masasındaki koltuğundan onu izlerken, o da tezgâhta durmuş çay kaşığıyla kahvelerini karıştırıyordu. "Komik olduğunu mu söyledi?"

"Hayır. Yarışımından hemen önce bana telepatik olarak ulaştı. Markayı gördüğünü ve beğendiğini söyledi. Canavarımın sahte randevuları gerçekmiş gibi göstermemize yardımcı olmaktan mutluluk duymasının harika olduğunu söyledi. Ama benimle dalga geçtiğinden eminim."

Khloë muhtemelen, canavarı açıkça fark etmişken onun her şeyin artık sahte olmadığını henüz fark etmemiş olmasıyla eğleniyordu. "Ona neyi komik bulduğunu sordun mu?"

Teague çay kaşığını tezgahın üzerine koydu. "Evet."

"Ve?"

"Bana güldü ve sonra konuşmayı bitirdi."

Larkin bir gülümsemeyi bastırdı. "İşte sana Khloë. O her zaman başkalarının mizah bulmadığı şeylere güler."

Masanın üzerine iki fincan kahve koydu. "Hmm, sanırım." Onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Knox, Tanner ve Levi'nin marka yüzünden sana bir kova dolusu bok vermemiş olması iyi."

Urban Ink'i ziyareti sırasında konuşulanların çoğunu ona anlatmıştı ama adamların işaret konusunda iyi davranmalarının nedeninin Teague'le aralarındaki ilişkinin artık gerçekten ciddi olduğunu hissetmeleri olduğunu atlamıştı. "Öyle. Keenan da oldukça iyi karşıladı."

Başlangıçta, karabasan ona kısa bir *'Bizimle dalga geçtiğini biliyordum ve yalan söylediğin için çok incindim'* konuşması yapmıştı. Bunu *"Sızlanmayı kes, iddia ettiğin kadar yaralı olmadığını biliyorum, şimdi palavracı kim?"* diyerek kesmişti.

Homurdanmış, sonra da Teague'in ava çıkmış bir harpy'nin hedefi olduğu konusunda hiçbir fikri olmamasına ne kadar güldüğünü ifade etmişti. Markadan -ya da daha doğrusu markanın temsil ettiği şeyden- etkilenen Keenan, Teague'i kalıcı olarak 'tuzağa düşürme' konusunda ona şans diledi.

Cehennem atının yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu fark edince, "Ne?" diye sordu.

Kupasını kucaklayarak parmaklarını kupanın kenarına vurdu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gerilen Larkin gözlerini kıstı. "Kulağa ne kadar da uğursuz geliyor." Eğer yollarını ayırmak istediğini açıklarsa, Larkin onun kıcına tekme basacaktı.

Tam burada, kendi vagonunda. İblisi duvarları onun kanıyla boyayacaktı.
"Çıkar ağzındaki baklayı."

Bir elini kaldırdı. "Öncelikle, tepki vermeden önce beni **s o n u n a** kadar dinleyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiylim. Bana söz ver, Lark."

Sinirli bir nefes verdi. "Peki, tamam. Söz veriyorum. Şimdi öksür bakalım." Oturduğu yerde biraz doğruldu. "Bugün Holt'u gördüm."

Kadın kaskatı kesildi. "Onu *gördün mü?*"

"Daha açık olmak gerekirse, yarıştan önce stadyumun dışında beni bekliyordu."

Gözkapağı seğirdi ve içindeki şeytan hırlayarak kıpırdandı. "Sana ne söyledi?"

"Özetle . . . Hayatında olmak için gizli bir nedenim olmalı ve eninde sonunda onunla bağ kurmayacağını düşünerek hata yapıyorum. Ayrıca kısa bir süreliğine Vegas'tan ayrılmış olacak ki bunun iyi bir haber olduğunu sen de kabul edersin."

İyi haber, kızgın yağ dolu bir fıçıya atıldığını ve ardından cehennem alevleriyle tutuşturulduğunu duymak olurdu. Larkin parmaklarını esnetirken öfkesi karnına yayıldı. "Benden ve benimkilerden uzak durması için onu uyarmıştım." Özellikle de Teague'in yakınına bile yaklaşmasını istememişti.

"Ve senin kızacağını biliyordu. Bu yüzden yaptı. Benimle gerçekten konuşmak istemedi. Onunla iletişime geçmen için seni kışkırtmak istedi."

"Sana dokundu mu?" Soru dişlerinin arasından çıktı. "Hayır."

"Seni tehdit etti mi?"

Teague tereddüt etti, ağzını büktü.

Larkin öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu. "Bana yalan söyleme, Rainbow Dash."

"Eğer bu başka bir My Little Pony karakteriyse-" "Gerçeği istiyorum. Şimdi."

İç çekerek başının arkasını kaşıdı. "Eğer sana zarar verirsem benim için geleceğini söyledi ama hepsi bu kadar."

Larkin bir küfür savurarak sandalyesinden kalktı. Karanlık ve huzursuz bir enerjiyle dolup taşarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Tüm bu süre boyunca içindeki şeytan homurdandı.

Holt'un düşmanlarını kendisiyle uğraşmaktan caydırmak için Larkin'i kullanabileceğini düşünerek buraya gelmesi yeterince kötü değildi, değil mi? Hayır. Bok çuvalı onun hayatındaki adamı tehdit etmişti. Hayatında neredeyse hiç olmayan ve Holt yeterince zorlarsa *bu saçmalığa ihtiyacım olmadığını* düşünüp yoluna *devam* edebilecek bir adam.

"Pek de tehditkâr değildi, Lark," dedi Teague. "Küfür ya da hırlama falan yoktu. Daha çok sıradan bir açıklama gibiydi."

"Nasıl ifade ettiği umurumda bile değil. Seni zarar vermekle tehdit etti." "Beni eğlendirmekten başka bir şey yapmadı."

"*Yani* konu bu değil."

Öfkenin pençesindeki bir Harpy'ye dokunulmaması gerektiğini bilen Teague, ayağa kalkıp ona gitme dürtüsüne boyun eğmedi. Bunun yerine, yüzünü tamamen ona dönmek için vücudunu eğdi ve "Bundan rahatsız olmadım, bundan rahatsız oldum-" dedi. İblisi aniden ortaya çıkınca konuşmayı kesti.

Olduğu yerde donup kalarak, öfkeyle yüzen siyah bakışlarıyla onu kıştırdı. "Onu uzun zaman önce öldürmeliydim, sonuçları ne olursa olsun."

"Neden zahmet ediyorsun? Onun konuyla ilgisi yok. Senin için. Larkin için. Benim için. O da bunu biliyor. Bunu kendini alakalı kılmaya çalışmak için yaptı."

Varlığın elleri yumru yumru oldu. "Gözbebeklerini doğrayıp ona yedirmek istiyorum. Sonra tırnaklarını. Sonra ayak parmaklarını. Sonra dişlerini."

"Birkaç kez kusacağından eminim." "Ben de ona bunu yedirirdim."

Sevimli küçük ucube gerçekten yapardı. "Bunun için heyecanlanmaya değmez."

"Katılmıyorum."

"Eğer ona giderseniz, istediğini vermiş olursunuz. Bunu bir tepki için yaptı. Bir kez daha hem seni hem de Larkin'i manipüle etmeye çalışıyor. Bunu yapmasına izin verme. Yoksa senin üzerinde böyle bir güce sahip

olmasını mı istiyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Şimdi de beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

"Hayır, ben sadece durumun gerçeklerine işaret ediyorum. Olaya her açıdan bakmanı ve öfkeyle tepki vermemeni istiyorum. Onun kazanmasına izin verdiğin için daha sonra kendine kızacaksın."

Varlık onunla alay etti. "Şu anda seninle konuşmak istemiyorum. Çok mantıklı konuşuyorsun." O kadar çabuk yatıştı.

Larkin boynu çatlayana kadar başını yana eğdi. "İblisim şu anda mantıklı olmakla pek ilgilenmiyor."

"Öyle bir izlenim edindim. Peki ya sen?"

Gergin omuzlarını geriye atarak iç geçirdi. "Haklı olduğumu biliyorum. Onu ziyaret etmenin kendini beğenmiş hissetmesinden başka bir işe yaramayacağını biliyorum. Ama onun saçmalıklarından *bıktım artık*. Biliyor musun, beni asıl sinirlendiren şey, ona gitmezsem hayal kırıklığına bile uğramayacak olması, çünkü küçük kurnaz planını çiğneyerek onu kızdırdığım gibi beni de kızdırdığını bilmenin tatminini yaşayacak."

"Küçük kurnaz bir plan mı var?"

"İlk başta bunu fark etmedim; bunu fark eden Knox oldu. Holt ağırlıklı olarak siyasi nedenlerle burada. Diğer başbakanlarla sorunları var. Knox'u asla yanına çekemeyecek ama bana bağlıysa ... "

Teague, "Onun peşindeki Prime'lar muhtemelen geri çekilecektir," diye anladı. "Kesinlikle. Holt beni psişik arkadaşı olarak kabul etmek istemiyor.

Sebepten. Hiçbir zaman yaptığını sanmıyorum. Tam bir pislik, değil mi?"

"En kötüsünden." Teague sandalyesinden kalktı, kızın yanına gitti ve bir kolunu kızın boynuna dolayarak onu kendine çekti. "Neden bu işin peşini bırakmak istemediğini anlıyorum ama ona gitmenin kötü bir fikir olduğu konusunda daha önce söylediklerim hâlâ geçerli. Onunla ilgilenmesi için başka birini göndermeye ne dersin? Onunla uğraşmak derken, onu öldürmekten bahsediyorum."

Kaşları çatıldı. "Bir Prime'ı ele geçirmeleri için inimin Güçlerinden bazılarını mı göndereyim?"

Onları asla böyle bir duruma sokmam."

"İn üyeleriniz hakkında kim bir şey söyledi?"

"Onunla ilgilenmeyi mi teklif ediyorsun?"

Teague omuz silkti. "Onun gitmesini istiyorsun; bunu sağlayabilirim. Sadece söyle ve o pisliği gömelim." Zevkle. Bolca ve bolca zevkle.

"Hayır."

"Ne yani, onunla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" Canavarı küstahça homurdandı.

"Onunla başa çıkabileceğinden hiç şüphem yok. Ama tüm inine karşı mücadele edersin. Onu kimin öldürdüğünün kokusunu alırlar. O kişi için gelirler. Eğer bir inin parçası olsaydınız, sizi infaz etmek için Başbakanınızdan izin almaları gerekirdi. Ama siz bir başıboşsunuz, bu yüzden ceza vermek için izin almaları gerekmez. Hiç beklemediğiniz bir anda size sinsice yaklaşırlar."

"Ve sonra ölürler." Destansı olurdu.

"Muhtemelen. Geçmişteki mesleğiniz göz önüne alındığında, sizin ve klanınızın öldürme konusunda oldukça donanımlı olduğunuza eminim. Ama bu sadece intikam almak isteyen daha fazla iblisin yolunuza çıkmasına neden olur. Bu hiç bitmeyen bir döngü olur. İnan bana, bunun olduğunu gördüm."

"Çok mantıklı konuşuyorsun," diye yakındı. "Ve benim iblisime o kadar benziyorsun ki ürkütücü."

Gülümsedi. "Bunu zihnimdeki 'en sevdiğim iltifatlar' çekmecesine koyuyorum."

Gözlerini devirdi. "Evet, öyle yap."

Burnunu onunkine sürttü. "Peki bunu nasıl halletmek istiyorsun?"

Alnındaki bazı gerginlik çizgilerini yumuşatarak parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. "Kararlarımı geçersiz kılmaya çalışmadığın için sana minnettar olduğumu söylemek için bir dakikanı ayıracağım."

"Sizinle birlikte çalışmak istiyorum, size karşı değil."

"Biliyorum, hoşuma gitti." Bir nefes verdi. "Holt'a gelince, onunla ilgilenmeleri için başkalarını göndermenin bir işe yarayacağını sanmıyorum. Aptal değil, benden değilse bile benim adıma birinden bir ziyaret bekleyecektir, bu yüzden beklerken otel odasında bile olmayacaktır. Yakınlarda bir yerde olacak, binaya girip çıkanları izleyecek. Kimi gönderdiğimi tanıyabilir de, tanımayabilir de. Her iki durumda da, kendisine zarar vermelerine fırsat vermeyecektir."

"Neden otelde kalmasına izin verdiniz? Knox onu otelden attırabilirdi." Prime'ın Vegas'ta çok büyük bir sosyal gücü vardı.

"Nerede olduğunu bilmek bana daha iyi geldi. Bu, ona göz kulak olmayı kolaylaştırdı."

"Ah, anladım. Çoktan ayrılmış olması beni şaşırtmaz. Dediğiniz gibi, bir ziyaret bekliyor olacak. Ve zaten Kanada'ya dönmek istiyor."

"Umarım orada kalır." "Bu iyi olurdu."

Larkin bunu yapmasının pek de gerçekçi olmayacağını düşünüyordu. Knox Holt'a ulaştığından emindi, bu yüzden cambion burada kalırsa zamanını boşa harcamış olacağını biliyordu. Ayrıca, diğer inlerle ilgili halletmesi gereken sorunlar vardı.

İblisi bir çapa bağı olmamasından hoşlanmayabilirdi ama defalarca reddettiği için ona o kadar kızgın olurdu ki Holt'la ayrılmak için savaşırmazdı. Ve belki de zaman geçtikçe ve ondan uzaklaştıkça, varlığı onu bağ kurmaya zorlamaya daha az meyilli hissedecekti. Eller ve ayak parmakları çapraz.

Teague onun saç örgüsünün ucuyla oynadı. "İblisin sakinleşti mi?" "Şu anda yapmak istediği işkence yöntemlerinin zihinsel bir listesini yapıyor. Holt'ta kullanmak. Bu sorunuzu cevaplıyor mu?" Ayrıca Teague'e ilgisiz bir bakış attı, onun endişesinden etkilenmemiştir. "Daha önce mantıklı konuştuğun için sana hâlâ kızgın."

Ona tamamen anlayışlı bir bakış attı. "İtiraf etmeliyim ki, 'duyu' hayranı değilim. Ama senin ya da iblisin daha sonra pişman olacağınız bir şey yapmanızı istemedim. Yani, pişmanlığın nasıl bir his olduğunu bilmiyor olabilirim ama insanlar bundan gerçekten nefret ediyor gibi görünüyor."

"Keyifli bir duygu değil."

"Bana 'zayıf' ile eş anlamlı gibi geliyor."

Larkin kıs kıs güldü. "Tabii ki öyle."

Bir elini onun sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Senin ve iblisin sakinleşmesine yardımcı olacak ne yapabilirim?"

Bir şeyin işe yarayacağı kesindi. "Biriyle idman yapmam gerek. Yeteneklerimi kullanmayacağım, sadece dövüş olacak."

"Slade senin için iyi bir antrenman olacak o zaman." Kollarının ondan uzaklaşmasına izin verdi. "Antrenman partnerin olmayı teklif ederdim ama kabul edelim, seni sıcak ve terli görünce çok heyecanlanırdım ve sonra seni sikebilmek için yere yatırıp güreşirdim."

Larkin dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Beni yere mi yatıracaksın?" diye yankılandı. "Çok tatlısın."

Kaşları havaya kalktı. "Seni sırt üstü yatırabileceğimi düşünmüyor musun?" "Yapamayacağını biliyorum."

"Yanılıyorsun."

"Öyle mi? Kanıtla." Adam *ona* doğru hızla hamle yapmadan önce son kelimeyi ancak söyleyebilmişti. Kız ondan sıyrıldı, hızlı bir dönüş yaptı ve elini sertçe adamın kışına indirdi.

Yavaşça topuğunun üzerinde döndü, isteksizce etkilenmiş görünüyordu. "Ayaklarını çok hızlı kullanıyorsun bebeğim."

"Biliyorum." Meydan okuyan bir kaş kaldırdı. "Spar?"

"Evet, pekâlâ. Dışarı çıkalım ve bunu yapalım. Ama sonrasında seni becereceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden ona baktı. "Klanının önünde olmaz, yapamazsın."

"Ama biraz teşhircilik işleri r e n k l e n d i r e b i l i r . LarTea tamamen baharatla ilgilidir."

Adamın sesindeki ciddiyetten endişelenen kadın durdu ve yüzünü ona döndü. "Herkesin içinde seks yapmayacağız," diye kesin bir dille belirtti.

"Neden olmasın? Bunun için çalıştık."

"Belki de özel olarak seviştığımız için başkalarının önünde yapmamızın sorun olmayacağını düşündün, ama ben düşünmedim." Adam itiraz edecekken elini kaldırdı. "Hayır, böyle bir şey olmayacak."

"Ah, h a d i a m a . Eğlenceli olacak. Klanım bize yumurta f a l a n atacak.

Belki patlamış mısır bile yeriz.

Garipleşmez." "Sadece fikri bile tuhaf."

"Underground'daki o kulüpte seks yaptığınızı söylemişsiniz, bu biraz çiğ olabilir."

"Bu farklıydı. Karanlıktı. Ve insanlar orada oturmuş beni izlemiyordu."

Dudaklarını bükerek omuzlarını kaldırdı. "Onlardan ayağa kalkmalarını isteyebilirim."

"Aklın başında değil. Sadece değilsin. Sanki ... .. " Farkına vardığında sözünü yarıda kesti. "Yine o şeyi yapıyorsun, seninle didişerek tüm sinirimi atmama yardım ediyorsun."

Sırıttı. "Asla işe yaramıyor." Kızın yanına geçerek çenesine dokundu. "Ama biraz teşhircilik hoşuna giderdi."

"Yapmazdım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Birkaç gün sonra duş kabininden çıkan Teague, beline bir havlu sararak yatak odasına doğru yürüdü. Kurulandıktan sonra şifonyerinin üzerine yerleştirdiği kol saatine baktı. Akşam 5.

Larkin yarım saat kadar sonra burada olacaktı. Akşam yemeklerini genellikle onun evinde birlikte yerlerdi ama Saxon bu akşam tüm klan için bir barbekü partisi düzenleyeceğini duyurmuştu. Gerçek bir nedeni yoktu; sadece öyle hissetmişti.

Teague ona telepatik olarak barbeküyü haber verdiğinde, "Orada olacağım," demişti. Sanki Teague onu davet etmiş gibi. Ama davet etmemişti. O da bunu biliyordu.

Ona tuhaf diyebilirsiniz ama kızın ne yapacağını basit bir şekilde, anlamaya varmış bir ses tonuyla *ifade etmesi* hoşuna gitmişti.

Aslında tamamen onu davet etmeye niyetliydi. Yine de, bunun bir erkekler gecesi ya da onun gibi bir şey olduğunu söyleyerek onunla dalga geçebilirdi - ki bu da hiç şüphesiz ona umursamaz bir homurdanma ve ardından "Yakında görüşürüz." cümlesini kazandırırdı. Ama buna fırsatı olmamıştı çünkü kız bir hoşça kal bile demeden konuşmadan psişik olarak çekilmişti.

Havayı yaran havlama sesleri hem onun hem de canavarının kaskatı kesilmesine neden oldu. Klan üyelerinin dışarıda olduğunu bildiğinden, telepatik kanallarına bağlandı ve sordu, *Sorun nedir?*

Leo, "yanlış" kelimesini seçeceğimden emin değilim, dedi. *Daha çok 'şaşırtıcı' derdim.*

Buna inanmayacaksınız ama Vine burada.

Teague, Kara Konak'taki eski komutanlarından söz edilince gözlerini kırptırdı. *Vine mı?*

Evet, ve lejyonerlerinden birkaçı. Hepimizle konuşmak istiyor.

İçinden küfürler savuran Teague hızla kurulanmaya başladı. *Ne hakkında?* Teague komutanı en son gördüğünden beri yıllar geçmişti. Vahşi Av'dan ayrıldıktan sonra iblis onlarla temasa geçmemiştir. Emeklilerle iletişim kurmak pek alışıldık bir şey değildi.

Cevap veren Slade'di. *Henüz söylemedi.*

Ronin'in Teague'in peşine gölge derisi gönderdiğini bir şekilde öğrendiğini düşünen tek kişi ben değilim sanırım, diye ekledi Archer. Saldırıların sona ereceği konusunda bizi temin etmek için burada olabilir.

En olası senaryo bu gibi görünüyordu. Kuru, Teague giysilerini sürüklemeye başladı.

Tucker, "Bir şey olacak diye endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum" dedi. *Vine gülümsüyor ve alkışlıyor ve yanında büyük bir güç yok.*

Doğru. Vine klanı çökertmek için dörtten fazla iblis gerekeceğini biliyordu. Yanında sadece birkaç lejyoner getirdiğine göre, Vine kasıtlı olarak tehditkâr görünmemeye çalışıyordu.

Teague giyindikten sonra arabadan çıktı. Klandakilerin hiçbiri oturmuyordu; bu da rahat gülümsemelerine ve rahat duruşlarına rağmen kendilerini o kadar da rahat hissetmediklerinin bir işaretiydi. Aslında hepsi açıklığın etrafına konuşlanmış, Vine ve üç iblisin etrafını sarmışlardı.

Bu durum komutanın gözünden kaçmış olamazdı ama yine de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Arkadaşlarıyla birlikte ateş çukurunun yakınındaki bir kütüğe oturmuş, ateşi beslemek için çukura kuru odun atan Gideon'la dostça sohbet ediyordu.

Köpekler kampın etrafında yavaşça ve gelişigüzel dönüyor, en ufak bir yırtıcılık göstermiyorlardı. Ama Teague her birinin tetikte olduğunu ve tıpkı sessiz ve hareketsiz kuzgunlar gibi bir anda saldıracaklarını biliyordu.

Vagonlardan birine yaslanmış olan Saxon'a kaşlarını kaldırarak sordu: *"Burada her şey yolunda mı?"*

Şimdiye kadar evet, diye yanıtladı diğer erkek. Vine ve adamları biraz gerginler, sanki hoş karşılandıklarından emin değillermiş gibi - emekli olduğumuzda yalnız bırakılmamızı istediğimiz ve onlara coşkulu bir karşılama yapmadığımız göz önüne alındığında, tam olarak beklenmedik bir şey değil - ama yeterince arkadaş canlısı davrandılar.

Güzel, Vine'ı öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederim, dedi Teague merdivenlerden inerken.

Tahtanın gıcirtısı komutanın vücudunun üst kısmını hafifçe çevirmesine neden oldu ve ağzı her zamanki köpekbalığı gülümsemesine dönüştü. Vine ayağa kalktı; adam uzun boylu, iri yarı ve esmerdi; siyah halkalı mavi gözleri alışılmadık olduğu kadar keskindi de. "Teague, seni görmek güzel. Kahretsin, hiçbiriniz zerre kadar yaşlanmamışsınız."

Teague ona doğru yürüdü ve uzattığı eli sıktı. "Bu diyara yerleşeli aşağı yukarı altmış yıl oldu."

"Hepsi bu mu? Aşağıda yüzyıllar geçti." "Bu saçındaki gri çizgileri açıklıyor."

Vine ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bana onları hatırlatmayın." Üç arkadaşını tanıttı, hepsi de Teague'e saygıyla başlarını salladı.

Teague bir kütüğün üzerine yerleşti ve dört ziyaretçi daha sonra onun karşısındaki yerlerine geri döndü.

"Emeklilik sana nasıl uyuyor?" diye sordu Vine.

Erkeğin sadede gelmesini isteyen Teague sadece "Yeterince iyi," demekle yetindi.

"Bunca yıllık adrenalin patlamasından sonra kendinizi sıkılmış hissetmediniz mi?"

"İlk başta alışmak biraz zaman aldı. Ama şimdi? Hayır, hiç de değil. Bir cehennem atının sıkılması zordur." En küçük şeyi bile eğlenceli bulabilirler.

Vine'in dudakları kıpırdadı. "Doğru."

"Ama buraya kadar emekliliğin bize nasıl davrandığını sormak için geldiğinizi sanmıyorum."

Vine öne doğru eğildi, dirseklerini kalçalarına dayadı ve ellerini birleştirdi. "Karanlık Konak'a dönmeye ne dersin?"

Şok Teague'in kaslarını gerdi ve canavarı şaşkınlıkla başını salladı. Bu, komutanın söylemesini beklediği son şeydi. "Ne olarak dönüyorsun?"

"Vahşi Av'ın Efendisi olarak elbette. Hepinizin geri gelmesini isterim."

"Neden?" Soru, arabasının basamaklarının yanında duran Slade'den geldi.

"Siz ayrıldıktan sonra birliği oluşturan cehennem atları ... . Seninkiler kadar iyi değillerdi diyelim," diye geçiştirdi Vine. "Bir asır erken emekli oldular."

Saxon gözlerini kıstı. "Seçerek mi, yoksa ikna ederek mi?"

"İkincisi, ama onları ikna etmek zor olmadı." Vine parmak uçlarını çenesinin üzerinde gezdirdi. "Ondan sonra başka bir birim kurduk ama onlar da işin gereklerini yerine getirmekte zorlandılar. Şimdiki birime gelince, onların sicili daha da kötü."

Klanın zihinsel kanalından alçak bir telepatik şaşkınlık ıslığı duyuldu; *bu ıslık Leo'dan geliyordu ve Leo şöyle dedi: Tamam, bu konuşma hiç beklemediğim bir yöne doğru gidiyor.*

Belki de Ronin'in neyin peşinde olduğunu gerçekten bilmiyordur, diye düşündü Gideon.

Onu aydınlatmayalım, dedi Teague. Eğer bunu yaparsak, Ronin radarlarından düşüp bulunamadığında baş şüpheliler biz oluruz. Klan ondan geriye bulunacak bir şey kalmayacağından emin olur.

"Onlardan büyük umutlarımız vardı," diye devam etti Vine. "Mükemmel iz sürücüler ve Kara Konak'ta bolca deneyime sahipler. Ayrıca hiç de zayıf değiller. Aslında onlara üvey kardeşin Ronin liderlik ediyor Teague." Duraklayarak kaşlarını ovuşturdu. "Ama o da tıpkı diğerleri gibi işin baskısı altında çabucak boyun eğdi."

Teague'in kaşları gizleyemediği bir şaşkınlıkla kalktı.

Vine içini çekti. "Evet, ben de Ronin'den bunu beklemiyordum. Av'a katılmak için o kadar uzun süre ısrar etti ki bunun beraberinde getireceği her şeye hazır olacağını düşündüm. Bunun bir parçası olmanın bir iblisten çok şey beklediğini sen de biliyorsun. Bu sadece bir rol değil; bir yaşam biçimi. Çok az ya da hiç boş zaman yok. Gerçek bir eş ya da ebeveyn olmanın yolu yok, bu da iblislerin bu duruma gelene kadar onları rahatsız edeceğini fark etmedikleri fedakarlıklar yapmak anlamına geliyor."

"Ne, Ronin üremek mi istiyor?" Archer piknik masasına yaslanarak araya girdi. "Ben bunu iyi bir şey olarak görmezdim."

Vine'in ağızı buruştu. "Hayır, onu rahatsız eden bu değil." Durakladı. "Yediniz de Kara Konak içinde büyük saygı görüyorsunuz. Tüm tarihi boyunca çok az birim sizin kadar iyi performans göstermiş ve çalışmıştır. İzini sürmek için gönderildiğiniz kişiyi yakalamakta asla başarısız olmadınız, arkanızda hiçbir iz bırakmadınız, bir görevi tamamlamak için asla çok uzun sürmediniz. Kelimenin tam anlamıyla bir ekiptiniz. Mükemmel bir ekip.

"Sizden sonra gelen birimler bırakın bu rekoru geçmeyi, bu rekora yaklaşmayı bile başaramadılar. Her üç durumda da en büyük sorunlardan biri Usta avcının ava liderlik etmek için gereken özelliklere sahip olmamasıydı." Vine bakışlarını Teague'e çevirdi. "Ronin başkaları tarafından sürekli olarak seninle kıyaslanıyor ve onların gözünde yeterli değil."

Tucker nefes nefese kaldı. "Ronin bu kadarını sevemez."

"Sevmiyor," diye doğruladı Vine. "Daha da az hoşuna giden şey ise Zagan'ın, birliğin performansı iyileşmezse hepinizden geri dönüp onların yerine geçmenizi isteyeceğimiz tehdidinde bulunması."

Teague gözlerini kırıştırdı. Ne yaptı?

Kahretsin, dedi Tucker.

"Zagan bunun Ronin'in kışında bir ateş yakabileceğini düşündü. Öyle de oldu. Ama bu onu pozisyonunda daha iyi yapmadı. Birliğin geri kalanı gibi o da hâlâ baskıyla başa çıkmakta zorlanıyor." Vine bir nefes verdi. "Bence sorun hepinizin bunu kolaymış gibi göstermeniz. Bu nedenle durumun gerçekliği sizden sonra gelenler için bir şok oldu."

Teague'nin yanındaki kütüğe oturan Leo, "Yani mevcut birliği de emekli olmaya ikna etmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

"Evet." Vine doğruldu. "Vahşi Av'daki bir zayıflık Kara Konak'taki bir zayıflıktır ve ordunun bütününe kötü yansır. Buna izin veremeyiz."

Leo başını salladı. "Ronin ya da birliği burada olduğunu biliyor mu?"

Komutan başını salladı. "Ama benimle dönersen bunu öğrenecekler. Ben de öyle olacağını umuyorum. Elbette Av'a katılmaya hevesli başka cehennem atları da var ama hepinizin geri dönme ihtimali varsa şansımı başka bir grupta denemek istemiyorum."

Teague kendilerine böyle bir teklif yapılacağını hiç tahmin etmemişti, çünkü eski avcılarının emeklilikten ayrılmalarının istenmesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Ama gururu okşanmasına rağmen bu teklife hiç de sıcak baktığını söyleyemezdi. Vahşi Av'da geçirdiği yıllar... sanki başka bir hayat gibi gelmişti. Artık geride bıraktığı ve tekrar dönmek istemediği bir hayat.

Aynı şekilde, canavarının da hayatlarının o dönemine dönmeye hiç niyeti yoktu. Ya da cehenneme, bu konuda. Teague gibi o da artık bu âleme yerleşmişti. İkisi de şu anki hayatlarını ya da Khloë ve evet, hatta Larkin gibi insanları geride bırakmayı hayal bile edemiyordu.

Teague ensesini ovuşturdu. "Buradaki diğerleri adına konuşamam, sadece kendi adıma konuşabilirim. Bu teklifi yaptığınız için minnettar olsam da, saygıyla reddetmek zorundayım. Sizin de haklı olarak belirttiğiniz gibi, Av bir insandan çok şey bekler. Bunun dışında bir hayatım yoktu. Şimdi var. Artık özgür olmanın ve istediğimi yapabilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bundan çok keyif alıyorum. Buna sahip olmadığım bir zamana geri dönemem."

Slade, "Aynısı benim için de geçerli," dedi ve diğerleri de onun düşüncesini yineledi.

Vine derin bir nefes verdi. "Durumun böyle olmasından korkuyordum. Fikrini değiştirmemin bir yolu yok mu? Sana cazip gelebilecek bir teklif yapamaz mıyım? Zagan bana ne istersen söz vermem için izin verdi."

Teague ona zayıf bir gülümseme verdi. "Avcılık günlerim sona erdi." Klanı da benzer yorumlar yaptı.

Vine ağzını büktü, suratı asıktı. "Yalan söyleyemem, hayal kırıklığına uğradım. Zagan da memnun olmayacaktır. Ama neden böyle bir karar verdiğini anlayabiliyorum." Ayağa kalktı ve arkadaşları da aynısını yaptı. "Eğer fikrini değiştirirsen, hiç tereddüt etmeden Kara Konak'a geri kabul edileceksin."

Teague ona başıyla onay verdi. "Buna minnettarım." Sayılır. Pek sayılmaz.

Vedalaşmalar, sırt sıvazlamalar ve baş sallamalar yapıldı. Vine daha sonra kendisinin ve lejyonerlerin ayrıldığı bir geçit açtı. Bir *vınlama* sesiyle kapandı.

Gideon bir güverte sandalyesine çökerek Teague'e baktı. "Ronin'in peşinden neden gölge derisini gönderdiğini artık biliyoruz; eğer ölürsen, onun yerine Usta Avcı olarak geçmene imkân yok."

Leo başını salladı, çıkardığı golf eldivenini dalgınca çekiştiriyordu. Teague'e, "Seni hedef alarak pozisyonunu kaybetme riskini göze alması şimdi anlaşılıyor," dedi. "Zaten kaybedecek, sadece ne zaman kaybedeceği önemli. *Sana kaptırmayacağından* emin olmak istiyor."

Evet, çünkü bu sadece yaraya tuz biber eker. "Resmi olarak rütbesi düşürüldüğünde, gölge derisini yönetme yeteneğini kaybedecek. İşte o zaman bizzat benim için gelecek."

"Kesinlikle," diye kabul etti Slade, piknik masasına oturarak. "Efendi Avcı olarak yeniden görevlendirilmeye niyetli olmaman onun senin ölmeni istemesini engellemeyecek. Sadece yaşadığın sürece Zagan ve Vine'ın teklifini kabul etme ihtimalin olduğu için de demiyorum. Ronin kimin en büyük, en kötü kardeş olduğunu bir kez ve herkes için kanıtlama ihtiyacı hissedecek. Bunu da senin canını alarak yapmaya çalışacaktır."

"Her halükârda denememesi aptallık olur," diye başladı Archer, "Teague'in gölge derisini gönderdiğinden haberdar olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordur. Ronin izini kaybettirmek isteyecektir."

"Evet, Teague'in Vine'ı uyarması riskini almak istemeyecektir," diye onayladı Tucker bakışlarını Teague'e kaydırmadan önce. "Az önce komutana bundan bahsetmedin elbette ama Ronin Vine'ın buraya geldiğini öğrenmeyebilir. Her iki durumda da Ronin bunun başına kakılmasını istemeyecektir."

Reggie Teague'in kalçasını okşayınca, Teague ipucunu aldı ve onu okşamaya başladı. "Eski pozisyonlarımızın teklif edilmesini beklemiyordum. Gerçekten onlara dönmek istemiyor muydun?"

Slade başını iki yana salladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Senin gibi ben de emirlere uymaya geri dönemem."

"Ben de öyle," dedi Leo. "Artık kendi kurallarımı kendim koyuyorum ve bu şekilde olmasını seviyorum."

Archer gerindi. "Hayatım boyunca yetecek kadar iz sürdüm ve öldürdüm. Ayrıca cehennemde mantar yok. Onları özlerdim."

"Buradaki otu özlerdim," dedi Tucker. "Çok daha iyi."

Saxon kollarını kavuşturdu. "Yalan söyleyemem, avlanmaktan hoşlanıyorum. Öldürmekten hoşlanıyorum. Ama bunu şu anki mesleğimle burada yapıyorum, yani ... ."

Gideon hiçbir yerde yokmuş gibi görünen küçük bir şişe çıkardı. "Avlanmada eskisi kadar iyi olabileceğimi sanmıyorum. Çok uzun zamandır hareketsizim. Gece geç saatlere ve sabahın köründe uyanmamaya alıştım. Bundan vazgeçmeye meyilli değilim. Bunu tercih ederim. " Yakın mesafeden gelen bir motor gürültüsüyle sustu. "Burada biri var."

Teague'in canavarı kulaklarını oynattı. "Larkin olacak."

"O da bizimle birlikte yiyebilir," diye açıkladı Saxon. "Şimdi ızgarayı yakacağım."

Diğerleri barbekü için yiyecek ve içecek almak üzere arabalarına yöneldi. Teague kütüğün üzerinde Harpy'sinin gelmesini bekledi. Arabası kısa süre sonra Saxon'ın kamyonetinin arkasına yanaştı ve sonra arabadan indi.

Alnının kırıştığını hissetti. "Üzerinde kan var." Hem de çok.

Kadın bunu elinin tersiyle itti ve ona doğru yürüdü. "Benim değil." Bu genellikle Saxon'ın cümlesiydi. "Kimin kanı bu?"

"Kuralları çiğnemenin hoş görüleceğini düşünen inimizden bir salak. Sanki böyle bir şey varmış gibi." Nefis poposunu Teague'in yanındaki kütüğe dayadı ve ağzına hızlı bir öpücük kondurdu. "Bu hatayı tekrarlayacağından şüpheliyim - en azından aceleyle değil. İblisim onu sarstı."

Teague kaşlarını çattı. "Ve beni gelip işte izlemem için davet etmedin mi?" Kadın ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Ah, hayır."

"Ama birilerini ağlattığını görmek istiyorum."

"Bununla başa çıkmak *sizin* zihinsel hasarınız. Ona dokunmayacağım ya da uyum sağlamayacağım. Ayrıca, bu Lair'in işi. Tıpkı senin işinin senin olduğu gibi. Değil mi?"

Çenesini kapattı. *Geçerli bir nokta*. Onun böyle konuşmasından nefret ederdi. "Hadi, ben sana son ziyaretçimizden bahsederken sen de barbekü için arabamdan birkaç parça almama yardım edebilirsin."

Söz konusu 'parçaların' sonuncusunu dış masaya yerleştirdikleri sırada, Vine'dan ziyaretinin ayrıntılarını aktarmıştı.

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi. "Onun yerine geçebileceğinin söylenmesi Ronin için gerçek bir darbe olmuştur. Daha sonra onun yerine geçmen için geri getirileceğin tehdidini almak onun için dönüm noktası olmuş olmalı."

Saxon çenesini eğdi. "Onun acısı yüzyıllardır mayalanıyor. Teague'in mücadele etmediği yerde kendisinin mücadele etmesinden nefret edecek." Masanın üzerine bir tabak çörek koydu ve bakışları Teague'e kaydı. "Sen o pozisyonda parladın. O ise tam tersini yaptı. Ve eğer insanlar onun performansını seninkiyle kıyaslıyorsa, bu onu sadece kızdırmakla kalmamalı, Soren'in seni nasıl bir ölçüt olarak kullandığını da hatırlatmalı."

Leo kollarını kavuşturdu. Teague'e, "Senin eski pozisyonunu devralmak için sabırsızlıkla beklediği onca yıl boyunca, muhtemelen bu işte senden daha iyi olacağını, seninkinin *çok* üstünde bir saygı kazanacağını düşünmüştü," dedi.

Tucker başını sallayarak bir tencere patates salatasının kapağını açtı. "O kadar lanet bir alet ki, muhtemelen tarihe geçeceğine kendini inandırmıştır."

"Öyle olacak," dedi Teague. "Gizemli bir şekilde ortadan kaybolan Usta Avcı olarak bilinecek, çünkü biz onu öldürdükten sonra öyle görünecek."

Larkin başını eğdi. "Anladığım kadarıyla Vine'a Ronin'in peşinden gölge derisi gönderdiğini söylememişsin."

"Tabii ki yapmadım," diye doğruladı Teague. "Yapmış olsaydım, daha sonra Ronin'in ortadan kaybolmasından benim sorumlu olduğumdan şüphelenirdi."

Bunu düşünmüş olmasına sevinen Larkin memnun bir şekilde başını salladı. *Her zaman* doğru düşündüğü söylenemezdi. Onun 'sağduyu' anlayışı çoğu insanınkinden farklıydı.

Bir bıçak alarak ekmekleri kesip açmaya başladı. "Avcıların emeklilikten ayrılmalarının istenmesi normal mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi.

"Cehenneme dönmek ve bir zamanlar indirdiğin örtüyü tekrar almak için biraz bile cazip gelmedin mi?" Ona izin vereceğinden değil. Onu durdururdu. Bir şekilde.

"Siktir, hayır. Ben böyle iyiyim." Bakışlarını kampın üzerinde gezdirdi. "Yaşadığımız hayat basit ve heyecan verici değil, ama mesele de bu. Bazı insanların emeklilikle mücadele ettiğini biliyorum; kendilerinden ya da zamanlarından hiçbir şey talep edilmemesiyle. Biz öyle değiliz. Biz bu şekilde yaşamayı seviyoruz." Ona yavaş, tembel bir gülümseme attı. "Neden, gidersem beni özler misin?"

Burnunu çekti. "Belki biraz. İlk başlarda. Sonra senin yokluğuna alışırım. En sonunda adını bile unutabilirim. Ama sikini sevgiyle hatırlayacağım."

Kıkırdadı. "Beni özlersin." Kesinlikle.

"Evet, sen de beni özlersin." "*Ve* iblisinizi. Beni gülmekten kırıp geçiriyor."

Varlığı neredeyse kendini beğenmiş bir haldeydi. "Benden başka iblisimi gerçekten seven tek kişinin sen olduğuna eminim."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi? İnsanlar çok tuhaf."

Larkin ona bakarak başını salladı. "Evet. Evet, öyleler." Ona yaklaşarak, "Bir fikrim var" dedi.

"Beni rahatsız edecek mi?"

"Muhtemelen."

İsteksizce, "Devam et," diye davet etti.

"Gideon'u iblisinizin ona işkence etmesine izin vermeye ikna edebilirim," diye söze başladı, gözleri heyecanla parlıyordu, "ve sonra kesinlikle harika bir gösteri olacak bir ön koltuğa sahip olacağım."

Ona *işkence etmek mi?* Bıçağı yere bıraktı. "Gideon'u bunu kabul etmeye nasıl ikna edebildiniz?"

"Ben olsam önce kafasını buldururdum. Bu zor olmaz. Viskiye sever. Birkaç kadeh konyak da eklersen. Olacak. *sarhoş olur*. İçkilerini karıştırmayı pek beceremez." Ellerini ovuşturdu. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Onun böyle bir şey önermesine ya da bunu yapabileceğine inanmasına şaşırması gerektiğini düşündü. "Bence 'hayır'."

Hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatılırken gözlerindeki ışık kayboldu. "Neden?"

"*Neden mi? Bir sürü nedeni var. Ahlaksızca.*

Kötü. Sinsi." "Sorunu göremiyorum."

Göz kapağının seğirdiğini hissetti. "Git Saxon'a hamburger falan çevirirken yardım et." Ekmekleri dilimlemeye geri döndü.

"Yani kesin bir hayır mı?"

"Kesinlikle, *kocaman bir* hayır. Gerçekten çok büyük. Daha büyük olamazdı." "Neye hayır?" diye sordu Archer, Teague'e yaklaşarak.

Teague, "Gideon'u öyle bir uçurmalıyız ki iblisin ona işkence etmesine izin versin ve ben de izleyebileyim," diye açıkladı.

Archer'ın kaşları çatıldı. "Neden onun onayına ihtiyacımız var?"

Bıçağı tekrar bırakan Larkin, bakışlarını yukarı doğru kaydırды. Onlar gerçek olamaz.

Teague omuzlarını kaldırdı. "Bunun onu her şey hakkında daha iyi hissettirebileceğini düşündüm."

Larkin ellerini masanın üzerine koydu. "Bu konuşmayı bitirirsek kendimi daha iyi hissedeceğim."

Archer Teague'e doğru eğildi. "Belki *onu* da sarhoş etmemizin faydası olur."

"Bunu duydum," dedi ona.

Archer ona azarlayan bir bakış attı. "Kulak misafiri olmak kabalıktır."

"Seni duymaktan başka seçeneğim olmayan bir yerdeysen, bu kulak *misafiri* olmak değildir," diye belirtti, kuşkusuz tersleyerek. "Ve içimden bir ses 'kabalığı' umursamadığını söylüyor."

Bir elini göğsüne götürdü. "Bunu yaptığın için kırıldım-"

"Yapma. Sadece yapma."

Göt herif kıkırdadı.

Birkaç saat sonra, barbekü bittikten ve ciddi şekilde şiştikten sonra, Teague ile birlikte arabasına doğru gidiyorlardı.

Bagajdan çıkardığı spor çantasına bakarak, "Bu ne?" diye sordu.

"Gece çantam." Onu minderli bankın üzerine bıraktı.

Adamın kaşları kalktı. "Burada mı kalıyorsun?"

"Hayır, kesinlikle hiçbir sebep yokken getirdim," diye kestirip attı.

Gülümsedi. "Snarky." Kelime zevkle cınladı. "Sanki iblisimin seni tekrar ısırmasını istiyorsun."

Gözlerini devirerek masaya oturdu ve bir elini dolu midesinin üzerine koydu. Adam pencereyi açtığı anda etrafına bakındı. "Arabayı beğendim."

Adam ona şaşkınlıkla yan yan baktı. "Burayı dar bulacağınızı düşünmüştüm. Kocaman dairene alışkınsın."

"Evimi seviyorum. Ama rahat değil. Rahatlığı ferahlığa tercih ederim."

Başını yana eğdi. "O zaman neden daha küçük bir yerde yaşamıyorsun?"

"Knox'un ev sahibi olması daha kolay. Kira ödemek ya da insan saçmalıkları hakkında endişelenmek zorunda değilim. Ayrıca, sitem süper güvenli. Ayrıca Levi, Tanner ve arkadaşlarına yakın olduğum anlamına geliyor. Gerçi ikincisi her zaman olumlu değil, çünkü çocuklar yoğun hayatları olmasına rağmen benim işime karışmayı seviyorlar."

Çantasına hızlıca bir göz attıktan sonra, "Neredeyse söylemeyi unutuyordum, geçen sefer bazı eşyalarını burada bırakmıştın," dedi.

"Ben mi yaptım?"

"Bir tarak ve bir saç bağı."

Mırıldanarak bacaklarını rahatça uzattı. "Tarağın nerede olduğunu merak ediyordum. Hatırlat da gitmeden önce onları çantama atayım."

Ona doğru ilerledi, gözleri kısılmış, ağzı kıvrılmıştı. "Biliyor musun, Gideon'un bir teorisi var."

"Ne olduğunu sormaya neredeyse korkuyorum. Aslında bilmek de istemiyorum." Teague'in gülümsemesi genişledi. "Eşyalarını bilerek burada bıraktığını düşünüyor.

Bunu benim bölgeme damganı vurmak için yaptın."

"Çünkü bir saç bağı ve bir tarak *gerçek bir* ifade yaratır," diye alay etti, sesi kupkuruydu. Ama kendi kafasının içinde tek bir düşünce vardı: *Yakalandı*. "Pantolonunu çıkar."

Alnı kırıştı. "Ne? Neden?" "Seni uçurmamı kolaylaştıracak."

Teague dudaklarını birbirine bastırdı ve bir gözünü sıkarak kapattı. "Gerçekten dikkatimi dağıtmaya çalıştığımı hissediyorum ama bu konuşmayı sürdürmeyi, dudaklarının tekrar sikime dolanmasına tercih edecek kadar içimde yok."

Başarı. "O zaman kotun gitmesi gerek. O zaman başla."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün Teague, Underground'un dondurma salonlarından birinde bir masada onun karşısında otururken, "Neden bana ters ters bakıp durduğunu bilmiyorum," dedi.

Larkin bu saçma sapan ifadeye bir karşılık vermedi. Bununla birlikte, waffle külahını yerken duraklayıp ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı.

O da alaycı ve çok masum bir bakışla karşılık verdi. Eğer dikkatli olmazsa yüzüne bir tokat atacaktı. Ki muhtemelen dikkatli olmazdı. Çünkü bu Bay Kendini Korumayı Kim Önemsiyor?

Larkin petekli dondurmasını sinirli bir şekilde yalamaya devam etti, diliyle biraz karamel şurubu ve çikolata parçacıkları topladı. Bu tür ikramlara bayıldığı için normalde o anın tadını çıkarırdı. Ancak şu anda, dondurmanın buz gibi pürüzsüzlüğünün ve petek parçalarının hafif köpüğünün tadını çıkaramayacak kadar sabırsız hissediyordu.

Hiçbir şekilde sinirli olmayan iblisi, Larkin'in dondurmasını cinsel açıdan müstehcen bir şekilde yalayarak onu şakacı bir şekilde kızdırmasını istiyordu. Varlık, onun aksine mevcut durumdan en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

"İnsanların bakması benim suçum değil," diye ekledi, gözleri hâlâ sahte bir masumiyetle kocaman açılmıştı.

Hayır, bu onun iblisin suçuydu. Ama *sırıtmaya devam etmesinden* tamamen Teague sorumluydu. Bu konuda komik bir şey yoktu.

"Beni itmeye devam *edersen canını* yakarım."

"Ne var? Neden? Hatalı olan ben değilim, hayvanım."

Kaşlarını çattı. "İblisinizin kötü bir şey yaptığını düşünüyormuş gibi davranmayın. Bunların hiçbiri seni biraz olsun rahatsız etmiyor. Hepsi senin için büyük bir eğlence kaynağı."

"Hiçbir noktada gülmedim."

"Bu sabah yaptın. İki kez."

"Sana gülmüyordum, ... gülüyordum. Aslında hatırlayamıyorum ama kesinlikle sen değildin." Gözleri dans ederken plastik kaşığını kasesine daldırdı ve kurabiye hamuru, kıyılmış fındık ve şekerleme şurubuyla karıştırılmış çikolatalı dondurmadan bir topak aldı. "Annemin mezarı üzerine yemin ederim."

"O öldü mü?"

"Şey, hayır."

Larkin dişlerini sıktı. Cemekânın arkasındaki metal kepçelerden birine ulaşabilseydi, gerçekten de onunla ona vuracaktı. Sertçe. Muhtemelen birden fazla kez.

Bir kaşık dolusu tatlıyı mideye indirdi. "Aynı gemide olduğumuzu belirtmek isterim. İblisin *beni* de tekrar damgaladı. Bu konuda şikayet ettiğimi duymadınız."

Aynı tekne mi? Cidden mi? "*Benimki* kışında bir barkod ya da lanet suratında bir kabile at kafası bırakmadı."

Barkoddan *hiç* etkilenmemiş olsa da, yüzündeki dövme onu daha çok rahatsız etmişti. Yanağında "Teague Sullivan'ın İblisi'nin Malı" yazan bir not da olabilirdi.

İkinci marka güzel olmadığından değil. Kadınsı ve gevşek bir şekilde detaylandırılmış, neredeyse biri cildine şık bir şekilde karalamış gibi görünüyordu. Kesinlikle bir logo olarak işe yarayabilirdi. Evet, hoşuna gitmişti. *Ama yüzündeydi.*

Üzerinde. Onu. Yüzüne.

Tekrar etmekte fayda var.

Belli ki gülümsemesini bastırarak markaya baktı. "Gerçekten o kadar da fark edilmiyor."

Larkin tıslamasını engellemeyi başardı. Kırık bir burunla pek de hoş görünmeyeceğini kendine hatırlatarak, avucunu adamın yüzüne çarpmamak için kendini zor tuttu. Kıl payı kurtuldu.

Karamel, vanilya, çikolata, ozon ve taze meyve kokularını içine çekerek sakın bir nefes aldı.

İşe yaramadı.

Ona bir kez daha ters ters bakarak dondurmasına geri döndü. İşten izinli olduğu için, dün gece bugün birkaç saatliğine birlikte Yeraltı'na gitmeyi planlamışlardı. Ama bu, iblisi o pislik hareketini yapmadan önceydi.

Larkin, yüz markasının kendisine bir sürü şaşkın bakış kazandıracağını bildiğinden, günü iptal etmek için bastırmıştı. Ona tuhaf diyebilirsiniz ama kendisine bakılmasından hoşlanmıyordu. Teague ise planladıkları gibi dışarı çıkmaya kararlıydı. Larkin direndiğinde onunla alay etmiş ve dürtmüş, ona tavuk demişti; iblisi de aynı fikirdeydi.

Larkin'in tepkisi taşaklarını bükme olmuştu ama tuhaf adam acı içinde inerken bile gülmüştü. Sonunda Larkin'in söylediği bir şeyde haklı olduğunu düşünerek yumuşamıştı; insanlar markayı er ya da geç görecek, dolayısıyla planlarını iptal etmek hiçbir işe yaramayacaktı. Doğası gereği ertelemeci biri olmadığından, markayı herkese göstermeyi geciktirmemeyi seçmişti.

Ancak, son birkaç saattir Yeraltı'nda dolaşırken -pazar tezgâhlarını gezerken, insan yapımı parkta öğle yemeği yerken, cehennem köpeği yarışlarına bahis oynarken- kendini keşke onun arabasında kalsaydım diye düşünürken buldu. O kadar çok bakışa maruz kalmıştı ki, derisi rahatsızlıktan sürünüyor ve kaşınıyordu.

Böyle bir şey normalde iblisin sinirini bozardı ama varlık, canavarının bu kadar sahiplenici hissetmesinden dolayı kendini beğenmişti.

Bir varlığın bir insanın yüzünü damgalaması pek sık rastlanan bir durum değildi. Sadece aşırı derecede bölgeci iblisler bunu yapma eğilimindeydi ve genellikle bunu sadece kimsenin fark edemeyeceği çok açık bir 'benim' ifadesi yapmak istediklerinde yaparlardı. Yani evet, canavarının onu damgalaması gerçekten de iyiye işaretti. Ne de olsa, Larkin Teague'i elinde tutamazdı.

İblis. İşe yarıyor gibi görünüyordu. Ama yine de boynunu ya da başka bir yerini dağlamasını tercih ederdi.

Yine de bu işaret her halükarda insanların dikkatini çekecekti. Çünkü Larkin daha önce hiç bu kadar görünür bir şekilde damgalanmamıştı ve Teague de sahiplenici biri olarak tanınmıyordu. Dondurmacıya ilk girdiğinde konuşmaların kesilmesinin nedeni de buydu. Tezgâhın arkasında çilek doğrayan adam şaşkınlıktan neredeyse bıçağını düşürüyordu. Camla kaplı kasanın arkasındaki çeşitli dondurma kutularını inceleyen kadınlardan biri, Larkin'in şeytanının sırtmasına neden olan bir "Vay canına" diye tükürmüştü.

En azından birileri bunu komik buluyordu.

Larkin kibirli bir kaşını kaldırdı ve insanlar hızla başka tarafa baktı. Ayrıca işaret hakkında mırıldanmaya başlamışlardı. Hâlâ da öyle. Kısık sesle çalan müzikten, klimanın uğultusundan ve blenderin vızıltısından bile onları duyabiliyordu.

Larkin bu kadar çok ilginin odağı olmaktan hoşlanmıyordu. Arka planda kalmayı tercih ederdi; izleyen kişi olmayı. *Özellikle* de dedikodulara konu olmaktan hoşlanmazdı ama artık bu kaçınılmazdı.

Birkaç saat sonra Devon'ın dairesine film akşamı için geldiğinde, kızların markayı çoktan duymuş olacaklarına bahse girerdi. Bu konuda söyleyecek çok şeyleri olacağına da şüphe yoktu.

"Şahsen," diye söze başladı Teague, biraz daha dondurma kaşıklayarak, "iki marka arasından yüzünüzde at kafası olduğu için şükredeceğinizi düşünmüştüm. Kolaylıkla barkod da olabilirdi. Aslında bunu tercih ederdim."

"Gülünç görüneceğim için mi?"

"Çünkü gerçekten sahiplenmiş gibi görünürdün," diye cevap verdi, gözleri parlayarak.

Midesindeki küçük çarpıntıyı görmezden gelerek dondurmasını tekrar yaladı ve son birkaç çikolata parçasını da topladı. "Bu arada yanağına 'Village Idiot' yazması için iblisimi kesinlikle teşvik edeceğim."

"Senin varlığın bunu yapmazdı." Ona ukala bir sırıtış fırlattı. "Benden hoşlanıyor."

"Bunun seni neden kendini beğenmiş hissettirdiğini bilmiyorum." Çoğu insan onun iblis radarına girmek bile istemiyordu. Bu gerçekten de anlaşılabilir bir şeydi.

"Bu konuda nasıl kendini beğenmiş olmayabilirim? Varlığın pek çok insanı sevmiyor. Tıpkı senin gibi." Kaşığını ona doğrulttu ve ekledi: "Ama sen *benden* hoşlanıyorsun. Bana hızla aşık oluyorsun, tıpkı sana söylediğim gibi."

Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında *hiçbir* fikri yoktu. Ama o bunun yüzüne yansımaya izin vermedi. "Eğer sana haklı olduğunu söyleseydim, altına sıçar ve kaçardın."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sana değer verdiğini iddia eden kadınlara kötü tepki vermenle tanınıyorsun." Ona sahte bir sempati gülümsemesi verdi. "Hey, sorun değil. Duyguların seni korkutması senin suçun değil."

"Tamam, her şeyden önce, bana değer verdiğini söyleyen kadınlardan kaçmam. Sadece hızlı yürürüm." Dili dışarı fırladı ve ağzının kenarına yapışmış olan cevizi topladı. "İkincisi, duygular beni korkuttuğu için değil, bu insanlar saçma sapan konuştukları için kaçıyorum."

"Neden söylediklerinde ciddi olmadıklarını düşünüyorsunuz?"

"Nasıl ciddi *olabilirler*? Hiçbiri beni tanımıyor. Sadece yüzeyi görüyorlar."

Larkin düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Belki de bu senin hatandır, çünkü insanların yaklaşmasına izin vermemeye özen gösteriyorsun."

"Her neyse. Önemli olan bana karşı olan 'hislerinin' gerçek olmaması."

"Yani diyorsunuz ki, bir kadının size karşı hisleri gerçekse, onun yanında kalıp onunla bir şeyler inşa etmeye mi çalışacaksınız?"

Gözlerini kısarak ağzını açtı. "Pek sayılmaz."

"O zaman yine korkak bir kedi olursun. O yüzden belki de sana aşık olduğumu söylemeyi bırakmalısın. Kaderi kıskırtmak istemezsin, değil mi?"

Larkin başka tarafa baktı ve istemeden de olsa başka bir bakışçıyla göz göze geldi. Kız ona karanlık bir bakış fırlattı. Oturduğu yerde büzüldü, waffle külahını sanki onu koruyacakmış gibi yüzünün önünde tuttu ve sonra duvara bakıp dondurma salonunun ellili yıllara ait neşeli, renkli dekoruna

hayranmış gibi yaptı.

Bakışlarını Teague'e çevirdi. "Gözlerini dikip bakma modası *hızla geçiyor*." "Bana kaşlarını çatarak baktığın yeter. benim iblisim yapar."

"Seni sorumlu tuttuğum için sana ters ters bakmıyorum. Sana ters ters bakıyorum çünkü bunu eğlenceli bulmana sinirleniyorum."

"Hayır, bilmiyorum."

"O zaman neden gülüyorsun?"

"Ben sinirli bir kahkahacıyım ve gözlerinle beni öldürmeye çalışarak beni sinirlendiriyorsun." Teague, kız boğazının arkasından o alçak, hırıltılı hırıltılardan birini çıkarırken ağzının kıvrıldığını hissetti. "Gelmiş geçmiş en iyi ses, yemin ederim."

Gözleri kısıldı. "Siktir git, Shadowfax."

"Sesindeki hayranlığı duyuyorum," diye alay etti.

Külahını gereksiz yere sertçe ısırdığında yüksek bir çıtırtı duyuldu, parmakları külahın etrafında esnedi.

Hafifçe kaskatı kesildi. "O dondurmayı bana fırlattığını hayal ediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye homurdandı.

Onu suçladığını söyleyemezdi.

Yemek yerken ona tekrar sataşmamak için direndi. Ama kız ona her ters baktığında sırtışını tamamen bastırmanın bir yolu yoktu. Neyse ki, yüzüne bir şey fırlatılmadan tatlılarını bitirmeyi başardılar.

Parmaklarını ince bir peçeteyle temizledikten sonra duvar saatine hızlıca bir göz attı. "Devon ve Tanner'ın evine gitmem gerekiyor yoksa film akşamı şeyine geç kalacağım. Aslında film izleyeceğimizden değil. Asla izlemeyiz."

Canavarı yollarını ayırma fikri karşısında mutsuz bir homurtu çıkardı. Ona eşlik etmediği sürece hiçbir yere gitmesini istemiyordu. Sanki vücuduna yapıştırdığı her damgayla sahiplenme duygusu daha da artıyordu. Bu Teague'i endişelendirmeli ve canavarın onu işaretlemeyi bırakması için sertçe ısrar etmesine neden olmalıydı.

Daha sonra. Daha sonra yapacaktı. Belki. İblisin ona itaat edeceğinden falan değil.

Bir şey varlığı yatıştırdı: Devon ve Tanner'ın evinde uzun süre kalmayacaktı, çünkü daha sonra Slade'in kavgalarından birini gözlemlemek için Yeraltı'nın çukuruna gelecekti.

"O zaman neden film gecesi diyorlar?" Teague ağzını peçeteyle silerek sordu.

"Her zaman bir tane izlemek *niyetiyle* başlarız. Ama konuşmalar ve gülüşmeler yüzünden dikkatimiz dağılıyor, özellikle de içkiler akmaya başladığında. Ve tabii ki Khloë kalemle insanların üzerini çizmeyi deniyor, bu da genellikle tartışmaya yol açıyor, çünkü kirli şeyler çizme eğiliminde."

Kaşlarını çatarak peçetesini kâsesine attı. "Kirli şeyler mi? Hayvanlar çizdiğini sanıyordum. Sevimli olanları. Yavru su aygırı Fritz gibi."

"Fritz bir su aygırı değil. Kıllı taşakları olan bir horoz resmi." "Hayır, değil."

Kaşları yukarı kalktı. "Yani Fritz'in çizimlerinden birini gördün mü?" "Birkaç tane. Ortalama su aygırlarına benzemediğini biliyorum-"

"Çünkü o öyle biri değil. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. O yüzden bunu yapmayalım." Ayağa kalkarak elindeki peçeteyi ona doğru fırlattı.

Hızla yakaladı, gülümsedi. "Ne şiddet ama."

"Ne kadar aptalca."

Teague kıkırdayarak ayağa kalktı ve bir elini sırtına koyarak onu salondan dışarı çıkardı. İnsanların ona baktıklarını fark ettiğinde ne kadar çabuk gözlerini kaçırdıklarını görünce gülümsemek zorunda kaldı. Bu kadar çok kişinin kadınından korkması sapkınca hoşuna gitmişti. Sahte kadın. Her neyse işte.

Yeraltından çıkıp girişini gizleyen kulübe doğru ilerlerken, onu gördüğü tüm bakışlardan uzaklaştırmak için genel bir sohbe daldı. Tamam, 'genel sohbet' derken, kızın kafasına vurmaya çalıştığı noktaya gelene kadar onun harika hassas düğmelerine bastığını kastediyordu. Bunu beklerken, onun saldırısından kaçtı ve bu da ona homurtularından birini kazandırdı.

Dışarıda, ona arabasına kadar eşlik etti.

Anahtarlığının düğmesine basarken ona "Seninle sonra çukurda buluşuruz," dedi.

Teague başını salladı. Kızın bunu bilip bilmediğinden emin değildi ama Slade'in onu dövüşlerinden birini izlemeye davet etmiş olması azımsanacak bir şey değildi. Bu, cehennem atının onu klanlarının geniş bir üyesi olarak görmeye başladığı anlamına geliyordu. Bu da Teague'i endişelendirmesi gereken bir başka şeydi ve muhtemelen bu konuyu Slade'le konuşmalıydı.

Daha sonra. Teague bunu daha sonra yapacaktı. Belki de.

Tişörtünü yumrukladı, onu kendine çekti ve ağzına aldı, yudumladı, yaladı ve ısırıldı. Mırıldanarak geri çekildi. "Tadın çok güzel. Karamel, bal peteği ve çikolata gibi." Ona kurt gibi bir sırıtış attı. "Gerçekten o dondurmadan biraz sürmemiz gerek-"

"Dur."

"Ne? Alışveriş listesi diyecektim." Kızın göz kapağı seğirince gülümsemeye çalıştı. Yine. Hedeflediği kalıcı göz seğirmesi yakında *kesinlikle* bir şey olacaktı.

Tişörtünü adamın elinden çekerek kurtardı. "Seninle sonra görüşürüz. Gözetimsizken sorun çıkarmamaya çalış."

"Beş yaşındaymışım gibi konuşuyorsun."

"Beş yaşındaymışsın gibi davranıyorsun." Onun göğsünü dürttü. "Sonra görüşürüz."

Ağzı kulaklarına varan Teague, bisikletine geçip binmeden önce onun uzaklaşmasını bekledi. Çok geçmeden kampına doğru yola çıktı.

Tüm klan dışarıdaydı. Gideon çamaşırları askıdan indiriyordu. Slade bir dala sahip olmak için Dutch ile mücadele ediyordu. Leo bir kuş kutusunu ağaca yeniden sabitlemek için çekiç kullanırken Archer kutuyu onun için sabit tutuyordu. Tucker ve Saxon bir şey ya da başka bir şey hakkında tartışıyorlardı. Daha çok Tucker, diğer cehennem atını çığına çevirecek şekilde tamamen sakın kalan Saxon'a karşı tavır alıyor ve laf atıyordu.

Teague bisikletinden indi ve kendisini karşılamaya gelen köpekleri sevdi. Kaskını çıkararak Gideon'a başıyla selam verdi ve erkek adam yıkanmış bir yığın kıyafetle arabasının merdivenlerinden yukarı tırmandı. Koruyucu teçhizatını heybesine yerleştirdikten sonra Teague *hâlâ* tartışmakta olan Saxon ve Tucker'ın yanına gitti.

Bir kütüğün üzerine oturan Saxon, bir çubuğu yontarken durakladı ve Tucker'a baktı. "Neden kendini bu kadar hırpalamakta ısrar ediyorsun anlamıyorum," dedi sakın bir sesle.

Tucker ellerini kalçalarına koymuş, onun üzerinde dururken yüzünü buruşturdu. "Nasıl yapmam?"

Saxon diğerlerini işaret ederek, "Burada başka kimse yok," dedi. "Sadece sen varsın. Sadece *sen varsın*."

Teague bir erkekten diğerine baktı. "Sorun nedir?"

Tucker ona döndü, ağzı gergindi. "Bu siktiğimin sapığı, son öldürdüğü adamın kanıyla kabuk bağlamış bir bıçakla çubukları oyuyor. Daha sonra marşmelov kızartmak için kullanmamızın sorun olmayacağını düşündüğü çubuklar." Saxon'a doğru döndü. "Demek istediğim, senin o lanet olası tüysüz kafandan neler geçiyor? Çünkü iyi bir şey olamaz."

Saxon sıkılmış bir iç çekişle Teague'e baktı. "Temel olarak, küçük adam sendromu yine iş başında."

"Küçük anne-" Tucker birleşik ellerini ağzına bastırarak sözünü kesti. Uzun bir nefes aldı. "Bunu seninle yapmaya devam edemem."

Saxon sopayı yontmaya geri dönmeden önce havalı bir omuz silkmeyele "O zaman dur," dedi.

"Bana kısaca Van Diesel demeyi kesersen, derim."

"Adım Vin," diye atıldı Slade.

Tucker ona hırladı. "Umurumda değil!"

"Biliyorsun," diye söze başladı Leo, Archer'la birlikte masaya doğru yürürken, "eski savaşçılar yüzlerini avlarının kanıyla boyamayı severlerdi."

Tucker'ın kaşları birbirine çarptı. "Yine de lanet olası şekerlemelerinin bununla kaplanmasını istemediler." Teague'e yeniden odaklandı. "Larkin nerede? O bana destek olurdu."

Sırtının biraz tutulduğunu hisseden Teague uzun bir esneme hareketi yaptı. "Bizimle daha sonra çukurda buluşacak."

Leo çekicini masaya bıraktı ve Teague'e bir bakış attı. "Seni topladığını biliyorsun, değil mi?"

Teague kaşlarını çattı. "Ne?"

"Harpy. Seni topladı." Leo havalı bir şekilde elini salladı. "Onun gibiler böyle yapar."

Belki daha sonra değineceği bir başka konu olan bu özel harpy tarafından toplanmayı sevebileceğini görmezden gelmeyi seçen Teague, umursamaz bir omuz silkmeye zorladı. "Sahiplenici biri, hepsi bu."

"Bu o kadar basit değil," diye ısrar etti Slade, dalı Dutch'a bırakarak. "Sen onun için önemlisin. Bunu sana hepimizin önünde açıkça söyledi."

"Kim kime ne söyledi?" diye sordu Gideon arabasından inip verandasına çıkarken.

Archer bir kütüğün üzerine oturarak, "Larkin Teague'e onun için önemli olduğunu söylemiş," diye açıkladı.

Gideon gülümseyerek merdivenlerden indi. "Evet, bu çok hoştu."

Teague sadece homurdandı.

Tucker başını eğdi. "Ona inanmıyor musun, T?"

"Ona inanıyorum," diye yanıtladı Teague, boynunun kenarını ovuşturarak. "İnanmam gerektiğini düşünmem için bana her türlü sebebi verdi. Ama çeşitli insanlar onun için önemli. Bu, onları toplaması için yeterli olmadı, bu yüzden beni topladığını varsaymamız için bir neden yok." İblisi bu sözler üzerine homurdandı ve yanıldığından oldukça emin olduğunu hissetti.

"Ya yanılıyorsan?" diye sordu Gideon, Archer'ın yanındaki kütüğün üzerine tüneyerek. "O zaman ne olacak?"

"Evet, ne yapacaksın?" Leo kollarını kavuşturdu, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı

.. sanki Teague onlara cevap borçluymuş gibi, ki öyle bir borcu yoktu.

Teague bakışlarını klanının üzerinde gezdirirken kaşlarını çatı. "Bu seni nasıl ilgilendirir?" diye çıkıştı.

Ağzı kıvrılan Gideon, Archer'a doğru eğildi. "Ooh, savunmaya geçiyor. İlginç."

"Çok," diye onayladı Archer.

Saxon boş boş bıçağının ağzını yokladı. "İblisinizin onun yüzüne koyduğu yepyeni şaplak izini gördüm. Bunu görmemek için aya gitmiş olmam gerekirdi. Varlıklar genelde damgalama konusunda bu kadar cüretkâr olmazlar."

Teague kaşlarının çatıldığını hissetti. "Nereden biliyorsun? İblisin hiç birini işaretledi mi?"

Saxon dudaklarını büzdü. "Şey, hayır-"

"O zaman sadece duyduklarınızla hareket ediyorsunuz," dedi Teague.

"Yani iblisin onu tutmak istemiyor *mu*?" Leo araya girerek piknik masasına yerleşti. "Söylediğin şey bu mu? Çünkü eğer öyleyse, saçmalık diyorum."

"Ben de öyle," dedi Gideon.

Tucker elini kaldırdı. "Ben de."

Diğerleri de başlarıyla onayladılar.

Teague içten içe iç geçirdi. Gerçekte, Teague'in kendi istekleri ne olursa olsun, canavarının onu elinde tutmaya niyeti vardı. Onu bırakmasının aptallık olacağını hissediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onunla gerçek bir şeyler yaşamayı kolayca hayal edebiliyordu.

Gerçi "gerçek" in ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi. Bu fikri çok derinlemesine araştırmaktan kendini alıkoydu çünkü Larkin'in zihinsel olarak nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Daha önce hiçbir kadına bağlanmamış bir adama şans vermek istememe ihtimali vardı; tıpkı erkek kardeşlerinin yapmadığı gibi, onun yanında kalacağına güvenemeyeceğini hissedebilirdi. Adamın kendisiyle beş ay boyunca *sahte bir şekilde* çıkmaya devam edeceğine inanmakta zorlandığı için bunu düşünmeye değerdi.

"Yeni markaya tepkisi ne oldu?" diye sordu Slade, vagonunun alt basamağında otururken.

Slade'in kışındaki barkod hakkında hiçbir fikri olmayacağı için erkeğin atın kafasından bahsediyor olacağını bilen Teague, "Bundan memnun değildi ama yüzünde olmasaydı umursamayacağını iddia etti," diye cevap verdi.

Şikâyet etmesi canavarını rahatsız etmişti. İşareti nerede olursa olsun gururla taşımasını istiyordu. Ama iblisin Teague'i tekrar damgalamış olması onu yatıştırmıştı.

Şimdi sırtında tırmık izlerine benzeyen izler vardı - bir harpy kartalının pençelerinden çıkan tırmık izleri. Ve onlardan hoşlandığını fark etti. Beğendi

şeytanının bu kadar cesurca tescilli olması.

"Ama bu konuda mutlu olmasa da senden uzaklaşmıyor," diye belirtti Slade. "Yüz markalarının gelişigüzel yapılmadığını biliyor olmalı, ama yine de günü seninle geçirdi. Daha sonra da dövüşümü izlemeye gelecek. Ve muhtemelen bu gece kendini senin yatağında bulacak. Bu da markanın onu korkutmadığını ya da ertelediğini gösteriyor."

"Bu gerçekten iyiye işaret," diye ekledi Gideon. "İblisi de pek umursamıyor olmalı, yoksa şu anda bir uzvunu falan kaybetmiş olurdun."

Tucker çenesini eğdi. "O varlık kendisini uzaktan bile rahatsız eden herhangi birinin üzerinde çalışmakta tereddüt etmez."

Teague, umudun içine iyice yerleşmesinin iyi bir şey olduğundan emin olamayarak kollarını çırpı ve "Neden bu konuşmayı yapıyoruz?" diye sordu.

"Çünkü bu seni rahatsız ediyor," dedi Leo. Gideon omuz silkti. "Çünkü sıkıldım."

"Çünkü dişlerini gıcırdatmanı izlemek hoşuma gidiyor," diye ekledi Archer. Çenesini sıkkan Teague başını hızlıca salladı.

Gideon dudaklarını kaldırarak, "Ben hâlâ onu tutman gerektiğini söylüyorum," dedi. "O sadık, senin için iyi ve bize çok iyi uyuyor."

"Evet, onu kesinlikle elinde tutmalısın, T," diye öneride bulundu Archer. "Ama sadece senden inine katılmanı ya da onun evine taşınmanı istemeyecekse."

Gideon erkeğe sert bir bakış attı. "Hey, bu çok bencilce."

"Neymiş o?" diye sordu Archer, şaşkın görünüyordu.

"Onun ininin bir parçası olmaktan ve onunla ev kurmaktan daha mutlu olacaksa bizimle kalmasını beklemek. Onun mutlu olmasını istiyorsun, değil mi?"

Archer gözlerini kırıştırdı. "Pek sayılmaz, hayır." Gideon ona sertçe dirsek attı.

"Ne?" diye sordu Archer omuzlarını kaldırarak. "İlgilenmem gereken başka şeyler var. Zamanımın ve dikkatimin çoğunu alan çok önemli şeyler."

"Bir şey söyle. *Bir tane*. Mantarlarla ilgisi olmayan bir şey," diye aceleyle ekledi Gideon.

Bakışları içe dönen Archer ağzını açtı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Teague tekrar içini çekti ve ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Şunu belirtmek isterim ki, herhangi bir zamanda herhangi birinin parçası olmaya ya da kampımızdan taşınmaya niyetim yok."

Archer gülümsedi. "Duymak istediğim tek şey buydu."

"Fikrini değiştirirsen Teague, geri kalanımız anlayışla karşılayacaktır." Gideon her yüze baktı. "Öyle değil mi?"

İnsanlar birbirlerine baktılar, ağızlarını büktüler, bakışlarını kaçırdılar ya da öksürmek zorunda kaldılar.

"Değil mi?" diye itti Gideon.

Leo yanağını kaşıdı. "Anlamaya *çalışırdım*. Nasıl yani?"

"Evet, elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi Slade, diğerleri de çenelerini eğerek.

Gideon başını iki yana salladı. "Hepiniz korkunçsunuz. Berbatsınız."

"Dostum, bu çok sert," diye onayladı Tucker. "Sadece bunu yapmak zorunda kalmak istemiyoruz-" Köpekler kafalarını kaldırıncaya aniden sözünü kesti.

Tazıların hepsi ayağa kalkarken Barron uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Sırtlarındaki tüyler kabarak önlerindeki ağaçlara baktılar ve dişlerini gösterdiler. Birkaç dakika sonra, bir kuzgundan gelen belirgin bir uyarı ciyaklaması, misafirleri olduğuna dair bir uyarıydı.

Sessizliğe gömülen Teague ve klanı kıpırdamadan durdu. Hepsi birbirlerine baktı ve Teague, beklenti damarlarında hızla dolaşmaya ve kampın havasını elektriklendirmeye başladığında ağzını bir sırtışın kapladığını hissetti.

Kan dolaşımına karışan adrenalinin etkisiyle Teague kanallarını kullanarak klanına ulaştı. *Görünüşe göre Ronin burada*. Sonunda.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Teague hırlayan köpeklere yerlerinde kalmalarını işaret etti. Onu dinlediler, bacak kasları saldırma dürtüsüyle titriyordu. Benzer şekilde, kuzgunları geri çekilmeleri ve tetikte olmaları konusunda uyarmak için bir kuş sesi çıkardı.

İçinde, aniden enerjik hale gelen hayvanı kuyruğunu salladı ve huzursuzca bir arka bacağını tekmeledi. Yaklaşan savaşı dört gözle bekliyordu; başlaması için sabırsızlanıyordu.

Telepatik olarak Larkin'e ulaştı. *Çabuk uyar, bebeğim: Ronin ziyarete geldi.*

Kadının ruhu adamınkine dokundu ve adamın zihnine alçak sesle bir küfür yayıldı. Elimden geldiğince *çabuk orada olacağım. Yirmi dakikadan fazla sürmez.*

Tazıların bakışlarını takip eden Teague ve klanı, Ronin'in ve yanında getirdiği desteğin duruyor olması gereken ağaçların olduğu bölüme doğru döndü. Teague kimsenin arkalarından yaklaşmasından endişe etmiyordu.

-Böyle bir şey olursa kuzgunlar onu uyarır.

Aradan geçen uzun dakikalardan sonra davetsiz misafirlerden hiçbiri ortaya çıkmayınca Teague içini çekti. "Orada olduğunuzu biliyoruz." Slade ile göz göze geldi.

Ayak sesleri sonunda yavaş ve kolay bir şekilde onlara doğru gelirken yapraklar kırıştı; ses giderek artıyordu. Tüm bu süre boyunca Teague'in vücudunda adrenalin pompalanmaya devam etti; duyularını keskinleştirdi, beklentisini besledi ve kalbinin biraz daha hızlı atmaya başlamasına neden oldu.

Onun canavarı da benzer şekilde heyecanlanmıştı, yüzleşmek için bekledikleri düşman nihayet buradaydı. Özellikle de bu düşman Ronin olduğu için. İblis hayatının büyük bölümünde erkeğin kanını istemişti. Onun korkusunu ve acısını istiyordu. Varlık, uzun zamandır aradığı şeyi tam olarak elde etmeye niyetliydi.

Ağaçlardan ilk önce cehennem doğumlu tazılar döküldü, her bir telaşsız adım sessiz ve gizliydi. Dişlerini göstererek, arkalarındaki ormanlık alandan gelen keskin bir ısıklık sesiyle durdular. Toplamda beş tazi vardı. Ortalama bir köpekten çok daha uzun olan bu köpeklerin kırmızı gözleri, güçlü çeneleri ve kalın, siyah, kabarık kürkleri vardı.

Sırada beş leş kuşu vardı, sessizce süzülerek göründüler ve sonra düzgün bir sıra halinde bir dala kondular. Kuzgunlara dikkatle baktılar, kuzgunlar cesurca onlara bakarken tüyleri hakaretle kabardı.

Yedi adam akıcı ve kendinden emin bir şekilde açıklığa doğru ilerlerken Teague duruşunu rahatça genişletti. Düzgün bir şekilde durmadan önce sadece üç adım attılar, görünüşe göre Teague'in klanıyla aralarında bolca boşluk bırakmaya niyetliydiler.

Yedi erkek. Beş tazi. Beş kuş. Evet, Ronin tüm birliğini getirmişti.

Teague bakışlarının üvey kardeşine takıldığını fark etti. Onu o kadar uzun zamandır görmemişti ki, açıkçası adamın yüzünü bile unutmuştu; yüz hatları zihninde bulanıklaşmıştı.

Ronin'in Soren'den miras aldığı geniş, koyu kahverengi gözler, çarpık bir burun, çukurlu bir çene ve ince dudaklara sahip kare bir yüze yerleştirilmişti. Teague'e dik dik bakarken keskin, köşeli çenesi sert ve gergindi.

Bakışlarını Ronin'in etrafına yayılmış altı adamın üzerinde gezdiren Teague, ikisinin durumdan pek de hoşnut görünmediğini fark etti. Ama kaçmanın eşiğinde de görünmüyorlardı. Diğerleri çeneleri yukarıda, omuzları geride, duruşları ukalaca duruyordu.

Hepsi bu değildi. Oh, hayır.

Ronin daha fazla arkadaş getirmişti.

Cehennem yaratıkları ağaçlardan yavaşça dökülerek cehennem atları birliğinin arkasında uzun bir sıra halinde toplanıyordu. Hepsi de Teague ve klanına bakıyordu.

Gözleri, aşırı belirgin göz çukurlarına gömülmüş alevli kürelerdi. Dudakları hırlayarak geriye doğru sıyrılmış, kan ve yoğun tükürükle kaplı uzun dişleri ortaya çıkmıştı.

Orospu çocuğu, Ronin lanet olası chupacabraları getirmişti.

Teague cehennemden çıktığından beri hiç görmemişti. Bir tanesinin diyardan kaçması nadiren olurdu. Aşırı büyümüş çakallara benziyorlardı ama gri, kösele gibi bir derileri vardı ve sadece arada sırada kısa bakır rengi kürk lekeleri görülüyordu. Keskin dikenler enselerinden çıkıp sırtlarından aşağıya doğru uzanır ve uzun kuyruklarının dibinde dururdu. Kızarmış, ölü et kokusuna benzer kötü bir koku yayıyorlardı -Teague durduğu yerden kokuyu alabiliyordu.

Hayvan olabilirler ama gölge derisi gibi chupacabralar da herhangi bir insan kadar zekiydi. Telepati yoluyla iletişim kurarlardı ve sürüler genellikle doğru fiyat karşılığında hizmetlerini sunarlardı. Ronin açıkça onlarınkini ödemeyi kabul etmişti.

Chupacabraları beklemiyordum, dedi Archer, klanın kanalından konuşarak.

Gerçekten de sürpriz oldular. Teague'i ya da iblislerini endişelendirmiyorlardı. Ne kadar çok, o kadar iyi. *Gölge derisi olmadığına dikkat edin. Sanırım bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliriz.*

Evet, Zagan sözünü tutmuş ve Ronin'in biriminin rütbesini düşürmüş olmalı,
dedi Saxon.

Öyle görünüyor. Ronin'in gölge derisi üzerinde hâlâ otoritesi olsaydı, chupacabra kiralamaya ihtiyaç duymaz ya da zahmet etmezdi.

Dürüst olmalıyım, Leo başladı, benim canavar bu uyuz küçük piçler almak için sabırsızlanıyor. İblisim en son bir tanesini ezerek öldürmeyi uzun zaman oldu. Çıkardığı çıtırtı sesini seviyor.

Teague'in yanındaki Baxter, hareket etmeye hevesli bir viyaklamayla huzursuzca bir ayaktan diğerine dans ediyordu. Diğer köpekler de aynı şekilde sinirlenmiş bir halde agresif havlamalar ve hırıltılar çıkarıyordu.

Bir elini Baxter'ın başına koyan Teague, bakışlarını Ronin'e sabitleyerek, "Belki paranoyaklaşıyorum ama bunun dostça bir ziyaret olduğunu sanmıyorum," dedi.

Boynu gerginlikten gerilmiş gibi görünen Ronin ayaklarını dikti. "Biliyor musun, babamın annende ne bulduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Güzel olabilir ama çok kırılgan. Bağımlı. *Zayıf*."

Aletin sadece Teague'i kızdırmak istediğinin farkında olan Teague yemi yutmadı. "Yine de duygularınız üzerinde çok fazla gücü var, değil mi? Ona o kadar çok nefret besliyorsun ki neredeyse seni tüketecek. Biraz üzücü görünüyor, gerçekten."

Saxon kollarını kavuşturdu. "Bizi öldürmek için burada olduğunuzu tahmin edebiliyorum," dedi, sesinden sıkıntı damlıyordu. "Nedenini merak ediyorum."

"Ama beni burada gördüğüne şaşırmadın," diye düşündü Ronin, "sanırım gölge derilerden biri onları benim gönderdiğimi sana haber verdi, bu da demek oluyor ki benim Usta Avcı olduğumu da biliyorsun," diye ekledi göğsü kabarak.

Slade alçak sesle, küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Zagan senin iyi bir Efendi olacağını düşündüğünde garip bir gün geçiriyor olmalıydı."

Ronin'in boynundaki bir kordon titriyor gibiydi. "Potansiyelimi gördü."

Leo, "Özel kinlerinin intikamını almak için gölge derileri köpek gibi insanların üzerine salarak Kara Konak'ın kaynaklarını kötüye kullandığını görmediğine eminim," diye mırıldandı. "Onları Teague'in peşine göndermenin korkakça bir hareket olduğunu düşünmüyor musun?"

"Korkak mı?" diye yineledi Ronin, kıkırdaması gergin ve mizahtan yoksundu. "Ondan herhangi bir şekilde korkuyor olsaydım, şu anda burada olmazdım."

Gideon işaret parmağını kaldırdı. "Ah, ama buraya bire bir dövüş için gelmediniz, Teague'e karşı. Öyle mi? Hayır. Halkını bizimle karşı karşıya getirmek isteyen adil bir savaş için bile burada değilsin. Yanınızda paralı askerler getirmişsiniz. Bu da bizi tavuk boku meselesine geri getiriyor."

"Bilmiyorum Gid," dedi Archer, chupacabra sürüsünü tarayarak. "Belki de çenesiz bir mucize olduğundan değildir. Belki de sayıca üstün olmadığımız sürece bizi yenme umudu olmadığını düşünüyordur." Bir elini göğsüne götürdü. "Ben şahsen bunu bir iltifat olarak görüyorum."

Ronin, Archer'ı bir aşağı bir yukarı süzerken üst dudağı titredi. "Chupacabralar eğlence için buradalar." Bakışlarını Teague'e çevirdi. "I

seni parçaladıklarını görmek hoşuna gidecek."

"Teague'i *zayıflatmak* demek istiyorsun," diye araya girdi Tucker. "Mesele de bu zaten. Onu yormak istiyorsun, böylece ona karşı avantajlı olacaksın."

Ronin'in gözleri parladı. "Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim bana bir kez bile meydan okumayan babamın piç çocuğundan neden korkayım ki?" diye karşı çıktı kendini beğenmiş ve kibirli bir tavırla.

Teague, "*Sen de bana* resmi olarak hiç meydan okumadın," dedi. "Yoksa bunu unuttun mu?"

Ağzını kapatırken Ronin'in yanağındaki bir kas kıpırdandı.

"Biliyor musun, bir keresinde az kalsın seni yere seriyordum. Çocukluğumuzdaydı, sürekli evime yumurta atmak ve vur-kaç oynamak gibi aptalca şeyler yaptığın zamanlardı. Dürüst olmak gerekirse, tek yaptığın sabrımı tüketmekti. Beni asıl kızdıran anneme söylediklerin oldu. Ona hakaret etmeni dinlemekten bıkmıştım - her fırsatta yapmakta ısrar ettiğin bir şey. Seni yalnız bırakmamın tek bir sebebi var. Ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu Teague, alaycı bir kaş kaldırarak.

"Cevabı zaten biliyorum: Beni alt edebileceğinden emin değildin."

Teague kıkırdamak zorunda kaldı. "Oh, hiç de bile. Gerçek şu ki ... " Durakladı,

karanlık bir gülümsemenin ağzını büktüğünü hissetti. "Soren, sana meydan okumayacağıma yemin edersem seni hizada tutacağına ve annemden uzak tutacağına söz verdi."

Ronin'in dudakları aralandı. Lafi ağzından kaçırıldı. "Saçmalık." "Hayır. Saf gerçek."

"Bırakın benim hakkımda konuşmayı, sizinle hiçbir konuda konuşmazdı. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Önemsediği tek oğlu sendin, evet." Bu Teague'i hiç rahatsız etmemişti, çünkü hamile metresini bir zamanlar yerleştirdiği küçük kulübeden atıp evsiz bırakan adama zerre kadar saygı duymamıştı. "Bu *yüzden* benimle anlaşma yaptı. Seni korumak istedi."

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı Ronin, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Teague başını salladı. "Seninle limitime ulaştığımı hissetti ve benimle ölümüne bir düellodan sağ çıkabileceğine inanmıyordu." Soren bunu açıkça itiraf etmişti, kızgınlık ve utanç her kelimeyi kaplıyordu. "Bu *yüzden* geldi

ve bir teklifte bulundu. Kabul ettim, çünkü annemin huzur içinde kalmasını istiyordum. Ama ona açıkça belirttim ki, eğer söz verdiği gibi yapmazsa, benim verdiğim söz de geçersiz olacaktı."

Ronin'in dudakları titredi, neredeyse bir hırıltıya dönüşecekti. "Hayır. Sana asla *bir* teklifte bulunmazdı. Seni bitirebileceğimden kesinlikle şüphe duymazdı."

Teague kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? O zaman neden ben ve sen tavernada yetişkinler olarak neredeyse yumruk yumruğa geldiğimiz zaman hep o devreye girdi? Geçmiş düşün. Öfkeni hak etmediğimi, kendine odaklanman gerektiğini, bana bir tepki vererek tatmin olmaman gerektiğini söyledi. Her seferinde geri çekildin, tıpkı onun istediği gibi. Kazanacağından emin olsaydı neden böyle bir şey yapsın *ki*? Benim yaşamam ya da ölmem kesinlikle umurunda olmazdı, değil mi?"

Ronin başını hızla salladı. "Bana inancı tamdı. Sana hiç güveni yoktu. Seni zayıf ve kendi adına utanç verici biri olarak görüyordu. Karanlık Konak'a katılman onu iğrendirdi, orada sana yer olmadığını söyledi."

"Bunun beni inciteceğini düşündüğünü hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Onun herhangi bir konuda ne düşündüğü umurumda bile değil; hiçbir zaman da olmadı." Teague bunu hiçbir zaman gizlememişti. "Onun gururunu kazanmak için çabalayan tek kişi sendin."

"Çünkü ne yaparsan yap bunu hak edemeyeceğini biliyordun."

"Hayır, çünkü istemiyorum ya da ihtiyacım yok." Teague başını eğdi. "Sana acıyorum Ronin. Geçmişte yaşamadığın, hâlâ benden ve annemden nefret etmeye odaklanmadığın zamanlarda, başkaları için yaşıyorsun - onların hayallerini, isteklerini, hedeflerini yaşıyorsun. Soren'in sırtını sıvazlayıp 'Aferin oğlum' demesi için buna gerçekten değer mi? "

"Ben hayır derdim, T," diye araya girdi Archer. "Hayatından memnun olsaydı burada kişisel bir intikam peşinde koşmazdı. Vahşi Av'ın zaten yapacak daha iyi işleri olduğunu düşünürdüm. Biz avcıyken böyle bir şey için vaktimiz olmazdı."

"İşimiz yüzünden zamanımız çok azaldı." Gideon hüzünlü bir iç geçirdi. "Yine de neredeyse özlüyorum."

Tucker gülümsedi. "Eğlenceden payımıza düşeni aldık, değil mi?"

"Vahşi Av eğlenceyle ilgili değildir," diye tersledi Ronin. "Karanlık Konak'a hizmet etmekle ilgilidir."

Slade'in yüzü sertleşti. "Bu, bambaşka bir âlemde kendi işine bakan üvey kardeşinin izini sürüp onu ve klanını yok etmekle ilgili değil."

Teague başını salladı. "Sonra tekrar ... .. Sanırım bunu bilmeni beklememeliydim Ronin. Bana sana verilen rolle başa çıkamayacağın söylendi. Ne kadar yazık."

Ronin'in vücudundaki her kas gerilmiş gibiydi. "Ya sen yalan söylüyorsun ya da bilgi kaynağın yalan söylüyor."

Teague alaycı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Yerinizde olsam Vine'ı yalancılıkla suçlamazdım, bu hiç hoşuna gitmezdi."

"Bizi ziyaret etti," diye ekledi Leo. "Bize senin Efendi Avcı olarak çok kötü bir iş çıkardığını söyledi Ronin. Ayrıca Zagan'ın, eğer kendine çeki düzen vermezsen Teague'i senin yerine geçirmekle tehdit ettiğini de söyledi."

Üvey kardeşinin yüzü kıpkırmızı olurken Teague gülümsemekten kendini alamadı. "İşte o zaman neden birdenbire ölmemi istediğini anladım. Bu rolü senden almama izin vermeyecektin. Bu utanca katlanmayacak ve Soren'in seni benim tarafımdan gölgede bırakıldığını görmesini istemeyecektin. Sen-"

"Beni asla gölgede bırakamazsın," diye patladı Ronin. "*Sen bir utanç kaynağısın. Bir ilişkinin ürünüsün. Hiç doğmamalıydın.*"

Teague gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Daha önce milyonlarca kez söyledin. O zaman beni rahatsız etmemişti. Şimdi de rahatsız etmiyor."

Burun delikleri alevlenen Ronin ileri doğru bir adım atacaktı ki Hugo hırladı. Ronin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, çok tatlı. Ve yakında ölecek. Buradaki tazılarımla kesinlikle boy ölçüşemez. Küçük grubunuz bir bütün olarak karşınızdaki güçle boy ölçüşemez."

Saxon araya girerek, "Karşı çıkma başlamadan önce," dedi, "Teague'in Vine'ın teklifine hayır dediğini kayıtlara geçmesi için belirtmek isterim. Ama bunun seni yatıştıracığını sanmıyorum Ronin. Özellikle de Teague'in Vine'ın teklifini

İşi resmen kaybettiğini. Bu neden burada hiç gölge derisi olmadığını açıklar. Artık onları yönetemezsin."

Slade Ronin'in adamlarının her birine baktı. "Hepinizi pozisyonlarınızı elinizden alacağımıza ikna etti, değil mi? Bu yüzden geldiniz. İnadına bizi öldürmek istiyorsunuz. Hepimiz Av'a yeniden katılma teklifini geri çevirdiğimiz için bu çok anlamsız."

Adamlar birbirlerine okunamayan bakışlar atarak hafifçe sertleştiler.

"Yalan söylüyorlar," dedi Ronin birliğine. "Dünyadaki işlerini yoluna koyduktan sonra cehenneme geri dönecekler."

Ronin'in yanındaki erkekler gerginliklerini kaybedip bir kez daha çenelerini yukarı kaldırdılar ve açıkça önceki liderlerine inanmayı seçtiler.

Omurgasız üvey kardeşine bakan Teague yumruklarını sıktı. "Eğer bunu yaparsan, adamların -önderlik etmen ve koruman gereken, böyle bir şekilde kullanmaman gereken insanlar- bu gece burada ölecek. Tazıların da öyle. Ve kuşların. Ve arkandaki sürü de."

Ronin alay etti. "Hayır. Ölüm sadece sana, klanına ve buradaki küçük hayvanlarına gelecek."

Teague uzanıp Baxter'ın tasmaını çözmeye başlarken, klanın diğer üyeleri de aynı şeyi diğer köpeklerin tasmalarına yaptı. Söz konusu tasmalar tamamen çıkarıldığı anda köpeklerin vücutları şekil değıştirdi; daha iri, daha kaslı ve kömür karası fırfırlı kürklere bürünürken gözleri de koyu kırmızı bir kırmızıya dönüştü.

Ronin şaşkın bakışlarını tazıların üzerinde gezdirdikten sonra dikkatini yeniden Teague'e verdi. "Cehennemden çıkarken birliğindeki tazıları da yanında götürmüşsün."

"Elbette öyle yaptık." Kuzgunlar başlarının üzerinde daireler çizerek uçmaya başlarken Teague bakışlarını kısa bir süreliğine yukarı kaydıldı. "Onları da getirdik." Getirmemeleri gerekiyordu ama ne Teague ne de klanındaki hiç kimse kurallar gibi şeylerin onları engellemesine izin vermedi. "Oh, ve küçük bir ordu getirmek gibi zayıf bir şey yapacağınızı bildiğimizden, desteğimizin de olduğundan emin olduk."

Engerek ve kardeşleri kampın iki yanındaki ağaçların arasından çıktılar; Saxon'un -önceden kararlaştırıldığı üzere- telgraf göndermesinden beri burada bekliyordı

Başkan.

Yeni gelenlere bakarken Ronin'in yüzünde temkinli çizgiler belirdi. Onların düşmüş melekler olduğunu bilseydi daha da tedirgin olurdu. Özellikle de bu grup standart bir melek türü olmadığı için.

Teague başını eğdi. "Yaralı egonu tatmin etmek ve biraz intikam almak için adamlarını feda etmek istediğine emin misin?"

Yüzü sertleşen Ronin elinde bir cehennem ateşi topu yarattı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Teague'den gelen telepatik uyarı üzerine Larkin ayağa fırladı ve oturma odasındaki herkesi şaşırttı. Teague'e yakında onunla birlikte olacağına dair zihninden zihnine güvence verirken, kadınlar kaşlarını çatarak ona bakınca gerildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Harper.

Larkin yüzünü buruşturdu ve kazağını rahatça düzeltti. "İyiyim," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi.

Onları telaşlandırmayı göze alamazdı. Eğer bunu yaparsa, arkadaşlarıyla temasa geçerler ve o ne kadar karşı çıkarsa çıksın onlar da duruma müdahil olurlardı. O zaman Teague ve klanı hakkında cehennem atlarının gizli kalmasını tercih edecekleri şeyler öğreneceklerdi.

Larkin, "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," diye ekledi.

"Sentinel işi, ha?" Raini tahmin etti. "Sürekli nöbette olmakla nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum, beni anında delirtirdi."

"Buna alışırsın." Devon'ın meraklı sorularını duymazdan gelen Larkin, iblisin kıpırdama, kıpırdama, *kıpırdama* çağrılarına rağmen kendini soğukkanlı adımlarla odadan çıkmaya zorladı.

Sonunda apartmandan çıkan Larkin hızını artırarak koridorda koşmaya başladı ve merdiven boşluğuna açılan kapıdan içeri daldı. Sinirden midesi bulanıyordu, kanatlarını çağırdı, demir korkuluklara tırmandı ve sonra aşağı indi. En alt kata yaklaşırken kanatlarını kullanarak inişini yavaşlattı ve yumuşak, pratik bir iniş yaptı.

Aciliyet kanında bir davul gibi çalarak aceleyle binadan çıktı. Aşağı yukarı yarım saatini, belki de kırk beş dakikasını alacaktı.

Teague'in kampına arabayla. Bu yüzden otoparkın gölgelerine doğru koştı ve bir duman bulutu içinde harpy kartalı formuna büründü.

Tüylerini yatıştırmak için kuş bedenini hızlıca salladıktan sonra, kalbi göğsünde çarparak akşam gökyüzüne çıktı. Kendi kendine panik yapmasına gerek olmadığını, Teague'in kendini korumak için mücadele etmeyeceğini söyledi. Hiç kimse Vahşi Av'a yüzyıllarca liderlik edip de ölümcül bir savaşçı olamazdı, değil mi? Yine de korku kalbini soğuk bir yumruk gibi sıkıyordu.

İblisi o kadar telaşlanmamıştı. Sadece herhangi bir şey tarafından nadiren sarsıldığı için değil, aynı zamanda kendi başının çaresine bakabileceğine güvendiği için. Yine de, onu destekleyecek klanı olmasına rağmen, mecazi olarak onun yanında olmak istedi.

Kara Azizler de yardım edecekti - 'bir kaynaktan' cehennem varlıklarının Vegas'ta ortaya çıktığını duyduktan sonra yapmayı teklif ettikleri bir şey. Konuyu Teague'e kadar nasıl takip ettiklerini bilmiyordu. Viper'ın neden bu işe karışmak istediğini de bilmiyordu. Teague'e sormuştu ama Teague ona gerçeği söylemenin Engerek'in sırlarını ifşa etmek anlamına geleceğini söylemişti.

Teague'in başka birinin özel işlerini paylaşamayacağını anladığı ve buna saygı duyduğu için şikâyet etmemişti. Ama ne olduğunu çok merak ediyordu-

Bir şey bir çırpıda etrafını sararak kanatlarını vücuduna bastırdı. Sıkı, telli ve onu yavaşça yere indirmeye başlayan bir güçle vızıldayan bir şey. Bir ağ olduğunu fark etti.

Ne oluyor lan?

Kalp atışları daha da hızlandı, şeytanı çıldırırken organ göğüs kafesini dövüyordu. Çılgılık atarak çırpındı, pençeleriyle ağı tırmıkladı ve gagasıyla ısırdı. Ama nafile. Ağ tamamen sağlam kalmıştı.

Bağırsakları sıkışıp bükülürken, içten içe lanet okudu. Kuş formundayken telepatiyi kullanamayınca, alarm çalabilmek için yer değiştirmeyi denedi. Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Derisi *dalgalanmadı* bile.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kaç kez denerse denesin, işe yaramıyordu. Yer değiştiremiyordu. Bu formda sıkışıp kalmıştı ve

Bahse girerim bunun sorumlusu ağıdır.

Tekrar ılık attı, öfkeliydi. İblisi stnlk sağlamak için saldırdı ama yüzeye çıkamadı. Kapana kısılmıştı, tıpkı onun kapana kısıldığı gibi.

Vücudu nihayet yere değdi ve yerel bir parkın parçası olduğunu fark ettiği imlerin üzerine yerleşti. Etrafını saran  erkek iblise dik dik baktı. *Holt ve iki arkadaşı.*

Çok zor leceklerdi.

Yer israfı çapası ona bakarken -gözleri akmak akmak, yüzü vurdumduymaz bir maske, duruşu üstünlük yayıyordu- başından beri haklı olduğunu biliyordu. İddialarına rağmen hiç değişmemişti. Burada ve şimdi, son zamanlarda ona her yaklaştığında kendini nasıl sunduğundan çok farklı görünüyordu. Eski Holt'a benziyordu. Tam olarak *gerçek* Holt'a.

"Artık Vegas'ta olmamam gerekiyor, biliyorum." Başını eğdi. "Ama gerçekten sensiz gideceğimi mi düşündün?"

Evet, aslında vardı.

En uzun boylu nbetisine döndü. "Onu minibüse bindirin. Ve bu konuda dikkatli olun."

Van mı? Ne vanı-

Oh. Yakındaki kaldırımında rölantide çalışıyordu.

Holt'un küçük klesinin onu oraya taşımasını olabildiğince zorlaştırdığından emin olabilirsin. Kıvrandı, ılık attı ve ağdaki boşluklardan onu ısırđı. Holt küfretti, tökezledi, yüzünü buruşturdu ve iblisin hastalıklı zevkine kanadı.

Ama o da yürümeye devam etti, azimli pi.

Holt minibüsün arka kapılarını açtı. Nöbetçi içeri atladı, onu aracın zeminine yerleştirdi ve sonra ortadan kayboldu. Holt hemen minibüse atladı ve kapıları arkasından kapattı. İfadesi hâlâ boştu, kadının karşısındaki tahta sıraya oturdu.

ılık atmaya devam etti. Kıvranmaya devam etti. Ağı ısırmaya devam etti. Yer değiştirmeye çalıştı.

Minibüs hareket etmeye başladığında Holt, "Sakinleşebilirsiniz," dedi, sesi dzđ. "Endişelenmenize gerek yok."

İblisi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Larkin neredeyse bir kez daha bakacaktı. *Sakin* olabilir miydi? Bu senaryonun tam olarak hangi yönü onun tamamen sakin olmasını gerektirebilir ya da buna izin verebilirdi?

"Bunun nasıl görünebileceğinin farkındayım, beni bu kadar sert bir şekilde reddettiğin için intikam almak istediğimi düşünebilirsin, ama niyetim seni öldürmek değil." Bu bir ifadeydi, güven verme çabası değil.

Ellerini kavuşturarak öne doğru eğildi ve iki yana açılmış kalçalarının arasına daldırdı. Hareketlerinde bir tür abartılı rahatlık vardı; kendinden memnun olduğu her halinden belliydi. Durumun üstesinden geldiğine inanıyordu ve yoluna bir şey çıkacağına dair herhangi bir endişesi yoktu.

"Keşke işler bu noktaya gelmeseydi, Larkin. Gerçekten. Sana zarar gelmesini hiç istemedim."

Lanet olası bir ağın içinde sıkışıp kaldığı düşünülürse, şu anda buna inanmakta biraz zorlanıyordu. Bu yüzden onu çiğnemeyi bırakmadı.

"Tek yapmanız gereken bağ kurmayı kabul etmektir. Hepsi bu." Başını onaylamaz bir şekilde yavaşça sallaması, bir yetişkinin kendisini hayal kırıklığına uğratan bir çocuğa yapabileceği bir şeydi. "İninizin bir parçası olarak kalma isteğinize saygı duyacağımı söylediğimde ciddiydim."

Şüpheli bir kaş kaldırabilseydi, kaldırırdı.

"Belki de eninde sonunda benimkine geçmen için seni teşvik ederdim," diye itiraf etti, hiç tereddüt ya da utangaçlık göstermeden. "Ama hemen değil. Beklerdim. Sana zaman tanırdım. Güveninizi kazanırdım." Gözlerinin kenarları gerildi. "Ama sen gururuna yediremedin."

Çiğnemeye ara verdi, kafası karışmıştı. Bunun bir gurur meselesi olduğunu mu düşünüyordu? "Kabul etmek istemeyebilirsin ama senin için bütün mesele buydu. Bu seni terk ettiğimde egona bir darbe oldu. Bu darbeyi asla atlatamadın, çünkü atlatmak *istemiyordun*. Acıyı hissetmemek için tüm bu yıllar boyunca öfkene sıkı sıkıya tutundun."

Hayır, hiç de değil.

"Son zamanlarda ortaya çıktığımda bu öfkeye daha da sıkı sarıldın. Bunu bana teslim olmamak için yaptın. Gurur sana izin vermezdi

geri çekil."

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Egosunun bu kadar ciddi bir duruma müdahale etmesine izin vereceğini mi? Belki *o* böyle davranıyordu ama *o* böyle *davranmıyordu*.

"Her ne kadar anlasam da, bunun bir faktör olmasına izin veremem, Larkin. Yapamam." Evet, evet, yapabilirdi. Kesinlikle yapabilirdi.

Ağı daha sert çiğnedi, kendini kurtarmaya kararlıydı; Teague'in kampına gitmeye kararlıydı.

Savaş şimdiye kadar çoktan başlamış olmalıydı. Teague'in ona *ihtiyacı var mıydı*? Muhtemelen yoktu. O sert bir orospu çocuğuydu ve sadece klanına değil, düşmüş meleklerin yardımına da sahipti.

Dahası, Ronin onunla boy ölçüşemezdi. Ama onu endişelendiren de buydu. Kirli işlerini yaptırmak için gölge derisi gönderme konusundaki ısrarı bir şey ifade ediyorsa, Teague'in onu alt edebileceğini bir şekilde biliyordu. Ronin şansını arttırmak için sinsice bir şeyler yapabilirdi, bu yüzden planı da aynı derecede sinsice bir şey yapmaktı: Uçarken saldırmak.

Ronin yukarıdan bir saldırı beklemezdi. Muhtemelen buna hazırlıklı değildi. Yanında getirdiği hiç kimse de öyle.

Ama bu ağdan kurtulana kadar -ki kurtulacaktı, kurtulmak zorundaydı- kimseye saldırmayacaktı.

Ayrıca hayatta olduğundan emin olmak için Teague'in zihnine dokunamıyordu. Onun telepatik olarak kendisine ulaşmaya çalışmamasını umuyordu. Eğer denerse, Teague'in zihni yerine psişik bir bariyere dokunduğunu fark ederse dikkati dağılırdı. Şansı yaver giderse, iblis şimdiye kadar serbest kalmıştı; canavar kendini savaşa o kadar kaptırmış ve kana susamıştı ki, umarız onun nerede olduğunu merak edemeyecek kadar dikkati dağılmıştır.

"Biliyor musun, seni ilk bulduğumda şansıma inanamamıştım." Holt'un ağzında nostaljik bir gülümseme belirdi. "Benim çapam *herhangi bir* güçlü Prime'ın değil, Knox Thorne'un nöbetçisiydi. Ayrıca güçlü, ölümcül ve kudretliydi. Çok gurur duyuyordum."

Kız bir ödölmüş gibi konuşuyordu. Hatta bir varlık. Hak ettiği bir şey. *Dick*. Ağ üzerinde çalışmaya geri döndü, onu çiğniyor ve tırmıklıyordu.

Gülümsemesi kayboldu. "Bağ kurmadan önce zaman isteyeceğini bir an bile düşünmemiştim. Ya da inime katılmayı reddedeceğini."

Neden? Onunkine katılmayı reddetmişti.

"Başbakanımın seni kullanmak istemesi hoşuma gitmedi ama sırlarını benimle paylaşmanın seni rahatsız edeceğini düşünmedim. Hele ki bunun onun gözündeki konumumu güçlendireceğini bildiğin halde. Çapalar bunu yapar," diye ekledi, sesi keskinleşerek. "Birbirlerine yardım ederler. Birbirlerine destek olurlar. Birbirlerini güçlendirirler."

Bunların hiçbirini onun için yapmamıştı, bu yüzden ona ders verebilecek bir konumda olduğu gibi çılgınca bir fikre nereden kapıldığından emin değildi.

"Ama çok geçmeden bilmek istediklerimi bana asla söylemeyeceğini fark ettim. Knox'un mahremiyetini korumayı bana destek olmaya tercih ettiğini fark ettim." Dudakları sıkıca kısıtı. "İblisim de en az benim kadar ihanete uğramış hissetti. Sana bir ders vermek, neyin önemli olduğunu hatırlatmak ve geri adım atman için seni teşvik etmek istedik."

Ve o da bir pislik gibi çekip gitmişti.

"Ama sen bana gelmedin. Bana ve bağımıza öncelik vermeyi seçmedin. Bir duman sinyali bile göndermedin. Hayır, Knox'un sırlarını ve güvenliğini ilk sıraya koydun. Benim yerime başkasını seçtin. Ben de benzer bir şey yaptım; senden ziyade kendime ve hedeflerimin peşinden gitmeye odaklandım."

Aslında onun için mesele Knox'u ona tercih etmek değildi. Holt'a bunu yıllar önce defalarca söylemişti ama Holt onu *duymamıştı*. Ne kadar bencilce davrandığını da fark etmemişti, belli ki bu durum değişmemişti.

Yavaş ve kontrollü bir nefes aldı. "Öfkem geçtikten sonra seninle iletişime geçmeyi düşündüm. Ama yapmadım. Bunun anlamsız olacağını biliyordum. Kanada'ya ya da inime asla taşınmayacağını biliyordum. Bunun yerine gitmene izin vermeyi seçtim. Ama seni sık sık düşündüm, her ne kadar düşünmemeye çalışsam da. İblisim de öyle. Neredeyse her zaman aklımdaydın."

Kendi varlığı bundan hoşlanıyordu - neden acı çekmesinlerdi ki?

"Senin ihanetinden sonra asla iyileşmedi. Giderek acılaştı. Küçümsedi. İçine kapandı. Ve sonra kontrolü sarsılmaya başladı ve

üstünlük için gittikçe daha fazla bastırıyordum. Çok geçmeden haydutluğa giden yolda ilerlediğimi fark ettim."

Hareketsiz kaldı. Hay sikeyim.

Ellerini çözerek parmaklarını büktü, bakışları içe döndü. "Bununla başa çıkabileceğimi düşündüm. Sorunu tersine çevirebileceğimi. Ve güçlendiğimde bunun yardımı oldu. İblisim bu güce sahip olmayı seviyor. Onu kullanmayı seviyor. İnimiz tarafından saygı görmeyi ve korkulmayı seviyor."

Şaşırtıcı değil. Güç ve otorite gibi şeyler çoğu varlık için uyuşturucu gibiydi.

Gözleri bir kez daha tamamen ona odaklandı. "Seninle tanışmadan çok önce, Prime olduğumda hep yapmak istediğim bir şey vardı: Önceki Prime'ımın Knox'la arasında açtığı yarayı iyileştirmek. Bir ittifak kurmak istedim. Onun nöbetçisinin benim dayanağım olacağını, nihayet iktidara geldiğimde bir yol *bulacağımı* hiç düşünmemiştim.

"Ama işler o şekilde yürümedi, değil mi?" Sert, kendini küçümseyen bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Oh, Prime oldum. Ama Knox'la 'içeri girme' yolum benden nefret ettirdi."

Ve görünüşe göre bundan Larkin'i sorumlu tutuyordu. Gerçek dışı.

"Bu yüzden ittifakın peşinden gitmemeyi seçtim. Ama sonra birkaç inle sorun yaşamaya başladım. Doğru desteği alırsam bu sorunların dramatik bir şekilde sona ereceğini biliyordum." Doğrudu. "Knox'tan asla ittifak alamayacağımı biliyordum ama sana bağlı olmamın benimle uğraşmak isteyen Prime'lar için caydırıcı bir unsur olacağını da biliyordum. Bu yüzden belki bağ kurabiliriz umuduyla senin affını kazanmaya çalışmayı düşündüm."

Larkin'in iblisi, kulağını ısırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünerek üst dudağını geriye doğru sıyırdı.

"Bunu çarpıtacaksın; seni kullanmak istediğimi iddia edeceksin." Niyeti onu kullanmaktı.

"Ama aslında çapaların birbirine yardım etmesi çok doğal. Ben sadece hakkım olanı istedim: Senin sadakatini ve desteğini."

O zaman o da ona aynısını teklif etmeliydi.
Bütün bağışları o yapardı.

"Bir önceki seyahatimde Vegas'a geldiğimde hala bu konu üzerinde düşünüyordum. Ne yapacağıma henüz karar vermemiştim. Ama seni uzaktan, arkadaşlarının arasında bile çok yalnız görünürken gördüğüm gece bir şey oldu. İblisimle kaydettiğim tüm ilerleme pencereden uçup gitti."

Kuş yüz hatlarının izin verdiği ölçüde kaşlarını çatı.

"Mecazi olarak sana daldı. Sana ulaşma ihtiyacıyla delirdi. Üstünlük için benimle öyle bir savaştı ki, onu geri tutmak acı vericiydi. Barı terk etmek zorunda kaldım. Çabucak. Ama sen gözden kaybolunca sakinleşmedi. Hakimiyet için benimle savaşmaya devam etti."

Larkin içindeki şeytanla bu şekilde savaşmak zorunda kalacağını hayal bile edemezdi. Hey, onunki zaman zaman bir sınav olabiliyordu. Uygunsuz anlarda kontrolü ele alıyordu ve en işbirlikçi varlıklardan biri değildi. Ama hiçbir zaman *bu* tür bir mücadele vermemiştir.

"Seninle arama biraz mesafe koyarsam her şeyin yoluna gireceğini düşünerek hızla Kanada'ya geri döndüm. Bunun yerine, bu sadece iblisimi daha da dengesizleştirdi. Artık gücünden ya da konumundan herhangi bir tatmin hissetmiyordu. Artık benimle *çalışmakla* ya da uyum içinde olmamızla ilgilenmiyordu. Hayır, sadece seni istiyordu."

Durakladı, burun delikleri açıldı. "O zaman hissettiğim sadece bağın çekiciliği değildi. Kendimi bırakmanın ve tüm kontrolü iblisime devretmenin çekiciliği idi. Haydutluğun bıçak sırtında dengede durmuyorum," diye ekledi, sesi sertleşerek, "ama yakın gelecekte varlığım tarafından alt edilme riski altındayım. Onun üzerindeki kontrolüm en iyi ihtimalle istikrarsız."

Midesinde bir acıma duygusu dönüp duruyordu. Haydut olmak şaka değildi. Bir insan kendisini insan *yapan* parçasını kaybediyordu. O zaman var olan tek şey iblisti. O yüce hüküm sürerdi. Ortalığı kasıp kavururdu. Ayrım gözetmeksizin öldürür. İsteddiği her şeyi yaptı.

Onun kötü durumundan etkilenmeyen iblisi burnunu çekti. Ona karşı en ufak bir sempati bile hissetmiyordu. Yine de, böyle bir duygu genellikle deneyimlediği bir şey değildi.

"Bu yüzden savaşı kaybetmeden önce seni almak için geri geldim. O noktada, birbirimize bağlı olmamızın siyasi avantajları sadece bir bonus olacaktı." Gözlerinde bir tehdit parıltısı belirdi. "Ben de, senin, senin için

Ayrıldığı için beni cezalandırmak için bir bağ kurmuştum ama beni bu kadar tamamen geri çevirmeni beklemiyordum. Bu bir hataydı, değil mi? Bağ kurmayı asla kabul etmeyeceksin. Şimdi bile, beni kurtaracağını bildiğin halde. İblisin yok olmamı daha çok isterdi, değil mi?"

Belki de ona başlangıçta yaşadığı zorluklardan bahsetseydi, buna açık olabilirdi - o bir canavar değildi. Ama ona karşı dürüst ya da samimi olmamıştı. Bunun yerine onu kandırmaya, manipüle etmeye ve kıskırtmaya çalışmıştı. Dahası, oyunlar oynamış ve hatta Teague'le yüzleşmişti. Ve böylece onun başka türlü nasıl bir karar vereceğini asla bilemeyeceklerdi.

Ama şu anda, Holt'un onu lanet olası bir ağla yakaladığını düşünürsek, hayır, ona yardım etmek gibi bir planı yoktu. İblisi -tıpkı Holt'un şüphelendiği gibi- ona herhangi bir şekilde yardım etmeden önce onu cehennemde görecekti.

"Buna izin veremem, Larkin. Bu yüzden meseleyi kendi ellerime aldım." Avuçlarını uyluklarına yerleştirerek durakladı. "O ağ senin psi-enerjini yavaş yavaş tüketiyor. Bir noktada o kadar tükeneceksin ki aramıza ördüğün zihinsel duvar yıkılacak. O zaman ruhlarımız çarpışacak ve bağ oluşacak."

Tekrar dondu ve midesi dibe vurdu. Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Ne yazık ki, bunun için benden nefret edeceğini ve boğazımı keseceğini bildiğimden

ne kadar şansınız olursa olsun - bu süreçte haydut olacağınız anlamına gelse bile

-"Seni esir tutmaktan başka çarem yok." Yorgun bir iç geçirdi. "Umudum, anlayacağın, beni affedeceğin, benim ve aramızdaki bağın senin için yeterince önemli olduğu, bana ya da kendine zarar vereceğinden endişe etmeden seni serbest bırakabileceğim bir günün gelmesi. O zamana kadar evimde bir kafeste var olacaksın. Gerçekten tek yolu bu."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Teague "*Bunu evet olarak kabul ediyorum*" der demez Ronin cehennem ateşi küresini ona doğru fırlattı. Küre havada bir mermi kadar hızlı ilerlerken tısladı ve tükürdü.

Teague keskin bir hareketle yana doğru eğilerek küreyi savuşturmayı başardı. Küre arkasındaki bir ağaca çarptı ve kabuk parçalarının vagonlardan birine çarpmasına neden oldu.

İşte o zaman havadaki gerilim patlar gibi oldu.

Teague tişörtünü sıyırarak keskin, kendine özgü bir ıslık çaldı ve ardından elini havada gezdirdi. Kuzgunlar davetsiz misafir sürüsüne doğru son sürat uçarken, kanlı tazıları açıklık boyunca Ronin'in tazılarına doğru hızla ilerledi.

Ronin'in benzer hareketleri kendi cehennem hayvanlarını da harekete geçirmişti. Teague'e karanlık bir sırtış atarak çenesini kaldırdı. "Evcil hayvanlarınızın parçalanmasını keyifle izlemenizi söyledim ama siz kendiniz parçalanmakla meşgul olacaksınız."

Ayakkabılarını tekmeleyen Teague gülümsemek zorunda kaldı. "Gerçekten de bir chupacabra sürüsünün bizi alt edeceğini mi düşünüyorsun?" Başını salladı ve kot pantolonuyla iç çamaşırını indirdi. "İblisim seninle arasına giren her şeyin sonunu getirecek. Ve kendini savunmak için küheylanını serbest bırakmak zorunda kaldığında, küheylan korkudan geri çekilene kadar iblisin seni harap edecek. Sonra?" Teague onu çakmak çakmak gözlerle süzdü. "Sonra *seni* öldüreğim."

Ronin kızarak omzunun üzerinden bekleyen sürüye baktı ve "Şimdi!" diye seslendi.

Hırlayarak saldıran chupacabralar hızlı ve odaklanmıştı. O kadar hızlıydılar ki, Kara Azizler önlerine ışınladığında çok da düzgün olmayan bir şekilde durmak için kaydıklarında havayı kir bulutu kapladı.

Düşmüş melekler hem mecazi hem de mecazi anlamda saldırdılar. Bazıları yaratıkları yere serdi. Diğerleri onları parlayan, ultraviyole ateş toplarıyla vurdu.

Teague, artık kendisi kadar çıplak olan klanına telepatik olarak emir *verdi*. Hep birlikte, kül ve duman dalgaları halinde canavarlarını serbest bıraktılar.

Gri sis dağıldığında, Teague'in cehennem atı kulaklarını düzleştirdi ve davetsiz misafirlere dişlerini gösterdi. Kalbinin her atışında damarlarına öfke pompalanıyordu. Kaslarını sıkıca saran ve kulaklarında gümbürtüye neden olan bir öfke.

At, izinsiz girenlerin liderine doğru baktı. *Ronin*. Cehennem atının uzun zaman önce yaşama hakkını kaybettiğine karar verdiği bir erkek.

Bu gece ölecekti. Onunla birlikte gelenler de ölecekti. At onların kanını ağzında ve toynaklarının altında istiyordu. Onları ısırarak, parçalamak ve ezmek istiyordu.

Ve olurdu.

Birkaç chupacabra düşmüş meleklerin etrafından dolandı. Alev alev yanan gözleri kısılmış, dudakları geriye doğru sıyrılmış, ağızları köpüklerle kaplanmış bir halde atların klanına doğru koştu.

Cehennem atı yeri eşeleyerek saf bir savaş çılgılığı olan bir kükreme çılgılığı attı. At daha sonra, klanının onu takip edeceğini bildiğinden, yaklaşan chupacabralara doğru dörtlüye koştu. En geniş yaratığa doğru ilerleyerek cehennem ateşi püskürttü.

Alevler chupacabra'yı sardığında içinden tiz bir çılgılık yükseldi ve hızının kesilmesine neden oldu. Ama sadece kısa bir süreliğine. Vahşi bir hırıltıyla ata tekrar saldırdı.

Chupacabra cehennem atının boynunu ısırarak için sıçradı. At ürkerken başını geriye attı, yaratığın çenesini kıl payı kaçırdı ve bir toynağını saldırganın göğsüne sapladı. Chupacabra yere yığılırken içinden bir viyaklama sesi yükseldi.

Memnun bir sırıtışla dişlerini gösteren cehennem atı hızla hareket etti. Yaratığın kafatasına, boynuna ve böğrüne basarak keskin dikenlerden kaçındı. Toynaklarının altında kemikler kırılıp çatırdadı ve burun deliklerine iğrenç bir kan kokusu doldu.

Öldü.

Cesedi bırakan küheylan en yakındaki chupacabra'ya döndü; cehennem atının klanından birine saldıran sürü arkadaşına yardım ediyordu. Küheylan saldırdı ve çenesini chupacabranın kafasına kapattı. Sertçe ısırıldı. Kafatası çöktü. Cehennem atının ağzından kan fışkırdı.

Kan ve ölümün tadına vararak cesedi tam zamanında bıraktı ve çarpışmaya hazırlandı; başka bir chupacabra neredeyse üzerine geliyordu. Toynakları, pençeleri ve dişleriyle çarpıştılar. Dövüş çirkin ve acımasızdı.

Keskin pençelerin yakıcılığı derisini tırmalarken küheylan hırladı. Sıcak sıvının tüylerinden aşağı süzüldüğünü hissederek yaratığın ağzını ısırıldı ve zehrini kan dolaşımına enjekte etti. Zehir onu hızla zayıflatmış. Çok geçmeden, cehennem atı düşmanının boynunu ölümcül, boğucu bir ısılıkla tutuyordu.

Düşen chupacabrayı yere bıraktı ve ardından bir sonraki tehdide saldırdı. Her yeni düşmanla birlikte cehennem atı hızlı ve sert bir şekilde saldırdı; amacı hızla maksimum hasar vermektir. Gücünü Ronin'in iblisiyle yapacağı düelloya saklamak niyetindeydi.

Etrafında, at klanı diğer chupacabralarla savaştı. Düşmüş melekler sürünün geri kalanına saldırdı. Havadaki kuşlar diğerlerini ısırıldı ve tırmıkladı. Tazılar düşmanlarını parçaladı ve pençeledi.

Ronin ve diğer izinsiz giren cehennem atları hiçbir şey yapmamaya devam etti. Hareketsiz kaldılar. Dikkatli. Muhtemelen klanın öldürülmesini ya da cehennem atları için kolay bir av olacak kadar zayıf düşmelerini bekliyorlardı.

Bir hata.

Teague'in atı *asla* kolay bir av olmadı. Klan üyeleri de öyle.

Savaş alanı seslerden oluşan bir kakofoniydi. Cehennem ateşi alevleri tıslıyor ve tükürüyordu. Kemikler kırıldı ve çatırdadı. Ultraviyole küreler vızıldadı ve çatırdadı. Kükremeler, hırıltılar, ciyaklamalar, çığlıklar, havlamalar ve homurtular Kara Azizlerden gelen sapkın kahkahalarla karıştı.

Chupacabralar hızlı, acımasız ve yorulmak bilmiyorlardı. Bir santim bile vermediler. Geri adım atmadılar. Merhamet etmediler. Ama rakiplerine karşı hiç şansları yoktu.

Düşmüş meleklerin ham gücüne ve ilkel vahşetine karşı değil.

Cehennem atlarının muazzam güç, inanılmaz hız, ölümcül zehir, zehirli duman ve ateşli nefeslerden oluşan cephaneliğine karşı değil.

Yine de sürü savaşmaya devam etti.

Ölü bir chupacabra'dan uzaklaşan cehennem atı hızla bir diğerine saldırdı. Yaratığı dişleri ve toynaklarıyla parçaladı; inlemelerinden zevk aldı, acısının tadını çıkardı, yaralarının görüntüsünden zevk aldı. Chupacabra hem saldırının baskısı hem de atın zehrinin etkisi altında giderek daha da zayıfladı. Kafasına indirilen acımasız bir tekme işini bitirdi.

Cehennem atı bir an kıpırdamadan durdu, nefesleri boğazından girip çıkarken yanları kabarıyordu. Paltosundan kan damladığını hissedebiliyordu; birçok yaranın sıcaklığını hissedebiliyordu. Isırıklar. Pençe izleri. Chupacabra dikenlerinden gelen delinme yaraları.

Adrenalin ve kana susamışlığın etkisiyle acıyı rafa kaldırdı ve kaslarını istila etmekle tehdit eden yorgunluğu görmezden geldi. Zor değildi. Her soluduğu nefes öldürme açlığını beslerken, hava kan, acı ve korkunun uyuşturan kokularıyla doluyken değil.

Başka bir chupacabra ona saldırdı. Çarpışarak birbirlerini parçaladılar. Vahşi. Acımasız. Mevcut yaraları hedef alıyor. Bu-

Dişler yaralı böğrüne batarken cehennem atı irkildi. Bakışlarını önündeki rakipten ayırmayı reddeden küheylan, ikinci saldırının vücuduna bir darbe indirdi. Yaratık yere yığılırken bir *çatırtı* duyuldu. Cehennem atı çevresel görüşünde yaratığın ayağa kalkmaya çalıştığını gördü; klandan biri üzerine atlarken başarısız olduğunu gördü.

Tatmin olan küheylan güçlü bir cehennem ateşi püskürterek önündeki ağır yaralı yaratığı silip süpürdü. Chupacabra acı içinde inleyerek geri çekildi. Cehennem atı hızla hareket etti. Çenesini düşmanının kafatasının etrafına sıkıştırdı ve onu acımasızca salladı, fişkırان kanın tadına baktı.

Bir şey cehennem atının yan tarafına çarptı. Sarsıcı hareket neredeyse onu deviriyor ve ölmekte olan yaratığı düşürmesine neden oluyordu. Hızla döndü,

onu gafil avlamaya cüret eden chupacabra'yı arıyordu. Birbirlerinin üzerine atlarken çarpıştılar.

İkisi de acımasızca saldırdı. Deri yırtıldı. Kan damladı. Chupacabra kemikleri kırıldı. Yaratığın yaralı arka bacağı altında ezilerek yere yığılırken, küheylan avantajı ele geçirdi; saldırdı, tepindi, kafatasını ezdi.

Düşmanı öldüğünde, cehennem atı burun deliklerinden bir nefes çekerek etrafına bakındı. Klanı ve av köpekleri yaralıydı ama hâlâ savaşıyorlardı. Ronin'in sürüsünden iki ölü kuş tüyler, cesetler, küller ve kürk tutamları arasında yerde yatıyordu. Chupacabraların sayısı büyük ölçüde azalmıştı ama Kara Azizler hâlâ ayaktaydı *ve savaşıyorlardı*.

Başka bir chupacabra ona doğru gelirken, cehennem atı kısa bir an için harpisinin nerede olduğunu merak etti. Sonra düşmanına doğru uçtu.

Ağı yırtmayı bir kez daha başaramayan Larkin öfkeyle çığlık attı. Bu delici ses kartal formunun boğazında patladı ve Holt'un irkilmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle minibüste yankılandı. Sonra tekrar yaptı. Daha yüksek sesle.

İç çekerek bakışlarını bir an için gökyüzüne kaydırды. "Ağı yırtmaya çalışmanın bir anlamı yok, Larkin. Hiçbir ısırma ya da pençeleme ona zarar veremez." Sanki kız kendini kurtarmak için mücadele ederek çocukça davranıyormuş gibi konuşuyordu.

Arkasına yaslanıp zavallı bir genç kız gibi durumundan yakınacağını düşünüyorsa onu hiç tanımıyordu. Aynı derecede inatçı olan şeytanı, yenilgiyi kabul etmeyi reddederek içini kemiriyordu; yüzeye çıkmaya ve onları sadece esir tutmakla kalmayıp sanki bu onun hakkıymış gibi davranan erkeğe ulaşmaya niyetliydi.

Kız ağları tırmıklamaya ve ısırmaya devam edince gözlerini devirdi. "Sakin ol. Yakında havaalanında olacağız. Orada bekleyen özel bir jetim var. Ne yazık ki, ağın içinde kalmanız gerektiği için sizin için rahatsız bir uçuş olacak, ama ne yazık ki bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Oh, vardı. Bir kere onu serbest bırakabilirdi.

Larkin, Holt'un ruhunun diktiği zihinsel duvarı zorladığını hissettiğinde kıpırdamadan durdu. Şu anda herhangi bir psienerjiyi boşa harcamaması şart olmasaydı, onu güçlendirmek için elinden geleni yapardı.

Kaşları birbirine kaydı. "Bariyerinin bu noktada zayıflamış olması gerekirdi. Görünüşe göre yıkılmasının kolay olmayacağından emin olmuşsun." Gözleri kısıldı. "Beni dışarıda tutmaya gerçekten kararlıydın, değil mi?"

Kesinlikle. Psi-enerjisinin küçük küçük damlalar halinde onu terk ettiğini hissetmesi onu bu yüzden endişelendiriyordu. Kendini kurtarmak için acele etmezse duvar yakında onun zihinsel itişlerinin gücü altında çökecekti.

Gagası ve pençeleriyle ağa bir kez daha şiddetle saldırırken, onun *zamanını boşa harcıyorsun* iç çekişini görmezden geldi.

Boş boş kol düşmesini düzeltti. "Evime vardığımızda ağı kesip atacağım. Kilerimde telepatik alışverişi engelleyen bir kafes var. İçine girdiğinizde normal formunuza geri dönebileceksiniz."

Larkin onu hangisinin daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi - onu bir tür lanet olası hapisaneyeye koymayı planlaması mı, yoksa ağın yerini bir kafesin alacağı için şükretmesi gerektiğini düşünmesi mi?

Kimse onu bir *yere* kapatmayacaktı.

Bu ağdan kurtulacaktı. Kurtulacaktı. Ve sonra Teague'e gidecekti; başka hiçbir olasılık kabul edilemezdi.

Onun iyi olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu olmaması onu *öldürüyordu*. Savaş muhtemelen hâlâ devam ediyordu, bu kadar çabuk biteceğini hayal bile edemiyordu. Hele ki Ronin'in küçük bir orduyla ortaya çıkması kaçınılmaz görünürken, korkak herif.

"Knox'un ortadan kaybolmandan beni sorumlu tutacağını düşündüğüne şüphe yok," diye düşündü Holt, minibüse yaslanmış, hâlâ çok rahat ve üstünlüğü elinde tuttuğundan çok emin bir şekilde. "Eminim şüphelenecektir. Tıpkı seni aramak için evime geleceğinden emin olduğum gibi."

Larkin ortadan kaybolursa Knox, Holt'u sadece aramak için ziyaret etmezdi. Hayır. Onu tutsak edenin kambion olduğundan iliklerine kadar emin olarak bu herifin kapısının eşiğine öfkeyle sıçacaktı. Knox soru sormayı umursamazdı. Dikkatli davranmaya zahmet etmezdi. Yanılıyor olma ihtimali umurunda bile olmayacaktı çünkü Holt'u öldürmek onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti.

Özetle, cambion onu alarak ölüm fermanını imzalamıştı. Onu o öldürmezse, Knox öldürecekti.

"Seni bulamayacak. Tanner da bulamayacak, eğer umudunuz buysa. Kafes, bir cehennem köpeğinin burnunun senin varlığını hissetmesini bile engelleyecektir." Holt çenesini yukarı kaldırdı. "Kabul et Larkin, benden kaçmanın hiçbir yolu yok. Savaşmayı bırak. Kaderini kabullen. Kaderinin *ben olduğumu* kabul et, hep öyle oldum."

Hiçbir şeyi kabul etmesine gerek yoktu. Çünkü onun bilmediği bir şey biliyordu.

Konuşmaya devam etti, ona karşı çıkmayı bırakması, duruma boyun eğmesi ve bunun 'en iyisi' olduğunu görmesi için baskı yaptı.

Onu görmezden geldi... ta ki zihni bir kez daha koruyucu duvarını aşmaya çalışana kadar.

Tokatlamak istediği yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Ah, bariyer eskisi kadar iyi tahkim edilmiş değil. Süreç yavaş ilerliyor olabilir ama işe yarıyor."

Öyleydi, kahretsin. İyi çalışıyordu.

Bir an için gözlerini kapadı ve sonra ağa *saldırdı*. Hayır, bu orospu çocuğuyla bağ kurmayacaktı. Onun esiri olmasa bile ömür boyu ona bağlı kalacaktı. Çünkü intikam almak için onu öldüremezdi. Bunu yapmak büyük ihtimalle kendini öldürmek olurdu.

-Çapalar genellikle bir çapa bağının kopmasından sonra hayatta kalamazlar, en azından haydutlaşmadan, bu yüzden onu hayatta tutması gerekirdi.

Günlerinin geri kalanında onunla bir bağ kurma düşüncesine katlanamıyordu. Bu düşünce tüylerini diken diken ediyor ve midesini bulandırırıyordu. İblisi kesinlikle-

Ağda hafif bir *esneme* vardı. Sanki bir yerde bir dikiş patlamış gibi.

Larkin'in nabızı heyecanlı bir sıçrama yaptı. Yenilenmiş, enerjik bir çabayla malzeme üzerinde çalışmaya başlamak için kendini zorladı. Bu onu şüphelendirirdi. Buna izin veremezdi.

Bu yüzden eskisi gibi çiğnemeye ve tırmıklamaya devam etti ve adamın, çabalarının -en azından onun bakış açısından- sonuçsuz kaldığını kabul etmeyi reddettiğini düşünmesine izin verdi.

Hiçbir zaman sonuçsuz kalmamışlardı. Sadece bunu bilmiyordu.

Gerçek şuydu ki... şeytani bir kartal *her şeyi* çiğneyip geçebilirdi, bu 'her şey' güç ya da büyü ile desteklenmiş olsa bile.

Aynı şey kuş formuna dönüşebilen diğer birkaç iblis türü için de geçerliydi. Hiçbiri bunun reklamını yapmıyordu, çünkü bu onlara belirli durumlarda avantaj sağlıyordu - şu anda olduğu gibi.

"O ağdan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi iç çekti. "Çok inatçısın."

"*Siktir git*" diye bir çığlık attı. Hafifçe sıçradı. Teague'in şu anda herhangi bir şeyden eğlence bulamayacak kadar endişeli olmasalardı, bu hem onu hem de iblislerini memnun ederdi.

Holt'un burun delikleri alevlendi. "Bana kızmanın bir anlamı yok," diye tersledi savunmaya geçerek. "İçinde bulunduğun durumdan *sen sorumlusun.*"

Ne dedin?

"Birbirimizi ilk bulduğumuzda aramızdaki bağı kurmuş olsaydık, işler bu noktaya asla gelmezdi. Ama sen reddettin. Başından beri bana güvenmen gerekirken benden -kendi çapandan- uzak durdun," diye azarladı, sanki onun bunu yapmamasını haklı çıkaracak şeyler yapmamış gibi.

Tanrım, tam bir pislikti.

Zihninde duvara doğru bir başka testin daha itildiğini hisseden Larkin, eğer yapabilseydi tıslardı.

Holt'un kaşları çatıldı. "Bariyer şimdiye kadar çatlamış olmalıydı." Mırıldandı. "Tanıdığım çoğu insandan daha fazla zihinsel güce sahipsin. Ama neden böyle bir direniş gösterdiğini anlamıyorum. Bunu sürdürmen mümkün değil."

Öyle mi? İzle beni, pislik.

Ağda bir *gevşeme* daha vardı. Sanki bir dikiş patlamış gibi değil de, birkaç iplik kopmuş gibi. *Ha.* Yakında kopacaktı. Yarılmak zorundaydı.

"Eğer yanıldığımı düşünüyorsan, kendine yalan söylüyorsun demektir. Bağ kuracağız, Larkin. Bundan kaçış yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bununla uzun zaman önce barışmış olsaydın, şimdi her şey çok farklı olurdu. Haydut olma riskim olmazdı. Bunca yıldır kızgın ve kırgın olmazdın. Aslında, inime sağlam bir şekilde yerleşmiş olurdun ve hatta orayı birlikte yönetiyor bile olabilirdik."

Çiğnemeyi bıraktı, şok olmuştu. Birlikte mi?

"Bir keresinde beni sadece sana değer veriyormuş gibi yapmakla suçlamıştın ama bu doğru değildi. Sana karşı hislerim gerçektir. İnimin eş-Başkanları olmamızı hayal ediyordum." Ağzı acı bir şekilde burkuldu. "Ama bu artık asla gerçekleşmez, değil mi? Olabilecekleri lekeleyen çok şey geçti."

Dünyanın en iyi çapası bile olsa, aralarında asla romantik bir şey olmazdı. Ona bu gözle bakmıyordu.

Gözleri buz gibi oldu. "Ve bir de lanet olası Sullivan var."

Holt'un sert ses tonundan hiç hoşlanmayan kız, ağı çiğnemeye geri dönmekten önce Holt'a nefret dolu bakışlar fırlatmak için bir an durdu.

"Ona nasıl baktığını gördüm. Senin için bir anlamı var. Benim için yapmayı reddettiğin bir şeyi, onunla birlikte olmak için inini terk edecek kadar ileri gidebileceğini düşünecek kadar önemli."

Dürüst olmak gerekirse, cehennem atı için yapamayacağı çok az şey olduğunu düşünüyordu.

Holt'un dudaklarında karanlık bir sırıtma belirdi. "Senin için şanssızlık, bu olmayacak."

Onu bir daha asla göremeyeceksin."

Tanrım, Teague hakkında konuşmayı bıraksa *gerçekten* harika olacaktı, çünkü içten içe cehennem atının güvenliğine kafayı takmışken kişisel durumunun ciddiyetine tam olarak konsantre olması zaten zordu.

Kendi kendine Teague'in iyi olacağını söylese bile, onun için duyduğu korku yine de midesini bulandırıyor.

Şimdiye kadar, onun henüz gelmediğini fark etmiş olmalıydı. Neden hâlâ gelmediğini merak ediyor olmalıydı. Bir sorun olduğunu düşünüp endişelenmeyeceğini umuyordu. Şu anda dikkatinin dağılmasına gerek yoktu. İhtiyacı olan-

Ağıdaki daha fazla iplik yırtılırken kalbi yerinden fırladı. *Evet.* Malzemenin kopması sadece bir an meselesiydi, umarım sadece birkaç dakika sürerdi.

Harika. Bir şey hariç. Bölünme duyulabilir.

Holt yırtıldığını duyarsa, onu zapt etmek için harekete geçerdi. Bu da *hızlı* hareket etmeye hazır olması gerektiği anlamına geliyordu. O kadar hızlı hareket etmeliydi ki Holt onu yakalayamasın ya da cehennem ateşiyle vuramasın.

Onu öldüreceğini sanmıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ya da daha doğrusu, hayduta dönüşmemesini sağlamak için çapa bağına ihtiyacı vardı.

Ama bu onun zarar görmemiş olmasını gerektirmiyordu.

Çok sayıda nedenden dolayı ona kızgın olduğu ve şu anki neredeyse kurbağa hali için *onu* suçladığı göz önüne alındığında, ona acı çektirmekte çok az sorun yaşayacağından şüpheleniyordu. Özellikle de o ve iblisi onun tekrar tekrar reddedilmesine öfkeleniyorsa.

Holt'un birçok saldırgan yeteneği vardı. Ve onun insanları etkisiz hale getirmek ve işkence etmek için en sevdiği yöntemin ne olduğunu biliyordu. Elllerinde, bir insana sadece dokunarak kemiklerini sıvılaştırabilecek kadar ısı üretme gücünü kullanmayı severdi.

Güzel, değil mi?

Bu onun için ne yazık ki yavaş bir ölüm olmayacağı anlamına geliyordu. Kendisine ya da şeytanına böyle bir müsamaha gösterme lüksüne sahip değildi. Nöbetçileri müdahale etmeden önce onu çabucak öldürmesi gerekiyordu.

Holt bir elini diğerinin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Şunu bilmelisin ki, ortalık yatıştıktan sonra Sullivan'ı bu gezegenden silmek gibi bir niyetim var."

İblisin öfkeli çılgılığı kafasının etrafında yankılanırken ağzından bir öfke çılgılığı patladı.

Holt kara bir kahkaha attı. "Oh evet, o senin için gerçekten önemli."

Öfkeli nefesler alıp verirken ona ters ters baktı. Teague'e zarar verme *şansına* bile sahip olamazdı. Holt yakında ölecekti. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

"Bunun iki yönlü bir yol olmaması ne kadar üzücü," diye alay etti. "İblisi seni damgalamış olabilir -evet, hepsini duydum- ama bunun pek bir anlamı yok. Teague sana asla bağlanmazdı, canavarı da öyle."

İblisi parmak eklemlerini kırdı, yumruğunu bu herifin sikine indirmek için sabırsızlanıyordu. Ya da belki gözünü çıkarıp ona yedirmek için.

Larkin ona bir kez daha bağırarak istese de bağırmadı. Çünkü onun ne yapmaya çalıştığının farkındaydı: Dikkatini dağıtmak. Onu kızdırmak. Onu duygusal olarak yormak, böylece aralarında duran zihinsel duvarı daha kolay aşabilecekti.

Olmuyor.

Yemi yutmayı reddederek bir kez daha ağa odaklandı.

Ona sempati dolu bakışlarında gerçek bir şey yoktu. "Sanırım artık birinden sana verebileceğinden daha fazlasını istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Hoş değil, değil mi?"

Küstah piç.

"Yanıldığıma inanabilirsin; senin ona değer verdiğin gibi onun da sana değer verdiğini düşünebilirsin. Ama öyle olsa bile, seni sahiplenmezdi. Cehennem atları nadiren eş edinir ve Sullivan'ın ilişkilerden çoğundan daha fazla kaçındığı söylenir. Tarlada karşısına çıkan her çiçeğin tadına bakmayı tercih ediyor."

İğneye ulaşmak için her zamankinden daha kararlı olan içindeki iblis, Larkin'in iç organlarına vurarak yüzeye çıkma çabalarını yeniledi.

"Yakında hayatına devam edecektir. Senin ortadan kaybolman üzerine düşünebilir. Hatta belli belirsiz endişelenebilir. Ama yas tutmayacaktır. Seni aramak için hayatına ara vermeyecek. Zaten arasa da bir faydası olmaz. Seni asla bulamayacak."

Duraklayan Holt öne doğru eğildi. "Seni asla *kimse* bulamayacak. Her zaman benimle olacaksın. Her zaman bana bağlı olacaksın. Kaçış olmayacak. Ne fiziksel olarak, ne de ruhsal olarak. Ve kendini ne zaman hayatından nefret ederken bulsan, içinde bulunduğun durumun suçunun tamamen sana ait olduğunu unutma."

Malzeme ayrıldı. Holt dondu. Ağın güç vızıltısı söndü. Ve Larkin içten içe gülümsedi.

Dişlerini bir chupacabra'nın savunmasız boğazına geçiren Teague'in atı, bir sesin yer değiştirme emri verdiğini duydu. Bakışları Ronin'i aradı. Daraldı. O ve diğer cehennem atları kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı.

Atın içinden çarpık bir beklenti duygusu geçti. Elindeki ölü yarattığı bıraktı ve etrafını saran klanının farkında olarak asıl düşmanı ile yüzleşmek üzere döndü. Canavar, harekete geçmeden önce rakiplerinin yaralanmasını ve yorulmasını bekleyen istilacıların korkaklığı karşısında tiksintiyle homurdandı; ta ki geriye kalan tek chupacabralar şu anda Kara Azizlerin oyuncakları olana kadar.

Nefes nefese kalan küheylan, her nefeste ince bir duman bulutu çıkarıyordu. Dövüşmek ve kan kaybetmek ona zarar vermişti ve adrenalinin azalttığı acı daha fazla rafa kaldırılmayı reddediyordu. Ama sonunda Ronin'in canavarıyla kafa kafaya gelme düşüncesi küheylana enerji verdi.

Bu savaşı topraklarına getiren kişinin etine dişlerini geçirmek için can atıyordu. Ronin'in yıllar boyunca işlediği her suçun intikamını almak için can atıyordu. Bu olayları hatırlamak bile görüşünü kırmızı bir bulanıklığın kaplamasına ve göğsünde bir hırıltının titreşmesine neden oluyordu.

Çıplak olan Ronin gerginmiş gibi sertçe yutkundu. Öyle olmalıydı. Hayatı son kullanma tarihine ulaşmıştı.

İzinsiz girenlerin etrafında duman ve uçuşan kül noktaları oluşmaya başladı. Duman dağıldığında, yerlerinde yedi cehennem atı duruyordu. Hayvanlar bir o yana bir bu yana gidip geliyor, kişniyor ve başlarını sallıyorlardı.

Ronin'in aygırı Teague'in iblisinden biraz daha küçüktü. Daha az kaslıydı. Ama güçlü bir yapısı vardı, sağlam ve hazır bir şekilde duruyordu.

Teague'in canavarı, gözünü karartmadan bakışlarını rakibininkine kilitledi. Düşmanını alt edebileceğinden son derece emindi, her ne kadar bunun basit bir galibiyet olmayacağını kabul etse de. Teague'in atı bunun bir meydan okuma olacağını umursamıyordu. Bundan *hoşlanıyordu*.

Chupacabraları yenmek onun için çok kolay olmuştu. Ama başka bir cehennem atına karşı, canavarın büyük bir 'üstünlüğü' yoktu. Zehri kendi türünden bir başkası için öldürücü olmayacağı gibi, zararlı dumanı da öldürücü olmazdı. Bu bir güç, hız, irade ve kudret savaşı olacaktı.

Düşmanına dik dik bakarken, ikisi de ayak ayak üstüne atarak dans ediyor, her biri diğerini ölçüp biçiyordu. Dövüşü başlatmaya hazırlanan Teague'in atı toynağıyla toprağı eşeleyerek küçük bir kir bulutu oluşturdu; bir meydan okuma, bir meydan okuma, bir alay.

Ronin'in iblisi dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını geriye doğru sıyırdı. Saldırdı, diğer istilacılar hâlâ onu kuşatıyordu.

Teague'in atı bir kükreme çılgılığıyla şahlandı. Sonra da cesetlerin üzerinden atlayarak yaklaşan düşmanına doğru açıklık boyunca ilerledi. Klanı da atı takip ederek diğer cehennem atlarına doğru ilerledi.

İki taraf şaha kalktı ve dişler, toynaklar ve cehennem ateşinden oluşan vahşi bir fırtınada çarpıştı. Akşamı kükremelerle yankılandıran bir fırtına ve

hırıltılar ve toynakların ete arpması.

Küçümseme. Nefret. Öfke. Kana susamışlık. İntikam. Bunların hepsi Teague'in cehennem atını dövüyor ve her hamlesini, darbesini ve ısırığını besliyordu.

Ronin'in aygırı, ruhunu paylaştığı erkek kadar zayıf değildi. Güçlüydü. Ölümcüldü. Eğitilmişti. Korkusuzdu.

Sert saldırdı. Kurnazlık ve acımasızlıkla savaştı. Mevcut yaraları hedef aldı - derin ısırık izleri, çarpıcı çürükler ve yanıklar.

Teague'in atı da aynı derecede acımasızdı. Sadece dişlerini geçirmekle kalmıyor, et parçalarını da koparıyordu. Düşmanın kanının her fışkırışı zafer ve intikam tadındaydı.

Canavarı düşmanın kulağını dişlerinin arasına aldı ve başını keskin bir şekilde çevirdi. Kulağının yarısı kopan düşman acı dolu bir sesle geri çekildi. Teague'in atı onu yere tükürdü, içinde vahşi bir memnuniyet dönüyordu.

Yanları kabaaran Ronin'in iblisi boğazından alçak sesle hırladı ve bir toynağıyla toprağı kazımaya başladı. Başını uzatarak bir cehennem ateşi püskürttü.

Teague'in aygırı bundan kaçınmak için geriye doğru dans etti ama sıcak alevler ağzını yalayarak derisini yaktı. Küheylan sanki acıyı üzerinden atacakmış gibi başını şiddetle salladı. Düşmanını yok etme ihtiyacını artıran bir acı.

Burun delikleri alevlenen cehennem atı düşmanına tekrar saldırdı. Kavurucu sıcaktaki toynaklarını savunmasız noktalara çarptı; diz kapaklarına vurarak ön ayakları ezmeye kararlıydı.

Ronin'in aygırı sert bir şekilde karşılık verdi, kendi kürkü de artık neredeyse bir o kadar kan ve yanmış deri parçasıyla kaplıydı. Etinin bazı kısımlarında, özellikle de yüzünde kabarcıklar oluşmuştu.

Etraflarındaki diğer cehennem atları şaha kalkmaya ve tekrar tekrar saldırmaya devam etti. Savaş hayvani olduğu kadar ilkel ve vahşiydi. İki taraf da geri adım atma belirtisi göstermiyordu.

Yorgunluk kısa sürede Teague'in hayvanını yeniden ele geçirmeye başladı. Zehirli dumanlar ciğerlerini acıtıyor, nefes nefese kalan atın soluklanmasını zorlaştırıyordu. Düşmanın zehrinden dolayı kanı vücuduna batıyor gibiydi. Acı, yaralarına ekleniyor, dikkatini dağıtıyor; onu zayıflatmakla tehdit ediyordu.

Diğer cehennem atı onun yorulduğunu hissetti. Hızını arttırarak avantaj elde etmeye çalıştı. Ama Teague'in iblisi hâlâ rakibinin ihtiyaç duyduğu açıklığı bulamayacak kadar hızlıydı.

Ronin'in her bir hakaretini ve suçunu hatırlayan at, öfkesini kucakladı. Onu kullandı. Kanalize etti.

Teague'nin canavarı rakibinin fena halde yanmış omzuna sert bir tekme atarken, Ronin'in canavarı hem öfke hem de acıyla çınlayan bir sesle hızla geri çekildi. Kasları gerilerek bir cehennem ateşi daha püskürttü. Teague'in iblisi hamleyi önceden sezmişti ve kenara doğru dans ederek patlamanın çoğundan kaçtı. Alevlerin bir kısmı kötü kabarmış böğründe parladı ve ardında beyaz bir acı izi bıraktı. Öfkeli küheylan dişlerini kırdı ve bir kez daha saldırdı.

İki iblis bir kez daha ölümcül bir düelloya tutuştu, paltoları kan ve terle ıslanmıştı. Sürekli dövüşüler, kazanma kararlılıkları vahşiceydi.

Dişler battı, kan fişkırdı. Cehennem ateşi derinin üzerinde yarışarak kabarcıklara neden oldu. Kızgın toynaklar her morartıcı darbede tüyleri yaktı.

Ronin'in iblisin refleksleri giderek yavaşladı. Vuruşları gücünün bir kısmını kaybetti. Sürtünen ve hırpalanan diz kapakları nedeniyle dengesi bozulmaya başladı.

Yüksek sesli, hırıltılı bir inilti duyuldu. *Baxter.*

Teague'in hayvanı sendeledi. Öfke vücuduna hücum etti ve atının kulaklarında bir kan kükremesi gürledi. Hırlayarak daha sert vurdu. Daha hızlı. Daha öfkeli.

Ronin'in iblisi baskı altında geri çekilmeye başladı, saldırı girişimleri sadece savunma girişimlerine dönüştü.

Bundan yararlanan Teague'in iblisi tekrar tekrar daldı, amacı ezmek ve hükmetmekti. Kısa süre sonra düşmanı daha da yorulmaya başladı. Tepkileri ve saldırıları yavaşladı ve zayıfladı ama Teague'in cehennem atı pes etmedi.

Anlatmak istediği bir şey vardı. Verilecek bir mesaj. Uygulanacak bir ceza. Ve yapacağı şey de buydu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Holt harekete geçmeyi düşünmeden, Larkin keskin bir hareketle kanatlarını açarak ağı yırttı. Kanatları hâlâ açıkken Holt'a doğru hamle yaptı.

Boğuk bir yeminle onu yakaladı ve arkasını dönerek ulaşamayacağı bir yere kaçmaya çalıştı. Ama yüzüne saplanan ve ısırın uzun gagadan ya da kumaş ve deriyi tırmıklayan jilet gibi keskin pençelerden kaçmak mümkün değildi. "Tanrım, Larkin, dur artık!"

O yapmadı. İçine şeytan kaçmış gibi ona saldırdı.

Kan kokusu duyularını kaplamış, iblisi oldukça sarhoş etmişti.

Uzun zamandır onun kanını ve acısını istiyordu.

Yüksek sesli bir hırıltı. "Sikerim böyle işi." Onu yumrukladı. Tam kafasına. Sonra bir kanadını yakaladı ve sertçe çekerek oradaki ince kemikleri kırdı.

Orospu çocuğu.

Kızın acı çığlıklarına aldırmadan kanadını daha da sert çekti ve mide bulandırıcı bir *çatırtıyla daha* fazla kemiğin yerinden çıkmasına neden oldu.

Adamın elleri, yeteneğini kızın kemiklerini eritmek için kullanmak istediğini belli eden bir hareketle kavurucu bir sıcaklığa dönüştüğünde, kız şeytanının arzuladığı şeyi yaptı.

Gagasını adamın gözüne sapladı ve gözünü çıkardı.

İçinden kaba bir acı sesi yükseldi ve elleri kadının vücudunda acıyla sıkıştı.

Holt'un gözünü tükürdü ve bu sırada kanadını hızla iyileştiren *mega* hızlı bir şekilde yer değiştirdi. Larkin daha sonra elini Holt'un kafasına vurdu ve bir cehennem buzu çipi patlattı. Çipler Holt'un derisini delip geçerken, kafatasını delip geçerken ve beynine gömülürken, "Şimdi öldün, sikik herif," diye tükürdü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi. Onu kavrayışının zayıfladığını hissederek, gözlerindeki farkındalığın kaybolmaya başlamasını büyük bir memnuniyetle izledi.

Cehennem ateşi yakarken, cehennem buzu dondururdu. Soğuk, bir organa çok hızlı bir şekilde yayılır ve onu dondururdu; bir kalp, bir akciğer, bir beyin, herhangi bir şey. Ve o doğal olmayan soğuk Holt'un beynini ele geçirip oradaki her türlü faaliyeti keskin bir şekilde durdurduğunda, bakışları doğal olmayan bir şekilde odaklanamaz hale geldi. Sonra da cansız bir şekilde geriye yığıldı.

Minibüs birden gıcırdayarak durdu ve kadın tökezledi.

Harika. Ölüm onu almadan önce muhtemelen uşaklarına telepatik bir seslenişte bulunmuştur.

Holt'un kucağından kalktı ve kanatlarını çağırdı. Büyük ve geceyarısı siyahı olan bu kanatlar, bir harpy kartalı olarak sahip olduklarından çok daha ağır ve çok daha güçlüydü.

Holt'un ölümünden hiç üzüntü duymadan, cesedini cehennem ateşiyle çabucak yaktı, yanışını izleyecek zamanı olmadığı için üzgündü. Ona göre çok çabuk ölmüştü. Ona biraz işkence edemedikleri için iblisi büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ama gözlerindeki yaşamın gidişini izlemek hoşuna gitmişti.

Minibüsün arka kapıları kırılarak açılmış.

Larkin erkek ibislere sahneyi görmeleri için bir an bile vermedi. Anında harekete geçerek bir elini havaya kaldırdı ve avucundan cehennem buzundan bir dolu fırlattı.

Şaşkınlıkla geriye doğru tökezlediler. Biri eğildi ama diğeri saldırıdan kaçmayı başaramadı. Talaşlar kafasına saplandığında, gözleri buğulanarak sallanmaya başladı.

Ölmek üzere olan nöbetçi daha yere düşmeden, diğer erkek doğruldu ve bir cehennem ateşi küresi yarattı.

Larkin kanatlarını sertçe çırttı ve çok soğuk, gala kuvvetinde bir rüzgâr yaydı. Küreyi söndürdü, onu ayaklarından düşürdü ve yere doğru kaymasına neden oldu.

Minibüsten dışarı sıçradı ve onun üzerine çömeldi. Adamın saldırmamasına fırsat vermeden elini göğsüne indirdi ve bir cehennem buzu yağmuru başlattı. Parçalar derisini ve göğüs kafesini delip geçerek organlarına ve damarlarına yerleşti. Sadece birkaç saniye içinde ölmüştü.

Ayağa kalkarak uzun bir nefes verdi ve Teague'in zihnine dokunmak için uzandı. Onun hayatta olduğunu hissedince rahatladı. *Tanrı'ya şükür.*

Kampa bir an önce varmak isteyen kadın, iki cesedi de hızla minibüse attı ve ardından minibüsü cehennem ateşiyle yaktı. Hızla yanarak tüm aracı ve içindeki cesetleri tüketti.

Tamamdır.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca gökyüzüne yükseldi ve Teague'in bölgesine doğru hızla ilerlemeye başladı. Sert bir şekilde uçuyordu, nabızı boğazında hızla atıyordu, paniği her şeyi tüketmişti, zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi.

Sonunda Teague'in topraklarını çevreleyen doğaüstü kalkanın içinden geçtiğinde, savaş sesleri onu çarptı. Tanrım, çok *gürültülüydü*. Eğer kalkan olmasaydı, gürültü kilometrelerce öteden duyulur ve kısa sürede polis toplanırdı.

Teague'in kampının üzerinde süzülen Larkin aşağıdaki manzarayı seyretti ve toprağı kaplayan ölü chupacabralara şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Ne oluyor lan?*

Açıklık tam bir kaosun resmiydi. Cehennem atları savaşıyordu. Düşmüş melekler chupacabralara saldırdı. Tazılar birbirlerini parçalıyordu ve evet, Teague ona evcil hayvanları hakkındaki gerçeği söylememiş olsaydı, on tane kırmızı gözlü köpeği görünce şok olurdu.

Havada asılı durduğu yerden çok uzakta olmayan iki kuş sürüsü birbirlerine sertçe saldırıyor, her yere tüyler saçıyorlardı.

Oradaki kargaşayı çılgınca taradı. Teague'in cehennem atını hemen tanıdı. Boynundaki yara izi gözden kaçmıyordu. Büyük ihtimalle Ronin'in canavarıyla savaşa kilitlenmişti.

Dövüş *çirkindi*. Her hamlede, her ısırıkta ve toynakların her çarpışında ham bir güç vardı. Kaslar büküldü, esnedi ve hem ter hem de kanla parıldadı.

Teague'in iblisi düelloyu domine ediyor olsa da, hissettiği tatmin değildi. Hayır, hem onun hem de iblisin içinden bir öfke dalgası geçti. Neden mi? Çünkü o yürüyen bir yığın yaraydı.

Yüzü, boynu ve omuzları ısırıklarla kaplıydı. Burada ve orada delik yaraları vardı. Vücudunun ön tarafında yanıklar, kabarcıklar ve yanık izleri görülebiliyordu. Ayrıca özellikle ağzında, bacaklarında ve böğründe - muhtemelen chupacabra pençeleri yüzünden- çok sayıda derin kesik vardı.

Dişlerinin arasından tıslayarak yumruklarını sıktı. Eğer bir cehennem atı olmasaydı -incitmesi zor ve yok etmesi daha da zor bir yaratık- muhtemelen ölmemiş olsa bile korkunç bir durumda olurdu.

Ronin'in *gerçekten* ölmesi gerekiyordu. Öleceğine dair her türlü inancı vardı. Canavarı acımasız saldırının baskısı altında yavaşça geri çekiliyordu, açıkça yenilmişti. Onu çevreleyen cehennem atları da rakiplerine karşı mücadele ediyordu. *Güzel*.

Teague'in iblisin umutsuzca müdahaleye ihtiyacı olmadığından emin olunca, Ronin'in ağaçlarda bekleyen fazladan kölesi olmadığından emin olmak için hızla etrafına bir kez daha baktı. O omurgasız küçük pisliğin bunu yapabileceğini düşünmüyordu.

Etrafta kimse görünmüyordu. Geriye kalan tek chupacabra -yarım düzine kadar vardı- Kara Azizler tarafından kuşatılmıştı. Düşmüş meleklerin bazı yaraları vardı ama . . . şey, bir sürü şey yapıyorlardı. Çoğunlukla avlarıyla oynuyorlardı. Kelimenin tam *anlamıyla* onlarla oynuyorlardı.

Kara Azizler onların kaçmasına izin verir ama sonra önlerine ışınlanır ve ya ağızlarını yumrukla, ya onlarla güreşir ya da onları çatırdayan tuhaf morötesi ateş toplarıyla vururlardı.

Ayrıca bol bol gülüyorlardı. Arada sırada da dişlerini yaratıkların boyunlarına geçiriyorlardı. Kan içtiklerini *düşünmüyordu* ama bunu söylemek zordu. Kesinlikle içmiyorlardı.

Temel olarak, eğlencelerini bitirmek için aceleleri yoktu.

Peki, tamam.

Acı dolu bir ciyıklama sesi sağ tarafa bakmasına neden oldu. Kuzgunlar hâlâ havada dövüşüyordu ve iki tanesi düşüp ölmüş gibi görünüyordu. Kahretsin, umarım Teague'in sürüsünden değıllerdir, sadece onlara bakarak bunu anlaması imkânsızdı.

Benzer şekilde, kanlı tazıları Ronin'le birlikte geldiğı belli olanlardan ayırt edemiyordu. Bu noktada hepsinin üzeri delinme yaraları ve derin kesiklerle kaplıydı. İki topallıyordu ve birinin bir kulağı yoktu.

Ne kuzgunlara ne de tazılara yardım etmeye çalışmadı, yanlış kişilere zarar vereceğinden endişeliydi. Bunun yerine odağını cehennem atı savaşına çevirdi. Hâlâ çirkinlikten başka bir şey değildi. Dişler sıyrılıyor ve derine batıyordu. Toynaklar tekmeliyor ve çarpıyordu. Cehennem ateşi tüketti ve yaktı.

İblisi ellerini ovuşturarak Teague'in atının ve klanının, onları öldürmek için buraya gelmeye cüret eden şerefsizleri yerle bir edişini izlemek için sabırsızlanıyordu. İşleri hızlandırmak isteyen Larkin araya girmeye karar verdi.

Yukarıdan saldırarak avuçlarını havaya kaldırdı ve bir cehennem-buzu yaylını ateşi başlattı. Parçalar havada zum yaparak aşağı indi ve düşman cehennem atlarının sırtlarına ve yanlarına battı. Atlar irkildi ve acı içinde kişnedi. İblisi bu sesleri sadistçe bir zevk sırtışıyla dinledi.

Hedeflerinden bu kadar uzakta olduğu için Larkin çiplerin derine gömülüp gömülmeyeceğinden emin değildi; derinin sadece bir santim kadar altına yerleşebilirlerdi. Ama yine de deli gibi acıyacak ve sızlayacaktı.

Vurulan cehennem atlarından birkaçı yukarı baktı ve Larkin'i gördü. Zebanisi onlara parmak sallarken Larkin el salladı. Atların karşılık verme şansı yoktu ve dikkatlerini savaşa vermeleri gerekiyordu, bu yüzden hemen savaşa geri döndüler ... ama içlerinden biri çağrı gibi görünen yüksek sesli bir kişneme çıkarmadan önce değil.

Larkin'i uyaran tek şey, iri bir kuşun havada ona doğru hızla ilerlemesiydi. Teague'in sürüsü ona saldırmadığına göre, bu sadece Ronin'inkilerden biri olabilirdi.

Keskin bir dönüşle ona doğru bir cehennem ateşi küresi fırlattı. Iskaladı.
Ugh.

Kanatlı şerefsiz cehennem buzu parçacıkları yağdırdı ve acı çığlıklarına gülümsedi. Sonra ona doğru roket gibi fırladı. Kuzgunun hızı kesildi, sanki onunla kafa kafaya gelmesini beklemiyormuş gibiydi.

Bir başka kuzgun aniden ortaya çıktı ve saldırganın yan tarafına çarparak dengesini bozdu ve onu bir kenara savurdu. Küçük pislik bir şekilde yere düşmemeyi başardı ama Larkin'in üzerine tekrar gelmedi.

Fırsat bulamadı.

Bir grup kuzgun üzerine üşüştü. Tüyler ve acı dolu çığlıklar havaya karıştı ve varlığın hoşuna gitti - şu anda iyice eğleniyordu, 'gösteriyi' seviyordu.

Teague'in sürüsünün onun yardımına ihtiyacı olmadığını düşünen Larkin, Ronin'e ve muhtemelen onun birliğı olanlara döndü. Ellerini kaldırarak onları tekrar hedef aldı. Cehennem buzundan parçalar ok gibi fırlayıp etlerine saplandı. Bazıları irkildi ve arka bacaklarıyla tekmeledi.

Cehennem buzu kümeleri gönderirken, cehennem atlarını cehennem ateş i küreleriyle vurdu. Bacaklara özellikle dikkat etti, söz konusu bacakların onları hızla başarısızlığa uğratmasını sağlamak istiyordu.

Çevresel görüşü bir hareket yakaladı. İki chupacabra Kara Azizler'den kaçmayı başarmıştı ve kaçmaya çalışıyorlardı. Larkin vücudunu onlara doğru eğdi ve kanatlarını sertçe çırparak onları yere seren sert bir hava dalgası yaydı. Onları cehennem ateş i toplarıyla patlattı ve yerlerinde sabitlenmelerini sağladı.

Engerek ve kardeşleri kısa sürede küçük bokların peşine düştüler. Ona başlarıyla teşekkür ettikten sonra ... şey, chupacabraların arka ayaklarını kavradılar ve onları oynadıkları yere geri sürüklediler. Belli ki avlarının işini bitirmek için hâlâ acele etmiyorlardı.

Onları bu işle baş başa bırakmaya karar vererek dikkatini tekrar

Gürültülü bir bağırış köpeklere bakmasına neden oldu. Dört tanesi bir köpeğ in etrafını sarmış, onu karşı taraftakilerden koruyordu. Köpek ölmemişti ama göğsü çok zayıf bir şekilde inip kalkıyordu. Midesi bulandı. Bunun Teague'in sürüsünden olmadığını umuyordu.

Cehennem atlarına yeniden odaklandığında, Ronin'in canavarının ve yanındakilerin daha da geri çekildiğini gördü. Sadece yorgun değillerdi, paniklemeye başlamışlardı. Aşırı güçlendiklerini biliyorlardı ve kendilerini içine soktukları durumdan kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Şey, ha.

Piçlere bir cehennem buzu yağmuru daha gönderdi. Tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar. Onları incitti. Dikkatlerini dağıttı. Onlara arkadan yaklaştı, böylece saldırıdan kaçma şansları kalmadı.

Ronin'in tarafındaki bir cehennem atı yere düştü ve rakibi hemen üzerine atılarak onu cehennem ateşiyle yaktı ve kafasına vahşi tekmeler savurdu.

Ronin'in arkadaşlarından biri daha yere düştü, hemen ardından bir başkası geldi. Gruptaki diğerleri de birer birer yere yığıldı... Ta ki sadece Ronin'in atı ayakta kalana dek.

Teague'in klanı rakiplerini öldürmüş olsa da, Teague'in cehennem atına yardım etmek için hayatta kalan düşmanın üzerine atlamadılar. Hayır, geri çekildiler. Bir duman ve kül bulutu içinde, savaşı son iki cehennem atı birbirine girerken şekil değiştirdiler.

Düelloyu yakından izleyen Larkin, Ronin'in atının henüz yenilmemiş olmasının nedeninin onun sert bir piç olması olmadığını hemen anladı. Hayır, Teague'in iblisi düelloyu uzatmayı seçtiği için hâlâ ayaktaydı -daha doğrusu toynaklıydı-. Eğlenmek ve düşmanına acı çektirmek istiyordu.

Ronin'in ödeyecek çok şeyi olduğu düşünüldüğünde, bu bir sürpriz değildi.

Teague'in atına yardım etmedi, onun bu işi kendi başına bitirmek isteyeceğini biliyordu. Bunun yerine, düelloyu izlerken bile kot pantolonlarını çekiştiren klanının yanında kendini yere indirdi.

O ve altı erkek savaşı iblislerin etrafında dönerken, beş tazi yakınlarda toplandı. Hepsi hırpalanmış ve yara bere içindeydi, bazıları da topallıyordu. Diğer tazieler ya ölmüş ya da ölmek üzereydi, tıpkı beş kuzgun gibi. Canlı kuşlar yakındaki dallarda toplanmıştı, daha kötü görünüyorlardı ama ölümcül bir yara almamışlardı ya da-

Ronin'in cehennem atı düştü.

Nabızı sıçradı. İblisi hastalıklı bir neşeye ellerini çıırttı.

Küheylan acı çektiği belli bir şekilde kendini yukarı doğru sürükledi. Teague'in canavarının hamle yapmasını ve öldürücü darbeyi indirmesini bekledi. Ama yapmadı. Düşen aygıra şiddetli bir tekme attı. Sadece onu öldürmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Görünüşe göre cehennem atının işi henüz bitmemişti.

Kanatlarını vücuduna doğru sıkıca çekerek onları 'bıraktı' ve Teague'in iblisinden gözlerini ayırmadı. Teague'in acele etmesini umuyordu çünkü iblisi ona katılmayı *gerçekten çok* istiyordu ve Larkin eğer katılırsa tuhaf davranacağını biliyordu.

Teague'in atı kendi özel savaşında kaybolurken zaman da ondan uzaklaştı. Saldırmak. Cezalandırıyor. Terörize etmek. Acıyı uzatıyor. Durmak için hiç acele etmiyordu.

Kanın tadı diline oturdu. Savaşın heyecanı damarlarında pompalanıyordu. Acı ve zafer arzusu ruhunun derinliklerinden geliyordu.

Ronin'in aygırından gelen her karşı saldırı çaresiz olduğu kadar zayıftı da. İblis kaybediyordu ve bunu biliyordu. *Ölüyordu* ve bunu biliyordu.

Teague üstünlük için bastırmaya başladı. İblis onu görmezden geldi, kendini düelloya kaptırmıştı. Ama Teague itmeye, itmeye ve itmeye devam etti. Bu ısrar karşısında hırlayan küheylan, sinirini rakibinden çıkararak onu daha vahşi tekmelerle bombardımana tuttu.

Ronin'in zıplayan iblisi, arka bacağının bükülmesine neden olan garip bir hareketle dört ayak üzerine geri döndü. Ayağa kalkmak için çabaladı. Başarısız oldu. Tekrar çabaladı. Bir kez daha başarısız oldu.

Memnun olan Teague'in cehennem atı avına doğru hırladı ve ona sert bir bakış fırlattı. O savunmasız anda Teague yüzeye çıktı ve iblisi yatışmaya zorladı.

Dişlerini sıkkan Teague, iblisin yaraları kendi yaralarına dönüşürken acıyla nefes aldı. Ateş vücudunun çeşitli bölgelerinde hızla yayılıyordu. Ağrılar kemiklerine yerleşmiş gibiydi. Ter yüzüne damlıyor ve oradaki kesiklerin acımasına neden oluyordu.

Yorgun kaslarındaki ağrıları görmezden gelen Teague, kendi canavarı daha sonra geri çekilen üvey kardeşine odaklandı.

Ronin sırt üstü yuvarlandı, bu hareket sert ve garipti. Ama ayağa kalkmaya teşebbüs bile etmedi. Sayılamayacak kadar çok yerinden yaralanmış bir halde, nefes nefese yatıyordu.

Teague uzun zamandır bu erkeği böyle kanlı, bereli ve kırık görmeyi hayal ediyordu. Ronin Teague'in annesine hiç huzur vermemişti. Hayatı onun için cehenneme çevirmişti. Soren'in sadakatsizliğinden, anne ve babasının o zamandan beri ayrı yataklarda yatmasından, ilişkilerinin sonunda hiçbir şey kalmayana kadar bozulmasından onu sorumlu tutarak düzenli olarak onunla alay etmiş, hakaret etmiş ve tükürmüştü.

Teague'in annesi, Soren'in ona yalan söylemesine, onu eşiyle ayrıldıklarına ikna etmesine rağmen Ronin'i asla suçlamamış ya da ona karşı kendini savunmamıştı. Saflığı yüzünden kendinden o kadar utanmıştı ki Ronin'in tacizini neredeyse isteyerek kabul etmişti.

Teague Soren'le onu Ronin'in maskaralıklarından korumak için bir anlaşma yapmış olsa da, Teague her zaman bir gün o pisliği kanlı bir şekilde döveceğine dair kendi kendine yemin etmişti. Bu yüzden, eğer ondan nefret etmeye kararlı olmasaydı gerçek bir kardeş olabilecek erkeğe bakarken acımasız bir memnuniyetten başka bir şey hissetmiyordu.

"Benim için gelmemeliydin Ronin," dedi Teague. "Hayatına devam etmeli ve ben hiç var olmamışım gibi davranmalıydın."

Solgun yüzüne acı çizgileri kazınan Ronin yutkundu. "Sürekli seninle kıyaslanırken ve diğer insanların değerlendirmelerinde hep yetersiz kalırken nasıl yapabilirdim ki?" diye çıkıştı.

"Sana verdiğim yaralar yüzünden burada ölmekte olduğunu düşünürsek, tahminlerinin tam isabet olduğunu söyleyebilirim. Ama sen onların haklı olduğunu zaten biliyordun. Bu yüzden benimle asla düello yapmak istemedin ve bu yüzden bu gece yanında chupacabraları getirdin." Erkeğe onu zavallı olarak nitelendiren bir bakış attı.

Ronin başını salladı. "Onları buraya seni zayıflatmak için getirmedim. Sadece işini bitirmeden önce bir süre acı çektiğini görmek istedim."

Teague'in canavarı homurdandı. "Beni bitirebileceğine hiç güvenin yoktu." Ronin'in içinden acı dolu bir çığlık yükseldi ve başını kaldırdığında gözleri kocaman açıldı. Bakışları Teague'in arkasındaki bir şeye çarptı ve karararak

Öfkeyle.

Omzunun üzerinden bakan Teague, Larkin'in iblisin Ronin'in bacağına bir chupacabra omurgası sapladığını gördü.

Kaşlarını çatarak ona göz kırptı. "Ne?"

Canavarı eğlenerek mırıldandı. Teague onun çılgın varlığının bu işe karışacağını tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Ronin'e geri döndü. "Üzerime gelmene gerçekten değdi mi? Arkadaşların öldü. Tazıların öldü. Kuzgunların öldü. Kiraladığın yardımcın öldü. Ve yakında sen de öleceksin."

Ronin'in dudakları titredi, gıcırdayan dişleri ortaya çıktı. "Eğer desteğin olmasaydı-"

"Desteyiniz hepimizi ezip geçerdi," diye bitirdi Teague. "Tabii ki senin planın da buydu. Böyle bir hamleye hazırlıklı olmayacağımı düşünmeyecek kadar iyi bilmen gerekirdi."

Ronin birkaç metre ötede kümelenmiş halde duran Kara Azizler'e bir bakış attı. "Onlar da ne?"

"Sen onlar için endişelenme. Onlar kesinlikle senin için endişelenmiyorlar."

Ronin tekrar konuşacaktı ama sonra içinden bir çığlık daha koptu.

Teague'in, harpinin iblisin muhtemelen Ronin'in diğer bacağına bir tüy kalem saplamış olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. Yine *de Teague* baktı. Ve evet, haklıydı.

Yüzü kızarmış ve acıyla buruşmuş olan Ronin kekeleyerek bir nefes verdi. "İnsanlar beni arayacak Teague. Kayboluşumu görmezden gelmeyecekler. Arayacaklar. Özellikle de babam. Bunun için sana bakması gerektiğini bilecek."

Teague dudaklarını büzdü. "Buraya geleceğini söylemediysen neden gelsin ki? Ki bundan şüpheliyim. Buna bir son verirdi, çünkü senin hayatta kalamayacağını bilirdi."

Ronin itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra yutkundu, gözlerinde kısa bir kırılmalı parıltısı belirdi. "Utanıyordu."

"Ne?"

"Diğerlerinden pozisyonumu kaybettiğimi duyduğunda çok utandı."

Ve Ronin'in Teague'i infaz etme planını uygulamaya kararlı olmasında bunun da payı vardı kuşkusuz. "Onun gururu senin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

"Bunu hiç istemediğini söylüyorsun. Ama onun *benim için* istediği şeyin bu olduğunu bildiğin halde neden Vahşi Av'a katılasın ki?"

"Av'ın bir parçası olmaya karar vermemin ne onunla ne de seninle bir ilgisi vardı. Geleceğinizi çalmak ve bu işte sizden daha iyi olmak için yola çıkmadım, eğer düşündüğünüz buysa. Görevi kabul ederken ikinizi de hiç düşünmedim."

Ronin'in dudakları bir çizgi halinde sıkıştı. "Kovulmuş olabilirim ama Kara Konak hâlâ ölümümün intikamını almaya çalışacaktır."

"Olabilir. Ama sadece senin öldüğünü bilirlerse. Buraya gelip sorular bile sorabilirler. Yine de ne olduğunu asla öğrenemeyecekler." Teague, Saxon'ın kendisine fırlattığı kot pantolonu yakaladı. Kot pantolon bacaklarındaki hızla iyileşen yaralara sürtündüğünde yüzünü buruşturdu. "Senin ve birliğin ölümünden asla sorumlu tutulmayacağız. Arkamızı temizlemekte çok iyi olduğumuzu unuttun mu?"

"Sanırım yaptım," dedi Larkin'in iblisi, her iki elinde birer omurga ile Teague'in etrafından dolanarak. Ronin'in başının yanında durarak ona çok ama çok tatlı bir şekilde gülümsedi. Sonra bir omurgayı sol omzuna sapladı.

Sırtını kamburlaştırarak haykırdı, neredeyse bir çığlıkta boğuluyordu.

Elini diğer omurganın etrafına dolayan iblisi, onu doğrudan başının üzerinde tuttu ve sonra Teague'e baktı. "Göz küresini patlatabilir miyim?" diye sordu, duygusuzca. "Patladığını duymak ve hissetmek isterim."

Teague bir gülümsemeyi bastırdı. "Belki birkaç dakika içinde."

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek, omurgasının ucunu Ronin'in üst dudağını geriye doğru sıyırmak için kullandı. "Dişlerini sevdim."

Tanrım.

Ronin dehşete düşmüş bir halde varlığa baktı. "Ne oluyor lan?" Varlık onun bakışlarına karşılık verdi ve kıkırdadı.

Teague ürpermekten kendini alamadı, bu yüzden Ronin'in bu ürpertici sestten geri çekilmesine şaşırmadı. Bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordu.

ölümcül bir cehennem ateşi küresi yarattı ve Ronin'e kaşlarını kaldırdı. "Son bir sözün var mı?"

Hırladı. "Senin için geldiğim için hiç pişman değilim. Bu düelloyu kazanamamış olabilirim ama daha büyük bir savaşı kazandım."

Teague kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bu diyarda kalamayacağın anlamına geliyor," diye cevap verdi, gözleri zevkle parlıyordu. "Buradaki varlığını ifşa ettim. Vegas'ta düşmüş meleklerden oluşan bir grup var; içlerinden biri baş melek bile olabilir. İkimiz de meleklerin cehennem doğumlu yaratıklardan ne kadar nefret ettiğini biliyoruz, değil mi? MC yerleşkelerine bir mesaj bıraktım. Onlara cehennem doğumlu cehennem atlarının burada kendilerine bir yuva yaptıklarını bildirdim ve kampınızın yerini verdim. Sizin için gelecekler." Ronin kendini beğenmiş bir şekilde çenesini kaldırdı.

Teague dudaklarının uçukladığını hissederek açıklığın etrafına baktı ve her yüze bir göz attı. Hepsi gülmeye başladı.

Ronin kaşlarını çattı. "Bu kadar eğlenceli ne olabilir ki?"

Viper sırtarak çenesini ovuşturdu. "Düşmüş melekler, ha?" Kardeşlerini işaret etti. "Evet, bu biz oluyoruz." Teague'e baktı. "Bana onun komik olduğunu söylememiştin."

Teague omuz silkti. "Onu bir süredir görmedim. Unutmuşum." Küre hâlâ elinde, önünde yere yığılmış olan erkeğe birkaç adım daha yaklaştı.

Ronin geriye doğru kaçmaya çalışır gibi oldu ama dikenler onu yerinde tuttu. Bir avucunu kaldırdı. "Bekle-"

"Hayır." Teague onu cehennem ateşiyle yaktı. Alevler vücudundan yukarı fırladı, her santimini kapladı, yaktı ve tüketti.

Ronin çığlık attı, çığlık attı ve çığlık attı, vücudu tüylerin izin verdiği kadar büküldü ve kıvrandı.

Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Hepsi sadece izledi ve bekledi. Ya da en azından niyetleri buydu.

Larkin'in iblisi chupacabra omurgasını Ronin'in gözünden geçirip beynine sapladı. Çığlıkları gurultuya dönüştü ve çırpınışları zayıf ve beceriksiz bir hal aldı. Sonra alevler içindeki bedeni cansız bir şekilde sarktı.

Varlığı omurgayı kırarak dışarı çıkardı ve yırtılmış bir göz küresini de beraberinde çekerek kanın yere sıçramasına neden oldu. Sonra, kendinden oldukça memnun görünen iblis sonunda geri çekildi.

Nefes nefese kalan Larkin göz küresine bakarak yüzünü buruşturdu ve omurgayı bir kenara fırlattı. Teague'e döndü ve yüzü karardı. "Berbat görünüyorsun."

Yaralarının sızlamasına aldırmadan onu kendine yaklaştırdı. "En iyi iltifatları sen ediyorsun." Kızın ağzına hızlı bir öpücük kondurdu.

Engerek onun yaralarına baktı. "Bunlarla ilgilenmemi ister misin?" Teague başını salladı. "Yeterince çabuk iyileşirler."

Başını MC başkanına doğru eğdi. "Daha önce etrafa savurduğun şu ultraviyole saçmalığı da ne?"

"Cehennem buzu kadar havalı bir şey yok," diye yanıtladı Engerek. "Güzel bir hediyen var."

Teague elini Başkan'a doğru uzattı. "Yardımanız takdire şayandı, ancak bize yardım etmek zorunda hissettiğinizden ziyade partiye davet edilmek istediğinizi söylemek daha doğru olur."

Ağzı titreyen Engerek onun elini sıktı. "Yardımaımıza ihtiyacın yoktu. Burada olmamız konusunda tartışmadın çünkü her halükarda ortaya çıkacağımızı biliyordun."

"Bu gece neden yardım ettin?" Larkin ona sordu. "Gerçekten mi?"

Engerek kaşlarını kaldırdı. "Cehennemden sürünerek gelen yaratıklarla neden savaşalım ki?" Omuz silkti. "Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım."

Kaşları çatıldı. "Siz orada yaşarken yukarı diyarı istila etmeye mi çalıştılar?"

"Düşündüğünüzden daha sık." Engerek ellerini ceplerine soktu. "Muhtemelen hep öyle olacak, her ne kadar bu onları çok uzağa götürmese de."

"Sen ve kardeşlerin artık bu diyarda her şeye göz kulak oluyorsunuz," diye tahmin etti. "Etrafta birilerinin olabileceğine dair işaretlere dikkat ediyorsunuz."

"Öyle mi?" Engerek havalı bir şekilde sordu.

Onun kaçamak cevapları karşısında etkilenmemiş bir şekilde elini çırpı. "Her neyse. Buraya gelen tüm cehennem doğumluların bunu kötü niyetle yapmadığını unutmayın."

Viper ellerini kaldırdı, yüz ifadesi ciddiye. "Sadece bunu yapanlarla bir sorunum olacak. Cehennem atınız için geleceğimden endişelenmenize gerek yok."

"Eğer bu değişir ve onu hedef alırsan, senin için gelirim." Engerek gülümsedi. "Biliyor musun, senden hoşlandım."

"Öyle yapmalısın. Ben harikayım."

Güldü ve sonra yaralı olmalarına, tenlerinde ve kıyafetlerinde kan izleri olmasına rağmen etrafta rahat bir şekilde duran kardeşlerine döndü. Akşam yaşadıklarından dolayı hiç de tedirgin görünmüyorlardı. Daha çok heyecanlanmış gibiydiler. Sanki bir konserden ya da canlı bir spor etkinliğinden çıkmış gibiydiler.

Düşmüş melekler Maddox gibi yaraları iyileştirme yeteneğine sahip olan tazılarla ilgilendikten sonra kuzgunlara yardım etmeyi teklif ettiler. Ancak inatçı kuşlar bunu kabul etmedi. Bunun üzerine Kara Azizler kampın dışına ışınlandılar.

Teague bakışlarını açıklıkta gezdirerek cesetleri, külleri ve kanları inceledi. "Hadi temizleyelim." Aklına gelen bir düşünceyle kaşlarını çatarak Larkin'e baktı. "Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Bir tırnağıyla ağzının kenarını hafifçe kaşıdı. "Huh. Komik hikaye."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bir saat kadar sonra vagonun yatak odasının kapı pervazına yaslanan Larkin, yüz ifadesi granit gibi sert olan Teague'in ayakkabılarını kabaca tekmeleyişini izledi. "Bütün gece böyle mi olacaksın?" diye sordu.

"Ne gibi?" diye ısırdı, iki ayakkabısını da çamaşır torbasının yanındaki köşeye tekmelemek için ayağını sertçe dışarı attı.

"Küstah ve huysuz."

Ona huysuz bir bakış fırlattı. "Kaba ya da huysuz değilim."

"Genelde değil, hayır. Ama şu anki ruh haliniz biraz kötü."

Dudakları gerildi, ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Tabii ki öyle. Daha önce *kaçırılmıştın*."

Larkin alt dudağını ısırdı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onun gelişini geciktiren şeyin ne olduğunu öğrendiğinde pek de iyi tepki vermemişti. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve ağzından bir dizi ağır küfür çıkmıştı. Sonra da kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlamıştı.

Larkin onun yerinde olsa benzer bir tepki vereceğini bildiğinden, o söylenirken sessiz kalmış ve içindekileri dökmesine izin vermişti. Klanı da onun buna ihtiyacı olduğunu hissederek aynı şeyi yapmıştı. Sonunda sözünü kesmiş, uzun bir nefes almış ve hepsinin temizliğe odaklanması gerektiğini söylemişti. Yaptıkları şey de buydu.

Slade, Archer ve Tucker'ın yardımıyla o ve Teague her cesedi - cehennem hayvanı, chupacabra ve cehennem atı- üst üste yığmış, sonra da cehennem ateşiyle yok etmişlerdi. Bu kadar çok yanan etin kokusu mide bulandırıcı derecede iğrençti. Larkin'in birkaç sert kanat çırpışı neyse ki havayı korkunç kokulardan arındırmış ve tüm küllerin etrafa saçılmasını sağlamıştı.

Bu arada Leo bir hortum bulmuş ve onu kullanarak arabalardan, ağaçlardan ve yerden sıçrayan kanı ve diğer kan parçalarını durulamıştı. Bu hızlı ya da kolay bir iş değildi ama titiz erkek tek bir iz kalmayana kadar sebat etmişti.

Saxon ve Gideon köpeklerin kanla kaplanmış tüylerini şampuanla yıkamıştı. Çoğu bundan hoşlanmıştı. Ancak Reggie tüm süreç boyunca sızlanıp durmuş, Dutch da sanki onu asitle yıkıyorlarmış gibi birkaç kez kaçmaya çalışmıştı. Hugo ise yıkamanın ortasında uyuyakalmıştı.

Tazıların hepsi temizlendikten sonra Saxon ve Gideon tasmalarını tekrar taktılar. Bu basit hareket onları tipik köpek formlarına geri döndürmüştü. Archer'a göre, cehennemdeki bir büyücü tasmaları tazıların formlarını değiştirecek şekilde efsunlamıştı.

Kuzgunlar kendilerini ağaçlık alandaki kuş banyolarında yıkamışlardı. Adamların oraya, meraklı gözlerden uzakta yerleştirdikleri banyolarda... Çünkü görünüşe göre sürü seyircilerin önünde yıkanmaktan hoşlanmıyordu... Sanki çırlıçıplak soyunuyorlarmış gibi. Garipti ama Larkin bunu pek dile getirmedi.

Temizlik bittiğinde, Tucker ve Slade herkes için sandviç hazırlamıştı. Ellerini yıkamayı ihmal etmeyen Tucker hariç, cehennem atları yemek için hemen ateş çukurunun etrafında toplandılar; belli ki giysilerinin ve tenlerinin hâlâ kanla lekeli olduğunu umursamıyorlardı.

Yemeklerini yerken rahat bir şekilde sohbet ediyorlardı. Sanki az önce bir savaşa katılmamışlardı. Belki de böyle bir soğukkanlılık beklemesi gerekirdi ama bu onu şaşırtmıştı.

Diğerlerinin aksine Teague pek sohbet etmemişti. Çoğunlukla orada oturmuş, somurtkan ve asık suratlı bir şekilde sandviçini biraz fazla çiğnemişti. Bu nedenle, onun hâlâ Holt'la olanları düşündüğünü biliyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra onu hoyratça arabasına götürmüştü ... ve işte şimdi buradaydılar. Ve hala ona ters ters bakıyordu.

İçini çekti. "Kibirli olmak için bir nedenin olmadığını söylemiyorum-"

"Sana söyledim," diye homurdandı, "Kibirli değilim."

Larkin şakağını ovuşturdu. "Doğru ya. Benim hatam." Yorgunluktan kışını onun yatağına yaslamak istiyordu ama giysileri korkunç bir haldeydi.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, söylediğin gibi 'komik bir hikâye' değildi." Sanki kız onu birkaç kahkahadan mahrum bırakmış gibi konuşuyordu.

"Bunu eğlenceli bulacağınızı düşünmemiştim." Gerçi Larkin'in saçma mizah anlayışına bakılırsa, olayla ilgili kıs kıs gülmeye değer bir şeyler bulmuş olması onun için tam bir şok sayılmazdı. "Şimdi bana ters ters bakmayı kes. Kızgın olduğun için seni suçlamıyorum. Her şeyi olup bittikten sonra duymanın senin için hoş olmadığını anlıyorum-"

"O zaman neden bana daha önce ulaşmadın?"

"Ağ bunu engelledi. Bunu zaten biliyorsun." Her şeyi açıklamıştı. "Gerçi üç aptal kambiyonla baş edemeyecek gibi değildim - öldüklerini düşünürsek bu çok açık bir şey. Zaten savaşın ortasında kaldığın düşünülürse yapabileceğin bir şey de yoktu. Yoksa o kısmı unuttun mu?"

"Unutmadım," diye kestirip attı, elleri yanlarına doğru kaydı. "Ağdan kurtulduktan sonra bana telepatiyle ulaşabileceğini ama bunu yapmadığını da unutmadım."

"Bu *arada, az önce bir kaçırma girişiminden kurtuldum* gibi davranmamın *bir* anlamı yoktu. Özellikle de senin savaşımaya odaklanman gerekirken." Adam konuşacakken elini kaldırdı. "Yaptığım arama için özür dilemeyeceğim. Doğru olan buydu. Benim yerimde olsaydın *sen de* yapardın."

"Hayır, yapmazdım."

"Tamam, bu tamamen bir yalandı. İnkâr bile etme." Kapı pervazını iterek uzaklaştı. "Bana kızacağına Holt'a kız."

Teague'in bakışları öfkeyle parlıyordu. "Oh, öyleyim." İblisi öfkeli bir hırıltı çıkaracak kadar yükselirken gözleri karardı ve sonra

geri çekildi.

Bu noktada Holt olayını tamamen atlatmış olan kendi varlığı esnedi ve sakinleşti. Holt'un varlığını ortadan kaldırdığında öfkesinin büyük bir kısmı akıp gitmişti ve iblis Ronin'e biraz acı çektirdikten sonra son duyguları da dağılmıştı.

Teague boynunu sert omuzlarının üzerinde yuvarladı. "O küçük pisliği diriltmek istiyorum, böylece onu kendim öldürebilirim."

"Onu tam da bu amaçla geri getirmek tatmin edici olurdu. Çok çabuk öldü. Ama yakın mesafeden cehennem buzuyla ölmek hiçbir şekilde acısız bir deneyim değil, yani bu da var."

"Daha kötüsünü hak ediyordu." Teague dişlerini sıktı. "Ölmek için yalvarana kadar ona defalarca işkence ederdim."

Varlığı bunu tatlı bularak gülümsedi. Evet, *tatlı*. "Gerçekten dikkatli olmalısın Teague, yoksa iblisimi kendine aşık edeceksin." Varlığın onun için çoktan gitmiş olduğunu bilmesine henüz gerek yoktu.

Yüzü hafifçe yumuşadı. "Seni zorluyor gibi görünmüyor. Holt'u öldürmek zorunda kalmadan rahatsız olmadığını varsayıyorum."

İblisi aksini düşünmesini gülünç bularak homurdandı. "Biraz bile değil. Onu hor görüyordu."

Teague yavaşça ona doğru ilerledi. "Senin için kolay olmamış olmalı." "Ne?"

"Çapanı öldürmek."

"O hiçbir zaman benim dayanağım olmadı. Kelimenin *gerçek* anlamıyla değil." Sonunda bile, bu bağı yalnızca kendi bencil sebepleri için istemişti.

"Bunu biliyorum." Teague kollarını onun beline doladı. "Ama ruhuna zarar vermek için ilkel bir düzeyde tahıllara karşı çıkmak gerekir. İçindeki elemental bir parça bununla mücadele etmiş olmalı."

Dudaklarını büzdü. "Dürüstçe mi? Hayır, hiçbir parçam protesto ya da acı için ayağa kalkmadı. Muhtemelen bu bir hayatta kalma meselesiydi - bu ilkel düzeyde başka her şeyin önüne geçecektir. Seçimlerimi elimden almak istedi; beni ona bağlanmaya, onunla birlikte gitmeye zorladı. Benim için ya onu öldürecektim ya da onun esiri olup sonsuza dek psişik olarak ona bağlı kalacaktım. İçimdeki hiçbir şey

İlk seçeneği seçerken tereddüt ettim ve bundan asla pişmanlık duymayacağım ya da kendimi kötü hissetmeyeceğim."

Her şey farklı olsaydı sahip *olabilecekleri* bağın yasını tutuyordu ama Holt'un yasını tutmuyordu. Ve şimdi Holt gittiğine göre, üzerinden psişik bir ağırlık kalkmıştı - artık bu bağın çağrısını hissedemiyordu; bir daha asla da hissetmeyecekti. Bunun verdiği rahatlama ruhunu ısıtmıştı.

Teague'in üst kollarını okşayarak sordu, "Ronin'in varlığını silmek zor oldu mu? Yani, tam bir bok çuvalıydı. Ama aynı zamanda senin üvey kardeşindi."

"O hiçbir zaman benim ailem olmadı, tıpkı Holt'un senin psi-arkadaşın olmadığı gibi. Ronin ya da ben gibi bir pozisyona düşmemeyi tercih ederdim ama onun işini bitirmenin zor olduğunu söyleyemem."

"Evet, anlıyorum."

Teague alnını onunkine bastırarak uzun bir iç çekti. "Senin tehlikede olduğunu bilmeden savaşın derinliklerine dalmış olmaktan nefret ediyorum."

Bir elini göğsünden yukarı kaydırarak kalbinin üzerine koydu. "Savaşta olmandan nefret ediyorum. Yalan söyleyemem, Ronin öldüğü için kesinlikle çok mutluyum. İblisim de öyle. Küllerinin etrafında mutlu bir dans yapmadığına şaşırdım."

Ağzının kıvrıldığını hissedenden Teague geri çekildi. "Varlığın onunla çok eğlenmiş. Sanırım klanımı korkutuyor."

"İblisim çoğu insanı korkutur. Ama seni değil," diye düşündü, ona yakından bakarak. "Seni asla."

"Varlık bana iyi davranıyor," diye hatırlattı ona, bu konuda hâlâ oldukça kendini beğenmiş bir tavırla. Başını öne eğdi. "Ronin'in dişlerini söküp ganimet olarak saklayamadığı için hâlâ somurtuyor mu?" Teague bunu sadece tuhaf değil, aynı zamanda kötü bir fikir olduğu gerekçesiyle veto etmişti, çünkü Ronin'in her izinin bu diyardan gitmesine ihtiyacı vardı.

"Hayır. Chupacabra dişi hediyeinizle yatıştırıldı."

Gülümsedi. "Öyle olacağını biliyordum. Neredeyse kendim için bir tane alacaktım. Güzel bir kürdan olurdu."

Uzun bir süre ona baktı, yüzünde boş bir anlayışsızlık ifadesi v a r d ı .
"İkiniz de delisiniz."

Bir omzunu silkti. "Bununla yaşayabiliriz."

"Fark ettim."

Ona daha önce sormak istediği soruyu hatırlayınca, onu dikkatle inceledi.
"Ağdan nasıl kaçtın? Hiç söylemedin."

Ona sadece esrarengiz gülümsemelerinden birini verdi.

"Ah, hadi, anlat bana," diye ikna etti, kalçalarını hafifçe sıkarak.

"Belki daha sonra. Duş almaya çok ihtiyacım var. Senin de öyle."

"Birlikte bir tane içeceğiz. Sonra bana bilmek istediklerimi anlattırırın."

Kadın kayıtsız bir ses çıkardı.

O da onu ısırđı. Tam boynundan. Sertçe.

Larkin bir tıslamayla onu kızgınlıktan çok şakacı bir şekilde itti. "O dişlere dikkat et, Kara Güzel."

"Seni ısırmandan hoşlanıyorsun," diye alay ettikten sonra kızın ağzına sert bir öpücük kondurdu ve tadına baktı. Öpücüğü keserek kıkına yumuşak bir şaplak attı. "Soyun. Ben havlu getireyim."

Yatağının yanındaki duvara doğru ilerledi ve vagonun duvarlarına yerleştirilmiş yüksek dolaplardan birini açtı. Bir şey görünce kaşlarının çatıldığını hissetti. "Nedir bu?" Tanımadığı bir kitabı çıkarırken, Larkin'in dilini beceriksizce yanağının içine soktuğunu fark etti.

Boğazını temizledi. "İblisim onu oraya sakladı."

"İblisin mi?"

"Eşyalarını küçük saklanma deliklerinde saklamayı sever." Kaşlarının çatıldığını hissetti. "Başkalarının evlerinde mi?"

"Bir şeyleri istediğı yerde depoluyor." Bunu çok önemli bir şey değilmış gibi söyledi, sesi aşırı rahattı.

Gözlerini kısmaktan kendini alamadı. "Biliyor musun, böyle şeyler söz konusu olduğunda iblisinden daha iyi değilsin. Bokunu her zaman burada bırakıyorsun, sadece saklamıyorsun." Gideon'un haklı olup olmadığını ve bunun onun bölgesinde bir iz bırakma yolu olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"İstersen hepsini toplayıp eve götürebilirim," diye teklif etti hiç tereddüt etmeden.

Evet demeliydi. Ama garip bir şekilde onun bazı eşyalarının vagonunun etrafına yayılmasına aldırmadığını fark etti. Hatta hayvanı gibi o da bundan hoşlanmıştı.

Nedenini sorgulamamaya karar veren Teague bir el hareketi yaptı. "Hayır, sorun değil." Ağzı buruşarak etrafına bakındı. "İblisin buraya başka şeyler de sakladı mı?"

"Hayır, sadece bu."

Yanağının içini ısırdı, ona inandığından pek emin değildi. Kızın ona bakışı biraz fazla masumdu.

Hâlâ elinde tuttuğu kitaba baktı. "Onu eve götürmemi ister misin? Yani, iblisimin onu bir noktada dolabına geri koymayacağını garanti edemem, ama asla bilemezsin."

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Kitap kalabilir." "Pekâlâ, eğer eminsen."

"Eminim."

Ona doğru yürürken, "Bu, iblisimin senden hoşlanmasına bu kadar sevinmemen için birçok nedenden biri. Sen söz konusu olduğunda, senin mutlu olmayacağın her türlü şeyi yapmaya hakkı olduğunu düşünecektir."

"Bu kendi başına bir kanun," diye başını sallayarak kabul etti. "Ben onaylıyorum." "Sen yapardın," diye mırıldandı.

"Neden yapmamam gerektiğini düşündüğünü anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak kitaba tekrar baktı. "Onu gerçekten de saklandığı deliğe geri koymalısın."

Sorunu sezen Teague gülümsemesinin genişlediğini hissetti. "İblisin onu tutmamdan rahatsız olmaya başladı, ha?"

"Diğer insanların eşyalarına dokunmasından hoşlanmaz."

Küstahça göğsünü işaret etti. "Ben bu konuda bir istisna olmalıyım." Ondan hoşlanmıştı. Hem de çok. Ve ona hediyeler verdi.

"Bir dereceye kadar öylesiniz. Bu yüzden boğazınıza yumruk atmak için ortaya çıkmadı. Ve evet, sahip olduklarına el sürmeye cüret eden diğerlerine de bunu yaptı. Varlık oldukça bölgecidir."

"Hmm." Kitabı dolaba geri koymak yerine kısa bir süre göz gezdirdi.

Bir elini kalçasına koydu ve başını eğdi. "Ne yani, iblisimin sana zarar vermesini mi *istiyorsun*?"

"Özellikle değil."

Gözlerini kırıştırdı. "Cevap gerçekten de kesin bir 'hayır' olmalı." "Meh."

Kolunu yanına indirerek yavaşça başını salladı ve arkasını döndü. "Bazen, kendini koruma duygunuzun en iyi ihtimalle titrek olduğunu düşündüğümde, nasıl hayatta kaldığınıza dair hiçbir fikrim olmuyor."

Kitabı yerine koyarken ve dolaptan iki havlu çıkarırken "Bu bir muamma," diye kabul etti. "Ama kıçlarına tekme basacak ya da iblis ruhunu üzerlerine salacak belalı bir zamparayla çıkıyormuş gibi yaparken kimse üzerime gelmeyecek." Dolabı kapattı ve kızın ifadesi değişince kaşlarını çatı. "Neden bana öyle gülümsüyorsun?"

Dudakları kıpırdadı ve gülümsemesi biraz genişledi. "Ne gibi?" "Sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi." Bu onun canavarını kılılandırdı.

Elleriyle onun yüzünü okşadı. Kucakladı. Onun. Yüzünü. "Çok tatlısın," dedi, sanki beş yaşındaymış gibi yanaklarını sıkarak.

Başını geriye çekerek kadının ellerinin kaymasını sağladı. "Daha önce kimsenin beni sevimli olarak tanımladığını sanmıyorum. Ateşli. Seksi. Büyük penisli. Asla sevimli değil." Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

"Her şeyin bir ilki vardır. Değil mi?"

Gözlerini tekrar kısarak suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Sadece dikkatimi sorgulama çizgimden uzaklaştırmaya çalışıyorsun." Kızın bu alışkanlığı ondan almış olması onu çok gururlandırmıştı.

Rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum ve bu sefer oyalanmayacağım. Hayatta olmaz."

"Aferin sana." Ondan bir havlu aldı. "Şimdi duş alıyor muyuz, almıyor muyuz? O koca aletini iyi bir şekilde kullanmak istiyorum ama şimdi ve burada yapamam."

Ve sormak istediği soru üzerindeki hakimiyetini kaybetti. "Bekle, neden şimdi ve burada seks yapamıyoruz?"

"Her tarafımız kan içinde." *Açıkça* eklemedi ama ses tonundan bunu anladı.

Teague kaşlarının çatıldığını hissetti. "Yani?"

"Yani benim ve beni beceren kişinin teninde kan lekeleri varken seks yapmak istemiyorum."

"Neden olmasın?"

Ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Çünkü iğrenç."

"İğrenç mi?"

"Evet, iğrenç."

Yavaşça gözlerini kırıştırdı, onun düşünce çizgisini takip etmekte zorlanıyordu. Sonunda omuz silkti. "Pekala, eğer bu senin için gerçekten bu kadar önemliyse . . . "

Gözleri parladı. "Bu nasıl büyük bir mesele olmaz? Herhangi biri için?"

Teague konuşmak için ağzını açtı ama sonra alt dudağını ısırıldı. "Seni kızdırmayacak bir yanıtım olmadığı hissine kapılıyorum. Normalde bu beni memnun ederdi. Ama seni becermek istiyorum ve eğer bana kızgınsan buna izin vereceğini sanmıyorum. Geçen sefer izin vermedin." Ki bu tamamen mantıksızdı.

Göz kapakları hafifçe aşağı indi. "Çünkü geçen sefer uyuduğumu düşünürken burnuma mini bir lokum sokmaya çalışmıştın."

"Bu bir kazaydı."

Kaşları birbirine çarptı. "İnsan bunu kazara nasıl yapar?"

Ensesini kaşıyarak omuzlarını kaldırdı. "Tamam, seni uyandırmak istedim," diye itiraf etti başını eğerek.

"Ve sen de beni hafifçe sarsamaz mıydın?"

Şimdi düşününce bunu *yapabileceğini* tahmin etti. Sadece o anda aklına gelmemişti.

Gözlerini kapatarak bir elini havaya kaldırdı; bu onun yanındayken bıkkınlıkla sık sık yaptığı bir şeydi ve bu onun çok hoşuna gidiyordu. "Sadece bir daha burnuma bir şeyler sokmaya çalışma," dedi. "Tek istediğim bu."

"Bir şeylerin deliklere doldurulmasına neden karşısın? Hala incir yemeye açık olmadığına inanamıyorum. Küçük bir zencefil kabuğundan korkuyor olamazsın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ondan korkmuyorum. Sadece kıcıma girmeyecek. Asla."

"Ama-"

"Hayır."

"Sadece bir şans ver."

"Hayır."

"Hoşuna gidecek."

"Uh, hayır, yapmayacağım. Hem de hiç. En ufak bir şekilde bile. Şimdi bu anlamsız konuşmayı bitirebilir miyiz ve sadece. Gidelim. Duş alabilir miyiz?" Elleri havlunun etrafında kenetlendi. "Ne, neden aptal gibi sırtıyorsun?"

"Elimde değil, hırlamana bayılıyorum ve lanet olsun, bana bok atma, Lark!"

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İki ay sonra

Yarış stadyumunun VIP localarından birinde duran Larkin, cam duvarın arkasından yirmi cehennem atının oval toprak pistte tırıs kalkışını izledi. Islıklar ve tezahüratlar havayı böldü, yüksek sesle ve beklentiyle doluydu. Başları gururla dik duran küheylanlar başlangıç çizgisine yakın bir yerde durdular. Aralarında Teague'in hayvanı da vardı.

Larkin boynunu kırdı, sinirleri gergindi. Bu sporun ne kadar tehlikeli olduğunu düşünürsek nasıl olmasındı ki?

Teague ile platonik sınırlarını aşmadan önce bile, o yarışırken biraz gergin hissederdi. Artık arkadaş oldukları için bu durum daha da kötüydü - Teague'in henüz farkında olmadığı bir şeydi bu ama Teague onun farkında olmamasının çok da önemli olduğunu düşünmüyordu.

Onun aksine, Teague'in cehennem atı hiç de huzursuz değildi. Kendinden emin bir tavırla, dimdik ve hareketsiz duruyordu. Rakiplerinin çoğu ise gergin bir şekilde kuyruklarını sallıyor ya da toynaklarını toprağa sürüyordu.

Kendi iblisi yüzeye çok yakındı, yarışın başlaması için o kadar hevesliydi ki neredeyse beklentiyle yerinde zıplıyordu. Arkadaşı için endişelenmiyordu. Engellerin ve hendeklerin ne kadar insanlık dışı olduğu da onu rahatsız etmiyordu. Varlığın görüşüne göre, ne kadar sadist olurlarsa

daha iyiydi. Ve Teague'in iblisin sadece nispeten zarar görmeden kaçmakla kalmayıp galip geleceğine dair her türlü inanca sahipti.

Larkin yanındaki şeytana hızlıca bir bakış attı. "Bazen Teague'in canavarının neden kendini bu işe tekrar tekrar sokmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Sonra riskli engeller olmasaydı muhtemelen bunu hiç yapmayacağını hatırlıyorum."

En az Larkin kadar sinirli olan Khloë, şampanyasından biraz içmek için kadehini geriye doğru eğdi. "İblis resmen bir tehlike bağımlısı. Hayatı mümkün olan her şekilde uçlarda yaşamayı seviyor."

Larkin gözlerini kırıştırdı. "Bunu mükemmel bir anlayışla söylüyorsun." Şeytan hafifçe omuz silkti. "Tehlike işleri renklendirir."

"Sakatlıklar yapmaz. Ve onun canavarı bu lanet yarışlardan her zaman çok şeyle ayrılır."

Khloë yüzünü buruşturdu. "Evet, o kısmı sevmiyorum. Bu yüzden gerginim."

Asher emekleyerek geldi ve avuçlarını cam duvara dayadı. "Oraya gitmek istiyorum." Beklentiyle Maddox'a baktı ... sanki erkek onu zorunlu olarak piste ışınlayacakmış gibi. Neyse ki küçük çocuk o kadar uzağa ışınlanamıyordu.

Bir kolunu Raini'nin omuzlarına dolayan Maddox, Asher'a baktı. "Neden?"

"Bir ata binmek için," dedi çocuk ona.

Şık deri koltuktaki yerinden iç geçiren Harper araya girdi, "Evlat, bunu konuşmuştuk, cehennem atına binemezsin. İnsanların onlara binmesine izin vermiyorlar."

Bu tam olarak doğru değildi. Eğer bir insana yürekten güveniyorlarsa, buna izin verirlerdi. Teague'in canavarı Larkin'i birçok kez arazisinde gezdirmişti.

Boş bir kâğıt tabağı çöpe atan Piper, Harper'a baktı. "Ona bir midilli ya da başka bir şey almayı düşünmedin mi?"

"Bunu düşündüm." Harper açık büfeden aldığı bir böreği ısırdı. "Ama oyuncaklarından sıkıldığında onları ateşe verme dönemine girdiğinden, yapmasam daha iyi olur diye düşündüm."

Kızını kucagında hafifçe zıplatan Devon sırtarak, "Bu tipik bir imp evresi," dedi.

Raini pipetinden milkshake emerek başını salladı. "Muhtemelen diğer çocukları taklit ediyordur."

Dahili telefondan bir cızırtı geldi ve ardından bir erkek sesi yarışın şimdi başlayacağını duyurdu.

Larkin'in vücudunun her hücresi gerildi. Cehennem atları hareketsiz kaldı. Stadyumdaki tüm seyirciler sessizliğe gömüldü.

Birkaç dakika sonra, yüksek sesle bir korna çaldı.

Atlar hep birlikte ileri atıldı ve toynakları tozu ve otu tekmeleyerek yol boyunca hızla ilerledi. Ayrı şeritleri geçtiler ve sıkı bir sürü halinde toplandılar. Teague'in hayvanı doğrudan birinci sıraya fırlamadı, gerçi Larkin bunu yapabileceğine bahse girerdi. Bunun yerine sürünün ortasına yerleşti ve hızını sabit tuttu.

Khloë bir nefes verdi. "İşte böyle, sakın ol, kanıtlayacak bir şeyin yok."

Larkin arkasında menteşelerin gıcırdadığını duydu. Knox'a ve erkek nöbetçilere ait olduğunu anladığı yumuşak ayak sesleri duydu. Gözlerini yarış atlarından ayırmadı.

Cehennem atları hareket halindeyken büyüleyiciydi. Şık kasları dalgalanır, güçlü bacakları bir hareket bulanıklığına dönüşür ve gür yeleleri koştukları şaşırtıcı hızla birlikte dalgalanırdı.

Stadyum, toynakların gürültüsü, hoparlörden gelen hızlı yorumlar ve seyircilerin bağırışlarıyla yankılandı.

"İşte ilk engel geliyor," dedi Keenan, arkadaşının arkasına geçerek. "Ve yarıyor."

Devon inledi. "Neredeyse izlemek istemiyorum."

Atlar engele yaklaştıkça midesinin daha da sıkıştığını hisseden Larkin dudağını ısırды. Ve sonra oradaydılar.

Atlayış zamanlamasını doğru yapan Teague'in cehennem atı, alevlerle temastan özenle kaçınarak sekiz metrelik duvarın üzerinden atladı ve lav hendeğini temizledi.

Diğer birkaçı o kadar şanslı değildi; ateş karınlarının altını sıyırdı, tüylerini ve derilerini yaktı. Yine de düşmediler. Sert ve hızlı koşmaya devam ettiler.

Levi mırıldandı. "Düşündüğümünden daha sorunsuz geçti."

"Bir sonraki engel için aynı şeyi söyleyebileceğimizden emin değilim," dedi Piper başparmağını çiğneyerek. "Şuna bir bakın."

Larkin bakıyordu. Yılanlar duvarın her yerinde kıvranıyordu. Büyük kışlı yılanlar, biraz sinirli görünüyorlardı.

Teague'in hayvanı yine yükseğe sıçradı. Bir yılan ona doğru hamle yaptı, çenesini kapatarak atının bacağına birkaç santimle ıskaladı. Aygır duvarı kolayca aştı ve ilerlemeye devam etti.

Başka bir at zıplarken tam böğründen ısırıldı. Larkin irkildi. Belki şaşkınlıktan, belki de acıdan, ama cehennem atı lav hendeğinden kaçmasına rağmen, piste garip bir şekilde indi. Ön ayağı altında ezilirken, kış üstü düştü.

Arkasındaki at, yere düşen canavarın etrafından dolaşacak ne zaman ne de yol bulabildi. Sert bir şekilde yere düştü ve bu sırada başka bir cehennem atına çelme taktı. Böylece üç yarışmacı birden yarış dışı kaldı.

"Ve sonra on yedi kişi vardı," diye mırıldandı Keenan.

Boynunu bir kez daha bükten Larkin, Teague'in hayvanının hızını sekizinci sıraya kayacak kadar artırmasını izledi. Yanındaki iblis ata kısa bir bakış attı ve sonra görüşünü bozmaya çalışarak bir homurtu çıkardı.

İşe yaradı ama arkadaşı ilerlemeye devam etti.

Böylece hıyar birkaç dakika sonra tekrar yaptı. Bir kez daha işe yaradı. Bu bir sorundu, çünkü kırbaç gibi fırlayan hareketli, dikenli sarmaşıklarla kaplı acımasız bir duvara yaklaşmışlardı.

Teague'in hayvanı atlayışını yaparken nefesini tuttu. Engelin üzerinden yumuşak bir şekilde süzülürken güçlü arka ayaklarından fırlamış gibiydi. *Tanrı'ya şükür.*

Şişen küheylan o kadar şanslı değildi. Ön toynakları dengesini ve momentumunu sarsacak kadar sert bir sarmaşığa sürtündü. İblis alev alev yanan çalılardan oluşan çukura düştü ve tiz bir acı çığlığı attı. Sarmaşıkların kamçıları diğer iki atın da hendeğe düşmesine neden oldu, onların ciyaklamaları da aynı şekilde deliciydi.

Kalan yarışmacılar pistte koşmaya devam etti. Dakikalar ilerledikçe engellerin üzerinden atladılar, fokurdayan suların içinden geçtiler

yağ birikintileri ve buz parçaları üzerinde koştu.

Bazıları ayakta kaldı. Diğerleri yere düştü. Teague'in canavarı sadece düşmedi, yavaşlamadı da.

Yarışın ilk yarısını geçtiklerinde, hile hemen başladı. Birbirlerinin dikkatini dağıtmaya çalıştılar - birbirlerinin kuyruklarını tutuşturdular, boyunlarını ya da yanlarını ısırıldılar, vücutlarını diğerlerinininkine çarptılar.

Eşinin her iki yanındaki aygırlar aceleyle ona yaklaşıp aralarında sıkıştırmaya ve sabit hızıyla sikmeye çalıştıkça bağırsakları gerildi.

Larkin tısladı. "O küçükler"- Asher'a hızlı bir bakış attı
-"Kötüler."

"Büyük kötüler," diye açıkladı Asher.

Söz konusu kötüler eşini düşürmeyi başaramadı. Teague'in aygırı hızlı bir sürat patlaması yaparak onlardan kaçtı. Peşine düştüler, bok kafalılar. Biri kıcını sertçe ısırıldı. Eşinin başı sarsıldı ve kuyruğunu kırbaç gibi salladı.

Khloë homurdandı. "Onları öldürebilirim... pislikler."

Yukarıda bahsi geçen pisliklerden biri bir sonraki engelde saf dışı kaldı; duvarın yüzeyini kaplayan kırık cam parçaları karnını *fena halde sıyırdı*. Larkin'in iblisi kibirli bir şekilde "*bu senin için karma*" diye kokladı.

Teague'in canavarı neyse ki sorunsuz bir şekilde atlayış yaptı. Ayrıca dördüncü sıraya yelken açtı.

Yarış devam ederken, cehennem atı daha fazla atlama ve hendekle karşı karşıya geldi. Ayrıca onu alt etmeye çalışan daha fazla hileciyle de uğraştı. Hatta bir tanesi onu bir profesyonel gibi yere serdi ve neredeyse bir çite çarpmasına neden oluyordu. Canavarın hızı düşse de, ayağını kaybetmedi. Hızla toparlandı ve küçük hıyarın önünde koşmaya devam etti.

Larkin ensesini ovuşturarak yanağının iç kısmını çiğnedi. Bu noktada, arkadaşının üzerinde birçok yanık ve ısırığın yanı sıra daha sadist engellerden kaynaklanan birkaç sıyrık da vardı. Sadece acı çekmediğini, yorulmaya başladığını da görebiliyordu. Tüm koşucular yorulmuştu, bu yüzden giderek daha azı engelleri aşıyordu.

Keenan her at düştüğünde yorum yapıyor ve herkesin yarışta kaç at kaldığını bilmesini sağlıyordu. Şu anda onun katkısına ihtiyacı yoktu.

nokta. Geriye beş kişi kaldığını söylemek için tek bir bakış yeterliydi. Teague'in canavarı şimdi ikinci sıradaydı.

"Tamam," diye başladı Devon, "parkurun son kısmındayız."

Bu yüzden Larkin'in sınırları mutlak bir çöküş yaşıyordu. Engellerin daha yüksek, daha geniş, daha acımasız ve birbirine daha yakın hale geldiği yer burasıydı.

Ellerini dua eder gibi birleştirerek ağzına götürdü. Eşi her sıçramaya yaklaştığında midesi bulanıyordu. Her sıçrayışında nefesi tıkanıyordu. Her engeli aştığında ağzından hava fışkırdı.

"Bir sıçrama kaldı," diye mırıldandı Raini.

İşte bu noktada hile *çığına* döndü. Bir sürü ısırma, vurma ve havayı sislendirmek için zehirli duman üfleme vardı. Pisliklerden biri eşinin kuyruğunu cehennem ateşiyle tutuşturdu ama kuyruğun güçlü bir şekilde çırpılması neyse ki alevlerin sönmesini sağladı.

Etrafında bir eşek arısı sürüsünün toplandığı aşırı büyümüş dikenli çitlere yaklaştığında, Larkin dişlerini alt dudağına gömdü.

Canavar zıpladı. Yüksekten. Hızlı. Ustaca.

Çitin bir kısmı karnını sıyırdı ve kadın nefesini içine çekti. Canavar sertçe yere indi ama düşmedi. Hayır, bitiş çizgisine doğru koşarken birinci sıraya kaydı.

Larkin bir ayağından diğerine geçti. "İşte bu, devam et, neredeyse vardın."

Seyircilerin tezahüratları daha yüksek ve daha acil hale geldi. Yorumcunun konuşması daha hızlı ve yoğun hale geldi. Khloë daha fazla cesaretlendirici sözler söylemeye başladı, kelimeleri hızlı çıkıyordu.

Her bir cehennem atı güç toplamak için derinlere indi ve ileriye doğru koşmaya başladı; toynakları yolu dövüyor, metalik siyah kürkleri terden parıldıyordu. Her biri azar azar ilerledi ve bazıları diğerlerini geride bıraktı. Ama hiçbir Teague'in aygırına yetişemedi.

Bitiş çizgisini ilk geçen o oldu.

Ancak o zaman Larkin'in midesi düğümlendi.

Keenan onun sırtına biraz fazla sert bir tokat attı, gözlerinde eğlence parlıyordu. "İblis için gergin değildin, değil mi?"

Larkin kulağını büktü.

Tısladı. "Ah, bu acıttı."

Khloë kıs kıs güldü. "Bebek gibi davranma."

İfrit'e ofladı pufladı. "Senin sempatik olman gerekiyordu."

"Sempatik," diye yineledi Khloë, kelimenin tadına bakarak. Gözlerini kapattı. "Ne anlama geldiğini biliyorum, biliyorum, sadece şu anda hatırlayamıyorum."

Ona alaycı bir bakış attı. "Bir biraya ihtiyacım var." Bununla birlikte, yürüdü gitti.

Khloë gülümseyerek Larkin'e döndü. "Ee... bu gece Teague'e bir ilişkiniz olduğunu söyleme planını hâlâ uyguluyor musun?"

Larkin derin bir nefes verdi. "Evet." Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar bunu kendi kendine çözmüş olacağını düşünmüştü. Onun cehaletin mutluluğunu seçip seçmediğini merak etmeye başlamıştı.

Khloë son şampanyasını da devirdi. "Neden bu kadar geciktirdin?"

"Sadece benim etrafta bu kadar çok olmama alışması için ona zaman vermek istedim. Bu, hiçbir yere gitmediğim gerçeğine alışmasını kolaylaştıracak." Larkin çekip gitmeye hazır olsa bile iblisi buna izin vermezdi.

Varlık ona öylesine sıkı sıkıya bağlıydı ki, yavaş yavaş tüm eşyalarını Teague'in vagonuna çekmişti. Bir kısmına rastlamıştı ama hepsine değil. İblis onları açıkta bırakmamıştı. Eşyalar oraya buraya saklanmıştı.

Hiç yorum yapmadı. Sadece merakla nesneyi inceledi ve sonra yerine koydu.

Khloë, "Şahsen, senin tarafından sıkıca yakalandığını fark etmesine iyi tepki vereceğini düşünüyorum," dedi.

Larkin başını eğdi. "Öyle mi?"

Şeytan başını sallayarak boş bardağını yakındaki yüksek bir masanın üzerine koydu. "Sana bakma şekli . Tarif etmesi zor. Orada gururla karışık bir sahiplenme duygusu ve ciddi bir şey var.

Sıcak. Sana tamamen aşık. Henüz bunu kendine itiraf edip etmediğinden emin değilim ama durumu kötü. İblisi de öyle."

"Umarım haklısındır, çünkü Teague beni kovalamaya kalkarsa iblisim ona zarar verir." Şaka yapmıyordu.

"Ona zarar vereceğim. Sen Teague için iyisin; seni geri çevirmekle aptallık eder. Eğer bu işi batırırsa her tarafını dağıtırım."

Sadece birkaç dakika sonra VIP locasına girdi. İnsanlar selamlarını ve tebriklerini haykırıyordu. Doğruca Larkin'in yanına geldi, ağzı sadece onun için takındığı o sırıtişla kıvrıldı.

Kendi dudaklarının da yukarı kalktığını hissetti. "Sen kazandın. Yine kazandın. Tebrikler."

Elini kızın sırtına koyarak onu kendine çekti. "Teşekkür ederim bebeğim." Kızın ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu ve ardından Khloë'ye baktı. "Hey, güzelim."

Khloë ile bu terimi kullandığında Larkin'i artık rahatsız etmiyordu. Ancak aynı şey Keenan için söylenemezdi. Yaklaşan nöbetçinin ona ters ters bakmasının nedeni de buydu.

Keenan, "Bunu her yaptığında Larkin'e hakaret ediyorsun," dedi. Teague kaşlarını çatı. "Ne yapıyorum?"

"Başka bir kadına muhteşem diyebilirsin," dedi Keenan, bir kolunu şeytanın omuzlarına dolayarak.

Teague gözlerini iki kez kırptırdı. "Bu nasıl Larkin'i aşağılamak oluyor?" "Çünkü iltifat etmeniz gereken kişi o."

"Ona iltifat ediyorum. Daha bu sabah ona bir profesyonel gibi raket kullanabileceğini söyledim."

Larkin derin bir nefes verdi ve kıkırdayan Piper'la bakıştı.

Keenan'ın dudakları gergin bir çizgi halinde sıkıştı. "Arkadaşıma seslenmeyi kes-" Arkadaşı dirseğini kaburgalarına saplayınca homurdandı.

"Bırak artık, Keenan," diye homurdandı Khloë.

Kâbus burnunu çekti. "İstemiyorum."

"Al," diye araya girdi Devon, kızını uzatarak, "bir işe yara ve insanları rahatsız etmek yerine Anaïs'i tut."

Keenan kollarını havaya kaldırdı ve geri adım attı. "Hayır. Asla olmaz. *Nefes* almayı seviyorum. Nedense bununla ilgili bir sorunu var ve buna bir son vermek istiyor."

Devon gözlerini devirdi. "Dramatik olmayı bırakır mısın? O sadece bir bebek."

"O yapım aşamasında bir suikastçı." Levi'ye baktı. "Bu konuda bana destek ol."

Azrail iç çekti. "Aşırı tepki veriyorsun."

"O zaman *sen* tut onu."

"Siktir, hayır."

Devon iki erkeğe de ters ters baktı. "Siz korkunç, korkunç insanlarsınız." Teague kıkırdarak Larkin'e döndü. "Gitmeye hazır mısın?" "Daha hazır olamazdım," dedi Larkin.

Yeraltı'na kendi arabasıyla geldiği için, kampa doğru ilerlerken bisikletinin arkasına takıldı. Tucker ve Saxon dışında tüm klan dışarıdaydı.

Slade, sahip olduğu çoğu malzeme gibi kan lekeli görünen bir bezle kendi bisikletini temizliyordu. Leo bir yandan arabasındaki kuş pisliklerini silerken bir yandan da tepesinde dönüp duran bir kuzguna ters ters bakıyordu. Kuşa küfrediyor gibi görünüyordu - emin olmak zordu çünkü Tucker'ın açık penceresinden süzülen Bob Marley melodisinden onu duymak imkansızdı.

Elinde bir şişe konyakla verandadaki sandalyesine yayılmış olan Gideon, bir yandan müzik eşliğinde şarkı söylüyor, bir yandan da çakmağını havada sallıyordu. Archer da aynı şeyi kendi verandasında yapıyordu, kucağında bir torba mantar vardı.

Teague bisikletinden iner inmez köpekler yanına koştu. Larkin her zamanki yerine, Saxon'ın kamyonetinin park ettiği yere yakın bir yere park etti. Kamyon şu anda ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden dışarıda olduğu anlaşılmıyordu ve muhtemelen ücret karşılığında başka bir hedefin peşine düşecekti, ama Larkin yargılamıyordu.

Savaş akşamından beri klandan hiç kimse Ronin olayından bahsetmemişti, tamamen unutmuşlardı ... ta ki eski komutanları bir hafta önce onları tekrar ziyaret edene kadar. Onlara Ronin'in ortadan kaybolduğunu ve

-Görünüşe göre oğlunun Teague'den başka düşmanı olmadığına inanan Soren'in isteği üzerine eşini bu konuda sorguladı.

Tabii ki, cehennem atı hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmıştı. Vine, Teague'in olaya karıştığından şüphelenmediği için onun rolünü yutmuştu. Çünkü kaybolan sadece Ronin değil, onun tüm birliğiydi. Vine, Teague'in neden hepsini ortadan kaldırdığını anlayamıyordu; görünüşe göre bunu yapmak için hiçbir motivasyonu yoktu.

Aracından inerken Gideon şışesini ona doğru kaldırdı, Archer ise tembel bir selam verdi. Leo çenesini ona doğru eğdi ve kuzguna ters ters bakmaya devam etti. Dutch elinden kanlı bezi almaya çalışmak için o anı seçmemiş olsaydı Slade muhtemelen selamını verecekti.

Bagajından bir şeyler aldıktan sonra Larkin, binicilik teçhizatını heybesine doldurmakta olan Teague'in yanına geçti. Klanıyla birkaç kelime konuştuktan sonra arabasının merdivenlerini tırmanarak çıktı ve kapıyı açtı. Kadına içeri girmesini işaret etti ve ardından kapıyı arkalarından kapattı.

Teague kaşlarını çatı. "Bu da ne?" diye sordu, kadının taşıdığı şeye göz gezdirerek.

Larkin yatak odasına doğru yürümeden önce, "Gece çantam," diye cevap verdi.

Onu takip ederek boynunun markalı tarafını kaşıdı. "Bana bir bavul gibi göründü."

Larkin valizini şifonyerin yanına yere bıraktı ve ayakkabılarını tekmeledi. "Bazıları buna öyle diyebilir." Çünkü tam olarak öyle bir şeydi.

Mırıldandı. "Bir spor çantasına sığmayacak ne getirdin?"

Gardırobunun çoğunu. "Pekâlâ, bakın, durum şöyle. Eşimden ayrı bir yerde yaşamaya niyetim yok. Sen de öylesin. Benim eşim. Ve sahte değil. İlişkimiz -evet, bir ilişkimiz var; aylardır bir ilişki içindeyiz- sığ bir ilişki değil. Ciddi ve *kalıcı*. Bunu kabullen."

Tepki vermedi. Gerilmedi. Konuşmadı. Gözünü kırpmadı. Hiçbir şey yapmadı.

İblisi kıpırdandı, onu çok yakından izliyor, ifadesini okumaya çalışıyor ama başaramıyordu. Aynı şekilde, Larkin de onun içinde neler olup bittiğini anlayamıyordu.

kafasını. Ama Teague'i tanıyan biri için bu tahmin edilebilir bir şey değildi.

"Bir ilişkimiz mi var?" diye sordu, ses tonunda herhangi bir tonlama yoktu. Kadın çenesini kaldırdı. "Evet."

"Gerçek bir tane mi?"

"Evet. Oh, ve herkes biliyor." Bunu söylemenin en iyisi olacağını düşündü.

"Herkes mi?"

Burnunun kırıştığını hissetti. "Klanınızdan emin değilim ama çevremizdeki diğerleri biliyor. Eninde sonunda anlayacağını düşünmüştüm ama anlamadın."

"Khloë bu yüzden mi bana gülüp duruyor?"

"Muhtemelen. Khloë'den asla emin olamazsın."

Dayanılmaz bir sessizlik içinde geçen saniyeler. "Tam olarak ne zamandır bir ilişkimiz var?"

"Resmi olarak mı? Asher'a birlikte bebek bakıcılığı yaptığımız ilk geceden beri." Kaşları yukarı kalktı. "O kadar uzun zamandır mı?"

"Evet. O zamandan önce bir şekilde gerçek oldu; sadece o geceye kadar gerçekten fark etmemiştim. Hiçbir şey söylemedim, çünkü bir tavşan gibi kaçırdın. Bunun yerine o andan itibaren gerçek bir çift olacağımıza dair resmi bir karar aldım ve bunu sana daha kolay kabul ettirebilmek için savunmanı aşmak için çok çalıştım."

"Bekle, o zamanlar beni tuhaf tuhaf izlerken planladığın şey *bu muydu?*"

"Uh-huh. Bu noktada, işe yaradığını hissediyorum. Eğer işe yaramadıysa ... " İblisi çılgına dönecek ve Larkin onun kıcını tekmelemek zorunda kalacaktı.

Ağzını bükerek ona baktı, ifadesi hâlâ anlaşılmazdı.

Sinirleri gerilmeye başlayınca kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

"Eee, ne?"

"Bu durum hakkında ne hissediyorsun?" Durakladı. "Seni uyarmalıyım ki iblisim -sorunlarına rağmen- sana karşı büyük bir bağlılık oluşturdu. Eğer bu ilişkiden sıyrılmaya çalışırsan dalağını yemeyi planlıyor."

"Neden dalağım?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Şimdi soruma cevap ver."

Çenesi gerilmeye başlayınca omuzlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Sinirlendim."

Midesi sıkışan Larkin gözlerinin kısıldığını hissetti. "Genişle."

"Haftalardır iblisimle birlikte seni doğurmaya karar verdiğimizizi en iyi nasıl dile getirebileceğimi düşünüyordum. İtiraz edip etmeyeceğinden emin değildim ve bunu kafama takmaya devam ettim. Ve şimdi ortaya çıktı ki, üzerinde kafa yormama gerek yokmuş. Yani evet. Sinirliyim."

Vücudundaki gerginlik kayboldu. İblisi sırtarak rahatladı ve kendini oldukça tatmin olmuş hissetti. "Beni tut, ha?"

Parmağını kızın belindeki kemer halkasından geçirerek onu kendine çekti ve yüz ifadesi yumuşadı. "Bildiğin gibi benim türüm genellikle eş edinmez. Bu bizim doğamızda yok. Kendim için birini sahiplenmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu bana hiç cazip gelmedi. Sana kadar. İblisimin benimle aynı fikirde olacağını düşünmezdim ama sana çok bağlı."

Larkin yutkundu ve ellerini onun sırtındaki ikiz sütunlara yerleştirdi. Yumuşak, bulanık kelimelerle konuşan biri değildi, bu yüzden tek söylediği ... .. "O zaman dalağın sende kalsın."

Dudakları seğırdi. "Varlığın onu gerçekten yerdı, değil mi?" "Eğer reddetseydin, evet. Organı paslı bir bıçakla kesip çıkarmayı planlamıştı. kaşık."

Gülümsemesi genişledi. "İblisinden çok hoşlandım. Çok iyi."

Bir iç geçirdi. "İkiniz için de umut yok. Sadece yok." "Bununla yaşamayı öğreneceksin." Tekrar bavula baktı.

"Buraya taşınma konusunda gerçekten iyi misin?"

"Arabanı sevdim. Kampını da. Klanını bile seviyorum, gerçi hepsi bir dereceye kadar deli. Ama inimi terk etmeyeceğim." Bir elini kaldırdı. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır, senden klanını terk etmeni istemeyeceğim. Çünkü o zaman mutlu olmazsın. Bunu istemiyorum. Bu işin yürümesi için aynı inin ya da klanın parçası olmamıza gerek yok."

"Bunu Knox'la konuştun mu?"

"Evet. Her ne kadar onun nöbetçisi olarak kalacak olsam da sadakatimin her zaman öncelikle sana olacağını ona çok iyi anlattım. O da bunu sorun etmiyor. Onun kendi

dostum, o yüzden anlıyor."

Göğsü sıkışan Teague elini kadının sırtına doğru kaydırıldı. Bu harpy onu etkilemişti. Hem de çok. İçine o kadar işlemişti ki, ona kimsenin dokunamayacağını bildiği şekillerde dokunmuştu.

Alnını onunkine yaklaştırdı. "Başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir şekilde sadaketime sahipsin. Klanım bile."

Gözlerine sıcaklık yayıldı. "O zaman ödeştik."

"Ödeştik," diye kabul etti, bir elini onun boynunun arkasına doladı. Anlaşmayı mühürlemek için ağzını onunkinin üzerine indirdi. Öpücük yumuşak ve yavaştı. Yaklaşık altı saniye kadar. Sonra aralarında, vücudunu şarj eden ve bir priz talep eden bir elektrik yoğunluğu çatırdadı.

Onu buldu.

İhtiyaç onu bir alev patlamasıyla ele geçirdi. Öpüşmeleri vahşi, umutsuz ve düzensiz bir hal aldı. Kadının dilinin her kayışı ve hırıltılı küçük iniltisi, kontrolünü paramparça olana kadar gagaladı.

Damarlarında güçlü olduğu kadar basit de olan vahşi bir açlık ateşlendi. Kanını ısıtıyor, sinir uçlarını harekete geçiriyor ve vücudunu acıyla geri yordu.

Ensesinden sıkıca kavradı ve diğer elini aşağıya doğru kaydırarak kıçını sınıksız kavradı. Onun. Kız onundu. Her bir parçası, içi ve dışı.

Teague ağzını yırtarak serbest bıraktı. "Soyun," diye emretti, sesi çakıl gibiydi. Tişörtünü çırparak çıkardı ve yere attı. "Arkadaşımı becermek istiyorum."

"Eşinin önce yapmak istediği bir şey var." Larkin dizlerinin üzerine çöktü ve fermuarının düğmelerini açtı.

İçinden alçak sesle bir şaşkınlık laneti yükseldi. Kadının sikini sıkıca kavrayışını ve sahiplenişini izledi. Sonra onu ağzına aldı; ne tereddüt, ne alay, ne de şaka. Hemen işe koyuldu.

Ellerini onun saçlarına gömdü, dudaklarını tekrar tekrar şaftından aşağı kaydırırken dişlerini sıktı ve elini tabanın etrafında kıvrılmış halde tuttu. "Bu işte biraz fazla iyisin."

Gözleri onunkilere kaydı, ihtiyaçtan sıcak ve pusluydu. O kadar sıcaktı ki bakışları adamın kollarının derinliklerinde yanıyor gibiydi. O an o kadar samimiydi ki taşaklarının ağrmasına ve gerilmesine neden oldu.

Kız daha sert emmeye başlayınca bir nefes çekti... ve daha ne olduğunu anlamadan kızın sıcak, ıslak ağzını sikiyordu. Saçlarını kavrayarak başını sabit tutan adam, kalçalarını tekrar tekrar ileri atarak derinlere daldı.

Gözleri bir cesaretle parlıyordu. Daha sert ve daha derine dalması için bir cesaret. O da öyle yaptı ve kadın da bunu kabul etti, hatta tırnaklarını kalçasına batırarak onu teşvik etti.

Ancak bir orgazmın oluşmaya başladığını hissettiğinde geri çekildi. Her ne kadar onun boşalmasını yutmasını sevse de, onun içinde olmaya ihtiyacı vardı. Saçlarını çekiştirirdi. "Yukarı."

Kadın ayağa kalkar kalkmaz, adam doğrudan fermuarına uzandı. Tişörtünü çekip çıkarırken onu duvara yaslayarak hızlıca yakaladı. Çömelip kot pantolonunu ve külotunu çıkardı.

İki parmağını onun içine sokarak inledi. Kız zaten kaygandı ve onun için hazırdı. Parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken klitorisini emdi, onun daha ıslak olmasını istiyordu. İhtiyacı vardı. Boşalmak için o kadar çaresizdi ki bir yandan ona küfrediyor ve tehditler savuruyor, bir yandan da saçlarını öyle sert çekiyordu ki canı yanıyordu.

O noktaya gelmemiz uzun sürmedi.

Ancak o zaman ayağa kalktı ve onu kaldırdı, şimdi onu nefis bir şekilde sütyensiz buldu. Eşyaları şifonyerinin yüzeyinden aldı ve onu üzerine yerleştirdi. Kız bacaklarını onun etrafına doladığında, adam sikinin başını onun içine soktu.

"Bundan sonra geri dönüş yok," diye uyardı, kadının kalçalarının altını kavrayarak. Niyeti sadece onu becermek değil, ona sahip olmaktı.

"*Belli ki.*" Parmaklarını adamın omuzlarına geçirdi. "Şimdi kımılma."

Kalçalarını yukarı doğru çarparak sikini derinlere doğru zorladı ve keskin bir nefesle başını geriye düşürdü. Kızın fokur fokur kaynayan sıcak amcığı etrafında kasılırken boğazında bir hırıltı oluştu. "Benim." Kelime alçak sesle söylenmişti. Derindi. Saf çelik.

Onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Ve sen benimsin." Gözleri alev alev yanarken bir eliyle adamın saçlarını kavradı ve boştaki kolunu adamın omuzlarına doladı. "Beni terk etmeye kalkarsan seni öldürürüm."

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Hırlamana gerçekten bayılıyorum."

Onu sertçe aldı. Çünkü yapabiliirdi. Çünkü buna ihtiyacı vardı. Çünkü iblisin buna ihtiyacı vardı. Çünkü hem kendisinin hem de canavarının, onu

hissetmeye ihtiyacı vardı.

ruhunun derinliklerine işlediğini ve onlardan asla kurtulamayacağını hissetti.

Kokusu adamın etrafında dönüyor, duyularını uyuşturuyor, onu almak, sahip olmak ve becermek için daha çılgın hale getiriyordu. Gözbebekleri neredeyse tamamen sönmüştü ama başka tarafa bakmıyor, hissettiği her şeyi görmesine izin veriyordu. Ateşli bir açlık. Kör edici bir zevk. Tehlikeli bir sahiplenme. Patlamak için vahşice umutsuz bir ihtiyaç.

Sertçe vurmaya devam etti, tırnakları omzunun derisine kan akıtacak kadar sert battığında hırladı. Canavarı bunu yapmasına bayılıyordu. Onun bu hayvani yanını seviyordu.

"Yatak," diye homurdandı. "Yatağa geç. Sana binmek istiyorum."

Bunu sık sık sorardı, kontrolün onda olmasını severdi. Bazen kabul eder, bazen etmezdi. Bu gece, istemedi. Bu yüzden onu emmekten kızarmış ve şişmiş dudaklarını ısırıp ve "Hayır" dedi.

Gözleri parladı. "*Evet.*"

"Hayır."

Onun saçlarını karıştırdı. "Yapabileceğini sanma-"

"Sana ne verirsem onu alacaksın." Hızını artırarak kalçalarını eğdi, böylece sikinin her darbesinde klitorisini ovuşturdu. Mücadele onu aceleyle terk etti, serbest bırakılması yaklaştıkça iç duvarları dalgalanıyor ve ısınıyordu.

"Gel," diye ikna etti.

"Önce sen." Kadının boğazını ısırıp ve zehrinin acısıyla tısladığını duydu. Acı, tıpkı onun da bildiği gibi, onu alt üst etti. Boşalırken bir çığlıkla boğuldu, kalçalarını daha sert ve daha hızlı sürerken, aletini gidebildiği kadar derine çarparken, boşalmasını asla çıkaramayacağı kadar derine isterken, amı kendi orgazmını sağdı.

Orgazmları azaldı ve bunu yaparken güçlerini tüketiyor gibi görünüyorlardı. Zayıf, nefes nefese ve titreyerek orada durdular.

Uzun dakikalardan sonra Teague onu banyoya götürdü, temizlenmesine yardım etti ve sonra ikisini de yatağa yatırdı. Sırt üstü uzanarak nefes almaya çalıştılar.

Kasları lezzetli bir şekilde gevşek, tembel ve tam kıvamında 'ağrılı' olan Larkin, dilini kuru dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bil diye söylüyorum, seni seviyorum. Ve muhtemelen senin de beni sevdiğini bilmeni isterim."

Teague ona baktı, alnında bir çizgi belirdi. "Öyle mi?"

"Evet."

Kaşları daha da çatıldı. "Emin misin?"

"Evet."

"Huh." Bakışları dalgınlaşırken dilini yanağının içine soktu. "Bu konuda haklı olup olmadığını söyleyemem."

Zayıf bir şekilde elini çırpı. "Yapabilirim, bu yüzden endişelenme."

"Hmm." Ağzını bükerek ona doğru yuvarlandı. "Belki de bunu daha sonra gözden geçirmeliyiz-"

"İkimiz de haklı olduğumu biliyoruz, seni incitmeme izin verme."

Ağzı titreyerek boynunun yan tarafını avuçladı, bakışları yüzünde gezi nd i. "Evet, haklısın. Seni kemiklerine kadar seviyorum." Ona hızlı ve sert bir öpücük verdi. "En kısa zamanda parmağına siyah bir elmas takacağım."

Larkin'in içi saf bir şokla doldu. İyi bir şoktu ama yine de. İblisler sadece kendilerini tamamen adadıkları kişilere siyah elmas verirlerdi. Bu yüzden iblisi sevinçle küçük bir alkış kopardı. "Ne kadar yakında?"

"Yarın gibi."

Kaşları havaya kalktı. "Bu senin için çok hızlı değil mi?"

Ona yavaş olduğunu söyleyen bir bakış attı. "Ben bir cehennem canavarıyım, bebeğim. Bir şeyi sahiplendiğimizde, onu çok iyi sahipleniriz. Her yerine işaretimizi koyarız. Ve gitmesine izin vermeyiz."

Bu konuda bir sorunu yoktu. "Sana aldığım yüzüğü taksan iyi olur, yoksa sorun yaşayacağız."

"Neden bu konuda zorlanabileceğimi düşündünüz?"

"Çünkü sen sensin." Onunla hiçbir şey basit ya da kolay olamazdı, bunu kabullenmişti.

"Takacağım. Muhtemelen ayak parmağıma takarım. Parmaklarıma bir şey takmayı sevmiyorum."

"Bisiklete binerken neredeyse her gün eldiven takıyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Larkin ona sert bir bakış attı. "Parmağına siyah elmas bir yüzük takacaksın ya da bedelini ödeyeceksin."

Gözleri ilgiyle parladı. "Fiyatı ne kadar?"

"Seninkini giymeyeceğim."

Aynı anda bakışlarındaki ışık söndü. "Bu kabul edilemez." "O zaman zorluk çıkarmayı bırak."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Öğren."

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kanatlandı. "Göz kapağın yine seğirdi. Sana söylüyorum, sen farkına bile varmadan kalıcı bir şey olacak, sen-" Kız hırlayınca sözünü kesti ve ağzı daha da kıvrıldı. "Yemin ederim, bu ses bana çok kötü geliyor." Keyifli gibi görünen bir şekilde ürperdi. "Bunu kaydetmem gerek. Zil sesim olarak kullanabilirim."

"Cep telefonun yok."

Gözleri duvara kayd. "Ah, evet," diye hatırladı sonunda... sanki bu bir insanın unutabileceği bir şeymiş gibi. Omuz silkti. "Bunu kapı zilin olarak kullanacağım o zaman."

"Senin de kapı zilin yok."

"Hmm, sanırım bunu alarmım olarak kullanabilirim."

"Bu işe yarayabilir. Eğer çalar saatin olsaydı. Ki yok."

Adam ona sinirli bir bakış fırlattı. "Senin teknik konularla ne alıp veremediğin var?"

Larkin bu anlamsız konuşmaya bir son vermeye fazlasıyla hazır bir şekilde uzun ve yüksek sesle iç çekti. "Sadece öp beni."

"Neden?"

"Çünkü bu seni susturacak."

Ona kaşlarını çatmış gibi yaptı. "Bu hiç hoş değil. Bunu telafi etmelisin. Tercihen biraz zencefil kabuğu yapıştırmama izin vererek-"

"Teague, eğer bu işi bırakmazsan, yemin ederim ... "

Alnı kırıştı. "Ah, hadi ama, Romalılar bunun her yerindeydi." "Bunu bir işkence biçimi olarak kullanıyorlardı, zevk için değil."

"Kapalı fikirli olma. Nerede senin macera anlayışın?"

"Kıçımın hiçbir yerinde. Ama seninkine biraz zencefil kabuğu sokmaya varım. İlgilenir misin?" Adamın dehşetle arkasını dönmeye yakın görünmesine şaşırmadı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben bir şey demedim!"

"Yapmak zorunda değildin. Ama yanılıyorsam söyle." Söylemedi. Kadın bir *mırıltı* ç ı k a r d ı . "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben bir şey demedim!"

Gözlerini kapatan Larkin avucunu yüzünün üzerine koydu. "Teague, sadece uyu. *Şimdi*."

"Yapmak

zorunda

mıyım?"

"Evet."

Mutsuz bir homurtu. "Peki. Ama neden kızıl bağınazlığında ısrar ediyorsun anlamıyorum. Sanki sen- Kahretsin, Lark, meme uçları bükölmek için değildir!"

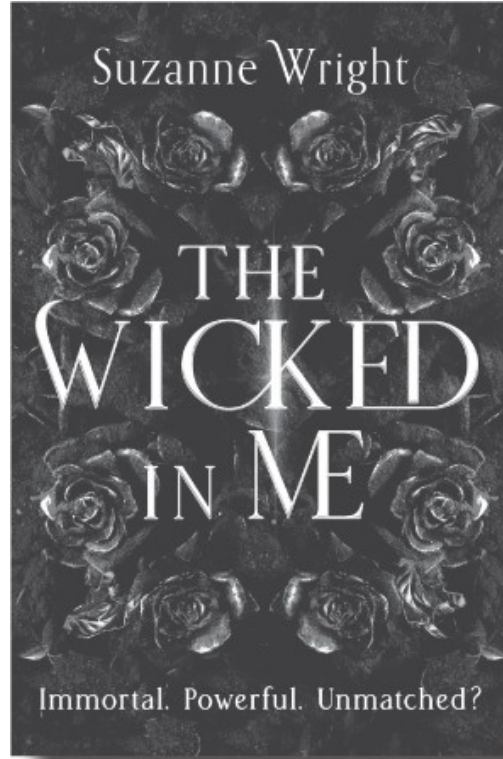

TEŞEKKÜRLER

İlk Dark in You romanı *Burn'e* başladığımda, tek başına bir kitap olmasını planlamıştım. Ama öyle bir şekilde bitti ki, tamam, birkaç tane daha yazarım diye düşündüm ... ve bir şekilde işte dokuzuncu kitaba geldik. Bu kadar çok insan olmasaydı böyle olmazdı. Bu yüzden seriye bağlı kalan okuyuculara, EN İYİ oldukları için yayın ekibime, desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için aileme ve tüm sıkı çalışmalarınız için asistanıma teşekkür ederim. Hepiniz birlikte bunun gerçekleşmesine yardımcı oldunuz ve bunun için sizi seviyorum!

Kimse gerçekten ne olduklarını bilmiyor. Sadece ilk uygarlık olduklarını. Kendilerine Aeonlar diyorlar.

Ölümsüzler. Güçlüler. Gizli.

Şu anda şu adreste

***İçinizdeki Karanlık** serisinin devamını ister misiniz?*

**Başa dönün ve Harper ve
Knox ile tanışın.**

Şu anda şu adreste

Doğüstü kurguları seviyor musunuz?

Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve ücretsiz kitap kazanma şansı) ister misiniz?

Christine Feehan
J.R.Ward
Sherrilyn Kenyon
Charlaine Harris
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle
P.C. Cast
Maria Lewis
Darynda Jones
Hayley Edwards
Kristen Callihan
Keri Arthur
Amanda Bouchet
Jacquelyn Frank
Larissa Ione

Ardından *With Love* web sitesini ziyaret edin ve romantizm bültenimize kaydolun: www.yourswithlove.co.uk

Kitap çekilişleri, özel romantizm haberleri ve daha fazlası için bizi Facebook'ta takip edin: www.facebook.com/yourswithlovex

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.